

PALATUL DE JUSTIȚIE
CURTEA DE APEL BUCUREȘTI

LEAFLET
DECIZII RELEVANTE ALE
CURȚII DE APEL BUCUREȘTI
TRIMESTRUL IV 2022

CUPRINS

Secția I Penală.....	4
Constatarea de către judecătorul de drepturi și libertăți a faptului că nu există suspiciunea rezonabilă a săvârșirii uneia dintre infracțiunile de care este acuzat inculpatul. Limitele în care este verificată legalitatea și temeinicia măsurii preventive în faza de judecată.....	4
Infracțiunea prevăzută de art. 272 alin (1) lit. c) din Legea nr. 31/1990. Restabilirea situației anterioare. Confiscarea specială.....	12
Comunicarea sentinței primei instanțe uneia dintre persoanele menționate în art. 261 Cod procedură penală. Momentul de la care începe să curgă termenul de apel.....	19
Î.C.C.J.-Completul pentru Dezlegarea unor chestiuni de drept. Decizia nr. 22/2020. Recidiva postexecutorie.....	46
Secția a II-a Penală.....	60
Deținere de droguri de risc în vederea consumului propriu. Întrunire elemente de tipicitate. Teritorialitatea legii penale.....	60
Procedura recunoașterii învinuirii. Circumstanța atenuantă a provocării.....	68
Trafic de minori. Proxenetism. Concurs ideal de infracțiuni.....	83
Secția a III-a Civilă pentru cauze cu minori și de familie	98
Acțiune în despăgubiri pentru neîndeplinirea obligațiilor asumate prin antecontractul de vânzare-cumpărare.....	98
Cerere de sechestrul asigurător întemeiată pe dispozițiile art.953 alin. (1) Cod procedură civilă. Caracterul neexigibil al creanței.....	121
Acțiune în constatarea nulității absolute a contractelor de împrumut și a convențiilor de dare în plată încheiate de tatăl reclamantului în viață la data judecării acțiunii. Lipsa calității procesuale active a reclamantului.....	126
Secția a IV-a Civilă.....	138
Acțiune în constatarea dreptului de administrare asupra unui imobil pretins a face parte din Fondului Forestier Național.....	138
Acțiune în răspundere civilă delictuală a comitentului pentru fapta prepusului. Prejudiciu constând în suma acordată cu titlu de despăgubiri în temeiul Legii nr. 10/2001, cu depășirea valorii imobilului stabilită conform standardelor internaționale de evaluare. Prescripție extinctivă.....	140
Brevet de invenție. Lipsă activitate inventivă.....	144
Acțiune în contrafacere. Risc de confuzie. Beneficiu comercial. Standard de probațiune.....	146
Acțiune în contrafacere. Anulare certificat de înregistrare desen/model.....	150
Secția a V-a Civilă.....	152
Intervenție în cererile de înregistrare în registrul comerțului. Competența instanței de judecată de a soluționa și cererea de intervenție și cererea de înregistrare.....	152
Regula proporționalității prevăzută de art.162 din Legea nr.85/2014 în legătură cu distribuirea, între creditorii garanțai, a sumelor obținute din valorificarea bunurilor asupra cărora au fost constituite cele două garanții, în detrimentul dispozițiilor art.2.342 și art.2.420 din Codul civil.....	156
Recurs. Motivele de recurs. Limitele recursului.....	159
Răspundere contractuală. Daune interese în cazul unei obligații de a face. Punere în întârziere.....	162
Condiții pentru a sesiza Înalta Curte de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile. Perimare. Momentul de la care curge termenul de perimare. Suspendarea sau nu a	

termenului de perimare prin formularea căii de atac a recursului împotriva încheierii de suspendare.....	166
Inadmisibilitate plângere împotriva unei adrese de răspuns a directorului ORC.....	170
Secția a VI-a Civilă	179
Legea nr. 101/2016. Modalitatea de calcul a termenelor.....	179
Frați consangvini. Aplicabilitatea prezumției reglementate de art. 1391 alin. (2) Cod civil.....	181
Cerere de apel trimisă prin fax în timpul Stării de Alertă. Consecințe.....	183
Secția a VII-a Pentru cauze privind conflicte de muncă și asigurări sociale.....	185
Modificare contract individual de muncă. Neîndeplinire condiție aviz favorabil – art. 48 din Codul muncii.....	185
Decizie concediere. Analiza mijloacelor probatorii. Dispoziții interne ce prevăd concedierea pentru respectiva faptă.....	192
Cheltuieli judecată efectuate în primă instanță. Sarcina probei și condiții de acordare.....	202
Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal	205
Legea aplicabilă termenului de contestare a două Hotărâri de Guvern emise sub regimul Legii nr. 29/1990 a contenciosului administrativ.....	205
Blocarea dreptului de intrare în România pentru un reclamant împotriva căruia există măsura interzicerii intrării în țară pe o perioadă de 5 ani.....	208
Greșita soluționare de prima instanță a excepției indamisibilității acțiunii pe temeiul general prevăzut de art. 7 alin. (5) din teza a II-a din Legea nr. 554/2004 ca motiv de casare prevăzut de art. 488 alin. 1 pct. 8 Cod procedură civilă.....	209
Prezumția de bună credință a beneficiarului unei autorizații de construire și analiza justului echilibru între interesul public de a se asigura respectarea reglementărilor de urbanism și de a descuraja potențiale acte de încălcare a legii ce ar putea fi săvârșite în procedura de autorizare a construcțiilor.....	213
Inexistența unei discriminări în cazul unor dispute de limbaj între politicieni pe scena politică internă atunci când scopul legitim este lămurirea unei probleme de interes public precum necesitatea vaccinării contra Covid 19.....	220
Secția a IX-a contencios administrativ și fiscal	223
Litigiu privind străinii. Anulare decizie de returnare de pe teritoriul României. Proportionalitatea măsurii dispuse de autoritatea pentru imigrări.....	223
Pretenții societate de asigurare în contradictoriu cu Fondul de Garantare a Asiguraților. Competența materială de soluționare a cauzei.....	228
Suspendare act administrativ. Condiția pagubei iminente motivată cu ocazia dezbaterilor, cu încălcarea dispozițiilor art. 204 Cod procedură civilă.....	230

SECȚIA I PENALĂ

Constatatarea de către judecătorul de drepturi și libertăți a faptului că nu există suspiciunea rezonabilă a săvârșirii uneia dintre infracțiunile de care este acuzat inculpatul. Limitele în care este verificată legalitatea și temeinicia măsurii preventive în faza de judecată

„În acord cu apărătorul inculpatului, Curtea apreciază că la analiza legalității și temeiniciei controlului judiciar nu poate fi reținută infracțiunea de luare de mită. În acest sens, se constată că în încheierea din data de 13.10.2020, judecătorul de drepturi și libertăți care a soluționat plângerea împotriva ordonanței prin care s-a luat controlul judiciar a reținut că în cauză nu se poate vorbi de o suspiciune rezonabilă privind comiterea infracțiunii de luare de mită (acesta fiind și motivul pentru care prin încheierea din data de 27.04.2021, măsura asigurătorie dispusă a fost ridicată).

Așa cum, odată constatată suspiciunea rezonabilă privind comiterea unei infracțiuni, instanța poate ajunge la o constatare contrară doar ca urmare a apariției unor împrejurări/probe noi, mutatis mutandis, dacă se constată că o astfel de suspiciune rezonabilă nu există, luarea în considerare a acelei infracțiuni în contextul analizei necesității măsurii preventive din cauză, nu se poate realiza decât în aceleași condiții. Or, în condițiile în care concluzia judecătorului de drepturi și libertăți s-a întemeiat pe aspecte de drept (și nu pe o situație de fapt care s-ar putea schimba pe baza probatoriului nou administrat) nu se poate vorbi de intervenția unor probe sau împrejurări noi care să conducă la o concluzie diferită. Prin urmare, Tribunalul nu putea menține o măsură preventivă în considerare unei infracțiuni cu privire la care s-a constatat că nu poate sta la bază luării (la momentul inițial) a măsurii. Este adevărat că în cuprinsul rechizitoriului procurorul a detaliat situația și a explicat care erau presupusele atribuții de serviciu în legătură cu care s-a pus problema infracțiunii de luare de mită, însă aceste chestiuni urmează a fi avute în vedere la soluționarea fondului cauzei (încheierea judecătorului de drepturi și libertăți neavând autoritate de lucru judecat sub acest aspect).

Concluzionând, Curtea arată că legalitatea și temeiniciei măsurii controlului judiciar va fi examinată strict prin raportare la situația de fapt circumscrisă infracțiunilor de folosirea, în orice mod, direct sau indirect, de informații ce nu sunt destinate publicității ori permiterea accesului unor persoane neautorizate la aceste informații prev. de art.12 lit.b din Legea nr.78/2000 și favorizarea făptuitorului prev. de art.269 Cod penal, fără a lua în considerare presupusa infracțiune de luare de mită.”

(Curtea de Apel București, Secția I Penală, decizia nr. 320/C din 27 septembrie 2022)

Prin încheierea de ședință din data de 12.09.2022, Tribunalul București – Secția I Penală, în baza art. 362 raportat la art. 208 Cod procedură penală a constatat legalitatea și temeinicia măsurii controlului judiciar luată față de inculpatul M.M.E, astfel cum a fost modificată prin încheierea din data de 19.04.2022 a Curții de Apel București, măsură pe care a menținut-o.

În temeiul art. 275 alin. (3) Cod procedură penală, cheltuielile judiciare avansate de stat au rămas în sarcina acestuia.

Pentru a dispune astfel, instanța de fond a reținut că prin rechizitoriul emis de Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție - Direcția Națională Anticorupție, Secția de combatere a infracțiunilor asimilate infracțiunilor de corupție, s-a dispus trimiterea în judecată, în stare de control judiciar, a inculpatului M.M.E, pentru săvârșirea infracțiunilor de: luare de mită în formă continuată – prevăzută de art.289 alin. (1) Cod penal raportat la art.7 alin. (1) lit.c) din Legea nr.78/2000 cu aplicarea art. 35 Cod penal (două acte materiale); folosirea, în orice mod, direct sau indirect, de informații ce nu sunt destinate publicității ori permiterea accesului unor persoane neautorizate la aceste informații prevăzută de art.12 lit.b) din Legea nr.78/2000 și favorizarea făptuitorului prevăzută de art.269 Cod penal, toate cu aplicarea art.38 Cod penal.

Inculpatul M.M.E, comisar șef, fost ofițer de poliție judiciară în cadrul DNA până în luna martie 2020 și ulterior șef serviciu în cadrul Inspectoratului General al Poliției Române - Direcția de Investigare a Criminalității Economice - în baza aceleiași rezoluții infracționale, i-a pretins denunțatorului G.M în perioada octombrie 2018 – iunie 2019, foloase necuvenite pentru altul, constând în obținerea de contracte pentru firma S.C D SRP aparținând complicelui T.D.C, mai precis contractul de lucrări nr. /12.10.2018 încheiat de firma D cu societatea ACA SRL și contractul de prestări servicii cu nr. _ din 12.06.2019 încheiat de firma D cu S.C ADP S.A, pentru ca ofițerul de poliție judiciară din cadrul DNA să furnizeze informații nedestinate publicității, directorului general al A.D.P, G.M, mai precis date cu privire la activitățile de urmărire penală derulate în dosarul cu nr. _ al DNA – Secția de combatere a infracțiunilor asimilate infracțiunilor de corupție, în condițiile în care ofițerul M.M.E, a utilizat în perioada 2018 - 2020 autoturismul marca Mercedes cu nr. _, înregistrat pe persoană juridică – S.C D S.RL,

În perioada octombrie 2018 – iunie 2019, ofițerul de poliție judiciară M.M.E, a furnizat informații nedestinate publicității din dosarul cu nr. _ al DNA – Secția de combatere a infracțiunilor asimilate infracțiunilor de corupție (existența dosarului _/P/2018, procurorul care instrumentează dosarul, faptul că vor fi audiați martori și momentele când se va realiza această activitate, faptul că vor fi ridicate documente și momentele când se vor realiza aceste activități, faptul că s-a dispus efectuarea unei constatări tehnico – științifice – aspectele prezentate și detaliate în cap. _ din rechizitoriu), directorului general al ADP, G.M, în vederea obținerii unui folos necuvenit pentru sine sau pentru altul constând în obținerea de contracte pentru firma S.C D S.R.P aparținând complicelui T.D.C, mai precis contractul de lucrări nr. /12.10.2018 încheiat de firma D cu societatea ACA SRL și contractul de prestări servicii cu nr. _ din 12.06.2019 încheiat de firma D cu SC ADP _ (ADP _) SA.

În perioada octombrie 2018–iunie 2019 inculpatul a furnizat informații nedestinate publicității din dosarul cu nr. _/P/2018 al DNA – Secția de combatere a infracțiunilor asimilate infracțiunilor de corupție (existența dosarului _, procurorul care instrumentează dosarul, faptul că vor fi audiați martori și momentele când se va realiza această activitate, faptul că vor fi ridicate documente și momentele când se vor realiza aceste activități, faptul că s-a dispus efectuarea unei constatări tehnico – științifice – aspectele prezentate și detaliate în rechizitoriu), directorului general al ADP_, G.M, în scopul împiedicării sau îngreunării cercetărilor în respectivele cauze penale.

Măsura controlului judiciar a fost dispusă în faza urmăririi penale prin ordonanța procurorului, la data de 01.10.2020, pe o durată de 60 de zile, până la 29.11.2020.

Pe timpul cât se află sub control judiciar, inculpatului M.M.E i-au fost impuse următoarele obligații: să se prezinte la Direcția Națională Anticorupție, ori de câte ori este chemat; să informeze de îndată Direcția Națională Anticorupție cu privire la schimbarea locuinței; să se prezinte la Poliția Sector 3 - organ de poliție desemnat cu supravegherea sa de către D.N.A., conform programului de supraveghere întocmit de organul de poliție sau ori de câte ori este chemat; să nu părăsească teritoriul României - interdicția de a părăsi țara, decât cu încuviințarea prealabilă a procurorului; să nu exercite profesia, meseria sau să nu desfășoare activitatea în exercitarea căreia a săvârșit fapta – ofițer de poliție; să nu se apropie de martorii G.M și I.S.I.K K.A.K.A.C, de persoanele care reprezintă sau care sunt angajate în cadrul societăților S.C ACA, S.C ADP, S.C S S.R.L (fostă S.C D S.RL), precum și de angajații din cadrul Direcției Naționale Anticorupție (cu excepția procurorului/lor și ofițerilor care în baza atribuțiilor de serviciu derulează activități în prezenta cauza) și să nu comunice cu aceștia, direct sau indirect, pe nicio cale; să comunice periodic informații relevante despre mijloacele sale de existență; să nu dețină, să nu folosească și să nu poarte arme.

La data de 26.11.2020 s-a dispus prin ordonanță prelungirea măsurii controlului judiciar față de inculpatul M.M.E, pe o durată de 60 de zile, de la data de 30.11.2020 până la data de 28.01.2021.

La data de 26.01.2021 s-a dispus prin ordonanță prelungirea măsurii controlului judiciar față de inculpatul M.M.E, pe o durată de 60 de zile, de la data de 29.01.2021 până la data de 29.03.2021.

La data de 25.03.2021, s-a dispus prin ordonanță prelungirea măsurii controlului judiciar față de inculpatul M.M.E pe o durată de 60 de zile, de la data de 30.03.2021 până la data de 28.05.2021.

La data de 27.05.2021 s-a dispus prin ordonanță prelungirea măsurii controlului judiciar față de inculpatul M.M.E, pe o durată de 60 de zile, de la data de 29.05.2021 până la data de 27.07.2021.

La data de 22.07.2021 s-a dispus prin ordonanță prelungirea măsurii controlului judiciar față de inculpatul M.M.E, pe o durată de 60 de zile, de la data de 28.07.2021 până la data de 25.09.2021.

Prin încheierea din 20.09.2021 pronunțată în dosarul asociat nr. __, definitivă prin încheierea Curții de Apel București nr. __/CO-CP/29.09.2021, judecătorul de cameră preliminară din cadrul Tribunalului București a menținut măsura preventivă a controlului judiciar.

Prin încheierile din datele de 15.11.2021, 10.01.2022, 04.03.2022, 11.04.2022 și 03.06.2022 a fost menținută măsura controlului judiciar față de inculpat de către judecătorul de cameră preliminară. Prin încheierea din data de 19.04.2022 a Curții de Apel București a fost admisă în parte contestația formulată de inculpat împotriva încheierii din data de 11.04.2022 și a fost înlăturată obligația prevăzute de art. 215 alin. (2) lit. e) Cod procedură penală.

Prin încheierea de ședință din data de 11.04.2022 a judecătorului de cameră preliminară, rămasă definitivă prin respingerea contestației formulate de către inculpat la data de 05.07.2022 de către judecătorii de cameră preliminară din cadrul Curții de Apel București – Secția I au fost respinse, ca neîntemeiate, cererile și excepțiile formulate de către inculpat s-a constatat legalitatea sesizării, legalitatea administrării probelor și a efectuării actelor de urmărire penală și s-a dispus începerea judecării. Ulterior a fost acordat termen de fond la 12.09.2022 .

Analizând legalitatea și temeinicia măsurii controlului judiciar dispuse față de inculpatul M.M.E, tribunalul a constatat următoarele:

Potrivit dispozițiilor art. 362 alin (2) Cod procedură penală, în cauzele în care față de inculpat s-a dispus o măsură preventivă, instanța este datoare să verifice, în tot cursul judecării în ședință publică legalitatea și temeinicia măsurii preventive, procedând conform dispozițiilor art. 208 Cod procedură penală.

Potrivit art. 208 Cod procedură penală instanța de judecată verifică din oficiu dacă subzistă temeiurile care au determinat luarea, prelungirea sau menținerea măsurii preventive, înainte de expirarea măsurii, dispozițiile art. 207 alin (3)-(5) aplicându-se în mod corespunzător.

Potrivit art. 207 alin. (4) Cod procedură penală, când constată că temeiurile care au determinat luarea măsurii se mențin sau există temeiuri noi care justifică o măsură preventivă, se dispune prin încheiere menținerea măsurii preventive față de inculpat.

Potrivit art. 202 alin. (1) Cod procedură penală, „măsurile preventive pot fi dispuse dacă există probe sau indicii temeinice din care rezultă suspiciunea rezonabilă că o persoană a săvârșit o infracțiune și dacă sunt necesare în scopul asigurării bunei desfășurări a procesului penal, al împiedicării sustragerii suspectului ori a inculpatului de la urmărirea penală sau de la judecată ori al prevenirii săvârșirii unei alte infracțiuni.”

Potrivit alin. (3) al art. 202 Cod procedură penală, „orice măsură preventivă trebuie să fie proporțională cu gravitatea acuzației aduse persoanei față de care este luată și necesară pentru realizarea scopului urmărit prin dispunerea acesteia”.

Față de actele din dosar s-a reținut că măsura controlului judiciar a fost dispusă cu respectarea dispozițiilor legale.

Tribunalul a constatat că, la acest moment procesual, a fost încheiată procedura camerei preliminare, dosarul primind termen de fond.

De asemenea, tribunalul, analizând temeiurile avute în vedere la dispunerea și menținerea măsurii controlului judiciar, a constatat că acestea se mențin și se impune în continuarea supravegherea inculpatului prin această măsură preventivă.

Tribunalul a reținut că în cauză subzistă suspiciunea rezonabilă a comiterii de către inculpat a infracțiunilor pentru care a fost trimis în judecată, relevante în acest sens fiind probele de la urmărire penală, a căror legalitate a fost, de altfel constatată, în mod definitiv, în cauză. Astfel, au fost avute în vedere declarațiile martorilor audiați în cauză, declarațiile de inculpați, înregistrările audio-video ambientale realizate în baza mandatelor de supraveghere tehnică dispuse, documentele ridicate, procesele verbal de verificare, procesele - verbale și planșele foto privind comunicațiile prin

intermediul aplicației WhatsApp dintre martorul denunțator, planșe foto privind activitățile martorului.

Apărările inculpatului cu privire la temeinicia acuzației fiind analizate în faza de judecată, nefiind de natură a înlătura suspiciunea rezonabilă a comiterii de către inculpat a infracțiunilor pentru care a fost trimis în judecată.

Tribunalul a reținut că noțiunea de „probă” are înțelesul prevăzut de art. 97 Cod procedură penală, respectiv: „orice element de fapt care servește la constatarea existenței sau inexistenței unei infracțiuni, la identificarea persoanei care a săvârșit-o”, iar noțiunea de „suspiciune rezonabilă” trebuie interpretată în lumina jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului, potrivit căreia motivele verosimile presupun existența unor fapte sau informații apte să convingă un observator obiectiv că „este posibil ca persoana în cauză să fi săvârșit infracțiunea” (cauza Fox, Campbell și Hartley c. Regatului Unit, parag. 32, neimpunându-se ca la momentul luării măsurii arestării preventive să se fi adunat probe suficiente pentru a formula o acuzație completă (cauza Murray c. Regatului Unit, parag. 56).

S-a constatat totodată că măsura controlului judiciar a fost verificată periodic pe parcursul camerei preliminare, reținându-se existența suspiciunii rezonabile a comiterii infracțiunilor pentru care s-a dispus trimiterea în judecată a inculpatului, atât de judecătorul de cameră preliminară de la instanța de fond cât și de către cei de la instanța superioară, iar în cauză nu au fost administrate probe și nu au intervenit împrejurări care să înlătore această suspiciune rezonabilă, aspectele invocate de apărare în sensul că nu ar fi fost comisă nicio infracțiune de către inculpat și că nu se poate menține măsura controlului judiciar, fiind neîntemeiate cata vreme la dosarul cauzei se regasesc probe din care rezulta suspiciunea rezonabilă a inculpatului a săvârșit infracțiunile ce fac obiectul acuzației.

Astfel, Tribunalul a reținut că probele administrate în cauză sunt apte să determine concluzia existenței unei suspiciunii rezonabile, astfel cum aceasta este definită în jurisprudența convențională a comiterii de către inculpat a infracțiunilor pentru care s-a dispus trimiterea în judecată.

Tribunalul a constatat că materialul probator existent în cauză, la momentul judecării prezentei verificări, nu relevă o altă situație de fapt decât cea reținută la luarea și apoi menținerea măsurii preventive, cauza aflându-se în fața instanței pentru judecarea cauzei pe fond.

În egală măsură se impune a fi subliniat că mijloacele de probă ce fundamentează suspiciunea comiterii faptelor penale reținute în sarcina inculpatului au fost evaluate încă de la momentul dispunerii inițiale a măsurilor preventive, atât în fond, cât și în contestație, astfel că evaluările și constatările judecătorilor care au dispus menținerea măsurii preventive în discuție au caracter definitiv și sub aspectul măsurii în care probatoriul satisface exigențele prevăzute de lege pentru a determina constatarea existenței suspiciunii rezonabile a comiterii infracțiunilor de către inculpat.

Drept urmare, aptitudinea aceluiași mijloc de probă de a susține pertinent o suspiciune rezonabilă de comitere a faptelor penale analizate nu mai poate fi repusă în discuție într-o procedură subsecventă, cât timp nu au intervenit elemente probatorii noi, care să infirme conținutul probelor inițiale ori să le nuanțeze într-o măsură suficientă pentru a impune reconsiderarea relevanței lor în legătură cu măsura preventivă dispusă. Or, în cauză, se constată că nu au fost administrate astfel de mijloace de probă noi, care să modifice baza factuală a acuzațiilor și să impună o nouă analiză a activităților presupuse infracționale a inculpatului și mai mult, s-a constatat în mod definitiv legalitatea administrării probelor din faza de urmărire penală.

În ceea ce privește necesitatea măsurii controlului judiciar, tribunalul a apreciat că este în continuare necesară supravegherea inculpatului pentru buna desfășurare a procesului penal. În acest sens, a fost avut în vedere stadiul cauzei – dosarul a primit prim termen de judecată, urmând a demara cercetarea judecătorească, iar obligațiile impuse inculpatului, mai ales cea de a nu lua legătura cu martori și cu persoane care au legătură cu cauza sunt esențiale pentru asigurarea în condiții optime a procesului penal.

În acest sens, tribunalul a avut în vedere și împrejurarea că între inculpat și martorul denunțator au existat inițial relații apropiate, existând un risc ca cei doi să comunice. Mai mult au fost avute în vedere și particularitățile cauzei, precum și modul în care se presupune că a acționat inculpatul în desfășurarea activității infracționale pentru care s-a dispus trimiterea în judecată – există

suspiciunea rezonabilă că inculpatul, comisar șef, ofițer de poliție judiciară în cadrul DNA a pretins denunțatorului foloase necuvenite pentru altul pentru a furniza informații nedestinate publicității, mai precis date din alte dosare de urmărire penală aflate pe rolul DNA, date la care avea acces urmarea funcției deținute și prezenței în biroul procurorului, din situația de fapt reținută în rechizitoriu rezultând o abilitate a acestuia în comiterea unor asemenea fapte, folosindu-se de cunoștințele juridice pe care le deținea și pe care le-a invocat în ultimul cuvânt în prezenta cauză.

Astfel, raportat și la natura, gravitatea faptelor reținute în sarcina inculpatului, stadiul și particularitățile cauzei, tribunalul a apreciat că nu se impune revocarea măsurii controlului judiciar.

De altfel, a avut în vedere și împrejurarea că buna desfășurare a procesului penal” nu trebuie înțeleasă într-un sens restrâns, ca referindu-se doar la asigurarea prezenței inculpatului la procesul penal, împiedicarea de a se sustrage de la executarea pedepsei, împiedicarea zădărnirii adevărului etc. (deoarece aceste noțiuni sunt prevăzute distinct în art. 202 alin (1) Cod procedură penală). Sintagma „buna desfășurare a procesului penal” are o accepțiune mai largă, ce înglobează toate celelalte noțiuni, și care cuprinde și alte elemente intrinseci sau extrinseci procesului penal, cum ar fi de exemplu, ordinea publică sau o stare de tensiune în rândul colectivității, fiind evident că presupusa activitate infracțională a inculpatului a stârnit și stârnește încă o stare de indignare în rândul opiniei publice.

Tribunalul a constatat totodată că măsura controlului judiciar rămâne proporțională cu natura acuzației aduse inculpatului și există un just echilibru între restrângerea unor drepturi ale acestuia și menținerea ordinii publice, desfășurarea în condiții optime a procesului penal și prevenirea faptelor penale.

În ceea ce privește timpul scurs de la momentul luării acestei măsuri, având în vedere complexitatea cauzei, cât și jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, judecătorul a reținut că, raportat și la gravitatea infracțiunilor presupus a fi comise de inculpat și mai ales modalitatea și împrejurările comiterii, nu a fost depășit termenul rezonabil.

Celeritatea particulară la care un acuzat are dreptul, nu trebuie să afecteze eforturile magistraților de a-și îndeplini sarcina cu diligența necesară pentru a face lumină în acea cauză (Wemhoff c. Austriei; Tomasi c. Franței).

Față de aspectele anterior menționate, punând în balanță interesele personale ale inculpatului și circumstanțele personale, cu necesitatea ocrotirii interesului general, respectiv buna desfășurare a procesului penal aflat în prezent în faza de judecată – a fost acordat primul termen, se apreciază că măsura preventivă a controlului judiciar dispusă în cauză rămâne proporțională și aptă să asigure la acest moment procesual scopul prevăzut de art.202 alin. (1) din Codul de procedură penală.

Tribunalul a apreciat față de natura și gravitatea faptei, modalitatea de săvârșirea a infracțiunilor - inculpatul fiind trimis în judecată pentru săvârșirea unor infracțiuni de corupție și împotriva îndeplinirii justiției- și împrejurările în care se presupune că ar fi fost comise faptele, (la data faptelor fiind ofițer de poliție judiciară și susținându-se că a primit foloase necuvenite pentru a furniza informații nedestinate publicității și chiar a furnizat asemenea informații dintr-un dosar instrumentat de Direcția Națională Anticorupție, pentru a obține un folos necuvenit pentru altul), presupusa activitate infracțională fiind una gravă și de natură a afecta încrederea opiniei publice în instituțiile statului din domeniul justiției și în activitatea și integritatea persoanelor care își desfășoară activitatea în cadrul acestora, (cu atât mai mult cu cât este vorba de informații din cadrul unor dosare instrumentate de Direcția Națională Anticorupție, efectele divulgării unor asemenea informații putând avea ca efect prejudicierea gravă a unor asemenea anchete, dat fiind competența respectivei instituții și natura cauzelor instrumentate), se conchide în sensul ca se impune menținerea măsurii controlului judiciar.

Inculpatul este acuzat de comiterea unor fapte apreciate de legiuitor ca fiind destul de grave, prin prisma limitelor speciale prevăzute de textul incriminator, cea mai grea dintre cele trei infracțiuni ce fac obiectul acuzației, aceea de luare de mită în formă continuată – prevăzute de art.289 alin. (1) Cod penal raportat la art.7 alin. (1) lit. c) din Legea nr.78/2000, având ca limite speciale între 3 și 10 ani închisoare, majorate cu o treime.

Totodata, gravitatea faptelor, în concret, transpare din modalitatea în care acestea se presupune ca s-au comis, din calitatea inculpatului, aceea de ofițer de poliție judiciară, calitate de care s-a folosit în momentul săvârșirii presupusei infracțiuni, inculpatul, prin profesia sa, fiind o persoana care ar trebui să protejeze cetățenii de acte infracționale, inculpatul alegând, însă, să nesocotească încrederea acordată de societate și să pervertească scopul profesiei sale nobile, protejând nu cetățenii, ci persoanele care comit infracțiuni.

În jurisprudența CEDO s-a aratat că, în ceea ce privește starea de pericol pentru ordinea publică, aceasta presupune și rezonanța socială a unor fapte grave, atât în rândul comunității locale asupra căreia și-a exercitat influența negativă, dar și la nivelul întregii ordini sociale. Curtea Europeană a Drepturilor Omului a acceptat, în cazul *Letellier v Franța* că, în circumstanțe excepționale, prin gravitatea lor și prin reacția publicului la săvârșirea lor, anumite infracțiuni pot să suscite o tulburare socială de natură să justifice restrângerea drepturilor, cel puțin pentru o perioadă. Or, în prezenta cauză faptele concret reținute sunt de o gravitate deosebită.

Prin faptele de corupție sunt provocate tulburări grave ale ordinii publice atât interne, cât și internaționale, prin acesta fiind amenințată în mod real relațiile sociale privind buna activitate de serviciu. Acest fenomen are o dimensiune europeană și internațională iar statele s-au angajat să îl combată prin numeroase pârghii, în toate dimensiunile sale și printr-o combinație de abordări, reținându-se, totodata ca tulburarea ordinii publice tine, într-o anumită măsură, de domeniul lucrurilor „resimțite” de opinia publică și nu numai de datele obiective care justifică plasarea sub o măsură preventivă.

Dacă este stabilit că noțiunea de ordine publică trebuie să fie interpretată restrictiv și nu poate fi invocată decât în cazul unei amenințări reale și suficient de grave îndreptate împotriva unui interes fundamental al societății, nu există nici o îndoială că actele de corupție, având în vedere problemele pe care le generează, se încadrează în această noțiune.

Pentru aceleași considerente, a apreciat îndeplinită și condiția de proporționalitate a măsurii preventive cu interesul public și totodata caracterul rezonabil al controlului judiciar, față de aspectele analizate mai sus și raportat și la faptul că nu au existat perioade de inactivitatea procedurilor judiciare.

Față de motivele anterior prezentate, reținând că subzistă temeiurile avute în vedere la luarea, respectiv prelungirea și menținerea măsurii controlului judiciar dispuse față de inculpat, tribunalul, în baza art. 362 Cod procedură penală raportat la art. 208 Cod procedură penală a constatat legalitatea și temeinica măsurii preventive și a menținut-o.

Împotriva acestei încheieri a formulat contestație inculpatul M.M.E solicitând desființarea încheierii de ședință atacate și, rejudecând, revocarea măsurii preventive a controlului judiciar.

Deliberând asupra contestației, Curtea o va respinge ca neîntemeiată pentru motivele ce vor fi prezente în continuare.

În cauză există și la acest moment procesual condiția existenței suspiciunii rezonabile că inculpatul a comis infracțiunile de folosirea, în orice mod, direct sau indirect, de informații ce nu sunt destinate publicității ori permiterea accesului unor persoane neautorizate la aceste informații prevăzute de art.12 lit.b) din Legea nr.78/2000 și favorizarea făptuitorului prevăzută de art.269 Cod penal.

Suspiciunea rezonabilă presupune existența unor fapte sau informații apte să convingă un observator obiectiv că este posibil ca persoana în cauză să fi săvârșit infracțiunea (*Imakayeva c Rusiei*).

Instanța reține că, potrivit jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului, la luarea măsurii arestării preventive (considerente care se aplică și în cazul controlului judiciar), este suficient să existe indicii (și nu exclusiv probe indubitabile din care să rezulte vinovăția inculpatului și care să poată conduce la condamnarea sa) că inculpatul a săvârșit infracțiunea pentru care este cercetat. În hotărârile *Brogan c. Marii Britanii* și *Murray c. Marii Britanii*, Curtea a arătat că art. 5 paragraf 1 lit. c) nu presupune ca autoritățile să dispună de probe suficiente pentru a formula acuzații încă din momentul arestării. Rolul acestei măsuri trebuie să fie acela de a permite clarificarea, sau, dimpotrivă,

înlăturarea suspiciunilor. Faptele care suscită bănuiele nu au același nivel de certitudine cu cele care permit inculparea și, cu atât mai puțin, cu cele care permit condamnarea.

De altfel, potrivit jurisprudenței CEDO în materie (cauza Fox, Campbell și Hartley c. Regatului Unit), la momentul luării măsurii preventive (dar și menținerii ei) nu este necesar să existe probe suficiente pentru a se putea formula o acuzare completă.

În cauză există suspiciunea rezonabilă că în perioada octombrie 2018 – iunie 2019, ofițerul de poliție judiciară M.M.E a furnizat informații nedestinate publicității din dosarul cu nr. _/P/2018 al DNA – Secția de combatere a infracțiunilor asimilate infracțiunilor de corupție (existența dosarului _/P/2018, procurorul care instrumentează dosarul, faptul că vor fi audiați martori și momentele când se va realiza această activitate, faptul că vor fi ridicate documente și momentele când se vor realiza aceste activități, faptul că s-a dispus efectuarea unei constatări tehnico – științifice – aspectele prezentate și detaliate în cap. _ din rechizitoriu), directorului general al ADP, G.M, în vederea obținerii unui folos necuvenit pentru sine sau pentru altul constând în obținerea de contracte pentru firma S.C D S.R.P aparținând complicelui T.D.C, mai precis contractul de lucrări nr. _/12.10.2018 încheiat de firma D cu societatea ACA SRL și contractul de prestări servicii cu nr. _ din 12.06.2019 încheiat de firma D cu S.C ADP SA. Aceste informații ar fi fost comunicate directorului general al ADP, G.M, în scopul împiedicării sau îngreunării cercetărilor în respectivele cauze penale.

Suspiciunea rezonabilă vizând comiterea infracțiunilor de folosirea, în orice mod, direct sau indirect, de informații ce nu sunt destinate publicității ori permiterea accesului unor persoane neautorizate la aceste informații prev. de art.12 lit.b) din Legea nr.78/2000 și favorizarea făptuitorului prevăzute de art.269 Cod penal, a fost reținută de judecătorii de drepturi și libertăți care au soluționat plângerile împotriva ordonanțelor prin care s-a luat sau s-a prelungit controlul judiciar față de inculpat precum și de judecătorii de cameră preliminară care au verificat (fie în primă instanță, fie în contestație) legalitatea și temeinicia măsurii preventive. Aspectele invederate de către apărătorul inculpatului nu constituie împrejurări noi (care să conducă la o concluzie contrară), ci elemente care au fost invocate (fiind respinse) în cadrul procedurilor anterioare care au vizat măsura preventivă. Chestiunea privind corecta încadrare juridică (posibilitatea reținerii în concurs a celor două infracțiuni) va fi avută în vedere la momentul soluționării cauzei, ea neinfluențând legalitatea controlului judiciar. Această măsură preventivă poate fi dispusă în cazul oricărei infracțiuni, neavând relevanță dacă din punct de vedere juridic situația reliefată întrunește elementele constitutive ale ambelor infracțiuni, doar a uneia dintre ele sau a unei alte infracțiuni.

În acord cu apărătorul inculpatului, Curtea apreciază că la analiza legalității și temeiniciei controlului judiciar nu poate fi reținută infracțiunea de luare de mită. În acest sens, se constată că în încheierea din data de 13.10.2020 (dosar nr. _), judecătorul de drepturi și libertăți care a soluționat plângerea împotriva ordonanței prin care s-a luat controlul judiciar a reținut că în cauză nu se poate vorbi de o suspiciune rezonabilă privind comiterea infracțiunii de luare de mită (acesta fiind și motivul pentru care prin încheierea din data de 27.04.2021 –dosar nr. _- măsura asigurătorie dispusă a fost ridicată).

Așa cum, odată constatată suspiciunea rezonabilă privind comiterea unei infracțiuni, instanța poate ajunge la o constatare contrară doar ca urmare a apariției unor împrejurări/probe noi, mutatis mutandis, dacă se constată că o astfel de suspiciune rezonabilă nu există, luarea în considerare a acelei infracțiuni în contextul analizei necesității măsurii preventive din cauză, nu se poate realiza decât în aceleași condiții. Or, în condițiile în care concluzia judecătorului de drepturi și libertăți s-a întemeiat pe aspecte de drept (și nu pe o situație de fapt care s-ar putea schimba pe baza probatoriului nou administrat) nu se poate vorbi de intervenția unor probe sau împrejurări noi care să conducă la o concluzie diferită. Prin urmare, Tribunalul nu putea menține o măsură preventivă în considerare unei infracțiuni cu privirea care s-a constatat că nu poate sta la bază luării (la momentul inițial) a măsurii. Este adevărat că în cuprinsul rechizitoriului procurorul a detaliat situația și a explicat care erau presupusele atribuții de serV.Iciu în legătură cu care s-a pus problema infracțiunii de luare de mită, însă aceste chestiuni urmează a fi avute în vedere la soluționarea fondului cauzei (încheierea judecătorului de drepturi și libertăți neavând autoritate de lucru judecat sub acest aspect).

Concluzionând, Curtea arată că legalitatea și temeiniciei măsurii controlului judiciar va fi examinată strict prin raportare la situația de fapt circumscrisă infracțiunilor de folosirea, în orice mod, direct sau indirect, de informații ce nu sunt destinate publicității ori permiterea accesului unor persoane neautorizate la aceste informații prev. de art.12 lit.b) din Legea nr.78/2000 și favorizarea făptuitorului prev. de art.269 Cod penal, fără a lua în considerare presupusa infracțiune de luare de mită.

O analiză mai riguroasă se impune în verificarea cerinței suplimentare impuse de dispozițiile legale, măsura preventivă analizată este necesară în scopul asigurării bunei desfășurări a procesului penal, al împiedicării sustragerii inculpatului de la judecată ori al prevenirii săvârșirii unei alte infracțiuni.

Din acest punct de vedere, examinând individual situația inculpatului, profilul său personal și situația familială (CEDO, hotărârea din 2 februarie 2010, cauza Scundeanu contra României, parag. 81-89), Curtea constată că acesta este pe deplin integrat în societate, are o carieră și nu au antecedente penale.

Raportat la natura infracțiunii din cauză, acestor aspecte nu li se poate da o importanță de natură a conduce la înlăturarea oricărei măsuri preventive, în condițiile în care divulgarea unor informații dintr-un dosar penal de către un organ de cercetare penală în scopul favorizării unei persoane și obținerii unor foloase patrimoniale, nu poate fi comisă decât de o persoană care nu are antecedente penale (aceasta fiind o condiție indispensabilă calității de organ de cercetare penală). Profilul persoanelor care comit astfel de fapte este identic cu cel al inculpatului din prezenta cauză, dar asta nu înseamnă că astfel de fapte nu justifică luarea vreunei măsuri preventive. Circumstanțele personale ale inculpatului au fost pe deplin valorificate în contextul în care față de acesta a fost dispusă cea mai blândă măsură preventivă.

Având în vedere stadiul cauzei (în cauză urmează a debuta cercetarea judecătorească), precum și la imperativele de ordin procesual, cum sunt cele de asigurare a bunei desfășurări a procesului penal și de menținere în continuare a inculpatului la dispoziția organelor judiciare, Curtea apreciază că lipsa oricărei forme de control asupra inculpatului nu este oportună.

Prin natura ei și conținutul concret al măsurilor de supraveghere impuse, măsura controlului judiciar astfel cum este individualizată în cazul inculpatului, este în deplin echilibru cu scopul urmărit, acela al garantării bunei administrări a cauzei și a prezenței inculpatului în proces, fiind astfel îndeplinită condiția proporționalității cu scopul urmărit. Măsura controlului judiciar, contestată de inculpat, reprezintă astfel doar o garanție minimă a îndeplinirii de către acesta a obligațiilor procesuale ce îi revin în cadrul procesului penal. În fapt, nu au fost dovedite împiedicări reale și efective ale drepturilor sau intereselor sale legitime prin menținerea măsurii controlului judiciar (de altfel, acestuia i s-a înlăturat obligația de a-și exercita profesia de polițist însă ulterior la cererea sa a intervenit suspendarea raporturilor de serviciu).

Nu poate fi omisă nici natura activității infracționale a inculpatului și dezinvoltura cu care acesta a acționat. Este îndeplinită condiția de proporționalitate a măsurii preventive a controlului judiciar cu interesul public ce trebuie manifestat, aceasta și prin faptul că orice persoană care are cunoștință de modul în care a acționat inculpatul poate manifesta un sentiment de nesiguranță în instituțiile statului și la rândul său poate fi încurajată să recurgă la fapte antisociale, dacă o astfel de măsură preventivă nu este instituită cât mai prompt și cât mai ferm și apoi menținută.

În aceste condiții, faptul că inculpatul nu a încercat să zădărnicească aflarea adevărului, nu poate conduce la o concluzie contrară, fiind vorba de o conduită normală care, în caz de nerespectare ar fi condus la arestarea sa.

Concluzionând, Curtea reține că, controlul judiciar (cea mai puțin severă măsură preventivă) nu este excesiv prin obligațiile și interdicțiile care îl compun, corespunde, din perspectiva proporționalității, naturii și gravității concrete a acuzațiilor și se menține necesar, în raport cu scopul care a impus luarea sa (asigurarea bunei desfășurări a procesului penal, în derularea căruia în cauză urmează a debuta cercetarea judecătorească), fără a fi devenit împovărător pentru inculpat, iar, prin durata sa (de aproximativ 2 ani, perioadă în care nu au existat perioade de inactivitate) se încadrează în limitele unui termen rezonabil.

**Infracțiunea prevăzută de art. 272 alin (1) lit. c) din Legea nr. 31/1990.
Restabilirea situației anterioare. Confiscarea specială.**

„Sanctiunea care intervine în cazul încălcării dispozițiilor art. 144 ind. 4 din Legea nr. 31/1990 (privind interzicerea acordării de împrumuturi de societate către administrator) este nulitatea absolută virtuală, ceea ce impune restabilirea situației anterioare și restabilirea situației anterioare. Efect al anulării contractelor de împrumut, Curtea apreciază că se impune și confiscarea sumei de 1.302.113 lei, obținută în mod ilegal. Potrivit art. 112 alin (1) lit. d Cod penal, sunt supuse confiscării speciale bunurile obținute de inculpat prin comiterea faptei prevăzute de legea penală, dacă nu sunt restituite persoanei vătămate și nu servesc la despăgubirea acesteia.

Curtea nu poate achiesa la susținerea primei instanțe potrivit căreia suma de bani nu poate fi confiscată deoarece persoana vătămată ar putea solicita oricând restituirea împrumuturilor. O astfel de interpretare ar lipsi de orice aplicabilitate practică art. 112 alin (1) lit. d Cod penal În acest sens, se constată că în absolut orice situație, persoana care a suferit un prejudiciu are posibilitatea de a cere repararea prejudiciului printr-o cerere la instanța civilă după terminarea procesului penal. De exemplu, persoana căreia i s-a furat un bun poate introduce o acțiune în revendicare sau în pretenții pentru a cere contravaloarea bunului după finalizarea procesului din fața instanței penal. Asta nu înseamnă însă că instanța penală nu ar putea dispune confiscarea specială a unei sume de bani rezultată în urma săvârșirii unui furt. Dacă am accepta raționamentul primei instanțe (nu se poate cere confiscarea specială deoarece persoana vătămată are posibilitatea de a cere repararea prejudiciului), ar însemna că niciodată instanța penală nu ar putea dispune confiscarea specială a unei sume de bani rezultată din comiterea unei infracțiuni (după cum am arătat, persoana vătămată are posibilitatea în cazul oricărei infracțiuni să ceară despăgubiri după terminarea procesului penal). În realitate, raportat la poziția procesuală a persoanei vătămate și de situația existentă în cauză, instanța urmează a examina în concret dacă este necesară confiscarea specială.

În cauză se observă că persoana vătămată este o persoană juridică controlată în totalitate de inculpat, acesta fiind asociat unic. Totodată, sediul social al societății este expirat din luna mai acestui an. Din extrasul ONRC se observă că persoana vătămată nu a mai depus nicio situație financiară în ultimii trei ani (2019-2021) iar în luna 2019 i-a fost retrasă licența de funcționare. De asemenea, deși toate împrumuturile acordate sunt scadente, persoana vătămată nu a întreprins nici un demers pentru recuperarea împrumutului. Cu privire la primul împrumut, scadența a intervenit în urmă cu 2 ani și 11 luni, termenul de prescripție extinctivă împlinindu-se peste o lună (astfel, inculpatul, în calitate de asociat unic a rămas în pasivitate, nefăcând nimic pentru a încasa datoria.”

(Curtea de Apel București, Secția I Penală, decizia nr. 1702/A din 9 decembrie 2022)

Prin sentința penală nr. _/16.05.2022, Judecătoria Sectorului 6 București în temeiul art. 272 alin. (1) lit.c) din Legea nr.31/1990, cu aplicarea art. 35 alin. (1) Cod penal, cu aplicarea art. 396 alin. (10) Cod penal a condamnat pe inculpatul C.M, la pedeapsa amenzii în cuantum de 8.000 lei (200 zile x 40 lei) pentru săvârșirea infracțiunii de folosire cu rea-credință a creditului societății (6 acte materiale).

În temeiul art. 63 alin (1) Cod penal a atras atenția inculpatului că, în caz de neexecutare cu rea-credință, în tot sau în parte, a pedepsei amenzii, numărul zilelor-amendă neexecutate se înlocuiește cu un număr corespunzător de zile cu închisoarea.

A luat act că persoana vătămată S.C _S.R.L nu s-a constituit parte civilă în cauză.

În temeiul art. 274 alin. (1) Cod procedură penală a fost obligat inculpatul la plata sumei de 800 lei, cu titlul de cheltuieli judiciare către stat.

Pentru a hotărî astfel instanța de fond, analizând actele și lucrările dosarului, a reținut că, prin rechizitoriul nr. _ din data de 24.06.2021 al Parchetului de pe lângă Judecătoria Sectorului 6 București, s-a dispus trimiterea în judecată a inculpatului C.M, pentru săvârșirea infracțiunii de folosire cu rea-

crediță a creditului societar în formă continuată, prevăzută de art. 272 alin. (1) lit.c din Legea societăților nr.31/1990 cu aplicarea art.35 alin. (1) Cod penal (6 acte materiale).

Potrivit rechizitoriului, în fapt, s-a reținut în sarcina inculpatului că, în perioada 09.01.2015-31.01.2016, în calitate de administrator al S.C_S.R.L, a împrumutat de la societatea anterior menționată, cu 6 ocazii distincte, în baza unor contracte de împrumut (contractele din 09.01.2015, 09.04.2015, 07.05.2015, 04.08.2015, 30.09.2015 și 31.01.2016), suma totală de 1.302.113 lei, depășindu-se astfel limita de 5.000 de euro prevăzută de art. 144 ind.4 alin. (3) lit. a) din Legea nr.31/1990.

Pentru dovedirea situației de fapt reținută, în rechizitoriu au fost menționate următoarele mijloace de probă administrate în cursul urmăririi penale: înscrisurile puse la dispoziție de A.N.A.F.-D.G.A.F., contracte de împrumut în original, raport de constatare criminalistică nr. _/01.09.2020, raport de constatare criminalistică nr. _/27.08.2018, declarații inculpat C.M, declarație suspect C.M, cazier inculpat C.M, declarație martor C.G, proces-verbal discuție telefonică suspect C.G, înscrisurile puse la dispoziție de I.T.M., înscrisuri puse la dispoziție de O.N.R.C., înscrisuri puse la dispoziție de S.C_S.R.L.

Prin încheierea de ședință din camera de consiliu din data de 31.08.2021, judecătorul de cameră preliminară a constatat legalitatea sesizării instanței, administrării probelor și efectuării actelor de urmărire penală și a dispus începerea judecării.

La termenul de judecată din 06.04.2022, cu procedura legal îndeplinită, ulterior citirii actului de sesizare, instanța a adus la cunoștința inculpatului dispozițiile art. 374 alin. (4) Cod procedură penală raportat la art. 396 alin. (10) Cod procedură penală, privind judecata în procedură simplificată, precum și soluțiile posibile ca urmare a acestei proceduri.

Inculpatul a arătat că solicită ca judecata să aibă loc conform procedurii simplificate, prevăzută de art. 374 alin. (4) Cod procedură penală, cerere admisă de instanță.

În faza de judecată, ca urmare a admiterii cererii formulate de inculpat, cauza a fost soluționată pe baza probelor administrate în cursul urmăririi penale.

Analizând actele și lucrările dosarului, probatoriul administrat în cursul urmăririi, instanța a reținut următoarea situație de fapt:

În perioada 09.01.2015-31.01.2016, în calitate de administrator al S.C_S.R.L, inculpatul C.M.a împrumutat de la societatea anterior menționată, cu 6 ocazii distincte, în baza unor contracte de împrumut (contractele din 09.01.2015, 09.04.2015, 07.05.2015, 04.08.2015, 30.09.2015 și 31.01.2016), suma totală de 1.302.113 lei, depășindu-se astfel limita de 5.000 de euro prevăzută de art. 144 ind. 4 alin (3) lit. a) din Legea 31/1990.

Situația de fapt reținută mai sus reiese din administrarea în cursul urmăririi penale, a următoarelor mijloace de probă: înscrisurile puse la dispoziție de A.N.A.F.-D.G.A.F., contracte de împrumut în original, raport de constatare criminalistică nr. _/01.09.2020, raport de constatare criminalistică nr. _/27.08.2018, declarații inculpat C.M, declarație suspect C.M, declarație martor C.G, proces-verbal discuție telefonică suspect C.G, înscrisurile puse la dispoziție de I.T.M., înscrisuri puse la dispoziție de O.N.R.C., înscrisuri puse la dispoziție de S.C_S.R.L.

Astfel, din analiza documentelor puse la dispoziție de Oficiul Național al Registrului Comerțului a reieșit că: societatea S.C_S.R.L are în prezent ca unic asociat și administrator unic pe C.M, cel care a fost administrator și în perioada 15.01.2015-29.09.2015, fiind precedat și succedat de C.G.în funcția de administrator.

Cu ocazia controlului efectuat de MFP-ANAF Direcția Generală Antifraudă Fiscală la sediul S.C_S.R.L, s-a constatat că în perioada 09.01.2015-31.01.2016, între S.C_S.R.L, în calitate de împrumutător și C.M, în calitate de împrumutat, au fost încheiate 6 contracte de împrumut, la datele de 09.01.2015, 09.04.2015, 07.05.2015, 04.08.2015, 30.09.2015 și 31.01.2016, prin care inculpatul C.M.a primit cu titlu de împrumut suma totală de 1.302.113 lei.

Prin concluziile Raportului de constatare criminalistică nr. _ din 27.08.201, s-a arătat că semnăturile depuse la rubrica "C.M" de pe contractele încheiate între S.C_S.R.L și C.M.din datele de 9.01.2015, 09.04.2015, 07.05.2015. 04.08.2015, 30.09.2015 și 31.01.2016 au fost executate de C.M.

Fiind audiat în calitate de inculpat, în cursul urmăririi penale C.M. a recunoscut săvârșirea faptei. Acesta a precizat însă că sumele de bani pe care le-a împrumutat de la societate au fost destinate achiziționării și reabilitării imobilului în care societatea S.C_S.R.L își desfășură activitatea.

De asemenea, cu privire la suspecta C.G. inculpatul a declarat că aceasta a figurat pentru scurte perioade ca și administrator în drept al S.C_S.R.L, dar că administratorul în fapt în toată perioada în care societatea și-a desfășurat activitatea a fost doar el, iar C.G. doar semna documentele ce-i erau prezentate de acesta.

Din declarația dată în calitate de martor a numitei C.G. cât și din cele comunicate de aceasta, după ce a luat la cunoștință de dobândirea calității de suspect, a rezultat că de întreaga activitate a societății S.C_S.R.L s-a ocupat C.M. și că aceasta nu cunoaște nimic în legătură cu contractele de împrumut din cauză. C.G. a precizat că nu cunoaște activitatea societății și nu mai reține ce documente i-a solicitat C.M.să semneze. Cu privire la sumele de bani pe care C.M. le-a împrumutat de la societatea S.C_S.R.L aceasta a precizat că nu cunoaște detalii și nu știe care a fost destinația banilor.

În fața instanței, inculpatul a recunoscut săvârșirea faptei așa cum a fost reținută în rechizitoriu, înțelegând să se prevaleze de dispozițiile art.374 alin. (4) Cod procedură penală.

Astfel, în drept, fapta inculpatului C.M. care, în perioada 09.01.2015-31.01.2016, în calitate de administrator al S.C_S.R.L, a împrumutat de la societatea anterior menționată, cu 6 ocazii distincte, în baza unor contracte de împrumut (contractele din 09.01.2015, 09.04.2015, 07.05.2015, 04.08.2015, 30.09.2015 și 31.01.2016), suma totală de 1.302.113 lei, depășindu-se astfel limita de 5.000 de euro prevăzută de art.144 ind. 4 alin (3) lit. a) din Legea 31/1990, întrunește elementele constitutive ale infracțiunii de folosire cu rea-credință a creditului societar în formă continuată, prevăzută de art. 272 alin (1) lit. c) din Legea societăților nr. 31/1990, cu aplicarea art. 35 alin (1) Cod penal (6 acte materiale).

În ceea ce privește condiția specială a subiectului activ al acestei infracțiuni, s-a constatat că aceasta este îndeplinită, inculpatul C.M. exercitând la data comiterii faptei funcția de administrator al S.C_S.R.L.

Sub aspectul elementului material al laturii obiective, infracțiunea ce face obiectul cauzei a fost săvârșită prin încheierea a 6 contracte de împrumut la datele de 09.01.2015, 09.04.2015, 07.05.2015, 04.08.2015, 30.09.2015 și 31.01.2016 între S.C_S.R.L în calitate de împrumutător și administratorul acestei societăți, inculpatul C.M., în calitate de împrumutat, prin care acesta din urmă a obținut suma totală de 1.302.113 lei.

Instanța a constatat îndeplinită și cerința esențială pentru existența infracțiunii, respectiv ca valoarea sumei împrumutate fiind mai mare de 5.000 euro, în cazul fiecărui contract de împrumut în parte.

Urmarea imediată a faptei constă în crearea unei stări de pericol în ceea ce privește buna desfășurare a activității societare, în secundar creându-se și un prejudiciu în patrimoniul S.C_S.R.L, în cuantum de 1.302.113 lei.

Legătura de cauzalitate rezultă din materialitatea faptei (ex re).

Sub aspectul laturii subiective, astfel cum rezultă din probatoriul administrat în cauză, instanța de fond a constatat că fapta a fost comisă cu intenție indirectă prevăzută de art. 16 alin. (3) lit. b) Cod penal, dat fiind faptul că inculpatul C.M.a prevăzut rezultatul faptei sale și, deși nu l-a urmărit, a acceptat posibilitatea producerii lui.

Totodată, având în vedere că actele împrumut de la societate au fost realizate de inculpatul C.M. în 6 ocazii distincte, reține săvârșirea faptei în formă continuată, conform art. 35 alin (1) Cod penal, inculpatul acționând la diferite intervale de timp, cu un mod de operare identic, în realizarea aceleiași rezoluții infracționale.

La individualizarea pedepsei principale, instanța a avut în vedere criteriile generale de individualizare enumerate în dispozițiile art. 74 alin.(1) Cod penal împrejurările și modul de comitere a infracțiunii, precum și mijloacele folosite, starea de pericol pentru valoarea ocrotită, natura și gravitatea rezultatului produs ori a altor consecințe ale infracțiunii, motivul săvârșirii infracțiunii și scopul urmărit, conduita după săvârșirea infracțiunii și în cursul procesului penal, nivelul de educație,

vârsta, starea de sănătate, situația familială și socială, urmând a reține și aplicabilitatea art. 396 alin. (10) Cod procedură penală.

Cu privire la situația personală a inculpatului, instanța a reținut că inculpatul C.M. are vârsta de 41 ani, este cetățean român, studii medii, este căsătorit, are un loc de muncă stabil iar conform fișei de cazier, acesta nu este cunoscut cu antecedente penale.

În ceea ce privește atitudinea inculpatului pe durata procesului penal, inculpatul a colaborat cu organele de cercetare, s-a prezentat în vederea audierilor, a recunoscut săvârșirea faptei reținute în sarcina sa.

Având în vedere toate aceste criterii enumerate mai sus, instanța s-a orientat asupra pedepsei amenzii penale.

Potrivit art. 61 alin. (2) Cod penal, cuantumul amenzii se stabilește prin sistemul zilelor-amendă în următoarea modalitate: suma corespunzătoare unei zile-amendă se înmulțește cu numărul zilelor-amendă.

În consecință, în temeiul art. 272 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 31/1990, cu aplicarea art. 35 alin. (1) Cod penal, cu aplicarea art. 396 alin. (10) Cod penal, a condamnat pe inculpatul C.M. la pedeapsa amenzii în cuantum de 8.000 lei (200 zile x 40 lei) pentru săvârșirea infracțiunii de folosire cu rea-credință a creditului societății (6 acte materiale).

În temeiul art. 63 alin. (1) Cod penal a atras atenția inculpatului că, în caz de neexecutare cu rea-credință, în tot sau în parte, a pedepsei amenzii, numărul zilelor-amendă neexecutate se înlocuiește cu un număr corespunzător de zile cu închisoarea.

A luat act că persoana vătămată S.C._S.R.L nu s-a constituit parte civilă în cauză.

În ceea ce privește solicitarea procurorului de a se dispune confiscarea sumei reprezentând prejudiciul cauzat, respectiv 1.302.113 lei, instanța a reținut că potrivit dispozițiilor art. 112 alin. (1) lit. e) Cod penal, sunt supuse confiscării speciale bunurile dobândite prin săvârșirea faptei prevăzute de legea penală, dacă nu sunt restituite persoanei vătămate și în măsura în care nu servesc la despăgubirea acesteia.

Instanța a reținut că, persoana vătămată nu s-a constituit parte civilă în cauză însă, acest lucru nu înseamnă că aceasta nu este îndreptățită la restituirea sumei de bani împrumutate inculpatului, putând astfel, să procedeze, aceasta sau creditorii acesteia, la urmărirea în orice moment a sumelor de bani datorate.

Prin urmare, instanța nu a procedat la confiscarea sumei de bani împrumutate, aceasta servind în continuare la despăgubirea persoanei vătămate.

În temeiul art. 274 alin. (1) Cod procedură penală a fost obligat inculpatul la plata sumei de 800 lei, cu titlul de cheltuieli judiciare către stat.

Onorariul avocatului desemnat din oficiu pentru persoana vătămată, în cuantum de 470 lei, fiind înaintat din fondurile Ministerului Justiției.

Împotriva acestei sentințe a declarat apel Parchetul de pe lângă Judecătoria Sectorului 6 București solicitând încetarea procesului penal ca urmare a împlinirii termenului de prescripție generală și confiscarea specială a sumei de 1.302.113 lei, reprezentând suma împrumutată în mod nelegal de la societate.

Examinând hotărârea apelată prin prisma criticilor formulate, dar și din oficiu, sub toate aspectele de fapt și de drept ale cauzei, conform art. 417 alin. (2) Cod procedură penală, Curtea constată și reține următoarele:

Situația de fapt pe care se întemeiază hotărârea pronunțată de prima instanță este confirmată de probatoriul (necontestat) al cauzei și a fost recunoscută, în fața instanței de judecată de către inculpat, nefiind contestată în calea de atac nici aceștia sau de Parchet.

Făcând o evaluare proprie a aceluși probatoriu, Curtea constată că în perioada 09.01.2015-31.01.2016, în calitate de administrator al S.C._S.R.L, inculpatul a împrumutat de la societatea anterior menționată, cu 6 ocazii distincte, în baza unor contracte de împrumut (contractele din 09.01.2015, 09.04.2015, 07.05.2015, 04.08.2015, 30.09.2015 și 31.01.2016), suma totală de 1.302.113 lei, depășindu-se astfel limita de 5.000 de euro prevăzută de art. 144 ind. 4 alin. (3) lit. a) din Legea 31/1990.

Fapta inculpatului întrunește elementele constitutive ale infracțiunii prevăzute de art. 272 alin. (1) lit.c) din Legea nr.31/1990, cu aplicarea art.35 alin. (1) Cod penal, astfel că încadrarea juridică stabilită de prima instanță este corectă.

În raport cu pedeapsa prevăzută de legea penală pentru infracțiunea cu privire la care s-a dispus trimiterea în judecată (6 luni-3 ani), termenul prescripției generale a răspunderii penale este 5 ani, conform art.154 alin. (1) lit.d) din Codul penal și curge de la data epuizării infracțiunii (31.01.2016), potrivit art.154 alin. (2) teza I din același cod.

La momentul adoptării și intrării în vigoare a Codului Penal al României, 01 februarie 2014, întreruperea cursului prescripției răspunderii penale era reglementată în art. 155 alin. (1), textul legal având următoarea formă: ”Cursul termenului prescripției răspunderii penale se întrerupe prin îndeplinirea oricărui act de procedură în cauză”.

Prin Decizia nr. 297/2018, Curtea Constituțională a României a constatat că: „soluția legislativă care prevede întreruperea cursului termenului prescripției răspunderii penale prin îndeplinirea” oricărui act de procedură în cauză”, din cuprinsul dispozițiilor art.155 alin.(1) din Codul penal, este neconstituțională” .

Pe cale de consecință, ulterior pronunțării acestei decizii a instanței de contencios constituțional, în condițiile în care legiuitorul nu a intervenit activ în modificarea prevederilor legale constatate neconstituționale conform considerentelor deciziei precitate, în fondul legislativ activ, art. 155 alin. (1) Cod penal a avut următoarea formă: „Cursul termenului prescripției răspunderii penale se întrerupe prin îndeplinirea”.

Prin decizia nr. 358/2022 a Curții Constituționale a României a fost admisă excepția de neconstituționalitate invocată și s-a constatat că dispozițiile art. 155 alin. (1) Cod penal, în forma ulterioară deciziei nr. 297/2018, sunt neconstituționale.

Pentru a pronunța această soluție instanța de contencios constituțional a reținut că: „ 72. Așa fiind, Curtea constată că ansamblul normativ în vigoare nu oferă toate elementele legislative necesare aplicării previzibile a normei sancționate prin Decizia nr.297 din 26 aprilie 2018.

Astfel, deși Curtea Constituțională a făcut trimitere la vechea reglementare, evidențiind reperele unui comportament constituțional pe care legiuitorul avea obligația să și-l însușească, aplicând cele statuate de Curte, acest fapt nu poate fi interpretat ca o permisiune acordată de către instanța de contencios constituțional organelor judiciare de a stabili ele însele cazurile de întrerupere a prescripției răspunderii penale.

73. În consecință, Curtea constată că, în condițiile stabilirii naturii juridice a Deciziei nr.297 din 26 aprilie 2018 ca decizie simplă/extremă, în absența intervenției active a legiuitorului, obligatorie potrivit art.147 din Constituție, pe perioada cuprinsă între data publicării respectivei decizii și până la intrarea în vigoare a unui act normativ care să clarifice norma, prin reglementarea expresă a cazurilor apte să întrerupă cursul termenului prescripției răspunderii penale, fondul activ al legislației nu conține vreun caz care să permită întreruperea cursului prescripției răspunderii penale.

74. Curtea constată că o astfel de consecință este rezultatul nerespectării de către legiuitor a obligațiilor ce îi revin potrivit Legii fundamentale și a pasivității sale, chiar și în ciuda faptului că deciziile Înaltei Curți de Casație și Justiție semnalau încă din anul 2019 practica neunitară rezultată din lipsa intervenției legislative. De asemenea, Curtea subliniază că rațiunea care a stat la baza pronunțării Deciziei nr.297 din 26 aprilie 2018 nu a fost înlăturarea termenelor de prescripție a răspunderii penale sau înlăturarea instituției întreruperii cursului acestor termene, ci alinierea dispozițiilor art.155 alin.(1) din Codul penal la exigențele constituționale. Astfel, Curtea observă că termenele de prescripție generală reglementate de dispozițiile art.154 din Codul penal nu sunt afectate de deciziile Curții Constituționale.

75. În acest context, Curtea constată că situația creată prin pasivitatea legiuitorului, consecutivă publicării deciziei de admitere amintite, reprezintă o încălcare a prevederilor art.1 alin.(3) și (5) din Legea fundamentală, care consacră caracterul de stat de drept al statului român, precum și supremația Constituției. Aceasta, deoarece prevalența Constituției asupra întregului sistem normativ reprezintă principiul crucial al statului de drept. Or, garant al supremației Legii fundamentale este însăși Curtea Constituțională, prin deciziile pe care le pronunță, astfel că neglijarea constatărilor și

dispozițiilor cuprinse în deciziile acesteia determină fragilizarea structurii constituționale ce trebuie să caracterizeze statul de drept (în același sens, Decizia nr.230 din 28 aprilie 2022, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.519 din 26 mai 2022).

76. Așadar, Curtea constată că, în cazul de față, legiuitorul a nesocotit prevederile art.147 alin.(4) din Constituție, ignorând efectele obligatorii ale Deciziei nr.297 din 26 aprilie 2018 cu consecința creării unui viciu de neconstituționalitate mai grav generat de aplicarea neunitară a textului de lege „cursul termenului prescripției răspunderii penale se întrerupe prin îndeplinirea”, care, în mod evident, nu prevede niciun caz de întrerupere a cursului prescripției răspunderii penale. Pentru restabilirea stării de constituționalitate este necesar ca legiuitorul să clarifice și să detalieze prevederile referitoare la încetarea cursului prescripției răspunderii penale, în spiritul celor precizate în considerentele deciziei anterior menționate.”.

Pe cale de consecință, Curtea reține, în conformitate cu considerentele obligatorii ale Deciziei nr. 358/2022 a Curții Constituționale, că în perioada cuprinsă între momentul publicării în Monitorul Oficial a Deciziei nr. 297/2018, respectiv la 25 iunie 2018, și momentul publicării O.U.G. nr. 71/2022 pentru modificarea art. 155 alin. (1) din Codul Penal, 30 mai 2022, în legislația națională penală nu au fost prevăzute cazuri de întrerupere a prescripției răspunderii penale, aplicabile în această materie fiind, exclusiv, dispozițiile cuprinse în prevederile art. 153 – 154 Cod penal, termenele de prescripție a răspunderii penale fiind cele menționate în art. 154 alin. (1), fără ca acestea să fie susceptibile de a fi întrerupte.

Prin decizia nr. 67/2022 a Înaltei Curți de Casație și Justiție s-a statuat că: „Normele referitoare la întreruperea cursului prescripției sunt norme de drept penal material (substanțial) supuse din perspectiva aplicării lor în timp principiului activității legii penale prevăzut de art. 3 din Codul penal, cu excepția dispozițiilor mai favorabile, potrivit principiului *mitior lex* prevăzut de art. 15 alin. (2) din Constituție și art. 5 din Codul penal”.

Din interpretarea coroborată a celor două decizii, precitate, rezultă faptul că prin prisma legii penale mai favorabile, în conformitate cu prevederile art. 5 Cod penal, este necesar a se analiza prescripția răspunderii penale prin raportare la dispozițiile art. 153 – 154 Cod penal, fără a mai fi avută în vedere instituția prescripției speciale a răspunderii penale, pentru toate faptele care nu au fost judecate definitiv până la 25 iunie 2018.

În condițiile în care în perioada 25 iunie 2018 – 30 mai 2022 legislația activă penală nu a cuprins nici un caz de întrerupere a prescripției răspunderii penale, această situație legislativă constituie în mod evident legea penală mai favorabilă pentru inculpatul din dosar, având în vedere că, infracțiunea ce face obiectul prezentei cauze a fost comisă anterior perioadei 25 iunie 2018 – 30 mai 2022, iar soluționarea definitivă a cauzei se realizează ulterior acestui moment.

În conformitate cu prevederile art. 5 C.pen.: „În cazul în care de la săvârșirea infracțiunii până la judecarea definitivă a cauzei au intervenit una sau mai multe legi penale, se aplică legea mai favorabilă.

Dispozițiile alin. (1) se aplică și actelor normative ori prevederilor din acestea declarate neconstituționale, precum și ordonanțelor de urgență aprobate de Parlament cu modificări sau completări ori respinse, dacă în timpul când acestea s-au aflat în vigoare au cuprins dispoziții penale mai favorabile.”

Pentru toate aceste motive, Curtea reține că în prezenta cauză legea penală mai favorabilă pentru inculpat este Codul Penal, în forma aplicabilă pentru perioada 25 iunie 2018 – 30 mai 2022, fapta imputată acestuia fiind comisă în perioada 09.01.2015-31.01.2016. În aceste condiții, termenul de 5 ani de prescripție a răspunderii penale s-a împlinit la 30.01.2021.

De asemenea, Curtea apreciază că se impune anularea tuturor contractelor de împrumut încheiate de către inculpat cu societatea pe care o administrează, ca efect al restabilirii situației anterioare. În acest sens, potrivit art. 25 alin. (3) C.pr.pen., instanța, chiar dacă nu există constituire de parte civilă, se pronunță cu privire la desființarea totală sau parțială a unui înscris sau la restabilirea situației anterioare săvârșirii infracțiunii.

Potrivit art. 144 ind. 4 din Legea nr. 31/1990, 1) Este interzisă creditarea de către societate a administratorilor acesteia, prin intermediul unor operațiuni precum: a) acordarea de împrumuturi

administratorilor; b) acordarea de avantaje financiare administratorilor cu ocazia sau ulterior încheierii de către societate cu aceștia de operațiuni de livrare de bunuri, prestări de servicii sau executare de lucrări; c) garantarea directă ori indirectă, în tot sau în parte, a oricăror împrumuturi acordate administratorilor, concomitentă ori ulterioară acordării împrumutului; d) garantarea directă ori indirectă, în tot sau în parte, a executării de către administratori a oricăror alte obligații personale ale acestora față de terțe persoane; e) dobândirea cu titlu oneros ori plata, în tot sau în parte, a unei creanțe ce are drept obiect un împrumut acordat de o terță persoană administratorilor ori o altă prestație personală a acestora.

(2) Prevederile alin. (1) sunt aplicabile și operațiunilor în care sunt interesați soțul sau soția, rudele ori afinii până la gradul al IV-lea inclusiv ai administratorului; de asemenea, dacă operațiunea privește o societate la care una dintre persoanele anterior menționate este administrator ori deține, singură sau împreună cu una dintre persoanele sus-menționate, o cotă de cel puțin 20% din valoarea capitalului social subscris.

(3) Prevederile alin. (1) nu se aplică: a) în cazul operațiunilor a căror valoare exigibilă cumulată este inferioară echivalentului în lei al sumei de 5.000 de euro; b) în cazul în care operațiunea este încheiată de societate în condițiile exercitării curente a activității sale, iar clauzele operațiunii nu sunt mai favorabile persoanelor prevăzute la alin. (1) și (2) decât cele pe care, în mod obișnuit, societatea le practică față de terțe persoane.

În cauză, sancțiunea care intervine în acest caz este nulitatea absolută virtuală Ioan Adam, Codruț Nicolae Savu – Legea societăților comerciale. Comentarii și explicații, p. 482; pe motiv de ordine publică, nulitatea absolută a fost menționată și în dreptul francez- Patrick Dalion, Jean-Pierre Pamoukdjian – Dreptul societăților, p. 147).

Efect al anulării contractelor de împrumut, Curtea apreciază că se impune și confiscarea sumei de 1.302.113 lei, obținută în mod ilegal. Potrivit art. 112 alin (1) lit. d) Cod penal, sunt supuse confiscării speciale bunurile obținute de inculpat prin comiterea faptei prevăzute de legea penală, dacă nu sunt restituite persoanei vătămate și nu servesc la despăgubirea acesteia.

Curtea nu poate achiesa la susținerea primei instanțe potrivit căreia suma de bani nu poate fi confiscată deoarece persoana vătămată ar putea solicita oricând restituirea împrumuturilor. O astfel de interpretare ar lipsi de orice aplicabilitate practică art. 112 alin (1) lit. d) Cod penal. În acest sens, se constată că în absolut orice situație, persoana care a suferit un prejudiciu are posibilitatea de a cere repararea prejudiciului printr-o cerere la instanța civilă după terminarea procesului penal. De exemplu, persoana căreia i s-a furat un bun poate introduce o acțiune în revendicare sau în pretenții pentru a cere contravaloarea bunului după finalizarea procesului din fața instanței penale. Asta nu înseamnă însă că instanța penală nu ar putea dispune confiscarea specială a unei sume de bani rezultată în urma săvârșirii unui furt. Dacă am accepta raționamentul primei instanțe (nu se poate cere confiscarea specială deoarece persoana vătămată are posibilitatea de a cere repararea prejudiciului), ar însemna că niciodată instanța penală nu ar putea dispune confiscarea specială a unei sume de bani rezultată din comiterea unei infracțiuni (după cum am arătat, persoana vătămată are posibilitatea în cazul oricărei infracțiuni să ceară despăgubiri după terminarea procesului penal). În realitate, raportat la poziția procesuală a persoanei vătămate și de situația existentă în cauză, instanța urmează a examina în concret dacă este necesară confiscarea specială.

În cauză, se observă că persoana vătămată este o persoană juridică controlată în totalitate de inculpat, acesta fiind asociat unic. Totodată, sediul social al societății este expirat din luna mai acestui an. Din extrasul O.N.R.C se observă că persoana vătămată nu a mai depus nicio situație financiară în ultimii trei ani (2019-2021) iar în luna 2019 i-a fost retrasă licența de funcționare. De asemenea, deși toate împrumuturile acordate sunt scadente, persoana vătămată nu a întreprins nici un demers pentru recuperarea împrumutului. Cu privire la primul împrumut, scadența a intervenit în urmă cu 2 ani și 11 luni, termenul de prescripție extintivă împlinindu-se peste o lună (astfel, inculpatul, în calitate de asociat unic a rămas în pasivitate, nefăcând nimic pentru a încasa datoria).

Raportat la situația concretă din cauză, Curtea apreciază că posibilitatea ca persoana vătămată să ceară restituirea sumelor de bani de la inculpat este iluzorie (practic societatea controlată în totalitate de acesta ar cere banii de la el).

Comunicarea sentinței primei instanțe uneia dintre persoanele menționate în art. 261 Cod procedură penală. Momentul de la care începe să curgă termenul de apel.

„În cazul înmânării actului de procedură unei persoane care locuiește cu destinatarul, actul se consideră comunicat acestuia la acel moment, nu la momentul în care terțul îi înmânează destinatarului actul (de altfel, acest moment nici nu ar putea fi stabilit). Împrejurarea că inculpata nu era acasă sau era plecată în străinătate nu are nicio relevanță, termenul de apel în cauză începând să curgă de la 1 aprilie 2022. Schimbarea adresei la care inculpata locuia efectiv nu poate conduce la concluzia nelegalei comunicări a hotărârii, în contextul în care aceasta nu a adus la cunoștință această împrejurare.

Nu poate fi primită nici apărarea potrivit căreia inculpata și-ar fi schimbat ulterior comiterii faptei domiciliul (domiciliu la care aceasta și locuia efectiv și care figurează în cartea de identitate) iar la momentul audierilor de către organele judiciare ea a prezentat acestora cartea de identitate (organele judiciare luând astfel la cunoștință de noua adresă), astfel că s-ar fi impus comunicarea acestor acte la acea adresă. Potrivit cărții de identitate prezentată de inculpată chiar în fața instanței de apel, aceasta are domiciliul în satul M, comuna M, str. Î nr. 12. Cartea de identitate a fost eliberată la data de 30.08.2019. În cursul urmăririi penale însă, inculpatei i s-a adus la cunoștință punerea în mișcare a acțiunii penale la data de 15 noiembrie 2019 (așadar, ulterior eliberării cărții de identitate), aceasta declarând că locuiește fără forme legale la adresa din Urziceni, strada M nr. 2, aceasta fiind adresa aleasă pentru comunicarea actelor de procedură.

Prin urmare, nu există nici un element care să conducă la concluzia că inculpatei i s-a comunicat hotărârea în mod nelegal și nici nu se impune repunerea acesteia în termen.”

(Curtea de Apel București, Secția I Penală, decizia nr. 1606/A din 9 decembrie 2022)

Prin sentința penală nr. _ din data de 29.03.2021, Judecătoria Urziceni în baza art. 228 alin (1) și (3) Cod penal cu aplicarea art. 396 alin (10) Cod procedură penală a condamnat pe inculpatul V.I la pedeapsa de 9 (nouă) luni închisoare pentru săvârșirea infracțiunii de furt (fapta din data de 26.04.2018).

În baza art. 67 alin (1) Cod penal a aplicat inculpatului pedeapsa complementară a interzicerii exercitării drepturilor prevăzute de art. 66 alin (1) lit. a) și b) Cod penal, pe o durată de 1 an.

În baza art. 65 alin (1) raportat la art. 66 alin (1) lit. a), b) Cod penal a interzis inculpatului ca pedeapsă accesorie exercitarea drepturilor de a fi ales în autoritățile publice sau în orice alte funcții publice și de a ocupa o funcție care implică exercițiul autorității de stat.

În baza art. 92 alin (2) din Legea nr. 123/2012 cu aplicarea art. 396 alin (10) Cod procedură penală a condamnat pe inculpatul V.I la pedeapsa de 9 (nouă) luni închisoare pentru săvârșirea infracțiunii de folosirea de instalații clandestine în scopul racordării directe la rețea (fapta din 26.04.2018).

În baza art. 67 alin (1) Cod penal a aplicat inculpatului pedeapsa complementară a interzicerii exercitării drepturilor prevăzute de art. 66 alin (1) lit. a) și b) Cod penal, pe o durată de 1 an.

În baza art. 65 alin (1) raportat la art. 66 alin (1) lit. a), b) Cod penal a interzis inculpatului ca pedeapsă accesorie exercitarea drepturilor de a fi ales în autoritățile publice sau în orice alte funcții publice și de a ocupa o funcție care implică exercițiul autorității de stat.

În baza art. 228 alin (1) și (3) Cod penal cu aplicarea art. 396 alin (10) Cod procedură penală a condamnat pe inculpatul V.I la pedeapsa de 9 (nouă) luni închisoare pentru săvârșirea infracțiunii de furt (fapta din data de 20.07.2018).

În baza art. 67 alin (1) Cod penal, a aplicat inculpatului pedeapsa complementară a interzicerii exercitării drepturilor prevăzute de art. 66 alin (1) lit. a) și b) Cod penal, pe o durată de 1 an.

În baza art. 65 alin (1) raportat la art. 66 alin (1) lit. a), b) Cod penal a interzis inculpatului ca pedeapsă accesorie exercitarea drepturilor de a fi ales în autoritățile publice sau în orice alte funcții publice și de a ocupa o funcție care implică exercițiul autorității de stat.

În baza art. 92 alin (2) din Legea nr. 123/2012 cu aplicarea art. 396 alin. (10) Cod procedură penală a condamnat pe inculpatul V.I la pedeapsa de 9 (nouă) luni închisoare pentru săvârșirea infracțiunii de folosire de instalații clandestine în scopul racordării directe la rețea (fapta din 20.07.2018).

În baza art. 67 alin (1) Cod penal a aplicat inculpatului pedeapsa complementară a interzicerii exercitării drepturilor prevăzute de art. 66 alin (1) lit. a) și b) Cod penal, pe o durată de 1 an.

În baza art. 65 alin (1) raportat la art. 66 alin (1) lit. a), b) Cod penal a interzis inculpatului ca pedeapsă accesorie exercitarea drepturilor de a fi ales în autoritățile publice sau în orice alte funcții publice și de a ocupa o funcție care implică exercițiul autorității de stat.

A constatat că faptele deduse judecării sunt concurente cu fapta pentru care inculpatului V.I i s-a stabilit pedeapsa de 6 luni închisoare prin sentința penală nr. _/30.06.2020 pronunțată de Judecătoria Urziceni în dosar nr. _, definitivă prin neapelare la data de 14.07.2020.

În baza art. 89 alin (1) Cod penal a anulat amânarea aplicării pedepsei de 6 luni închisoare stabilită prin sentința penală nr. _/30.06.2020, pronunțată de Judecătoria Urziceni în dosar nr. _, definitivă prin neapelare la data de 14.07.2020.

În baza art. 40 alin (1) Cod penal raportat la art. 38 alin (1) Cod penal, art. 39 alin (1) lit. b) Cod penal a contopit pedepsele stabilite în sarcina inculpatului în cauză cu pedeapsa de 6 luni închisoare stabilită prin sentința penală nr. _/30.06.2020, pronunțată de Judecătoria Urziceni în dosar nr. _/330/2019, definitivă prin neapelare la data de 14.07.2020, în pedeapsa cea mai grea, de 9 luni închisoare, la care a adăugat un spor de 11 luni (1/3 din totalul celorlalte pedepse), în final inculpatul având de executat pedeapsa de 1 an și 8 luni închisoare.

În temeiul art. 45 alin. (3) lit. a) Cod penal rap. la art. 68 alin (1) lit. b) Cod penal, a aplicat inculpatului pedeapsa complementară a interzicerii exercitării drepturilor prevăzute de art. 66 alin (1) lit. a) și b) Cod penal, pe o durată de 1 an de la rămânerea definitivă a sentinței.

În baza art. 45 alin. (5) Cod penal raportat la art. 45 alin. (3) lit. a) Cod penal a aplicat inculpatului pedeapsa accesorie a interzicerii exercitării drepturilor de a fi ales în autoritățile publice sau în orice alte funcții publice și de a ocupa o funcție care implică exercițiul autorității de stat, pedeapsă ce se va executa în cazul în care pedeapsa principală devine executabilă.

În temeiul art. 91 alin (1) Cod penal a dispus suspendarea executării pedepsei închisorii sub supraveghere și a stabilit un termen de supraveghere de 2 ani, calculat conform art. 92 alin (2) Cod penal.

În baza art. 92 alin. (3) și art. 93 alin. (1) Cod penal a obligat inculpatul ca pe durata termenului de supraveghere să respecte următoarele măsuri de supraveghere: a) să se prezinte la serviciul de Probațiune Ialomița, la datele fixate de acesta; b) să primească vizitele consilierului de probațiune desemnat cu supravegherea sa; c) să anunțe, în prealabil, schimbarea locuinței și orice deplasare care depășește 5 zile; d) să comunice schimbarea locului de muncă; e) să comunice informații și documente de natură a permite controlul mijloacelor sale de existență.

În temeiul art. 92 alin. (3) și art. 93 alin. (2) lit. b) Cod penal a impus condamnatului să execute următoarea obligație: să frecventeze un program de reintegrare socială derulat de către Serviciul de Probațiune Ialomița sau organizat în colaborare cu instituțiile din comunitate.

În baza art. 93 alin. (3) – (4) Cod penal, pe parcursul termenului de supraveghere, inculpatul va presta o muncă neremunerată în folosul comunității în cadrul _, pe o perioadă de 90 de zile lucrătoare.

În temeiul art. 91 alin. (4) Cod penal a atras atenția inculpatului asupra dispozițiilor art. 96 Cod penal privind cazurile de revocare a suspendării executării pedepsei sub supraveghere.

În baza art. 404 alin. (4) lit. a) Cod procedură penală raportat la art. 72 Cod penal a dedus din pedeapsa aplicată perioada reținerii de la 07.08.2019 la 08.08.2019.

În baza art. 228 alin (1) și (3) Cod penal cu aplicarea art. 396 alin. (10) Cod procedură penală a condamnat pe inculpata D.P.T la pedeapsa de 9 (nouă) luni închisoare pentru săvârșirea infracțiunii de furt (fapta din data de 26.04.2018).

În baza art. 67 alin. (1) Cod penal a aplicat inculpatei pedeapsa complementară a interzicerii exercitării drepturilor prevăzute de art. 66 alin (1) lit. a) și b) Cod penal, pe o durată de 1 an.

În baza art. 65 alin (1) raportat la art. 66 alin (1) lit. a), b) Cod penal a interzis inculpatei ca pedeapsă accesorie exercitarea drepturilor de a fi ales în autoritățile publice sau în orice alte funcții publice și de a ocupa o funcție care implică exercițiul autorității de stat.

În baza art. 92 alin (2) din Legea nr. 123/2012 cu aplicarea art. 396 alin (10) Cod procedură penală a condamnat pe inculpata D.P.T la pedeapsa de 9 (nouă) luni închisoare pentru săvârșirea infracțiunii de folosirea de instalații clandestine în scopul racordării directe la rețea (fapta din 26.04.2018).

În baza art. 67 alin. (1) Cod penal a aplicat inculpatei pedeapsa complementară a interzicerii exercitării drepturilor prevăzute de art. 66 alin (1) lit. a) și b) Cod penal, pe o durată de 1 an.

În baza art. 65 alin. (1) raportat la art. 66 alin (1) lit. a), b) Cod penal a interzis inculpatei ca pedeapsă accesorie exercitarea drepturilor de a fi ales în autoritățile publice sau în orice alte funcții publice și de a ocupa o funcție care implică exercițiul autorității de stat.

În baza art. 228 alin (1) și (3) Cod penal cu aplicarea art. 396 alin (10) Cod procedură penală a condamnat pe inculpata D.P.T la pedeapsa de 9 (nouă) luni închisoare pentru săvârșirea infracțiunii de furt (fapta din data de 20.07.2018).

În baza art. 67 alin. (1) Cod penal a aplicat inculpatei pedeapsa complementară a interzicerii exercitării drepturilor prevăzute de art. 66 alin (1) lit. a) și b) Cod penal, pe o durată de 1 an.

În baza art. 65 alin (1) raportat la art. 66 alin (1) lit. a), b) Cod penal a interzis inculpatei ca pedeapsă accesorie exercitarea drepturilor de a fi ales în autoritățile publice sau în orice alte funcții publice și de a ocupa o funcție care implică exercițiul autorității de stat.

În baza art. 92 alin (2) din Legea nr. 123/2012 cu aplicarea art. 396 alin (10) Cod procedură penală a condamnat pe inculpata D.P.T la pedeapsa de 9 (nouă) luni închisoare pentru săvârșirea infracțiunii de folosirea de instalații clandestine în scopul racordării directe la rețea (fapta din 20.07.2018).

În baza art. 67 alin. (1) Cod penal a aplicat inculpatei pedeapsa complementară a interzicerii exercitării drepturilor prevăzute de art. 66 alin (1) lit. a) și b) Cod penal, pe o durată de 1 an.

În baza art. 65 alin (1) raportat la art. 66 alin (1) lit. a), b) Cod penal a interzis inculpatei ca pedeapsă accesorie exercitarea drepturilor de a fi ales în autoritățile publice sau în orice alte funcții publice și de a ocupa o funcție care implică exercițiul autorității de stat.

A constatat că faptele deduse judecății sunt concurente cu fapta pentru care inculpatei D.P.T i s-a stabilit pedeapsa de 6 luni închisoare prin sentința penală nr. _ pronunțată de Judecătoria Urziceni în dosar nr. _/330/2019, definitivă prin neapelare la data de 14.07.2020.

În baza art. 89 alin. (1) Cod penal a anulat amânarea aplicării pedepsei de 6 luni închisoare stabilită prin sentința penală nr. _/30.06.2020, pronunțată de Judecătoria Urziceni în dosar nr. _/330/2019, definitivă prin neapelare la data de 14.07.2020.

În baza art. 40 alin (1) Cod penal raportat la art. 38 alin (1) Cod penal, art. 39 alin (1) lit. b) Cod penal a contopit pedepsele stabilite în sarcina inculpatei în cauză cu pedeapsa de 6 luni închisoare stabilită prin sentința penală nr. _/30.06.2020, pronunțată de Judecătoria Urziceni în dosar nr. _, definitivă prin neapelare la data de 14.07.2020, în pedeapsa cea mai grea, de 9 luni închisoare, la care s-a adăugat un spor de 11 luni (1/3 din totalul celorlalte pedepse), în final inculpata având de executat pedeapsa de 1 an și 8 luni închisoare.

În temeiul art. 45 alin. (3) lit. a) Cod penal raportat la art. 68 alin (1) lit. b) Cod penal, a aplicat inculpatei pedeapsa complementară a interzicerii exercitării drepturilor prevăzute de art. 66 alin. (1) lit. a) și b) Cod penal, pe o durată de 1 an de la rămânerea definitivă a sentinței.

În baza art. 45 alin. (5) Cod penal raportat la art. 45 alin. (3) lit. a) Cod penal a aplicat inculpatei pedeapsa accesorie a interzicerii exercitării drepturilor de a fi ales în autoritățile publice sau în orice alte funcții publice și de a ocupa o funcție care implică exercițiul autorității de stat, pedeapsă ce se va executa în cazul în care pedeapsa principală devine executabilă.

În temeiul art. 91 alin. (1) Cod penal a dispus suspendarea executării pedepsei închisorii sub supraveghere și a stabilit un termen de supraveghere de 2 ani, calculat conform art. 92 alin. (2) Cod penal.

În baza art. 92 alin. (3) și art. 93 alin. (1) Cod penal a obligat inculpatul ca pe durata termenului de supraveghere să respecte următoarele măsuri de supraveghere: a) să se prezinte la Serviciul de Probațiune Ialomița, la datele fixate de acesta; b) să primească vizitele consilierului de probațiune desemnat cu supravegherea sa; c) să anunțe, în prealabil, schimbarea locuinței și orice deplasare care depășește 5 zile; d) să comunice schimbarea locului de muncă; e) să comunice informații și documente de natură a permite controlul mijloacelor sale de existență.

În temeiul art. 92 alin. (3) și art. 93 alin. (2) lit. b) Cod penal a impus condamnatei să execute următoarea obligație: să frecventeze un program de reintegrare socială derulat de către Serviciul de Probațiune Ialomița sau organizat în colaborare cu instituțiile din comunitate.

În baza art. 93 alin. (3) – (4) Cod penal, pe parcursul termenului de supraveghere, inculpata va presta o muncă neremunerată în folosul comunității la în cadrul __, pe o perioadă de 90 de zile lucrătoare.

În temeiul art. 91 alin. (4) Cod penal a atras atenția inculpatei asupra dispozițiilor art. 96 Cod penal privind cazurile de revocare a suspendării executării pedepsei sub supraveghere.

În baza art. 404 alin. 4 lit. a) Cod procedură pebală rap. la art. 72 Cod penal, a dedus din pedeapsa aplicată perioada reținerii de la 07.08.2019 la 08.08.2019.

În baza art. 228 alin (1) și 3 Cod penal cu aplicarea art. 396 alin (10) Cod procedură penală a condamnat pe inculpata F.V la pedeapsa de 9 (nouă) luni închisoare pentru săvârșirea infracțiunii de furt (fapta din data de 26.04.2018).

În baza art. 67 alin. (1) Cod penal a aplicat inculpatei pedeapsa complementară a interzicerii exercitării drepturilor prevăzute de art. 66 alin (1) lit. a) și b) Cod penal, pe o durată de 1 an.

În baza art. 65 alin (1) raportat la art. 66 alin (1) lit. a), b) Cod penal a interzis inculpatei ca pedeapsă accesorie exercitarea drepturilor de a fi ales în autoritățile publice sau în orice alte funcții publice și de a ocupa o funcție care implică exercițiul autorității de stat.

În baza art. 92 alin (2) din Legea nr. 123/2012 cu aplicarea art. 396 alin (10) Cod procedură penală a condamnat pe inculpata F.V la pedeapsa de 9 (nouă) luni închisoare pentru săvârșirea infracțiunii de folosirea de instalații clandestine în scopul racordării directe la rețea (fapta din 26.04.2018).

În baza art. 67 alin. (1) Cod penal a aplicat inculpatei pedeapsa complementară a interzicerii exercitării drepturilor prevăzute de art. 66 alin. (1) lit. a) și b) Cod penal, pe o durată de 1 an.

În baza art. 65 alin. (1) raportat la art. 66 alin. (1) lit. a), b) Cod penal a interzis inculpatei ca pedeapsă accesorie exercitarea drepturilor de a fi ales în autoritățile publice sau în orice alte funcții publice și de a ocupa o funcție care implică exercițiul autorității de stat.

În baza art. 228 alin (1) și (3) Cod penal cu aplicarea art. 396 alin (10) Cod procedură penală a condamnat pe inculpata F.V la pedeapsa de 9 (nouă) luni închisoare pentru săvârșirea infracțiunii de furt (fapta din data de 20.07.2018).

În baza art. 67 alin. (1) Cod penal a aplicat inculpatei pedeapsa complementară a interzicerii exercitării drepturilor prevăzute de art. 66 alin (1) lit. a) și b) Cod penal, pe o durată de 1 an.

În baza art. 65 alin (1) raportat la art. 66 alin (1) lit. a), b) Cod penal a interzis inculpatei ca pedeapsă accesorie exercitarea drepturilor de a fi ales în autoritățile publice sau în orice alte funcții publice și de a ocupa o funcție care implică exercițiul autorității de stat.

În baza art. 92 alin (2) din Legea nr. 123/2012 cu aplicarea art. 396 alin (10) Cod procedură penală a condamnat pe inculpata F.V la pedeapsa de 9 (nouă) luni închisoare pentru săvârșirea infracțiunii de folosirea de instalații clandestine în scopul racordării directe la rețea (fapta din 20.07.2018).

În baza art. 67 alin. (1) Cod penal a aplicat inculpatei pedeapsa complementară a interzicerii exercitării drepturilor prevăzute de art. 66 alin (1) lit. a) și b) Cod penal, pe o durată de 1 an.

În baza art. 65 alin (1) raportat la art. 66 alin (1) lit. a), b) Cod penal a interzis inculpatei ca pedeapsă accesorie exercitarea drepturilor de a fi ales în autoritățile publice sau în orice alte funcții publice și de a ocupa o funcție care implică exercițiul autorității de stat.

În baza art. 38 alin (1) Cod penal, art. 39 alin (1) lit. b) Cod penal a contopit pedepsele stabilite în sarcina inculpatei în pedeapsa cea mai grea, de 9 luni închisoare, la care s-a adăugat un

spor de 9 luni (1/3 din totalul celorlalte pedepse), în final inculpata având de executat pedeapsa de 1 an și 6 luni închisoare.

În temeiul art. 45 alin. (3) lit. a) Cod penal raportat la art. 68 alin (1) lit. b) Cod penal, a aplicat inculpatei pedeapsa complementară a interzicerii exercitării drepturilor prevăzute de art. 66 alin (1) lit. a) și b) Cod penal, pe o durată de 1 an de la rămânerea definitivă a sentinței.

În baza art. 45 alin. (5) Cod penal raportat la art. 45 al. (3) lit. a) Cod penal a aplicat inculpatei pedeapsa accesorie a interzicerii exercitării drepturilor de a fi ales în autoritățile publice sau în orice alte funcții publice și de a ocupa o funcție care implică exercițiul autorității de stat, pedeapsă ce se va executa în cazul în care pedeapsa principală devine executabilă.

În temeiul art. 91 alin (1) Cod penal a dispus suspendarea executării pedepsei închisorii sub supraveghere și a stabilit un termen de supraveghere de 2 ani, calculat conform art. 92 alin. (2) Cod penal.

În baza art. 92 alin. (3) și art. 93 alin. (1) Cod penal a obligat inculpatul ca pe durata termenului de supraveghere să respecte următoarele măsuri de supraveghere: a) să se prezinte la Serviciul de Probațiune Ialomița, la datele fixate de acesta; b) să primească vizitele consilierului de probațiune desemnat cu supravegherea sa; c) să anunțe, în prealabil, schimbarea locuinței și orice deplasare care depășește 5 zile; d) să comunice schimbarea locului de muncă; e) să comunice informații și documente de natură a permite controlul mijloacelor sale de existență.

În temeiul art. 92 alin. (3) și art. 93 alin. (2) lit. b) Cod penal a impus condamnatului să execute următoarea obligație: să frecventeze un program de reintegrare socială derulat de către Serviciul de Probațiune Ialomița sau organizat în colaborare cu instituțiile din comunitate.

În baza art. 93 alin. (3) – (4) Cod penal, pe parcursul termenului de supraveghere, inculpatul va presta o muncă neremunerată în folosul comunității la __, pe o perioadă de 90 de zile lucrătoare.

În temeiul art. 91 alin. (4) Cod penal a atras atenția inculpatei asupra dispozițiilor art. 96 Cod penal privind cazurile de revocare a suspendării executării pedepsei sub supraveghere.

În baza art. 228 alin (1) și (3) Cod penal cu aplicarea art. 396 alin (10) Cod procedură penală a condamnat pe inculpata S.C la pedeapsa de 9 (nouă) luni închisoare pentru săvârșirea infracțiunii de furt (fapta din data de 26.04.2018).

În baza art. 67 alin. (1) Cod penal a aplicat inculpatei pedeapsa complementară a interzicerii exercitării drepturilor prevăzute de art. 66 alin (1) lit. a) și b) Cod penal, pe o durată de 1 an.

În baza art. 65 alin (1) raportat la art. 66 alin (1) lit. a), b) Cod penal a interzis inculpatei ca pedeapsă accesorie exercitarea drepturilor de a fi ales în autoritățile publice sau în orice alte funcții publice și de a ocupa o funcție care implică exercițiul autorității de stat.

În baza art. 92 alin (2) din Legea nr. 123/2012 cu aplicarea art. 396 alin (10) Cod procedură penală a condamnat pe inculpata S.C la pedeapsa de 9 (nouă) luni închisoare pentru săvârșirea infracțiunii de folosirea de instalații clandestine în scopul racordării directe la rețea (fapta din 26.04.2018).

În baza art. 67 alin. (1) Cod penal a aplicat inculpatei pedeapsa complementară a interzicerii exercitării drepturilor prevăzute de art. 66 alin (1) lit. a) și b) Cod penal, pe o durată de 1 an.

În baza art. 65 alin (1) raportat la art. 66 alin (1) lit. a), b) Cod penal a interzis inculpatei ca pedeapsă accesorie exercitarea drepturilor de a fi ales în autoritățile publice sau în orice alte funcții publice și de a ocupa o funcție care implică exercițiul autorității de stat.

În baza art. 228 alin (1) și (3) Cod penal cu aplicarea art. 396 alin (10) Cod procedură penală a condamnat pe inculpata S.C la pedeapsa de 9 (nouă) luni închisoare pentru săvârșirea infracțiunii de furt (fapta din data de 20.07.2018).

În baza art. 67 alin. (1) Cod penal a aplicat inculpatei pedeapsa complementară a interzicerii exercitării drepturilor prevăzute de art. 66 alin (1) lit. a) și b) Cod penal, pe o durată de 1 an.

În baza art. 65 alin (1) raportat la art. 66 alin (1) lit. a), b) Cod penal a interzis inculpatei ca pedeapsă accesorie exercitarea drepturilor de a fi ales în autoritățile publice sau în orice alte funcții publice și de a ocupa o funcție care implică exercițiul autorității de stat.

În baza art. 92 alin (2) din Legea nr. 123/2012 cu aplicarea art. 396 alin (10) Cod procedură penală a condamnat pe inculpata S.C la pedeapsa de 9 (nouă) luni închisoare pentru săvârșirea

infracțiunii de folosirea de instalații clandestine în scopul racordării directe la rețea (fapta din 20.07.2018).

În baza art. 67 alin. (1) Cod penal a aplicat inculpatei pedeapsa complementară a interzicerii exercitării drepturilor prevăzute de art. 66 alin (1) lit. a) și b) Cod penal, pe o durată de 1 an.

În baza art. 65 alin (1) raportat la art. 66 alin (1) lit. a), b) Cod penal a interzis inculpatei ca pedeapsă accesorie exercitarea drepturilor de a fi ales în autoritățile publice sau în orice alte funcții publice și de a ocupa o funcție care implică exercițiul autorității de stat.

În baza art. 38 alin (1) Cod penal, art. 39 alin (1) lit. b) Cod penal a contopit pedepsele stabilite în sarcina inculpatei în pedeapsa cea mai grea, de 9 luni închisoare, la care s-a adăugat un spor de 9 luni (1/3 din totalul celorlalte pedepse), în final inculpata având de executat pedeapsa de 1 an și 6 luni închisoare.

A constatat că infracțiunile pentru care inculpata a fost condamnată au fost săvârșite și descoperite în termenul de încercare de 2 ani al pedepsei de 9 luni închisoare aplicată inculpatei prin sentința penală nr. _din 22.11.2017, pronunțată de Judecătoria Urziceni în dosar nr. _/330/2017, definitivă prin neapelare la data de 19.12.2017.

În baza art. 96 alin. (4) Cod penal a revocat suspendarea sub supraveghere a executării pedepsei de 9 luni închisoare aplicată prin sentința penală nr. _ din 22.11.2017 pronunțată de Judecătoria Urziceni în dosar nr. _/330/2017, definitivă prin neapelare la data de 19.12.2017, și a dispus executarea acesteia alături de pedeapsa de 1 an și 6 luni închisoare aplicată în cauză, în final inculpata având de executat pedeapsa de 2 ani și 3 luni închisoare.

În baza art. 45 alin (1) Cod penal a aplicat pe lângă pedeapsa principală rezultantă pedeapsa complementară constând în interzicerea drepturilor prevăzută de art. 66 alin (1) lit. a), b) Cod penal pe o perioadă de 1 an, după executarea sau considerarea ca executată a pedepsei principale.

În baza art. 45 alin. (5) Cod penal raportat la art. 45 alin. (3) lit. a) Cod penal a aplicat pe lângă pedeapsa principală rezultantă pedeapsa accesorie constând în interzicerea drepturilor prevăzute de art. 66 alin (1) lit. a),b) Cod penal, de la rămânerea definitivă a sentinței și până la executarea sau considerarea ca executată a pedepsei principale.

În baza art. 228 alin (1) și (3) Cod penal cu aplicarea art. 396 alin (10) Cod procedură penală a condamnat pe inculpatul V.N la pedeapsa de 9 (nouă) luni închisoare pentru săvârșirea infracțiunii de furt (fapta din data de 26.04.2018).

În baza art. 67 alin. (1) Cod penal a aplicat inculpatului pedeapsa complementară a interzicerii exercitării drepturilor prevăzute de art. 66 alin (1) lit. a) și b) Cod penal, pe o durată de 1 an.

În baza art. 65 alin (1) raportat la art. 66 alin (1) lit. a), b) Cod penal a interzis inculpatului ca pedeapsă accesorie exercitarea drepturilor de a fi ales în autoritățile publice sau în orice alte funcții publice și de a ocupa o funcție care implică exercițiul autorității de stat.

În baza art. 92 alin (2) din Legea nr. 123/2012 cu aplicarea art. 396 alin. (10) Cod procedură penală a condamnat pe inculpatul V.N la pedeapsa de 9 (nouă) luni închisoare pentru săvârșirea infracțiunii de folosirea de instalații clandestine în scopul racordării directe la rețea (fapta din 26.04.2018).

În baza art. 67 alin. (1) Cod penal a aplicat inculpatului pedeapsa complementară a interzicerii exercitării drepturilor prevăzute de art. 66 alin (1) lit. a) și b) Cod penal, pe o durată de 1 an.

În baza art. 65 alin (1) raportat la art. 66 alin (1) lit. a), b) Cod penal a interzis inculpatului ca pedeapsă accesorie exercitarea drepturilor de a fi ales în autoritățile publice sau în orice alte funcții publice și de a ocupa o funcție care implică exercițiul autorității de stat.

În baza art. 228 alin (1) și (3) Cod penal cu aplicarea art. 396 alin (10) Cod procedură penală a condamnat pe inculpatul V.N la pedeapsa de 9 (nouă) luni închisoare pentru săvârșirea infracțiunii de furt (fapta din data de 20.07.2018).

În baza art. 67 alin. (1) Cod penal a aplicat inculpatului pedeapsa complementară a interzicerii exercitării drepturilor prevăzute de art. 66 alin (1) lit. a) și b) Cod penal, pe o durată de 1 an.

În baza art. 65 alin (1) raportat la art. 66 alin (1) lit. a), b) Cod penal a interzis inculpatului ca pedeapsă accesorie exercitarea drepturilor de a fi ales în autoritățile publice sau în orice alte funcții publice și de a ocupa o funcție care implică exercițiul autorității de stat.

În baza art. 92 alin (2) din Legea nr. 123/2012 cu aplicarea art. 396 alin (10) Cod procedură penală a condamnat pe inculpatul V.N la pedeapsa de 9 (nouă) luni închisoare pentru săvârșirea infracțiunii de folosirea de instalații clandestine în scopul racordării directe la rețea (fapta din 20.07.2018).

În baza art. 67 alin. (1) Cod penal a aplicat inculpatului pedeapsa complementară a interzicerii exercitării drepturilor prevăzute de art. 66 alin (1) lit. a) și b) Cod penal, pe o durată de 1 an.

În baza art. 65 alin (1) raportat la art. 66 alin (1) lit. a), b) Cod penal a interzis inculpatului ca pedeapsă accesorie exercitarea drepturilor de a fi ales în autoritățile publice sau în orice alte funcții publice și de a ocupa o funcție care implică exercițiul autorității de stat.

A constatat că faptele deduse judecății sunt concurente cu fapta pentru care inculpatului V.N i s-a stabilit pedeapsa de 6 luni închisoare prin sentința penală nr. _/30.06.2020, pronunțată de Judecătoria Urziceni în dosar nr. _/330/2019, definitivă prin neapelare la data de 14.07.2020, precum și cu fapta pentru care inculpatul a fost condamnat la pedeapsa amenzii în cuantum de 3000 lei (200 zile-amendă x 15 lei), prin sentința penală nr. _/16.06.2020, pronunțată de Judecătoria Urziceni în dosar nr. _/330/2020, definitivă prin neapelare la data de 15.07.2020.

În baza art. 89 alin. (1) Cod penal a anulat amânarea aplicării pedepsei de 6 luni închisoare stabilită prin sentința penală nr. _/30.06.2020, pronunțată de Judecătoria Urziceni în dosar nr. _/330/2019, definitivă prin neapelare la data de 14.07.2020.

În baza art. 40 alin. (1) Cod penal raportat la art. 38 alin (1) Cod penal, art. 39 alin (1) lit. e) Cod penal a contopit pedepsele stabilite în sarcina inculpatului în cauză cu pedeapsa de 6 luni închisoare stabilită prin sentința penală nr. _/30.06.2020, pronunțată de Judecătoria Urziceni în dosar nr. _/330/2019, definitivă prin neapelare la data de 14.07.2020, și cu pedeapsa amenzii de 3000 lei aplicată prin sentința penală nr. _/16.06.2020, pronunțată de Judecătoria Urziceni în dosar nr. _/330/2020, definitivă prin neapelare la data de 15.07.2020, în pedeapsa cea mai grea de 9 luni închisoare, la care adaugă un spor de 11 luni (1/3 din celelalte pedepse cu închisoarea), rezultând 1 an și 8 luni închisoare, la care s-a adăugat în întregime pedeapsa amenzii în cuantum de 3.000 lei.

În temeiul art. 45 alin. (3) lit. a) Cod penal raportat la art. 68 alin (1) lit. b) Cod penal, a aplicat inculpatului pedeapsa complementară a interzicerii exercitării drepturilor prevăzute de art. 66 alin (1) lit. a) și b) Cod penal, pe o durată de 1 an de la rămânerea definitivă a sentinței.

În baza art. 45 alin. (5) Cod penal raportat la art. 45 alin. (3) lit. a) Cod penal a aplicat inculpatului pedeapsa accesorie a interzicerii exercitării drepturilor de a fi ales în autoritățile publice sau în orice alte funcții publice și de a ocupa o funcție care implică exercițiul autorității de stat, pedeapsă ce se va executa în cazul în care pedeapsa principală de V.I e executabilă.

În temeiul art. 91 alin (1) Cod penal a dispus suspendarea executării pedepsei închisorii de 1 an și 8 luni, sub supraveghere și a stabilit un termen de supraveghere de 2 ani, calculat conform art. 92 alin (2) Cod penal.

În baza art. 92 alin. (3) și art. 93 alin. (1) Cod penal a obligat inculpatul ca pe durata termenului de supraveghere să respecte următoarele măsuri de supraveghere: a) să se prezinte la Serviciul de Probațiune Ialomița, la datele fixate de acesta; b) să primească vizitele consilierului de probațiune desemnat cu supravegherea sa; c) să anunțe, în prealabil, schimbarea locuinței și orice deplasare care depășește 5 zile; d) să comunice schimbarea locului de muncă; e) să comunice informații și documente de natură a permite controlul mijloacelor sale de existență.

În temeiul art. 92 alin. (3) și art. 93 alin. (2) lit. b) Cod penal a impus condamnatului să execute următoarea obligație: să frecventeze un program de reintegrare socială derulat de către Serviciul de Probațiune Ialomița sau organizat în colaborare cu instituțiile din comunitate.

În baza art. 93 alin. (3) – (4) Cod penal, pe parcursul termenului de supraveghere, inculpatul va presta o muncă neremunerată în folosul comunității în cadrul _ , pe o perioadă de 90 de zile lucrătoare.

În temeiul art. 91 alin. (4) Cod penal a atras atenția inculpatului asupra dispozițiilor art. 96 Cod penal privind cazurile de revocare a suspendării executării pedepsei sub supraveghere.

În baza art. 404 alin. (4) lit. a) Cod procedură penală raportat la art. 72 Cod penal a dedus din pedeapsa aplicată perioada reținerii de la 12.08.2019 la 13.08.2019.

În baza art. 228 alin (1) și (3) Cod penal cu aplicarea art. 396 alin (10) Cod procedură penală a condamnat pe inculpatul V.G la pedeapsa de 9 (nouă) luni închisoare pentru săvârșirea infracțiunii de furt (fapta din data de 26.04.2018).

În baza art. 67 alin. (1) Cod penal a aplicat inculpatului pedeapsa complementară a interzicerii exercitării drepturilor prevăzute de art. 66 alin (1) lit. a) și b) Cod penal, pe o durată de 1 an.

În baza art. 65 alin (1) raportat la art. 66 alin (1) lit. a), b) Cod penal a interzis inculpatului ca pedeapsă accesorie exercitarea drepturilor de a fi ales în autoritățile publice sau în orice alte funcții publice și de a ocupa o funcție care implică exercițiul autorității de stat.

În baza art. 92 alin (2) din Legea nr. 123/2012 cu aplicarea art. 396 alin (10) Cod procedură penală a condamnat pe inculpatul V.G la pedeapsa de 9 (nouă) luni închisoare pentru săvârșirea infracțiunii de folosirea de instalații clandestine în scopul racordării directe la rețea (fapta din 26.04.2018).

În baza art. 67 alin. (1) Cod penal a aplicat inculpatului pedeapsa complementară a interzicerii exercitării drepturilor prevăzute de art. 66 alin (1) lit. a) și b) Cod penal, pe o durată de 1 an.

În baza art. 65 alin (1) raportat la art. 66 alin (1) lit. a), b) Cod penal a interzis inculpatului ca pedeapsă accesorie exercitarea drepturilor de a fi ales în autoritățile publice sau în orice alte funcții publice și de a ocupa o funcție care implică exercițiul autorității de stat.

În baza art. 228 alin (1) și (3) Cod penal cu aplicarea art. 396 alin (10) Cod procedură penală a condamnat pe inculpatul V. la pedeapsa de 9 (nouă) luni închisoare pentru săvârșirea infracțiunii de furt (fapta din data de 20.07.2018).

În baza art. 67 alin. (1) Cod penal a aplicat inculpatului pedeapsa complementară a interzicerii exercitării drepturilor prevăzute de art. 66 alin (1) lit. a) și b) Cod penal, pe o durată de 1 an.

În baza art. 65 alin (1) raportat la art. 66 alin (1) lit. a), b) Cod penal a interzis inculpatului ca pedeapsă accesorie exercitarea drepturilor de a fi ales în autoritățile publice sau în orice alte funcții publice și de a ocupa o funcție care implică exercițiul autorității de stat.

În baza art. 92 alin (2) din Legea nr. 123/2012 cu aplicarea art. 396 alin (10) Cod procedură penală a condamnat pe inculpatul V.G la pedeapsa de 9 (nouă) luni închisoare pentru săvârșirea infracțiunii de folosirea de instalații clandestine în scopul racordării directe la rețea (fapta din 20.07.2018).

În baza art. 67 alin. (1) Cod penal a aplicat inculpatului pedeapsa complementară a interzicerii exercitării drepturilor prevăzute de art. 66 alin (1) lit. a) și b) Cod penal, pe o durată de 1 an.

În baza art. 65 alin (1) raportat la art. 66 alin (1) lit. a), b) Cod penal a interzis inculpatului ca pedeapsă accesorie exercitarea drepturilor de a fi ales în autoritățile publice sau în orice alte funcții publice și de a ocupa o funcție care implică exercițiul autorității de stat.

A constatat că faptele deduse judecății sunt concurente cu fapta pentru care inculpatului V.G i s-a stabilit pedeapsa de 6 luni închisoare prin sentința penală nr. _/30.06.2020, pronunțată de Judecătoria Urziceni în dosar nr. _/330/2019, definitivă prin neapelare la data de 14.07.2020, precum și cu fapta pentru care inculpatul a fost condamnat la pedeapsa amenzii în cuantum de 1800 lei (90 zile-amendă x 20 lei), prin sentința penală nr. _/20.06.2019, pronunțată de Judecătoria Urziceni în dosar nr. _/330/2018, definitivă prin decizia penală nr. _/A/27.05.2020 a Curții de Apel București.

În baza art. 89 alin. (1) Cod penal a anulat amânarea aplicării pedepsei de 6 luni închisoare stabilită prin sentința penală nr. _/30.06.2020, pronunțată de Judecătoria Urziceni în dosar nr. _/330/2019, definitivă prin neapelare la data de 14.07.2020.

În baza art. 40 alin (1) Cod penal raportat la art. 38 alin (1) Cod penal, art. 39 alin (1) lit. e) Cod penal a contopit pedepsele stabilite în sarcina inculpatului în cauză cu pedeapsa de 6 luni închisoare stabilită prin sentința penală nr. _/30.06.2020, pronunțată de Judecătoria Urziceni în dosar nr. _/330/2019, definitivă prin neapelare la data de 14.07.2020, și cu pedeapsa amenzii de 1.800 lei (90 zile-amendă x 20 lei), prin sentința penală nr. _/20.06.2019, pronunțată de Judecătoria Urziceni în dosar nr. _/330/2018, definitivă prin decizia penală nr. _/A/27.05.2020 a Curții de Apel București, în pedeapsa cea mai grea de 9 luni închisoare, la care s-a adăugat un spor de 11 luni (1/3 din celelalte pedepse cu închisoarea), rezultând 1 an și 8 luni închisoare, la care s-a adăugat în întregime pedeapsa amenzii în cuantum de 1800 lei.

În temeiul art. 45 alin. (3) lit. a) Cod penal raportat la art. 68 alin (1) lit. b) Cod penal, a aplicat inculpatului pedeapsa complementară a interzicerii exercitării drepturilor prevăzute de art. 66 alin (1) lit. a) și b) Cod penal, pe o durată de 1 an de la rămânerea definitivă a sentinței.

În baza art. 45 alin. (5) Cod penal raportat la art. 45 alin. (3) lit. a) Cod penal a aplicat inculpatului pedeapsa accesorie a interzicerii exercitării drepturilor de a fi ales în autoritățile publice sau în orice alte funcții publice și de a ocupa o funcție care implică exercițiul autorității de stat, pedeapsă ce se va executa în cazul în care pedeapsa principală devine executabilă.

În temeiul art. 91 alin (1) Cod penal a dispus suspendarea executării pedepsei închisorii de 1 an și 8 luni, sub supraveghere și a stabilit un termen de supraveghere de 2 ani, calculat conform art. 92 alin (2) Cod penal.

În baza art. 92 alin. (3) și art. 93 alin. (1) Cod penal a obligat inculpatul ca pe durata termenului de supraveghere să respecte următoarele măsuri de supraveghere: a) să se prezinte la Serviciul de Probațiune Ialomița, la datele fixate de acesta; b) să primească vizitele consilierului de probațiune desemnat cu supravegherea sa; c) să anunțe, în prealabil, schimbarea locuinței și orice deplasare care depășește 5 zile; d) să comunice schimbarea locului de muncă; e) să comunice informații și documente de natură a permite controlul mijloacelor sale de existență.

În temeiul art. 92 alin. (3) și art. 93 alin. (2) lit. b) Cod penal a impus condamnatului să execute următoarea obligație: să frecventeze un program de reintegrare socială derulat de către Serviciul de Probațiune Ialomița sau organizat în colaborare cu instituțiile din comunitate.

În baza art. 93 alin. (3) – (4) Cod penal, pe parcursul termenului de supraveghere, inculpatul va presta o muncă neremunerată în folosul comunității în cadrul_, pe o perioadă de 90 de zile lucrătoare.

În temeiul art. 91 alin. (4) Cod penal a atras atenția inculpatului asupra dispozițiilor art. 96 Cod penal privind cazurile de revocare a suspendării executării pedepsei sub supraveghere.

În baza art. 404 alin. (4) lit. a) Cod procedură penală raportat la art. 72 Cod penal, a dedus din pedeapsa aplicată perioada reținerii și arestării preventive de la 11.09.2019 la 18.10.2019.

A constatat că infracțiunile deduse judecătii, săvârșite de inculpatul V.C sunt concurente cu infracțiunea pentru care inculpatului i s-a aplicat măsura educativă a supravegherii pe o durată de 6 luni, prin sentința penală nr. _/21.11.2019 pronunțată de Judecătoria Buzău în dosar nr. _, definitivă prin neapelare la data de 10.12.2019, pentru săvârșirea infracțiunii de furt prevăzută de art. 228 alin (1) Cod penal cu aplicarea art. 113 al. 3 Cod penal și art. 396 alin (10) Cod procedură penală.

În baza art. 123 alin. (3) lit. b) coroborat cu art. 129 alin (1) Cod penal și art. 396 alin (10) Cod procedură penală a înlocuit măsura educativă a supravegherii pe o durată de 6 luni dispusă prin sentința penală nr. _/21.11.2019, pronunțată de Judecătoria Buzău în dosar nr. _, definitivă prin neapelare la data de 10.12.2019, cu măsura educativă a asistării zilnice pe o perioadă de 6 luni, sub coordonarea Serviciului de Probațiune Ialomița, cu începere de la data rămânerii definitive a hotărârii, constând în obligația inculpatului de a respecta un program stabilit de Serviciul de Probațiune Ialomița, care conține orarul și condițiile de desfășurare a activităților precum și interdicțiile impuse inculpatului, pentru săvârșirea infracțiunilor de: folosirea de instalații clandestine în scopul racordării directe la rețea (două fapte), fapte prev. de art. 92 alin (2) din Legea nr. 123/2012, ambele cu aplicarea art. 113 alin. (3) Cod penal.; furt (trei fapte), fapte prevăzute de art. 228 alin. (1) și (3) Cod penal , ambele cu aplicarea art. 113 alin. (3) Cod penal.

În baza art. 121 alin. (1) lit. a) și e) Cod penal, pe durata executării măsurii educative a impus inculpatului următoarele obligații: să urmeze un curs de pregătire școlară sau formare profesională; să se prezinte la Serviciul de Probațiune Ialomița la datele fixate de acesta.

A atras atenția inculpatului asupra consecințelor prevăzute de art. 123 Cod penal privind nerespectarea obligațiilor impuse și cu privire la săvârșirea de noi infracțiuni în cursul executării măsurii educative a asistării zilnice.

În baza art. 121 alin. (4) Cod penal, a pus în vedere Serviciului de Probațiune Ialomița că pe durata executării măsurii educative are obligația de a sesiza instanța dacă vor interveni motive care justifică fie modificarea obligațiilor impuse de instanță, fie încetarea executării unora dintre acestea,

precum și dacă inculpatul nu respectă condițiile de executare a măsurii educative sau nu execută, în condițiile stabilite, obligațiile ce îi revin.

A admis acțiunea civilă formulată de partea civilă S.C. E S.A. și în consecință, a obligat inculpații, în solidar, la plata către partea civilă a sumei de 5.866,31 lei cu titlu de despăgubiri materiale.

În baza art. 404 alin. (4) lit. d) Cod procedură penală raportat la art. 112 lit. b) Cod penal a dispus confiscarea de la inculpați a următoarelor bunuri: doi conductori electrici cu înveliș de culoare neagră și fir de cupru în lungime de 8 metri, precum și doi conductori electrici cu înveliș de culoare neagră și fir din cupru în lungime de 7 metri, depuse la Camera de corpuri delictive a Poliției municipiului Urziceni, conform dovezii seria _ nr. _ din 03.08.2018.

În baza art. 274 alin (2) raportat la art. 272 Cod procedură penală a obligat inculpații la plata către stat a sumei de 250 lei fiecare, cu titlu de cheltuieli judiciare.

Onorariul apărătorului desemnat din oficiu pentru inculpatul V.C, av. _ în cuantum de 1807 lei, suportat din fondurile Ministerului Justiției, a rămas în sarcina statului.

Pentru a hotărî astfel, instanța de fond analizând actele și lucrările dosarului a reținut că, prin Rechizitoriul nr. _ din data de 10.04.2020 al Parchetului de pe lângă Judecătoria Urziceni s-a dispus trimiterea în judecată, în stare de libertate, a inculpaților: V.I sub aspectul săvârșirii infracțiunilor prevăzute de art. 228 alin (1) și (3) Cod penal, art. 92 alin. (2) din Legea nr. 123/2012, art. 228 alin (1) și (3) Cod penal, art. 92 alin (2) din Legea nr. 123/2012, toate cu aplicarea art. 38 alin (1) Cod penal; D.P.T , sub aspectul săvârșirii infracțiunilor prevăzute de: art. 228 alin (1) și (3) Cod penal, art. 92 alin (2) din Legea nr. 123/2012, art. 228 alin (1) și (3) Cod penal, art. 92 alin (2) din Legea nr. 123/2012, toate cu aplicarea art. 38 alin (1) Cod penal; VG zis "R", sub aspectul săvârșirii infracțiunilor prevăzute de art. 228 alin (1) și (3) Cod penal, art. 92 alin (2) din Legea nr. 123/2012, art. 228 alin (1) și (3) Cod penal, art. 92 alin (2) din Legea nr. 123/2012, toate cu aplicarea art. 38 alin (1) Cod penal; S.C, sub aspectul săvârșirii infracțiunilor prevăzute de art. 228 alin (1) și (3) Cod penal, art. 92 alin (2) din Legea nr. 123/2012, art. 228 alin (1) și (3) Cod penal, art. 92 alin (2) din Legea nr. 123/2012, toate cu aplicarea art. 38 alin (1) Cod penal; V.N, sub aspectul săvârșirii infracțiunilor prevăzute de art. 228 alin (1) și (3) Cod penal, art. 92 alin (2) din Legea nr. 123/2012, art. 228 alin (1) și (3) Cod penal, art. 92 alin (2) din Legea nr. 123/2012, toate cu aplicarea art. 38 alin (1) Cod penal; F.V, sub aspectul săvârșirii infracțiunilor prevăzute de art. 228 alin (1) și (3) Cod penal, art. 92 alin. (2) din Legea nr. 123/2012, art. 228 alin. (1) și (3) Cod penal, art. 92 alin (2) din Legea nr. 123/2012, toate cu aplicarea art. 38 alin (1) Cod penal; V.C, sub aspectul săvârșirii infracțiunilor prevăzute de art. 228 alin (1) și (3) Cod penal cu aplicarea art. 113 alib. (3) Cod penal, art. 92 alin (2) din Legea nr. 123/2012 cu aplicarea art. 113 alin. (3) Cod penal, art. 228 alin. (1) și (3) Cod penal cu aplicarea art. 113 alin. (3) Cod penal, art. 92 alin (2) din Legea nr. 123/2012 cu aplicarea art. 113 alin. (3) Cod penal, toate cu aplicarea art. 38 alin (1) Cod penal.

S-a reținut în actul de sesizare a instanței, în esență că, la data de 26.04.2018, lucrători din cadrul Poliției Municipiului Urziceni au pus în aplicare mandatele de percheziție domiciliară nr. _ , _ și _ emise de Judecătoria Urziceni la data de 25.04.2018 în dosarul nr. _ , fiind întocmit procesul-verbal de percheziție domiciliară din data de 26/04/2018.

Potrivit procesului-verbal de percheziție domiciliară, a notei de constatare nr. _ din 26/04/2018 emisă de "E" a rezultat că imobilul situat în Urziceni, str. M, nr. _ , jud. Ialomița era racordat direct (fără aparat de măsurare a consumului de energie electrică) la rețeaua electrică de joasă tensiune prin intermediul unei instalații executată artizanal, confecționată dintr-un cablu conductor.

Mai mult, în interiorul locuinței au fost depistate în stare de funcționare următoarele bunuri: în bucătăria imobilului au fost identificate un frigider și un bec în stare de funcționare; în holul imobilului a fost identificat un bec în stare de funcționare; în camera nr. 1 au fost identificate un bec, un televizor marca „Samsung”, un radiator electric confecționat artizanal toate în stare de funcționare; în camera nr. 3 a fost identificat un bec în stare de funcționare; în camera nr. 4 a fost identificat un televizor marca "Samsung" în stare de funcționare.

Toate aceste bunuri-corpuri delictive (mijloace materiale de probă) au fost lăsate în custodie persoanelor depistate la această adresă, punându-li-se în vedere să nu le înstrăineze până la soluționarea cauzei.

La data de 20.07.2018, lucrători din cadrul Poliției Municipiului Urziceni au pus în aplicare mandatul de percheziție domiciliară nr. _ emis de Judecătoria Urziceni la data de 19.07.2018, în dosarul nr. _, fiind întocmit procesul-verbal de percheziție domiciliară din data de 20/07/2018.

Potrivit procesului-verbal de percheziție domiciliară mai sus arătat, a notei de constatare nr. _ din 20/07/2018, emisă de "E", a rezultat că imobilul situat în Urziceni, str. M, nr. _, jud. Ialomița era racordat direct (fără aparat de măsurare a consumului de energie electrică) la rețeaua electrică de joasă tensiune prin intermediul unei instalații, executată artizanal, confecționată dintr-un cablu conductor.

Procedând la verificarea interiorului locuinței au fost depistate în stare de funcționare următoarele bunuri: un frigider marca "Beko", un conductor electric, un bec și două televizoare marca "Samsung", un calorifer electric cu ulei, două radiatoare electrice.

Toate aceste bunuri-corpuri delictive (mijloace materiale de probă) au fost ridicate în vederea continuării cercetărilor și introduse (mai puțin caloriferul electric cu ulei, și cele două radiatoare electrice) în camera de corpuri delictive a Poliției Mun. Urziceni conform dovezii seria _ nr. _ din 03.08.2018.

Persoanele depistate care foloseau bunurile mai sus-menționate au fost inculpații/inculpatele.

Și de această dată, lucrătorii E au procedat la debransarea imobilului de la rețeaua de energie electrică.

Atât în data de 26.04.2018, cât și în data de 20.07.2018 în interiorul imobilului au fost găsite mai multe bunuri consumatoare de energie electrică în stare de funcționare.

Cauza a fost înregistrată pe rolul Judecătoriei Urziceni la data de 13.04.2020 sub nr. _.

Prin încheierea de ședință din camera de consiliu, nr. _, din data de 23.06.2020, judecătorul de cameră preliminară a constatat legalitatea sesizării instanței cu rechizitoriul nr. _ din data de 10.04.2020 al Parchetului de pe lângă Judecătoria Urziceni, a administrării probelor și a efectuării actelor de urmărire penală privind pe inculpații V.I, D.P.T ; V.G, S.C, V.N, F.V și V.C și a dispus începerea judecării privind pe aceștia.

Inculpații au declarat că recunosc săvârșirea faptelor reținute în rechizitoriu și au solicitat ca judecata să se facă numai în baza probelor administrate în faza de urmărire penală, prevalându-se de dispozițiile art. 375 Cod procedură penală, cereri ce le-au fost încuviințate de instanța de judecată.

Analizând materialul probator administrat în cauză, instanța de fond a reținut următoarele:

În fapt, la locuința din Urziceni, jud. Ialomița, str. M, nr. _ locuiesc inculpații D.P.T, concubinul acesteia V.I precum și cei trei copii ai lor – inculpații V.C, V.N și V.G.

De asemenea, tot acolo locuiesc inculpatele S.C și F.V, prima fiind concubina inculpatului V.G, iar secunda concubina inculpatului V.N.

De aproximativ 4 ani, pentru acest imobil nu a fost încheiat un contract de furnizare a energiei electrice cu un furnizor. De asemenea, imobilul nu a avut montat un aparat de măsurare a energiei electrice consumate.

La data de 26.04.2018, lucrători din cadrul Poliției Municipiului Urziceni au pus în aplicare mandatele de percheziție domiciliară nr. _, _ și _ emise de Judecătoria Urziceni la data de 25.04.2018 în dosarul nr. _/330/2018, fiind întocmit procesul-verbal de percheziție domiciliară din data de 26/04/2018.

Potrivit procesului-verbal de percheziție domiciliară mai sus-arătat, a notei de constatare nr. _ din 26/04/2018, emisă de „E”, a rezultat că imobilul situat în Urziceni, str. M, nr. _, jud. Ialomița era racordat direct (fără aparat de măsurare a consumului de energie electrică) la rețeaua electrică de joasă tensiune prin intermediul unei instalații executate artizanal, confecționată dintr-un cablu conductor.

Mai mult, în interiorul locuinței au fost depistate în stare de funcționare următoarele bunuri: în bucătăria imobilului au fost identificate un frigider și un bec în stare de funcționare; în holul imobilului a fost identificat un bec în stare de funcționare; în camera nr. 1 au fost identificate un bec,

un televizor marca „Samsung”, un radiator electric confecționat artizanal toate în stare de funcționare; în camera nr. 3 a fost identificat un bec în stare de funcționare; în camera nr. 4 a fost identificat un televizor marca „Samsung” în stare de funcționare.

Toate aceste bunuri-corpuri delictive (mijloace materiale de probă) au fost lăsate în custodie persoanelor depistate la această adresă, punându-li-se în vedere să nu le înstrăineze până la soluționarea cauzei.

La data de 20.07.2018, lucrători din cadrul Poliției Municipiului Urziceni au pus în aplicare mandatul de percheziție domiciliară nr. _ emis de Judecătoria Urziceni la data de 19.07.2018 în dosarul nr. _/330/2018, fiind întocmit procesul-verbal de percheziție domiciliară din data de 20/07/2018.

Potrivit procesului-verbal de percheziție domiciliară mai sus arătat, a notei de constatare nr. _ din 20/07/2018 emisă de ”E” a rezultat că imobilul situat în Urziceni, str. M, nr. 2, jud. Ialomița era racordat direct (fără aparat de măsurare a consumului de energie electrică) la rețeaua electrică de joasă tensiune prin intermediul unei instalații executate artizanal, confecționată dintr-un cablu conductor.

Procedând la verificarea interiorului locuinței au fost depistate în stare de funcționare următoarele bunuri: un frigider marca „Beko”, un conductor electric, un bec și două televizoare marca „Samsung”, un calorifer electric cu ulei, două radiatoare electrice.

Toate aceste bunuri-corpuri delictive (mijloace materiale de probă) au ridicat în vederea continuării cercetărilor și introduse (mai puțin caloriferul electric cu ulei, și cele două radiatoare electrice) în camera de corpuri delictive a Poliției Mun. Urziceni conform dovezii seria _ nr. _ din 03.08.2018.

Persoanele depistate care foloseau bunurile mai sus-menționate au fost inculpații/inculpatele.

Și de această dată, lucrătorii E au procedat la debransarea imobilului de la rețeaua de energie electrică.

Atât în data de 26.04.2018, cât și în data de 20.07.2018 în interiorul imobilului au fost găsite mai multe bunuri consumatoare de energie electrică în stare de funcționare.

Fiind audiați martorii M.G și P.L, angajați ai E, au declarat faptul că atât în data de 26.04.2018, cât și în data de 20.07.2018, au participat alături de organele de poliție la perchezițiile domiciliare efectuate pe raza municipiului Urziceni la imobilul situat pe str. M, nr. _. De fiecare dată au constatat faptul că imobilul este racordat ilegal la rețeaua de energie electrică aflată în gestiunea E cu ajutorul unui conductor FY 2,5 mm 2, că locuința nu are montat un BMP (bloc măsură protecție) și că la această adresă contractul de furnizare a energiei electrice este reziliat. De fiecare dată ei au debransat imobilul de la rețeaua de energie electrică și au întocmit note de constatare.

În urma audierii martorilor C.E, S.D și P.B - lucrători de poliție care au participat la efectuarea primei percheziții domiciliare (26/04/2018) la locuința inculpaților din Urziceni, str. M, nr. _, a reieșit faptul că imobilul era racordat ilegal la rețeaua de energie electrică și că nu avea montat un aparat de măsurare a energiei electrice folosite.

La acest imobil au fost identificați inculpații: V.I zis ”F”, D.P.T , V.G zis ”R”, S.C, V.N zis ”M”, F.V, V.C precum și 4 copii minori cu vârste mici. De asemenea, în locuință au fost identificate mai multe bunuri consumatoare de energie electrică, iar lucrătorii E au procedat la debransarea locuinței de la rețeaua de energie electrică.

Potrivit declarațiilor date de martorii M.G, A.V și I.I, lucrători de poliție care au participat la efectuarea celei de-a doua percheziții domiciliare (20/07/2018) la locuința inculpaților din Urziceni, str. M, nr. _, a rezultat faptul că imobilul respectiv era din nou racordat ilegal la rețeaua de energie electrică și că nici de această dată nu avea montat un aparat de măsurare a energiei electrice folosite. De asemenea, în locuință au fost identificate mai multe bunuri consumatoare de energie electrică aflate în stare de funcționare.

Și de această dată, lucrătorii E au procedat la debransarea imobilului de la rețeaua de energie electrică.

Din investigațiile efectuate s-a stabilit faptul că la adresa din municipiul Urziceni, str. M, nr. __, județul Ialomița locuiesc următoarele persoane adulte: V.I zis "F", D.P.T , VG. zis "R", S.C, V.N zis "M", F.V si V.C, împrejurare rezultată de altfel și din declarațiile acestora.

Inculpații au recunoscut și regretat săvârșirea infracțiunilor, declarațiile coroborându-se în sensul existenței faptelor și a vinovăției lor, cu celelalte mijloace de probă aflate la dosarul cauzei, astfel:

Suspectul/inculpatul V.I a declarat că locuiește în municipiul Urziceni, str. M, nr. __, județul Ialomița împreună cu concubina lui - inculpata D.P.T, precum și cu inculpații: V.G, V.N, V.C, S.C și F.V. În cursul lunilor aprilie 2018 și iulie 2018 la domiciliul acestora au fost efectuate percheziții domiciliare, ocazie cu care organele de poliție și angajați ai E au constatat în două rânduri faptul că imobilul era bransat ilegal la rețeaua de energie electrică și de fiecare dată l-au debransat. Cu privire la acest aspect inculpatul V.I a declarat că nu știe cine a legat locuința la rețeaua de energie electrică și că aceasta nu avea montat un contor de măsurare a energiei electrice consumate. De asemenea, acesta a declarat că atât el, cât și persoanele care locuiesc la această adresă deși cunoșteau faptul că locuința era legată ilegal la rețeaua de energie electric, toți cei din casă foloseau curentul electric sustras ca urmare a bransării ilegale. Totodată, acesta a precizat că în urma perchezițiilor au fost ridicate mai multe bunuri consumatoare de energie electrică și că a luat la cunoștință de prejudiciul total creat despre care a precizat că se angajează să-l achite în rate.

Suspecta/inculpata D.P.T a declarat faptul că locuiește la adresa din Urziceni, str. M, nr. __, județul Ialomița de 26 de ani împreună cu concubinul ei V.I zis "F". Cu ei mai locuiesc cei trei copii ai lor, respectiv V.C, V.G și V.N, precum și S.C, concubina lui G și F.V, concubina lui V.N. Aceasta a precizat că în cursul lunii aprilie 2018 și iulie 2018 la locuința sus-menționată au fost efectuate percheziții domiciliare, ocazie cu care organele de poliție și lucrătorii E au constatat, de două ori, că imobilul este legat ilegal la rețeaua electrică și că de fiecare dată aceștia au debransat locuința de la rețeaua de energie electrică. Inculpata D.P.T a mai precizat că locuința nu a mai avut încheiat un contract de furnizare a energiei electrice de circa 3-4 ani de zile. Cu privire la racordarea ilegală la rețeaua de energie electrică, suspecta a precizat că, de fiecare dată, a rugat un bărbat care a trecut pe stradă să racordeze imobilul la rețeaua de energie electrică. De asemenea, aceasta a mai precizat că au fost ridicate mai multe bunuri consumatoare de energie electrică care erau folosite de toți care locuiesc la adresa respectivă și că locuința nu are montat contor de măsurare a energiei electrice consumate.

Suspectul/inculpatul V.G a declarat faptul că locuiește în municipiul Urziceni, str. M, nr. __, județul Ialomița împreună cu concubina lui – S.C, cei doi copii minori ai acestora, cu părinții săi V.I și D.P.T , cei doi frați – V.C și V.N și cu F.V (concubina lui V.N). Tot el a declarat că în cursul lunii aprilie 2018 și iulie 2018 la domiciliul lui au fost efectuate percheziții domiciliare, ocazie cu care organele de poliție și angajați ai E au constatat, de două ori, faptul că imobilul este racordat ilegal la rețeaua de energie electrică. Suspectul VG a precizat că nu știe cine a bransat locuința la rețeaua de energie electrică dar că în urma perchezițiilor, au fost ridicate mai multe bunuri consumatoare de energie electrică care erau folosite de toate persoanele care locuiesc la respectiva adresă. De asemenea, acesta a precizat că nu știe dacă locuința are sau nu montat un contor de măsurare a energiei electrice folosite.

A mai susținut sus-numitul că energia electric sustrasă era folosită de S.C și F.V pentru a asigura condiții optime de trai copiilor minori aflați în casă.

Suspecta/inculpata S.C a declarat faptul că de nouă ani de zile are o relație de concubinaj cu V.G și că locuiește la domiciliul acestuia de la începutul relației, iar împreună au doi copii minori. Aceasta a mai declarat că împreună cu ei mai locuiesc V.I, D.P.T , V.C, V.N și F.V. În continuare, aceasta a precizat că în cursul lunilor aprilie 2018 și iulie 2018 la domiciliul lor au fost efectuate percheziții domiciliare, ocazie cu care organele de poliție și lucrătorii E au constatat, în ambele dați, că imobilul este racordat ilegal la rețeaua de energie electrică. Cu privire la aceste aspecte, S.C a relatat faptul că de aproximativ 3 ani de zile imobilul nu mai avea încheiat un contract de furnizare a energiei electrice cu vreo societate și că locuința nu avea montat un contor de măsurare a energiei electrice folosite. De asemenea, aceasta a mai precizat că în urma perchezițiilor efectuate organele

de poliție au identificat mai multe bunuri consumatoare de energie electrică funcționale care erau folosite de toți care locuiesc la această adresă și că nu știe cine a legat imobilul la rețeaua de energie electrică, dar aceștia aveau cunoștință de acest lucru.

A mai arătat sus-numita că energia electrică sustrasă era folosită și pentru crearea de condiții optime de trai, respectiv asigurarea căldurii necesare, a igienei și a preparării și păstrării hranei pentru copii săi și ai inculpatei F.V.

Suspectul/inculpatul V.N, audiat fiind, a declarat că locuiește la adresa din Municipiul Urziceni, str. M, nr. __, județul Ialomița cu parintii sai V.I și D.P.T , cu fratii săi V.C, V.G, cu concubina sa F.V precum și cu numita S.C concubina lui V.G. La această adresă locuiesc și copii minori ai săi și ai fratelui său V.G. Acesta a mai precizat că în cursul lunilor aprilie 2018 și iulie 2018, la domiciliul lor au fost efectuate percheziții domiciliare în urma cărora organele de poliție și lucrători E au constatat, în două rânduri, că imobilul este bransat ilegal la rețeaua de energie electrică. Acesta a relatat că nu știe cine a legat locuința la rețeaua de energie electrică și că locuința nu are montat contor de măsurare a energiei electrice folosite. Cu toate acestea, toți cei care locuiesc la locuința din Urziceni, str. M, nr. _ foloseau energie electrică.

Suspecta/inculpata F.V a declarat că locuiește la adresa din municipiul Urziceni, str. M, nr. __, județul Ialomița cu concubinul ei V.N cu care are o relație de 3 ani de zile și cei doi copii minori ai lor în vârstă de 1 an, respectiv 2 ani de zile. Aceasta a mai precizat că în această locuință mai locuiesc: V.I, D.P.T , V.C, V.G, S.C și copii minori ai celor doi din urmă în vârstă de 4, respectiv 7 ani de zile. În continuare, aceasta a declarat că în cursul anului 2018 la locuință au fost efectuate percheziții domiciliare, în urma cărora organele de poliție și lucrători ai E au constatat, de două ori, că imobilul era bransat ilegal la rețeaua de energie electrică, debransându-l de fiecare dată. Cu privire la aceste aspecte, F.V a declarat că locuința a fost racordată ilegal la rețeaua de energie electrică de un bărbat necunoscut și că era acasă de fiecare dată când locuința a fost astfel bransată. Energia electrică sustrasă ca urmare a bransării ilegale era folosită doar de ea și de S.C pentru a asigura condiții optime de trăit copiilor minori.

În ceea ce privește bransarea nelegală a locuinței la rețeaua de furnizare a energiei electrice, sus-numita a declarat că aceasta a fost efectuată de un bărbat necunoscut la rugămintea soacrei D.P.T.

Suspectul/inculpatul V.C a declarat că locuiește la adresa din municipiul Urziceni, str. M, nr. __, județul Ialomița împreună cu V.I, D.P.T, V.N, V.G, F.V și S.C, precum și cu copii minori ai fraților săi cu vârste mai mici de 8 ani. Acesta a precizat că în cursul anului 2018 la domiciliul acestora au fost efectuate percheziții domiciliare, în urma cărora organele de poliție și lucrătorii E au constatat, de două ori faptul că imobilul era legat ilegal la rețeaua de energie electrică. El a precizat că nu știe cine a legat locuința la rețeaua de energie electrică, aflând de la minori ca o persoană necunoscută a efectuat bransamentul clandestin și că la locuința nu era montat un contor de măsurare a energiei electrice folosite și că toate persoanele care locuiau în imobil foloseau energie electrică în special S.C și F.V pentru a asigura condiții optime de trăit copiilor minori.

Faptele inculpatului V.I care, la datele de 26.04.2018 și 20.07.2018, la locuința situată în municipiul Urziceni, str. M, nr. __, județul Ialomița, a folosit o instalație clandestină în scopul racordării directe a locuinței la rețeaua de distribuție a energiei electrice și a sustras în acest fel energie electrică în dauna părții civile S.A., producând astfel un prejudiciu total de 5.866,31 lei, realizează conținutul constitutiv al infracțiunilor de: folosirea de instalații clandestine în scopul racordării directe la rețea (două fapte), fapte prevăzute de art. 92 alin (2) din Legea nr. 123/2012 și furt (două fapte), fapte prevăzute de art. 228 alin (1) și (3) Cod penal, fapte aflate în concurs real de infracțiuni conform art. 38 alin (1) Cod penal.

Faptele inculpatei D.P.T care, la datele de 26.04.2018 și 20.07.2018, la locuința situată în Urziceni, str. M, nr. __, jud. Ialomița, a folosit o instalație clandestină în scopul racordării directe a locuinței la rețeaua de distribuție a energiei electrice și a sustras în acest fel energie electrică în dauna părții civile S.C E S.A, producând astfel un prejudiciu în sumă de 5.866,31 lei, realizează conținutul constitutiv al infracțiunilor de: folosirea de instalații clandestine în scopul racordării directe la rețea (două fapte), fapte prev. de art. 92 alin (2) din Legea nr. 123/2012 și furt (două fapte), fapte prevăzute

de art. 228 alin (1) și (3) Cod penal, fapte aflate în concurs real de infracțiuni conform art. 38 alin (1) Cod penal.

Faptele inculpatului V.G care, la datele de 26.04.2018 și 20.07.2018, la locuința situată în Urziceni, str. M, nr. __, jud. Ialomița, a folosit o instalație clandestină în scopul racordării directe a locuinței la rețeaua de distribuție a energiei electrice și a sustras în acest fel energie electrică în dauna părții civile S.C E S.A, producând astfel un prejudiciu în sumă de 5.866,31 lei, realizează conținutul constitutiv al infracțiunilor de: folosirea de instalații clandestine în scopul racordării directe la rețea (două fapte), fapte prev. de art. 92 alin (2) din Legea nr. 123/2012 și furt (două fapte), fapte prev. de art. 228 alin (1) și (3) Cod penal, fapte aflate în concurs real de infracțiuni conform art. 38 alin (1) Cod penal.

Faptele inculpatei S.C care, la datele de 26.04.2018 și 20.07.2018, la locuința situată în Urziceni, str. M, nr. __, jud. Ialomița, a folosit o instalație clandestină în scopul racordării directe a locuinței la rețeaua de distribuție a energiei electrice și a sustras în acest fel energie electrică în dauna părții civile S.C E S.A, producând astfel un prejudiciu în sumă de 5.866,31 lei, realizează conținutul constitutiv al infracțiunilor de: folosirea de instalații clandestine în scopul racordării directe la rețea (două fapte), fapte prev. de art. 92 alin (2) din Legea nr. 123/2012 și furt (două fapte), fapte prev. de art. 228 alin (1) și (3) Cod penal, fapte aflate în concurs real de infracțiuni conform art. 38 alin (1) Cod penal.

Faptele inculpatului V.N care, la datele de 26.04.2018 și 20.07.2018, la locuința situată în Urziceni, str. M, nr. __, jud. Ialomița, a folosit o instalație clandestină în scopul racordării directe a locuinței la rețeaua de distribuție a energiei electrice și a sustras în acest fel energie electrică în dauna părții civile S.C E S.A, producând astfel un prejudiciu în sumă de 5.866,31 lei, realizează conținutul constitutiv al infracțiunilor de: folosirea de instalații clandestine în scopul racordării directe la rețea (două fapte), fapte prev. de art. 92 alin (2) din Legea nr. 123/2012 și furt (două fapte), fapte prev. de art. 228 alin (1) și (3) Cod penal, fapte aflate în concurs real de infracțiuni conform art. 38 alin (1) Cod penal.

Faptele inculpatei F.V care, la datele de 26.04.2018 și 20.07.2018, la locuința situată în Urziceni, str. M, nr. __, jud. Ialomița, a folosit o instalație clandestină în scopul racordării directe a locuinței la rețeaua de distribuție a energiei electrice și a sustras în acest fel energie electrică în dauna părții civile S.C E S.A, producând astfel un prejudiciu în sumă de 5.866,31 lei, realizează conținutul constitutiv al infracțiunilor de: folosirea de instalații clandestine în scopul racordării directe la rețea (două fapte), fapte prev. de art. 92 alin (2) din Legea nr. 123/2012 și furt (două fapte), fapte prev. de art. 228 alin (1) și (3) Cod penal, fapte aflate în concurs real de infracțiuni conform art. 38 alin (1) Cod penal.

Faptele inculpatului V.C care, la datele de 26.04.2018 și 20.07.2018, la locuința situată în Urziceni, str. M, nr. __, jud. Ialomița, a folosit o instalație clandestină în scopul racordării directe a locuinței la rețeaua de distribuție a energiei electrice și a sustras în acest fel energie electrică în dauna părții civile S.C E S.A, producând astfel un prejudiciu în sumă de 5.866,31 lei, realizează conținutul constitutiv al infracțiunilor de: folosirea de instalații clandestine în scopul racordării directe la rețea (două fapte), fapte prev. de art. 92 alin (2) din Legea nr. 123/2012, ambele cu aplicarea art. 113 alin. (3) Cod penal și furt (două fapte), fapte prevăzute de art. 228 alin (1) și (3) Cod penal , ambele cu aplicarea art. 113 alin. (3) Cod penal, fapte aflate în concurs real de infracțiuni conform art. 38 alin (1) Cod penal.

Sub aspectul laturii obiective a infracțiunii de furt, inculpații au realizat acțiuni de sustragere de energie electrică, în mod fraudulos, urmarea imediată constând în prejudiciul creat furnizorului de energie electrică, legătura de cauzalitate dintre elementul material și urmarea imediată rezultând din întregul material probator administrat în cauză.

Sub aspectul laturii obiective a infracțiunii de executarea sau folosirea de instalații clandestine în scopul racordării directe la rețea prevăzute de art. 92 alin (2) din Legea nr. 123 /2012 – Legea energiei electrice și a gazelor naturale, inculpații au realizat acțiuni de folosire a unor instalații clandestine în scopul racordării la rețeaua de energie electrică; urmarea imediată constată

în prejudiciul pricinuit persoanei vătămate, legătura de cauzalitate dintre elementul material și urmarea imediată rezultând din materialitatea faptei.

Sub aspectul laturii subiective, inculpații au săvârșit cele două infracțiuni cu intenție directă, conform art. 16 alin. (3) lit. a) Cod penal.

Întrucât faptele reținute în sarcina fiecărui inculpat au fost săvârșite de aceștia, prin acțiuni distincte, înainte de a fi condamnați definitiv pentru vreuna dintre ele, s-a reținut incidența în cauză și a dispozițiilor art. 38 alin. (1) Cod penal privind concursul real de infracțiuni.

La stabilirea și individualizarea pedepselor aplicate inculpaților majori, au fost avute în vedere criteriile generale de individualizare prevăzute de art. 74 Cod penal, respectiv împrejurările și modul de comitere a infracțiunii, precum și mijloacele folosite, starea de pericol creată pentru valoarea ocrotită, natura și gravitatea rezultatului produs ori a altor consecințe ale infracțiunii, motivul săvârșirii infracțiunii și scopul urmărit, natura și frecvența infracțiunilor care constituie antecedente penale ale infractorului, conduita după săvârșirea infracțiunii și în cursul procesului penal și nivelul de educație, vârsta, starea de sănătate, situația familială și socială.

Sub aspectul regimului sancționator, Codul penal prevede posibilitatea aplicării amenzii penale alternativ cu pedeapsa închisorii.

Instanța a apreciat că pedeapsa amenzii penale nu ar fi de natură să constituie un mijloc suficient de constrângere, precum și de prevenire a săvârșirii de noi infracțiuni, întrucât faptele inculpaților prezintă o gravitate sporită prin modul de săvârșire, fenomenul infracțional al furtului de energie electrică căpătând amploare în ultima perioadă de timp, frecvența acestor infracțiuni găsindu-și corespondent în numărul mare de sesizări adresate organelor judiciare, impunându-se ca atare o reacție fermă din partea instituțiilor statului concretizată în represiune penală, în scopul combaterii acestui fenomen. Pe cale de consecință, s-a apreciat că pedeapsa închisorii este justă și proporțională.

Întrucât inculpaților majori le-a fost încuviințată solicitarea ca judecata să se facă conform procedurii în cazul recunoașterii învinuirii, respectiv numai în baza probelor administrate în faza de urmărire penală, instanța de fond a făcut în cauză aplicarea dispozițiilor art. 396 alin. (10) Cod procedură penală, a redus cu o treime limitele de pedeapsă prevăzute de lege în cazul pedepsei închisorii.

Totodată, a reținut că inculpații nu au o ocupație și un loc de muncă, având un nivel redus de instruire școlară.

S-a avut în vedere și atitudinea procesuală a inculpaților, de recunoaștere a săvârșirii faptelor, aceștia contribuind la aflarea adevărului în cauză.

Analizând fișele de cazier judiciar a constatat că inculpații nu se află la primul conflict cu legea penală, aceștia suferind anterior condamnări.

Pe baza criteriilor de individualizare judiciară enumerate mai sus, instanța a stabilit următoarele pedepse:

În baza art. 228 alin (1) și (3) Cod penal cu aplicarea art. 396 alin (10) Cod procedură penală a fost condamnat inculpatul V.I la pedeapsa de 9 (nouă) luni închisoare pentru săvârșirea infracțiunii de furt (fapta din data de 26.04.2018).

În baza art. 92 alin (2) din Legea nr. 123/2012 cu aplicarea art. 396 alin (10) Cod procedură penală a fost condamnat inculpatul V.I la pedeapsa de 9 (nouă) luni închisoare pentru săvârșirea infracțiunii de folosirea de instalații clandestine în scopul racordării directe la rețea (fapta din 26.04.2018).

În baza art. 228 alin (1) și (3) Cod penal cu aplicarea art. 396 alin. (10) Cod procedură penală instanța l-a condamnat pe inculpatul V.I la pedeapsa de 9 (nouă) luni închisoare pentru săvârșirea infracțiunii de furt (fapta din data de 20.07.2018).

În baza art. 92 alin (2) din Legea nr. 123/2012 cu aplicarea art. 396 alin (10) Cod procedură penală l-a condamnat pe inculpatul V.I la pedeapsa de 9 (nouă) luni închisoare pentru săvârșirea infracțiunii de folosire de instalații clandestine în scopul racordării directe la rețea (fapta din 20.07.2018).

Față de natura și gravitatea faptelor, în baza art. 67 alin. (1) Cod penal a aplicat inculpatului V.I, pe lângă fiecare pedeapsă principală, pedeapsa complementară a interzicerii exercitării drepturilor prevăzute de art. 66 alin (1) lit. a) și b) Cod penal, pe o durată de 1 an.

În baza art. 65 alin (1) raportat la art. 66 alin (1) lit. a), b) Cod penal a interzis inculpatului ca pedeapsă accesorie exercitarea drepturilor de a fi ales în autoritățile publice sau în orice alte funcții publice și de a ocupa o funcție care implică exercițiul autorității de stat.

Analizând fișa de cazier judiciar a inculpatului V.I a constatat că faptele deduse judecătii sunt concurente cu fapta pentru care inculpatului V.I i s-a stabilit pedeapsa de 6 luni închisoare prin sentința penală nr. _/30.06.2020, pronunțată de Judecătoria Urziceni în dosar nr._, definitivă prin neapelare la data de 14.07.2020.

Pe cale de consecință, în baza art. 89 alin. (1) Cod penal a anulat amânarea aplicării pedepsei de 6 luni închisoare stabilită prin sentința penală nr. _/30.06.2020 pronunțată de Judecătoria Urziceni în dosar nr._, definitivă prin neapelare la data de 14.07.2020.

În baza art. 40 alin (1) Cod penal raportat la art. 38 alin (1) Cod penal, art. 39 alin (1) lit. b) Cod penal au fost contopite pedepsele stabilite în sarcina inculpatului în cauză cu pedeapsa de 6 luni închisoare stabilită prin sentința penală nr. _/30.06.2020, pronunțată de Judecătoria Urziceni în dosar nr. _, definitivă prin neapelare la data de 14.07.2020, în pedeapsa cea mai grea, de 9 luni închisoare, la care s-a adăugat un spor de 11 luni (1/3 din totalul celorlalte pedepse), în final inculpatul având de executat pedeapsa de 1 an și 8 luni închisoare.

În temeiul art. 45 alin. (3) lit. a) Cod penal raportat la art. 68 alin (1) lit. b) Cod penal, a fost aplicată inculpatului pedeapsa complementară a interzicerii exercitării drepturilor prevăzute de art. 66 alin (1) lit. a) și b) Cod penal, pe o durată de 1 an de la rămânerea definitivă a sentinței.

În baza art. 45 alin. (5) Cod penal raportat la art. 45 alin. (3) lit. a) Cod penal a aplicat inculpatului pedeapsa accesorie a interzicerii exercitării drepturilor de a fi ales în autoritățile publice sau în orice alte funcții publice și de a ocupa o funcție care implică exercițiul autorității de stat, pedeapsă ce se va executa în cazul în care pedeapsa principală devine executabilă.

Cu privire la individualizarea judiciară a executării pedepsei aplicate inculpatului V.I, instanța, apreciind îndeplinite condițiile prevăzute de art. 91 Cod penal a dispus suspendarea executării pedepsei închisorii sub supraveghere și a stabilit un termen de supraveghere de 2 ani, calculat conform art. 92 alin (2) Cod penal.

În baza art. 92 alin. (3) și art. 93 alin. (1) Cod penal a fost obligat inculpatul V.I ca pe durata termenului de supraveghere să respecte următoarele măsuri de supraveghere: a) să se prezinte la Serviciul de Probațiune Ialomița, la datele fixate de acesta; b) să primească vizitele consilierului de probațiune desemnat cu supravegherea sa; c) să anunțe, în prealabil, schimbarea locuinței și orice deplasare care depășește 5 zile;d)să comunice schimbarea locului de muncă; e) să comunice informații și documente de natură a permite controlul mijloacelor sale de existență.

În temeiul art. 92 alin. (3) și art. 93 alin. (2) lit. b) Cod penal a impus condamnatului V.I să execute următoarea obligație: să frecventeze un program de reintegrare socială derulat de către Serviciul de Probațiune Ialomița sau organizat în colaborare cu instituțiile din comunitate.

În baza art. 93 alin. (3) – (4) Cod penal, pe parcursul termenului de supraveghere, inculpatul V.I va presta o muncă neremunerată în folosul comunității în cadrul serviciilor de specialitate din cadrul Primăriei Urziceni sau în cadrul serviciilor din subordinea Consiliului Local Urziceni, pe o perioadă de 90 de zile lucrătoare.

În temeiul art. 91 alin. (4) Cod penal a atras atenția inculpatului V.I asupra dispozițiilor art. 96 Cod penal privind cazurile de revocare a suspendării executării pedepsei sub supraveghere.

În baza art. 404 alin. (4) lit. a) Cod procedură penasă raportat la art. 72 Cod penal, a dedus din pedeapsa aplicată inculpatului V.I perioada reținerii de la 07.08.2019 la 08.08.2019.

În ceea ce o privește pe inculpata D.P.T, în baza art. 228 alin (1) și (3) Cod penal cu aplicarea art. 396 alin (10) Cod procedură penală instanța a condamnat-o pe aceasta la pedeapsa de 9 (nouă) luni închisoare pentru săvârșirea infracțiunii de furt (fapta din data de 26.04.2018).

În baza art. 92 alin (2) din Legea nr. 123/2012 cu aplicarea art. 396 alin (10) Cod procedură penală instanța a condamnat-o pe inculpata D.P.T la pedeapsa de 9 (nouă) luni închisoare pentru

săvârșirea infracțiunii de folosirea de instalații clandestine în scopul racordării directe la rețea (fapta din 26.04.2018).

În baza art. 228 alin (1) și (3) Cod penal cu aplicarea art. 396 alin (10) Cod procedură penală instanța a condamnat-o pe inculpata D.P.T la pedeapsa de 9 (nouă) luni închisoare pentru săvârșirea infracțiunii de furt (fapta din data de 20.07.2018).

În baza art. 92 alin (2) din Legea nr. 123/2012 cu aplicarea art. 396 alin (10) Cod procedură penală instanța a condamnat-o pe inculpata D.P.T la pedeapsa de 9 (nouă) luni închisoare pentru săvârșirea infracțiunii de folosirea de instalații clandestine în scopul racordării directe la rețea (fapta din 20.07.2018).

Față de natura și gravitatea faptelor, în baza art. 67 alin. (1) Cod penal a aplicat inculpatei D.P.T, pe lângă fiecare pedeapsă principală, pedeapsa complementară a interzicerii exercitării drepturilor prevăzute de art. 66 alin (1) lit. a) și b) Cod penal, pe o durată de 1 an.

În baza art. 65 alin (1) raportat la art. 66 alin (1) lit. a), b) Cod penal a interzis inculpatei D.P.T, ca pedeapsă accesorie, exercitarea drepturilor de a fi ales în autoritățile publice sau în orice alte funcții publice și de a ocupa o funcție care implică exercițiul autorității de stat.

Analizând fișa de cazier judiciar a inculpatei D.P.T a constatat că faptele deduse judecății sunt concurente cu fapta pentru care inculpatei i s-a stabilit pedeapsa de 6 luni închisoare prin sentința penală nr. _/30.06.2020, pronunțată de Judecătoria Urziceni în dosar nr. __, definitivă prin neapelare la data de 14.07.2020.

Pe cale de consecință, în baza art. 89 alin. (1) Cod penal a anulat amânarea aplicării pedepsei de 6 luni închisoare stabilită prin sentința penală nr. _/30.06.2020 pronunțată de Judecătoria Urziceni în dosar nr. __, definitivă prin neapelare la data de 14.07.2020.

În baza art. 40 alin (1) Cod penal raportat la art. 38 alin (1) Cod penal, art. 39 alin (1) lit. b) Cod penal a contopit pedepsele stabilite în sarcina inculpatei D.P.T în cauză cu pedeapsa de 6 luni închisoare stabilită prin sentința penală nr. _/30.06.2020 pronunțată de Judecătoria Urziceni în dosar nr. __, definitivă prin neapelare la data de 14.07.2020, în pedeapsa cea mai grea, de 9 luni închisoare, la care s-a adăugat un spor de 11 luni (1/3 din totalul celorlalte pedepse), în final inculpata având de executat pedeapsa de 1 an și 8 luni închisoare.

În temeiul art. 45 alin. (3) lit. a) Cod penal raportat la art. 68 alin (1) lit. b) C.pen a aplicat inculpatei D.P.T pedeapsa complementară a interzicerii exercitării drepturilor prevăzute de art. 66 alin (1) lit. a) și b) Cod penal, pe o durată de 1 an de la rămânerea definitivă a sentinței.

În baza art. 45 alin. (5) Cod penal raportat la art. 45 alin. (3) lit. a) Cod penal a aplicat inculpatei D.P.T pedeapsa accesorie a interzicerii exercitării drepturilor de a fi ales în autoritățile publice sau în orice alte funcții publice și de a ocupa o funcție care implică exercițiul autorității de stat, pedeapsă ce se va executa în cazul în care pedeapsa principală devine executabilă.

Referitor la individualizarea judiciară a executării pedepsei aplicate inculpatei D.P.T , în temeiul art. 91 alin. (1) Cod penal a dispus suspendarea executării pedepsei închisorii sub supraveghere și a stabilit un termen de supraveghere de 2 ani, calculat conform art. 92 alin (2) Cod penal.

În baza art. 92 alin. (3) și art. 93 alin. (1) Cod penal a fost obligată inculpata D.P.T ca pe durata termenului de supraveghere să respecte următoarele măsuri de supraveghere: a) să se prezinte la Serviciul de Probațiune Ialomița, la datele fixate de acesta; b) să primească vizitele consilierului de probațiune desemnat cu supravegherea sa; c) să anunțe, în prealabil, schimbarea locuinței și orice deplasare care depășește 5 zile; d) să comunice schimbarea locului de muncă; e) să comunice informații și documente de natură a permite controlul mijloacelor sale de existență.

În temeiul art. 92 alin. (3) și art. 93 alin. (2) lit. b) Cod penal a impus condamnatei D.P.T să execute următoarea obligație: să frecventeze un program de reintegrare socială derulat de către Serviciul de Probațiune Ialomița sau organizat în colaborare cu instituțiile din comunitate.

În baza art. 93 alin. (3) – (4) Cod penal, pe parcursul termenului de supraveghere, inculpata D.P.T va presta o muncă neremunerată în folosul comunității în cadrul serviciilor de specialitate din cadrul Primăriei Urziceni sau în cadrul serviciilor din subordinea Consiliului Local Urziceni, pe o perioadă de 90 de zile lucrătoare.

În temeiul art. 91 alin. (4) Cod penal a atras atenția inculpatei D.P.T asupra dispozițiilor art. 96 Cod penal privind cazurile de revocare a suspendării executării pedepsei sub supraveghere.

În baza art. 404 alin. (4) lit. a) Cod procedură penală raportat la art. 72 Cod penal, a dedus din pedeapsa aplicată inculpatei D.P.T, perioada reținerii de la 07.08.2019 la 08.08.2019.

În ceea ce o privește pe inculpata F.V, în baza art. 228 alin (1) și 3 Cod penal cu aplicarea art. 396 alin (10) Cod procedură penală instanța a condamnat-o pe aceasta la pedeapsa de 9 (nouă) luni închisoare pentru săvârșirea infracțiunii de furt (fapta din data de 26.04.2018).

În baza art. 92 alin (2) din Legea nr. 123/2012 cu aplicarea art. 396 alin. (10) Cod procedură penală instanța a condamnat-o pe inculpata F.V la pedeapsa de 9 (nouă) luni închisoare pentru săvârșirea infracțiunii de folosirea de instalații clandestine în scopul racordării directe la rețea (fapta din 26.04.2018).

În baza art. 228 alin (1) și (3) Cod penal cu aplicarea art. 396 alin. (10) Cod procedură penală instanța a condamnat-o pe inculpata F.V la pedeapsa de 9 (nouă) luni închisoare pentru săvârșirea infracțiunii de furt (fapta din data de 20.07.2018).

În baza art. 92 alin (2) din Legea nr. 123/2012 cu aplicarea art. 396 alin (10) Cod procedură penală instanța a condamnat-o pe inculpata F.V la pedeapsa de 9 (nouă) luni închisoare pentru săvârșirea infracțiunii de folosirea de instalații clandestine în scopul racordării directe la rețea (fapta din 20.07.2018).

Față de natura și gravitatea faptelor, în baza art. 67 alin. (1) Cod penal a aplicat inculpatei F.V, pe lângă fiecare pedeapsă principală, pedeapsa complementară a interzicerii exercitării drepturilor prevăzute de art. 66 alin (1) lit. a) și b) Cod penal, pe o durată de 1 an.

În baza art. 65 alin (1) raportat la art. 66 alin (1) lit. a), b) Cod penal a interzis inculpatei F.V, ca pedeapsă accesorie, exercitarea drepturilor de a fi ales în autoritățile publice sau în orice alte funcții publice și de a ocupa o funcție care implică exercițiul autorității de stat.

În baza art. 38 alin (1) Cod penal, art. 39 alin (1) lit. b) Cod penal au fost contopite pedepsele stabilite în sarcina inculpatei F.V, în pedeapsa cea mai grea, de 9 luni închisoare, la care s-a adăugat un spor de 9 luni (1/3 din totalul celorlalte pedepse), în final inculpata având de executat pedeapsa de 1 an și 6 luni închisoare.

În temeiul art. 45 alin. (3) lit. a) Cod penal raportat la art. 68 alin (1) lit. b) Cod penal, a fost aplicată inculpatei pedeapsa complementară a interzicerii exercitării drepturilor prevăzute de art. 66 alin (1) lit. a) și b) Cod penal, pe o durată de 1 an de la rămânerea definitivă a sentinței.

În baza art. 45 alin. (5) Cod penal raportat la art. 45 alin. (3) lit. a) Cod penal a aplicat inculpatei pedeapsa accesorie a interzicerii exercitării drepturilor de a fi ales în autoritățile publice sau în orice alte funcții publice și de a ocupa o funcție care implică exercițiul autorității de stat, pedeapsă ce se va executa în cazul în care pedeapsa principală devine executabilă.

Referitor la individualizarea judiciară a executării pedepsei, în temeiul art. 91 alin (1) Cod penal a dispus suspendarea executării pedepsei închisorii sub supraveghere și a stabilit un termen de supraveghere de 2 ani, calculat conform art. 92 alin (2) Cod penal.

În baza art. 92 alin. (3) și art. 93 alin. (1) Cod penal a fost obligată inculpata F.V ca pe durata termenului de supraveghere să respecte următoarele măsuri de supraveghere: a) să se prezinte la Serviciul de Probațiune Ialomița, la datele fixate de acesta; b) să primească vizitele consilierului de probațiune desemnat cu supravegherea sa; c) să anunțe, în prealabil, schimbarea locuinței și orice deplasare care depășește 5 zile; d) să comunice schimbarea locului de muncă; e) să comunice informații și documente de natură a permite controlul mijloacelor sale de existență.

În temeiul art. 92 alin. (3) și art. 93 alin. (2) lit. b) Cod penal a impus condamnatei să execute următoarea obligație: să frecventeze un program de reintegrare socială derulat de către Serviciul de Probațiune Ialomița sau organizat în colaborare cu instituțiile din comunitate.

În baza art. 93 alin. (3) – (4) Cod penal, pe parcursul termenului de supraveghere, inculpata F.V va presta o muncă neremunerată în folosul comunității în cadrul serviciilor de specialitate din cadrul Primăriei Urziceni sau în cadrul serviciilor din subordinea Consiliului Local Urziceni, pe o perioadă de 90 de zile lucrătoare.

În temeiul art. 91 alin. (4) Cod penal a atras atenția inculpatei F.V asupra dispozițiilor art. 96 Cod penal privind cazurile de revocare a suspendării executării pedepsei sub supraveghere.

În ceea ce o privește pe inculpata S.C, în baza art. 228 alin (1) și (3) Cod penal cu aplicarea art. 396 alin (10) Cod procedură penală instanța a condamnat-o pe aceasta la pedeapsa de 9 (nouă) luni închisoare pentru săvârșirea infracțiunii de furt (fapta din data de 26.04.2018).

În baza art. 92 alin (2) din Legea nr. 123/2012 cu aplicarea art. 396 alin (10) Cod procedură penală a fost condamnată inculpata S.C la pedeapsa de 9 (nouă) luni închisoare pentru săvârșirea infracțiunii de folosirea de instalații clandestine în scopul racordării directe la rețea (fapta din 26.04.2018).

În baza art. 228 alin (1) și (3) Cod penal cu aplicarea art. 396 alin (10) Cod procedură penală instanța a condamnat-o pe inculpata S.C la pedeapsa de 9 (nouă) luni închisoare pentru săvârșirea infracțiunii de furt (fapta din data de 20.07.2018).

În baza art. 92 alin (2) din Legea nr. 123/2012 cu aplicarea art. 396 alin (10) Cod procedură penală instanța a condamnat-o pe inculpata S.C la pedeapsa de 9 (nouă) luni închisoare pentru săvârșirea infracțiunii de folosirea de instalații clandestine în scopul racordării directe la rețea (fapta din 20.07.2018).

Față de natura și gravitatea faptelor, în baza art. 67 alin. (1) Cod penal a aplicat inculpatei S.C, pe lângă fiecare pedeapsă principală, pedeapsa complementară a interzicerii exercitării drepturilor prevăzute de art. 66 alin (1) lit. a) și b) Cod penal, pe o durată de 1 an.

În baza art. 65 alin (1) raportat la art. 66 alin (1) lit. a), b) Cod penal a interzis inculpatei S.C, ca pedeapsă accesorie, exercitarea drepturilor de a fi ales în autoritățile publice sau în orice alte funcții publice și de a ocupa o funcție care implică exercițiul autorității de stat.

În baza art. 38 alin (1) Cod penal, art. 39 alin (1) lit. b) Cod penal au fost contopite pedepsele stabilite în sarcina inculpatei în pedeapsa cea mai grea, de 9 luni închisoare, la care s-a adăugat un spor de 9 luni (1/3 din totalul celorlalte pedepse), în final inculpata având de executat pedeapsa de 1 an și 6 luni închisoare.

Analizând fișa de cazier judiciar a inculpatei S.C, a constatat că infracțiunile pentru care inculpata a fost condamnată au fost săvârșite și descoperite în termenul de încercare de 2 ani al pedepsei de 9 luni închisoare aplicată inculpatei prin sentința penală nr. _din 22.11.2017 pronunțată de Judecătoria Urziceni în dosar nr. __, definitivă prin neapelare la data de 19.12.2017.

Pe cale de consecință, în baza art. 96 alin. (4) Cod penal a revocat suspendarea sub supraveghere a executării pedepsei de 9 luni închisoare aplicată prin sentința penală nr. _ din 22.11.2017 pronunțată de Judecătoria Urziceni în dosar nr. __, definitivă prin neapelare la data de 19.12.2017, și a dispus executarea acesteia alături de pedeapsa de 1 an și 6 luni închisoare aplicată în cauză, în final inculpata având de executat pedeapsa de 2 ani și 3 luni închisoare.

În baza art. 45 alin (1) Cod penal a aplicat pe lângă pedeapsa principală rezultantă pedeapsa complementară constând în interzicerea drepturilor prevăzute de art. 66 alin (1) lit. a), b) Cod penal pe o perioadă de 1 an, după executarea sau considerarea ca executată a pedepsei principale.

În baza art. 45 alin. (5) Cod penal raportat la art. 45 alin. (3) lit. a) Cod penal a aplicat pe lângă pedeapsa principală rezultantă pedeapsa accesorie constând în interzicerea drepturilor prevăzute de art. 66 alin (1) lit. a), b) Cod penal, de la rămânerea definitivă a sentinței și până la executarea sau considerarea ca executată a pedepsei principale.

În ceea ce îl privește pe inculpatul V.N, în baza art. 228 alin (1) și (3) Cod penal cu aplicarea art. 396 alin (10) Cod procedură penală instanța l-a condamnat pe acesta la pedeapsa de 9 (nouă) luni închisoare pentru săvârșirea infracțiunii de furt (fapta din data de 26.04.2018).

În baza art. 92 alin (2) din Legea nr. 123/2012 cu aplicarea art. 396 alin (10) Cod procedură penală instanța l-a condamnat pe inculpatul V.N la pedeapsa de 9 (nouă) luni închisoare pentru săvârșirea infracțiunii de folosirea de instalații clandestine în scopul racordării directe la rețea (fapta din 26.04.2018).

În baza art. 228 alin (1) și (3) Cod penal cu aplicarea art. 396 alin (10) Cod procedură penală instanța l-a condamnat pe inculpatul V.N la pedeapsa de 9 (nouă) luni închisoare pentru săvârșirea infracțiunii de furt (fapta din data de 20.07.2018).

În baza art. 92 alin (2) din Legea nr. 123/2012 cu aplicarea art. 396 alin (10) Cod procedură penală instanța I-a condamnat pe inculpatul V.N la pedeapsa de 9 (nouă) luni închisoare pentru săvârșirea infracțiunii de folosirea de instalații clandestine în scopul racordării directe la rețea (fapta din 20.07.2018).

Față de natura și gravitatea faptelor, în baza art. 67 alin. (1) Cod penal a aplicat inculpatului V.N pedeapsa complementară a interzicerii exercitării drepturilor prevăzute de art. 66 alin (1) lit. a) și b) Cod penal, pe o durată de 1 an.

În baza art. 65 alin (1) raportat la art. 66 alin (1) lit. a), b) Cod penal a interzis inculpatului V.N ca pedeapsă accesorie exercitarea drepturilor de a fi ales în autoritățile publice sau în orice alte funcții publice și de a ocupa o funcție care implică exercițiul autorității de stat.

Analizând fișa de cazier judiciar a inculpatului V.N, a constatat că faptele deduse judecății sunt concurente cu fapta pentru care inculpatului i s-a stabilit pedeapsa de 6 luni închisoare prin sentința penală nr. _/30.06.2020 pronunțată de Judecătoria Urziceni în dosar nr. __, definitivă prin neapelare la data de 14.07.2020, precum și cu fapta pentru care inculpatul a fost condamnat la pedeapsa amenzii în cuantum de 3000 lei (200 zile-amendă x 15 lei), prin sentința penală nr. _/16.06.2020 pronunțată de Judecătoria Urziceni în dosar nr. __, definitivă prin neapelare la data de 15.07.2020.

Pe cale de consecință, în baza art. 89 alin. (1) Cod penal a anulat amânarea aplicării pedepsei de 6 luni închisoare stabilită prin sentința penală nr. _/30.06.2020 pronunțată de Judecătoria Urziceni în dosar nr. _ definitivă prin neapelare la data de 14.07.2020.

În baza art. 40 alin (1) Cod penal raportat la art. 38 alin (1) Cod penal, art. 39 alin (1) lit. e) Cod penal au fost contopite pedepsele stabilite în sarcina inculpatului V.N în cauză cu pedeapsa de 6 luni închisoare stabilită prin sentința penală nr. _/30.06.2020 pronunțată de Judecătoria Urziceni în dosar nr. __, definitivă prin neapelare la data de 14.07.2020, și cu pedeapsa amenzii de 3000 lei aplicată prin sentința penală nr. _/16.06.2020 pronunțată de Judecătoria Urziceni în dosar nr. __, definitivă prin neapelare la data de 15.07.2020, în pedeapsa cea mai grea de 9 luni închisoare, la care s-a adăugat un spor de 11 luni (1/3 din celelalte pedepse cu închisoarea), rezultând 1 an și 8 luni închisoare, la care s-a adăugat în întregime pedeapsa amenzii în cuantum de 3.000 lei.

În temeiul art. 45 alin. (3) lit. a) Cod penal raportat la art. 68 alin (1) lit. b) Cod penal, a aplicat inculpatului V.N pedeapsa complementară a interzicerii exercitării drepturilor prevăzute de art. 66 alin (1) lit. a) și b) Cod penal, pe o durată de 1 an de la rămânerea definitivă a sentinței.

În baza art. 45 alin. (5) Cod penal raportat la art. 45 alin. (3) lit. a) Cod penal a aplicat inculpatului V.N pedeapsa accesorie a interzicerii exercitării drepturilor de a fi ales în autoritățile publice sau în orice alte funcții publice și de a ocupa o funcție care implică exercițiul autorității de stat, pedeapsă ce se va executa în cazul în care pedeapsa principală devine executabilă.

Referitor la individualizarea judiciară a executării pedepsei aplicate inculpatului V.N, în temeiul art. 91 alin (1) Cod penal a dispus suspendarea executării pedepsei închisorii de 1 an și 8 luni, și a stabilit un termen de supraveghere de 2 ani, calculat conform art. 92 alin (2) Cod penal.

În baza art. 92 alin. (3) și art. 93 alin. (1) Cod penal a fost obligat inculpatul V.N ca pe durata termenului de supraveghere să respecte următoarele măsuri de supraveghere: a) să se prezinte la Serviciul de Probațiune Ialomița, la datele fixate de acesta; b) să primească vizitele consilierului de probațiune desemnat cu supravegherea sa; c) să anunțe, în prealabil, schimbarea locuinței și orice deplasare care depășește 5 zile; d) să comunice schimbarea locului de muncă; e) să comunice informații și documente de natură a permite controlul mijloacelor sale de existență.

În temeiul art. 92 alin. (3) și art. 93 alin. (2) lit. b) Cod penal a impus condamnatului V.N să execute următoarea obligație: să frecventeze un program de reintegrare socială derulat de către Serviciul de Probațiune Ialomița sau organizat în colaborare cu instituțiile din comunitate.

În baza art. 93 alin. (3) – (4) Cod penal, pe parcursul termenului de supraveghere, inculpatul V.N va presta o muncă neremunerată în folosul comunității în cadrul serviciilor de specialitate din cadrul Primăriei Urziceni sau în cadrul serviciilor din subordinea Consiliului Local Urziceni, pe o perioadă de 90 de zile lucrătoare.

În temeiul art. 91 alin. (4) Cod penal a atras atenția inculpatului V.N asupra dispozițiilor art. 96 Cod penal privind cazurile de revocare a suspendării executării pedepsei sub supraveghere.

În baza art. 404 alin. (4) lit. a) Cod procedură penală raportat la art. 72 Cod penal, a dedus din pedeapsa aplicată inculpatului V.N, perioada reținerii de la 12.08.2019 la 13.08.2019.

În ceea ce îl privește pe inculpatul V.G, în baza art. 228 alin (1) și (3) Cod penal cu aplicarea art. 396 alin (10) Cod procedură penală instanța 1-a condamnat la pedeapsa de 9 (nouă) luni închisoare pentru săvârșirea infracțiunii de furt (fapta din data de 26.04.2018).

În baza art. 92 alin (2) din Legea nr. 123/2012 cu aplicarea art. 396 alin (10) Cod procedură penală a fost condamnat inculpatul V.G la pedeapsa de 9 (nouă) luni închisoare pentru săvârșirea infracțiunii de folosirea de instalații clandestine în scopul racordării directe la rețea (fapta din 26.04.2018).

În baza art. 228 alin (1) și (3) Cod penal cu aplicarea art. 396 alin (10) Cod procedură penală instanța 1-a condamnat pe inculpatul V.G la pedeapsa de 9 (nouă) luni închisoare pentru săvârșirea infracțiunii de furt (fapta din data de 20.07.2018).

În baza art. 92 alin (2) din Legea nr. 123/2012 cu aplicarea art. 396 alin (10) Cod procedură penală instanța 1-a condamnat pe inculpatul V.G la pedeapsa de 9 (nouă) luni închisoare pentru săvârșirea infracțiunii de folosirea de instalații clandestine în scopul racordării directe la rețea (fapta din 20.07.2018).

Față de natura și gravitatea faptelor, în baza art. 67 alin. (1) Cod penal a aplicat inculpatului V.G pedeapsa complementară a interzicerii exercitării drepturilor prevăzute de art. 66 alin (1) lit. a) și b) Cod penal, pe o durată de 1 an.

În baza art. 65 alin (1) raportat la art. 66 alin (1) lit. a), b) Cod penal a interzis inculpatului V.G, ca pedeapsă accesorie, exercitarea drepturilor de a fi ales în autoritățile publice sau în orice alte funcții publice și de a ocupa o funcție care implică exercițiul autorității de stat.

Analizând fișa de cazier judiciar a inculpatului V.G, a constatat că faptele deduse judecății sunt concurente cu fapta pentru care inculpatului i s-a stabilit pedeapsa de 6 luni închisoare prin sentința penală nr. _/30.06.2020 pronunțată de Judecătoria Urziceni în dosar nr. __, definitivă prin neapelare la data de 14.07.2020, precum și cu fapta pentru care inculpatul a fost condamnat la pedeapsa amenzii în cuantum de 1800 lei (90 zile-amendă x 20 lei), prin sentința penală nr. _/20.06.2019 pronunțată de Judecătoria Urziceni în dosar nr. __, definitivă prin decizia penală nr. _/A/27.05.2020 a Curții de Apel București.

Pe cale de consecință, în baza art. 89 alin. (1) Cod penal a anulat amânarea aplicării pedepsei de 6 luni închisoare stabilită prin sentința penală nr. _/30.06.2020 pronunțată de Judecătoria Urziceni în dosar nr. __ definitivă prin neapelare la data de 14.07.2020.

În baza art. 40 alin (1) Cod penal raportat la art. 38 alin (1) Cod penal, art. 39 alin (1) lit. e) Cod penal au fost contopite pedepsele stabilite în sarcina inculpatului V.G în cauză cu pedeapsa de 6 luni închisoare stabilită prin sentința penală nr. _/30.06.2020 pronunțată de Judecătoria Urziceni în dosar nr. __, definitivă prin neapelare la data de 14.07.2020, și cu pedeapsa amenzii de 1.800 lei (90 zile-amendă x 20 lei), prin sentința penală nr. _/20.06.2019 pronunțată de Judecătoria Urziceni în dosar nr. __, definitivă prin decizia penală nr. _/A/27.05.2020 a Curții de Apel București, în pedeapsa cea mai grea de 9 luni închisoare, la s-a adăugat un spor de 11 luni (1/3 din celelalte pedepse cu închisoarea), rezultând 1 an și 8 luni închisoare, la care s-a adăugat în întregime pedeapsa amenzii în cuantum de 1.800 lei.

În temeiul art. 45 alin. (3) lit. a) Cod penal raportat la art. 68 alin (1) lit. b) Cod penal, a aplicat inculpatului V.G pedeapsa complementară a interzicerii exercitării drepturilor prevăzute de art. 66 alin (1) lit. a) și b) Cod penal, pe o durată de 1 an de la rămânerea definitivă a sentinței.

În baza art. 45 alin. (5) Cod penal raportat la art. 45 alin. (3) lit. a) Cod penal a aplicat inculpatului V.G pedeapsa accesorie a interzicerii exercitării drepturilor de a fi ales în autoritățile publice sau în orice alte funcții publice și de a ocupa o funcție care implică exercițiul autorității de stat, pedeapsă ce se va executa în cazul în care pedeapsa principală devine executabilă.

Referitor la individualizarea judiciară a executării pedepsei, în temeiul art. 91 alin (1) Cod penal a dispus suspendarea executării pedepsei închisorii de 1 an și 8 luni, sub supraveghere și a stabilit un termen de supraveghere de 2 ani, calculat conform art. 92 alin (2) Cod penal.

În baza art. 92 alin. (3) și art. 93 alin. (1) Cod penal instanța a obligat pe inculpatul V.G ca pe durata termenului de supraveghere să respecte următoarele măsuri de supraveghere: a) să se prezinte la Serviciul de Probațiune Ialomița, la datele fixate de acesta; b) să primească Viziteleconsilierului de probațiune desemnat cu supravegherea sa; c) să anunțe, în prealabil, schimbarea locuinței și orice deplasare care depășește 5 zile; d) să comunice schimbarea locului de muncă; e) să comunice informații și documente de natură a permite controlul mijloacelor sale de existență.

În temeiul art. 92 alin. (3) și art. 93 alin. (2) lit. b) Cod penal a impus condamnatului V.G să execute următoarea obligație: să frecventeze un program de reintegrare socială derulat de către Serviciul de Probațiune Ialomița sau organizat în colaborare cu instituțiile din comunitate.

În baza art. 93 alin. (3) – (4) Cod penal, pe parcursul termenului de supraveghere, inculpatul V.G va presta o muncă neremunerată în folosul comunității în cadrul Serviciilor de specialitate din cadrul Primăriei Urziceni sau în cadrul Serviciilor din subordinea Consiliului Local Urziceni, pe o perioadă de 90 de zile lucrătoare.

În temeiul art. 91 alin. (4) Cod penal a atras atenția inculpatului V.G asupra dispozițiilor art. 96 Cod penal privind cazurile de revocare a suspendării executării pedepsei sub supraveghere.

În baza art. 404 alin. 4 lit. a) Cod procedură penală raportat la art. 72 Cod penal, a dedus din pedeapsa aplicată inculpatului V.G perioada reținerii și arestării preventive de la 11.09.2019 la 18.10.2019.

În ceea ce îl privește pe inculpatul V.C, minor la data săvârșirii faptelor, analizând fișa de cazier judiciar a acestuia, a constatat că infracțiunile deduse judecării, săvârșite de inculpat, sunt concurente cu infracțiunea pentru care inculpatului i s-a aplicat măsura educativă a supravegherii pe o durată de 6 luni, prin sentința penală nr. _/21.11.2019 pronunțată de Judecătoria Buzău în dosar nr._, definitivă prin neapelare la data de 10.12.2019, pentru săvârșirea infracțiunii de furt prevăzute de art. 228 alin (1) Cod penal cu aplicarea art. 113 al. 3 Cod penal și art. 396 alin (10) Cod procedură penală.

Pe cale de consecință, în baza art. 123 alin. (3) lit. b) coroborat cu art. 129 alin (1) Cod penal și art. 396 alin (10) Cod procedură penală a înlocuit măsura educativă a supravegherii pe o durată de 6 luni dispusă prin sentința penală nr. _/21.11.2019, pronunțată de Judecătoria Buzău în dosar nr._, definitivă prin neapelare la data de 10.12.2019, cu măsura educativă a asistării zilnice pe o perioadă de 6 luni, sub coordonarea Serviciului de Probațiune Ialomița, cu începere de la data rămânerii definitive a hotărârii, constând în obligația inculpatului de a respecta un program stabilit de Serviciul de Probațiune Ialomița, care conține orarul și condițiile de desfășurare a activităților precum și interdicțiile impuse inculpatului, pentru săvârșirea infracțiunilor de: folosirea de instalații clandestine în scopul racordării directe la rețea (două fapte), fapte prevăzute de art. 92 alin (2) din Legea nr. 123/2012, ambele cu aplicarea art. 113 alin. (3) Cod penal; furt (trei fapte), fapte prevăzute de art. 228 alin (1) și (3) Cod penal, ambele cu aplicarea art. 113 alin. (3) Cod penal.

În acest sens, din referatul de evaluare nr. _/SP Ialomița/10.11.2020 întocmit de Serviciul de Probațiune Ialomița, s-a reținut că inculpatul V.C deține resurse interne ce pot fi valorificate în procesul de reabilitare socială, fiind atașat de familie, manifestând interes pentru a munci, astfel că măsura asistării zilnice pe durata maximă, cu impunerea anumitor obligații, este apreciată de instanță ca fiind de natură să conducă la reintegrarea socială a inculpatului și la sprijinirea acestuia în vederea conștientizării gravității infracțiunilor săvârșite și preîntâmpinării comiterii altor fapte penale, măsura educativă fiind adecvată și proporțională.

În baza art. 121 alin. (1) lit. a) și e) Cod penal, pe durata executării măsurii educative se va impune inculpatului V.C următoarele obligații: să urmeze un curs de pregătire școlară sau formare profesională; să se prezinte la Serviciul de Probațiune Ialomița la datele fixate de acesta.

A atras atenția inculpatului V.C asupra consecințelor prevăzute de art. 123 Cod penal privind nerespectarea obligațiilor impuse și cu privire la săvârșirea de noi infracțiuni în cursul executării măsurii educative a asistării zilnice.

În baza art. 121 alin. (4) Cod penal, a pus în vedere Serviciului de Probațiune Ialomița că pe durata executării măsurii educative are obligația de a sesiza instanța dacă vor interveni motive care justifică fie modificarea obligațiilor impuse de instanță, fie încetarea executării unora dintre acestea, precum și dacă inculpatul nu respectă condițiile de executare a măsurii educative sau nu execută, în condițiile stabilite, obligațiile ce îi revin.

Sub aspectul laturii civile a cauzei, s-a reținut că persoana vătămată S.C. E SA. s-a constituit parte civilă în cauză, solicitând obligarea inculpaților, în solidar, la plata sumei de 5866,31 lei reprezentând contravaloare prejudiciu material.

Analizând condițiile răspunderii civile delictuale prevăzute de art. 1357 Cod civil, instanța de fond a constatat că acestea sunt îndeplinite. Astfel, sustragerea curentului electric de către inculpați a produs un prejudiciu patrimoniului aparținând părții civile S.C. E SA., între sustragere și producerea prejudiciului existând legătură de cauzalitate, iar vinovăția inculpaților a fost dovedită, astfel cum s-a expus anterior.

În ceea ce privește cuantumul prejudiciului suferit de partea civilă, acesta a fost recunoscut de către inculpați, astfel cum rezultă din declarațiile acestora date în fața instanței.

Pe cale de consecință, a admis acțiunea civilă formulată de partea civilă S.C. E S.A. și în consecință, au fost obligați inculpații, în solidar, la plata către partea civilă a sumei de 5.866,31 lei cu titlu de despăgubiri materiale.

În baza art. 404 alin. (4) lit. d) Cod procedură penală raportat la art. 112 lit. b) Cod penal a dispus confiscarea de la inculpați a următoarelor bunuri: doi conductori electrici cu înveliș de culoare neagră și fir de cupru în lungime de 8 metri, precum și doi conductori electrici cu înveliș de culoare neagră și fir din cupru în lungime de 7 metri, depuse la Camera de corpuri delictive a Poliției municipiului Urziceni, conform dovezii seria _ nr. _ din 03.08.2018.

În baza art. 274 alin (2) raportat la art. 272 Cod procedură penală instanța i-a obligat pe inculpați la plata către stat a sumei de 250 lei fiecare, cu titlu de cheltuieli judiciare.

Onorariul apărătorului desemnat din oficiu pentru inculpatul V.C, av_, în cuantum de 1807 lei, suportat din fondurile Ministerului Justiției, a rămas în sarcina statului.

Împotriva acestei sentințe au declarat apel Parchetul de pe lângă Judecătoria Urziceni și inculpații V.I, D.P.T , V.G și S.C.

Prin apelul său Ministerul Public a criticat sentința pentru nelegalitate, învederând că în mod greșit, instanța de fond a dispus cumulul aritmetic și nu cumulul juridic, aplicând greșit regulile privind recidiva, existând pluritate intermediară. Astfel, pedeapsa legală este de 1 an și 9 luni închisoare.

Un alt motiv vizează împrejurarea că instanța de fond a omis să aplice dispozițiile art. 45 alin. (3) lit. a) Cod penal, contopirea pedepselor complementare, astfel că trebuie dedusă pedeapsa de 1 an aplicată prin sentința penală nr. _ a Judecătoriei Urziceni, definitivă la data de 19.12.2017 în final, să se constate că pedeapsa complementară a fost executată.

Prin apelul său inculpata S.C a solicitat desființarea sentinței apelate, iar rejudecând reindividualizarea pedepsei și aplicarea pedepsei amenzii pentru fiecare dintre cele două infracțiuni reținute în sarcina sa.

Prin apelul său inculpatul V.I a solicitat aplicarea unei pedepse într-un cuantum mai redus.

Ceilalți doi apelanți-inculpați nu s-au prezentat la soluționarea apelului și nici nu au motivat calea de atac.

Examinând hotărârea apelată prin prisma criticilor formulate, dar și din oficiu, sub toate aspectele de fapt și de drept ale cauzei, conform art.417 alin. (2) Cod procedură penală, Curtea constată și reține următoarele:

În ceea ce privește apelurile formulate de apelanții inculpați V.I, D.P.T, V.G și S.C, Curtea reține că hotărârea primei instanțe a fost comunicată acestora la data de 1.04.2022. În aceste condiții, calea de atac exercitată de către aceștia la data de 16.04.2022 a fost introdusă cu nerespectarea termenului de 10 zile prevăzut de art. 410 Cod procedură penală (calea de atac trebuia formulată cel mai târziu la 12.04.2022). Față de aceste aspecte, se impune respingerea apelurilor formulate de inculpați ca fiind tardive.

În ceea ce privește solicitarea apelantei-inculpate S.C de a se constata că hotărârea primei instanțe nu a fost legal comunicată sau de a se dispune repunerea în termenul de apel, Curtea reține că potrivit art. 261 Cod procedură penală, raportat la art. 264 Cod procedură penală, dacă persoana citată nu se află acasă, agentul înmânează actul de procedură soțului, unei rude sau oricărei persoane care locuiește cu ea ori care în mod obișnuit îi primește corespondența. Citația nu poate fi înmănată unui minor sub 14 ani sau unei persoane lipsite de discernământ.

La data de 1.04.2022 hotărârea a fost comunicată soacrei inculpatei, aceasta din urmă confirmând relația pe care o are cu persoana care a primit sentința. Pe parcursul urmăririi penale inculpata a arătat că locuiește la adresa din Urziceni, strada l nr. __, aceasta fiind adresa aleasă pentru comunicarea actelor de procedură. Totodată, inculpatei i s-a adus la cunoștință obligația de a comunica orice schimbare de domiciliu în termen de 3 zile.

Curtea nu poate achiesa la susținerile apărătorului inculpatei privind faptul că termenul de apel nu a început să curgă de la data de 1 aprilie 2022. În cazul înmânării actului de procedură unei persoane care locuiește cu destinatarul, actul se consideră comunicat acestuia la acel moment, nu la momentul în care terțul îi înmânează destinatarului actul (de altfel, acest moment nici nu ar putea fi stabilit). Împrejurarea că inculpata nu era acasă sau era plecată în străinătate nu are nicio relevanță, termenul de apel în cauză începând să curgă de la 1 aprilie 2022. Schimbarea adresei la care inculpata locuia efectiv nu poate conduce la concluzia nelegalei comunicări a hotărârii, în contextul în care aceasta nu a adus la cunoștință această împrejurare.

Nu poate fi primită nici apărarea potrivit căreia inculpata și-ar fi schimbat ulterior comiterii faptei domiciliul (domiciliu la care aceasta și locuia efectiv și care figurează în cartea de identitate) iar la momentul audierilor de către organele judiciare ea a prezentat acestora cartea de identitate (organele judiciare luând astfel la cunoștință de noua adresă), astfel că s-ar fi impus comunicarea acestor acte la acea adresă. Potrivit cărții de identitate prezentată de inculpată chiar în fața instanței de apel, aceasta are domiciliul în satul M, comuna M, str. _ nr. __. Cartea de identitate a fost eliberată la data de 30.08.2019. În cursul urmăririi penale însă, inculpatei i s-a adus la cunoștință punerea în mișcare a acțiunii penale la data de 15 noiembrie 2019 (așadar, ulterior eliberării cărții de identitate), aceasta declarând că locuiește fără forme legale la adresa din Urziceni, strada M nr. __, aceasta fiind adresa aleasă pentru comunicarea actelor de procedură.

Prin urmare, nu există niciun element care să conducă la concluzia că inculpatei i s-a comunicat hotărârea în mod nelegal și nici nu se impune repunerea acesteia în termen.

Examinând în continuare apelul formulat de Parchetul de pe lângă Judecătoria Urziceni, Curtea constată că situația de fapt pe care se întemeiază hotărârea pronunțată de prima instanță este confirmată de probatoriul (necontestat) al cauzei și a fost recunoscută, în fața instanței respective, de către inculpată, nefiind contestată în calea de atac, nici de aceasta, nici de Parchet.

Făcând o evaluare proprie a acelu probatoriu, Curtea constată că, la datele de 26.04.2018 și 20.07.2018, la locuința situată în Urziceni, str. M, nr. __, jud. Ialomița, inculpata a folosit o instalație clandestină în scopul racordării directe a locuinței la rețeaua de distribuție a energiei electrice și a sustras în acest fel energie electrică în dauna părții civile S.C E S.A, producând astfel un prejudiciu în sumă de 5.866,31 lei.

Faptele inculpatei întrunesc elementele constitutive ale infracțiunilor de folosirea de instalații clandestine în scopul racordării directe la rețea (două infracțiuni), fapte prevăzute de art. 92 alin (2) din Legea nr. 123/2012 și furt (două infracțiuni), fapte prevăzute de art. 228 alin (1) și (3) Cod penal, toate cu aplicarea art. 38 alin (1) Cod penal, astfel că încadrarea juridică stabilită de prima instanță este legală.

Apelul exercitat de Parchetul de pe lângă Judecătoria Urziceni a fost formulat în favoarea inculpatei pentru motive de nelegalitate, raportat la modalitatea de contopire a pedepselor subsecvent revocării suspendării sub supraveghere dispusă anterior față de inculpată. Curtea apreciază că în cadrul apelului astfel formulat de către procuror este necesară o reanalizare a individualizării pedepselor aplicate.

Individualizarea judiciară a pedepsei reprezintă una dintre cele mai importante și sensibile operațiuni juridice de a cărei acuratețe depinde în mod direct reușita procesului de îndreptare și

recuperare a condamnatului, întrucât aceasta presupune, prin evaluarea gravității infracțiunii comise și a pericolozității infractorului, determinarea gradului de răspundere penală a inculpatului în raport cu care urmează să se stabilească pedeapsa și modul de executare a acesteia.

Infracțiunea, ca faptă socialmente periculoasă, creează o tulburare socială, aduce o atingere valorilor sociale ocrotite de legea penală și ordinii juridice instituite într-un sistem de drept. Pentru înlăturarea acestor consecințe negative ale infracțiunii este necesar să se reacționeze din partea societății, să se aplice anumite măsuri de constrângere juridică celor ce săvârșesc asemenea fapte. Mai mult, pentru înlăturarea neliniștii și tulburării sociale, pentru restabilirea ordinii juridice trebuie ca persoanele care au săvârșit infracțiuni să fie de îndată trași la răspundere penală.

Pedeapsa constituie criteriul principal prin care legea penală, evaluează, determină și diferențiază gradul de pericol social abstract, generic al fiecărei infracțiuni în parte.

Aplicarea și executarea pedepsei se realizează în vederea atingerii unor scopuri bine definite: pe de o parte, în scopul prevenirii săvârșirii de noi fapte penale din partea infractorilor, prin reeducarea acestora și din partea altor persoane, prin exemplaritatea pedepselor, iar pe de altă parte, în scopul restabilirii liniștii sociale și al reintegrării ordinii juridice.

De asemenea, exemplaritatea, care decurge din supunerea celui condamnat la executarea pedepsei, devine cu atât mai puternică cu cât punerea în executare se produce neîntârziat după condamnare. În aceste condiții, conștiința socială are încă vie și exactă imaginea pericolului pe care îl prezintă fapta și făptuitorul, a urmărilor dăunătoare sau primejdioase ale faptei săvârșite și va reacționa mai adecvat.

Curtea constată că pe parcursul etapei apelului inculpata a achitat în integralitate prejudiciul de 5.866,31 lei solicitat de partea civilă. Chiar dacă cuantumul acestuia nu a fost contestat, Curtea nu poate să nu observe, raportat și la limitele sesizării instanței, că inculpata a fost trimisă în judecată pentru comiterea a două infracțiuni de furt de energie electrică (infracțiune continuă) comise exclusiv pe parcursul unei singure zile. În contextul în care nu s-a reținut o activitate infracțională pe o perioadă mai mare, este discutabil în ce măsură consumul de energie electrică pe parcursul a 2 zile (acțiunea civilă poate viza exclusiv prejudiciul produs prin fapta pentru care s-a dispus trimiterea în judecată) s-a ridicat într-adevăr la 5.866,31 lei.

Nu poate fi omisă nici împrejurarea concretă în care au fost comise faptele care fac obiectul cauzei. La adresa la care domiciliu inculpata, adresă la care au fost efectuate perchezițiile, au fost identificați inculpații: V.I zis "F", D.P.T, V.G zis "R", S.C, V.N zis "M", F.V, V.C precum și 4 copii minori cu vârste mici. La acea locuință au fost identificate mai multe bunuri consumatoare de energie electrică. În cauză s-a dispus trimiterea în judecată a tuturor persoanelor majore care locuiau acolo. Astfel, la individualizarea pedepsei trebuie avută în vedere și împrejurarea că în concret, inculpata era una dintre cele 7 persoane majore care locuia într-o locuință bransată ilegal și care astfel sustrăgeau energie electrică.

De altfel, pe tot parcursul procesului penal, inculpata a avut o atitudine cooperantă, prezentându-se de fiecare dată în fața organelor judiciare. Totodată, aceasta a recunoscut comiterea faptei de la început, indicând organelor de urmărire penală împrejurările comiterii faptei.

Totodată, inculpata are în îngrijire patru copii minori, având 1 an, 2 ani și jumătate, 8 ani și 10 ani. Aplicarea pedepsei închisorii, având în vedere antecedentele penale ale inculpatei, ar conduce la încarcerarea acesteia, nefiind posibilă o modalitate de individualizare neprivativă de libertate. În opinia Curții, având în vedere situația familială a inculpatei, atitudinea sa procesuală și împrejurările comiterii faptei, se impune aplicarea unor pedepse cu amendă. În ceea ce privește cuantumul amenzii, este necesar stabilirea unui cuantum care să o facă pe inculpată să conștientizeze riscul la care se expune prin comiterea unor fapte prevăzute de legea penală (aceasta fiind condamnată anterior pentru fapte similare).

Atât pentru infracțiunea prevăzută de art. 92 alin (2) din Legea nr. 123/2012, cât și pentru infracțiunea de furt, prevăzută de art. 228 alin (1) și (3) Cod penal, legiuitorul prevede pedeapsa închisorii de la 6 luni la 3 ani sau amendă.

Potrivit art. 61 alin. (4) Cod penal, limitele speciale ale zilelor-amendă sunt cuprinse între: c) 180 și 300 de zile-amendă, când legea prevede pedeapsa amenzii alternativ cu pedeapsa închisorii

mai mare de 2 ani. În condițiile în care cauza a fost soluționată potrivit procedurii simplificate a recunoașterii învinuirii, aceste limite se reduc cu o pătrime.

În opinia Curții, stabilirea unui număr de 180 de zile amendă pentru infracțiunile de furt și 150 de zile-amendă pentru infracțiunile prevăzută de art. 92 alin (2) din Legea nr. 123/2012 corespunde criteriilor prevăzute de art. 74 Cod penal raportat la situația materială a inculpatei și de obligațiile legale ale acesteia față de persoanele aflate în întreținerea sa, Curtea apreciază că stabilirea quantumului unei zile-amendă la 40 de lei respectă criteriile impuse de art. 61 alin. (3) Cod penal

Față de aceste aspecte, în baza art.421 pct.1 lit. a) Cod procedură penală, Curtea a respins ca tardive apelurile declarate de apelanții-inculpați V.I, D.P.T, V.G și S.C, împotriva Sentinței penale nr. _ din data de 29.03.2021 pronunțate de Judecătoria Urziceni, în dosarul nr._.

În baza art.421 pct. 2 lit. a))din Codul de procedură penală, a admis apelul formulat de apelantul Parchetul de pe lângă Judecătoria Urziceni împotriva Sentinței penale nr. _ din data de 29.03.2021 pronunțate de Judecătoria Urziceni, în dosarul nr._.

A desființat, în parte, sentința penală apelată, doar în ceea ce o privește pe inculpata S.C și rejudecând:

În temeiul art. 92 alin (2) din Legea nr. 123/2012 cu aplicarea art. 61 alin. (4) lit. c) Cod penal raportat la art. 396 alin. (10) Cod procedură penală condamnă pe inculpata S.C la pedeapsa amenzii penale, stabilind un număr de 150 de zile amendă și un quantum de 40 lei pentru fiecare zi amendă (în total 6000 de lei) pentru comiterea infracțiunii de executarea sau folosirea de instalații clandestine în scopul racordării directe la rețea sau pentru ocolirea echipamentelor de măsurare.

În temeiul art. 228 alin (1) și (3) Cod penal cu aplicarea art. 61 alin. (4) lit. c) Cod penal raportat la art. 396 alin. (10) Cod procedură penală condamnă pe inculpata S.C la pedeapsa amenzii penale, stabilind un număr de 180 de zile amendă și un quantum de 40 lei pentru fiecare zi amendă (în total 7200 de lei) pentru comiterea infracțiunii de furt.

În temeiul art. 92 alin (2) din Legea nr. 123/2012 cu aplicarea art. 61 alin. (4) lit. c) Cod penal raportat la art. 396 alin. (10) Cod procedură penală condamnă pe inculpata S.C la pedeapsa amenzii penale, stabilind un număr de 150 de zile amendă și un quantum de 40 lei pentru fiecare zi amendă (în total 6000 de lei) pentru comiterea infracțiunii de executarea sau folosirea de instalații clandestine în scopul racordării directe la rețea sau pentru ocolirea echipamentelor de măsurare.

În temeiul art. 228 alin (1) și (3) Cod penal cu aplicarea art. 61 alin. (4) lit. c) Cod penal raportat la art. 396 alin. (10) Cod procedură penală condamnă pe inculpata S.C la pedeapsa amenzii penale, stabilind un număr de 180 de zile amendă și un quantum de 40 lei pentru fiecare zi amendă (în total 7200 de lei) pentru comiterea infracțiunii de furt.

În temeiul art. 38 Cod penal, raportat la art. 39 alin (1) lit. c) Cod penal, contopește pedepsele aplicate inculpatei, aceasta urmând să execute pedeapsa cea mai grea, sporită cu treime din totalul celorlalte (340 de zile amendă x 40 lei), în total 13.600 lei.

A respins ca rămasă fără obiect acțiunea civilă exercitată împotriva inculpatei S.C.

A menținut celelalte dispoziții ale sentinței penale apelate în măsura în care nu contravin prezentei.

În temeiul art.275 alin.(3) din Codul de procedură penală, cheltuielile judiciare ocazionate de judecarea apelului formulat de apelantul Parchetul de pe lângă Judecătoria Urziceni rămân în sarcina statului.

În temeiul art. 275 alin. (2) Cod procedură penală obligă pe fiecare dintre apelanții V.I, D.P.T, V.G și S.C la plata sumei de 100 lei, cu titlul de cheltuieli judiciare către stat.

Înalta Curte de Casație și Justiție-Completul pentru Dezlegarea unor chestiuni de drept. Decizia nr. 22/2020. Recidiva postexecutorie.

„Dacă X este condamnat pentru comiterea unei infracțiuni (I2) în stare de recidivă postexecutorie față de I 1 și ulterior este judecat pentru o altă infracțiune (I3) concurentă cu II, instanța este obligată să aplice raționamentul hotărârii menționate. Deoarece sfera concursului s-a închis la rămânerea definitivă a lui II, instanța va contopi potrivit regulilor de la concursul de infracțiuni I 1 și I3. Această rezultată va reprezenta primul termen al recidivei (în cazul unei pluralități de infracțiuni, primul termen nu poate fi o pedeapsă individuală, ci pedeapsa rezultată). În aceste condiții, se impune a se constata că I 2 este comisă în stare de recidivă postcondamnată, nu postexecutorie, deoarece primul termen (rezultanta dintre II și I3) nu era executată la data comiterii lui I2. Restul rămas neexecutat este diferența dintre pedeapsa rezultată în urma contopirii lui II și I3 și perioada efectiv executată din II. Acest rest neexecutat se adaugă la I2. În nici un caz nu este posibilă doar contopirea lui II cu I3 și lăsarea necontopită a lui I2 (cu consecința executării separate a acestei pedepse).”

(Curtea de Apel București, Secția I Penală, decizia nr. 1703/A din 9 decembrie 2022)

Prin sentința penală nr. _/08.07.2022, Judecătoria Sector 4 București – Secția Penală în temeiul art. 228 alin (1) Cod penal, cu aplicarea art. 44 alin (1) Cod penal și art. 396 alin. (10) Cod procedură penală a condamnat pe inculpatul T.F.A la pedeapsa de 1 an închisoare pentru săvârșirea infracțiunii de furt în stare de pluralitate intermediară (faptă comisă la data de 17.12.2017).

În temeiul art. 44 Cod penal a constatat că fapta din prezenta cauză este săvârșită în stare de pluralitate intermediară în raport de faptele pentru care inculpatul a fost condamnat prin sentința nr. _/30.01.2017, pronunțată de Judecătoria Cluj Napoca în dosarul nr. _, definitivă prin neapelare la data de 28.02.2017 și sentința penală nr. _/4.04.2017 pronunțată de Judecătoria Târgu Mureș în dosarul nr. _, definitivă prin neapelare la data de 19.04.2017.

În temeiul art. 38 alin (1) Cod penal a constatat că fapta din cauză este săvârșită în concurs cu faptele pentru care inculpatul a fost condamnat prin Sentința penală nr. _/26.06.2018 pronunțată de Judecătoria Baia Mare în dosarul nr. _, definitivă prin neapelare la data de 24.07.2018; Sentința penală nr. _/25.06.2019 pronunțată de Judecătoria Brașov în dosarul nr. _, definitivă prin decizia penală nr. _/Ap/27.11.2019 a Curții de Apel Brașov; Sentința penală nr. _/20.03.2019 pronunțată de Judecătoria Piatra Neamț în dosarul nr. _, definitivă prin neapelare la data de 23.04.2019; Sentința penală nr. _/18.05.2018 pronunțată de Judecătoria Brașov în dosarul nr. _, definitivă prin decizia penală nr. _/Ap/17.10.2018 a Curții de Apel Brașov; Sentința penală nr. _/12.04.2019 pronunțată de Judecătoria Suceava în dosarul nr. _, definitivă prin neapelare la data de 21.05.2019; Sentința penală nr. _/18.03.2019 pronunțată de Judecătoria Arad în dosarul nr. _, definitivă prin neapelare la data de 22.04.2019; Sentința penală nr. _/08.02.2021 pronunțată de Judecătoria Brașov în dosarul nr. _, definitivă prin neapelare la data de 09.03.2021; Sentința penală nr. _/03.12.2020 pronunțată de Judecătoria Brașov, definitivă prin decizia penală nr. _/12.08.2021 a Curții de Apel Brașov; Sentința penală _/11.11.2020 pronunțată de Judecătoria Sectorului 6 București în dosarul_, definitivă prin neapelare la data de 05.12.2020; Sentința penală _/13.01.2021 pronunțată de Judecătoria Sectorului 4 București în dosarul _, definitivă prin neapelare la data de 09.02.2021; Sentința penală _/13.05.2021 pronunțată de Judecătoria Craiova în dosarul _, definitivă prin neapelare la data de 15.06.2021; Sentința penală _/07.06.2021 pronunțată de Judecătoria Brașov în dosarul _, definitivă prin neapelare la data de 29.06.2021; Sentința penală _/15.07.2021 pronunțată de Judecătoria Sectorului 6 București în dosarul _, definitivă prin decizia penală nr. _/13.10.2021 pronunțată de Curtea de Apel București, Secția a II-a Penală, Sentința penală nr. _/12.10.2021 pronunțată de Judecătoria Constanța în dosarul _, definitivă prin neapelare la data de 15.11.2021.

A descontopit pedeapsa rezultată de 2 ani, 11 luni și 20 zile aplicată prin sentința penală nr. _/12.10.2021 pronunțată de Judecătoria Constanța în dosarul _, definitivă prin neapelare la data de 15.11.2021 și pedeapsa rezultată de 2 ani și 11 luni, 20 zile 1500 lei închisoare aplicată prin sentința

penală nr. _/03.12.2020 pronunțată de Judecătoria Brașov, definitivă prin decizia penală nr. _/12.08.2021 a Curții de Apel Brașov și a repus în individualitatea lor pedepsele componente:

- 7 luni închisoare aplicată prin Sentința penală nr. _/4.04.2017 pronunțată de Judecătoria Târgu Mureș în dosarul nr. __, definitivă prin neapelare la data de 19.04.2017, sub aspectul săvârșirii infracțiunii de furt, prevăzută de art. 228 alin (1) Cod penal, cu aplicarea art. 396 alin. (2) Cod procedură penală (faptă din data de 8.10.2015)

- 6 luni închisoare aplicată prin Sentința penală nr. _/30.01.2017 pronunțată de Judecătoria Cluj Napoca în dosarul nr. __ definitivă prin neapelare la data de 28.02.2017, sub aspectul săvârșirii infracțiunii de furt, prevăzută de art. 228 alin (1) Cod penal, cu aplicarea art. 396 alin. (2) Cod procedură penală (faptă din data de 9.04.2015)

- 6 luni închisoare aplicată prin Sentința penală nr. _/30.01.2017 pronunțată de Judecătoria Cluj Napoca în dosarul nr. __, definitivă prin neapelare la data de 28.02.2017 sub aspectul săvârșirii infracțiunii de furt, prevăzută de art. 228 alin (1) Cod penal, cu aplicarea art. 396 alin. (2) Cod procedură penală (faptă din data de 24.04.2015)

- 6 luni închisoare aplicată prin sentința penală nr. _/20.06.2018 pronunțată de Judecătoria Baia Mare în dosarul nr. __, definitivă prin neapelare la data de 24.07.2018, sub aspectul săvârșirii infracțiunii de furt, prevăzută de art. 228 alin (1) Cod penal (faptă din data de 15.02.2016)

- 6 luni închisoare aplicată prin sentința penală nr. _/20.06.2018 pronunțată de Judecătoria Baia Mare în dosarul nr. __, definitivă prin neapelare la data de 24.07.2018, sub aspectul săvârșirii infracțiunii de furt, prevăzută de art. 228 alin (1) Cod penal (faptă din data de 06.03.2016)

- 1 an închisoare aplicată prin sentința penală nr. _/25.06.2019 pronunțată de Judecătoria Brașov în dosarul nr. __, definitivă prin decizia penală nr. _/Ap/27.11.2019 a Curții de Apel Brașov, sub aspectul săvârșirii infracțiunii de furt, prevăzută de art. 228 alin (1) Cod penal, cu aplicarea art. 396 alin. (1), (2) și (10) Cod procedură penală (faptă din data de 1.04.2015);

- 1500 lei (150 zile amendă x 10 lei/zi amendă) aplicată prin sentința penală nr. _/20.03.2019 pronunțată de Judecătoria Piatra Neamț în dosarul nr. __, definitivă prin neapelare la data de 23.04.2019, (faptă din data de 30.09.2016)

- 1 an și 20 de zile închisoare aplicată prin Sentința penală nr. _/18.05.2018, pronunțată de Judecătoria Brașov în dosarul nr. _/197/2017, definitivă prin decizia penală nr. _/Ap/17.10.2018 a Curții de Apel Brașov, sub aspectul săvârșirii infracțiunii de furt, prevăzută de art. 228 alin (1) Cod penal 1 an și 20 zile (faptă din data de 13.07.2016)

- 8 luni închisoare și pedeapsa complementară a interzicerii exercitării drepturilor prevăzute de art. 66 alin. 1, lit. a) și b) C.pen pe o perioadă de 3 ani, respectiv interzicerea exercitării dreptului de a fi ales în autoritățile publice sau în orice alte funcții publice și dreptul de a ocupa o funcție care implică exercițiul autorității de stat aplicate prin sentința penală nr. _/12.04.2019 pronunțată de Judecătoria Suceava în dosarul nr. __, definitivă prin neapelare la data de 21.05.2019, sub aspectul săvârșirii infracțiunii de furt, prevăzută de art. 228 alin (1) Cod penal, cu reținerea art. 396 alin. (1), alin. (2) Cod procedură penală (faptă din data de 23.10.2016);

- 6 luni închisoare și pedeapsa complementară a interzicerii exercitării drepturilor prevăzute de art. 66 alin. (1), lit. a) și b) C.pen pe o perioadă de 3 ani, respectiv interzicerea exercitării dreptului de a fi ales în autoritățile publice sau în orice alte funcții publice și dreptul de a ocupa o funcție care implică exercițiul autorității de stat aplicată prin sentința penală nr. _/18.03.2019 pronunțată de Judecătoria Arad în dosarul nr. __, definitivă prin neapelare la data de 22.04.2019, (faptă din data de 5.04.2016);

- 1800 lei (180 zile amendă x 10 lei) aplicată prin sentința penală nr. _/08.02.2021 pronunțată de Judecătoria Brașov în dosarul nr. _/197/2020, definitivă prin neapelare la data de 09.02.2021 (faptă din data de 15.07.2016)

- 1 an închisoare aplicată prin sentința penală nr. _/03.12.2020, pronunțată de Judecătoria Brașov, definitivă prin decizia penală nr. _/12.08.2021 a Curții de Apel Brașov, sub aspectul săvârșirii infracțiunii de furt, prevăzută de art. 228 alin (1) Cod penal, cu aplicarea art. 44 alin. (1) Cod penal și art. 396 alin. (1), alin. (2) Cod procedură penală 1 an închisoare (faptă din data de 20.06.2018)

- 3000 lei (200 zile amendă x 15 lei) aplicată prin sentința penală _/11.11.2020 pronunțată de Judecătoria Sectorului 6 București în dosarul __, definitivă prin neapelare la data de 05.12.2020, sub aspectul săvârșirii infracțiunii de furt, prevăzută de art. 228 alin (1) Cod penal– 3000 lei 200 zile x 15 lei/zi amenda (faptă din 04.09.2016).

- 1800 lei (180 zile amendă x 10 lei) aplicată prin sentința penală _/13.01.2021 pronunțată de Judecătoria Sectorului 4 București în dosarul __, definitivă prin neapelare la data de 09.02.2021, sub aspectul săvârșirii infracțiunii de furt, prevăzută de art. 228 alin (1) Cod penal – 1800 lei (faptă din 25.11.2016)

- 3000 lei (300 zile amendă x 10 lei) aplicată prin sentința penală _/13.05.2021 pronunțată de Judecătoria Craiova în dosarul __, definitivă prin neapelare la data de 15.06.2021, sub aspectul săvârșirii infracțiunii de furt, prevăzută de art. 228 alin. (1) cu aplicarea art. 41 alin. (1), art. 43 alin. (5) Cod penal – (faptă din 12.02.2020)

- 3000 lei (300 zile amendă x 10 lei) aplicată prin sentința penală _/07.06.2021 pronunțată de Judecătoria Brașov în dosarul __, definitivă prin neapelare la data de 29.06.2021, sub aspectul săvârșirii infracțiunii de furt, prevăzută de art. 228 alin (1) cu aplicarea art. 41 alin. (1), art. 77 alin (1) lit. a) Cod penal (faptă din 05.09.2018)

- 6 luni închisoare și pedeapsa complementară a interzicerii exercitării dreptului de a fi ales în autoritățile publice sau în orice alte funcții publice și dreptul de a ocupa o funcție care implică exercițiul autorității de stat, prevăzute de art. 66 alin. (1), lit. a) și b) Cod penal pe o perioadă de 1 an aplicate prin Sentința penală _/15.07.2021 pronunțată de Judecătoria Sectorului 6 București în dosarul __, definitivă prin decizia penală nr. _ pronunțată de Curtea de Apel București, Secția a II-a Penală, sub aspectul săvârșirii infracțiunii de furt, prevăzută de art. 228 alin (1) cu aplicarea art. 41 alin. (1), art. 43 alin. (5) cu referire la art. 396 alin. (10) Cod procedură penală - (faptă din 17.12.2020).

- 1 an închisoare și pedeapsa complementară a interzicerii exercitării dreptului de a fi ales în autoritățile publice sau în orice alte funcții publice și dreptul de a ocupa o funcție care implică exercițiul autorității de stat, prevăzute de art. 66 alin. (1), lit. a) și b) Cod penal pe o perioadă de 1 an aplicată prin sentința penală nr. _/12.10.2021 pronunțată de Judecătoria Constanța în dosarul __, definitivă prin neapelare la data de 15.11.2021, sub aspectul săvârșirii infracțiunii de furt, prevăzută de art. 228 alin (1) Cod penal (faptă din 31.07.2016).

În temeiul art. 44 alin (1) și 2 Cod penal, art. 38 alin. (1), art. 39 alin (1) lit. b), c), e) Cod penal, a contopit pedepsele aplicate inculpatului, respectiv:

- 1 an închisoare, aplicată prin prezenta, sub aspectul săvârșirii infracțiunii de furt în stare de pluralitate intermediară (faptă comisă la data de 17.12.2017)

- 7 luni închisoare aplicată prin Sentința penală nr. _/4.04.2017 pronunțată de Judecătoria Târgu Mureș în dosarul nr. __, definitivă prin neapelare la data de 19.04.2017, sub aspectul săvârșirii infracțiunii de furt, prevăzută de art. 228 alin (1) Cod penal, cu aplicarea art. 396 alin. (2) Cod procedură penală, (faptă din data de 8.10.2015)

- 6 luni închisoare aplicată prin Sentința penală nr. _/30.01.2017 pronunțată de Judecătoria Cluj Napoca în dosarul nr. __, definitivă prin neapelare la data de 28.02.2017, sub aspectul săvârșirii infracțiunii de furt, prevăzută de art. 228 alin. (1) Cod penal, cu aplicarea art. 396 alin. (2) Cod procedură penală (faptă din data de 9.04.2015)

- 6 luni închisoare aplicată prin Sentința penală nr. _/30.01.2017 pronunțată de Judecătoria Cluj Napoca în dosarul nr. __, definitivă prin neapelare la data de 28.02.2017 sub aspectul săvârșirii infracțiunii de furt, prevăzută de art. 228 alin (1) Cod penal, cu aplicarea art. 396 alin. (2) Cod procedură penală (faptă din data de 24.04.2015)

- 6 luni închisoare aplicată prin sentința penală nr. _/20.06.2018 pronunțată de Judecătoria Baia Mare în dosarul nr. __, definitivă prin neapelare la data de 24.07.2018, sub aspectul săvârșirii infracțiunii de furt, prevăzută de art. 228 alin (1) Cod penal (faptă din data de 15.02.2016)

- 6 luni închisoare aplicată prin sentința penală nr. _/20.06.2018 pronunțată de Judecătoria Baia Mare în dosarul nr. __, definitivă prin neapelare la data de 24.07.2018, sub aspectul săvârșirii infracțiunii de furt, prevăzută de art. 228 alin. (1) Cod penal (faptă din data de 06.03.2016)

- 1 an închisoare aplicată prin sentința penală nr. _/25.06.2019 pronunțată de Judecătoria Brașov în dosarul nr. __, definitivă prin decizia penală nr. _/Ap/27.11.2019 a Curții de Apel Brașov, sub aspectul săvârșirii infracțiunii de furt, prevăzută de art. 228 alin (1) Cod penal, cu aplicarea art. 396 alin. (1), (2) și (10) Cod procedură penală (faptă din data de 1.04.2015);

- 1500 lei (150 zile amendă x 10 lei/zi amendă) aplicată prin sentința penală nr. _/20.03.2019 pronunțată de Judecătoria Piatra Neamț în dosarul nr. __, definitivă prin neapelare la data de 23.04.2019, (faptă din data de 30.09.2016)

- 1 an și 20 de zile închisoare aplicată prin Sentința penală nr. _/18.05.2018 pronunțată de Judecătoria Brașov în dosarul nr. __, definitivă prin decizia penală nr. _/Ap/17.10.2018 a Curții de Apel Brașov, sub aspectul săvârșirii infracțiunii de furt, prevăzută de art. 228 alin (1) Cod penal 1 an și 20 zile (faptă din data de 13.07.2016)

- 8 luni închisoare aplicată prin sentința penală nr. _/12.04.2019, pronunțată de Judecătoria Suceava în dosarul nr. __, definitivă prin neapelare la data de 21.05.2019, sub aspectul săvârșirii infracțiunii de furt, prevăzută de art. 228 alin (1) Cod penal, cu reținerea art. 396 alin. (1), alin. (2) Cod procedură penală (faptă din data de 23.10.2016);

- 6 luni închisoare aplicată prin sentința penală nr. _/18.03.2019 pronunțată de Judecătoria Arad în dosarul nr. __, definitivă prin neapelare la data de 22.04.2019, (faptă din data de 5.04.2016);

- 1800 lei (180 zile amendă x 10 lei) aplicată prin sentința penală nr. _/08.02.2021 pronunțată de Judecătoria Brașov în dosarul nr. __, definitivă prin neapelare la data de 09.02.2021 (faptă din data de 15.07.2016)

- 1 an închisoare aplicată prin sentința penală nr. __, pronunțată de Judecătoria Brașov, definitivă prin decizia penală nr. _/12.08.2021 a Curții de Apel Brașov, sub aspectul săvârșirii infracțiunii de furt, prevăzută de art. 228 alin (1) Cod penal, cu aplicarea art. 44 alin. (1) Cod penal și art. 396 alin. (1), alin. (2) Cod procedură penală, 1 an închisoare (faptă din data de 20.06.2018)

- 3000 lei (200 zile amendă x 15 lei) aplicată prin sentința penală _/11.11.2020 pronunțată de Judecătoria Sectorului 6 București în dosarul __, definitivă prin neapelare la data de 05.12.2020, sub aspectul săvârșirii infracțiunii de furt, prevăzută de art. 228 alin. (1) Cod penal– 3000 lei 200 zile x 15 lei/zi amenda (faptă din 04.09.2016).

- 1800 lei (180 zile amendă x 10 lei) aplicată prin sentința penală _/13.01.2021 pronunțată de Judecătoria Sectorului 4 București în dosarul __, definitivă prin neapelare la data de 09.02.2021, sub aspectul săvârșirii infracțiunii de furt, prevăzută de art. 228 alin (1) Cod penal– 1800 lei (faptă din 25.11.2016)

- 3000 lei (300 zile amendă x 10 lei) aplicată prin sentința penală _/13.05.2021 pronunțată de Judecătoria Craiova în dosarul __, definitivă prin neapelare la data de 15.06.2021, sub aspectul săvârșirii infracțiunii de furt, prevăzută de art. 228 alin (1) cu aplicarea art. 41 alin. 1, art. 43 alin. 5 Cod penal– (faptă din 12.02.2020)

- 3000 lei (300 zile amendă x 10 lei) aplicată prin sentința penală _/07.06.2021 pronunțată de Judecătoria Brașov în dosarul _ definitivă prin neapelare la data de 29.06.2021, sub aspectul săvârșirii infracțiunii de furt, prevăzută de art. 228 alin (1) cu aplicarea art. 41 alin. (1), art. 77 alin (1) lit. a) C.pen (faptă din 05.09.2018)

- 6 luni închisoare aplicată prin Sentința penală _/15.07.2021 pronunțată de Judecătoria Sectorului 6 București în dosarul _ definitivă prin decizia penală nr. _/13.10.2021 pronunțată de Curtea de Apel București, Secția a II-a Penală, sub aspectul săvârșirii infracțiunii de furt, prevăzută de art. 228 alin (1) cu aplicarea art. 41 alin. 1, art. 43 alin. 5 cu referire la art. 396 alin. (10) C.proc.pen - (faptă din 17.12.2020).

- 1 an închisoare și pedeapsa complementară a interzicerii exercitării dreptului de a fi ales în autoritățile publice sau în orice alte funcții publice și dreptul de a ocupa o funcție care implică exercițiul autorității de stat, prevăzute de art. 66 alin. (1), lit. a) și b) Cod penal pe o perioadă de 1 an aplicată prin sentința penală nr. 960/12.10.2021 pronunțată de Judecătoria Constanța în dosarul _ definitivă prin neapelare la data de 15.11.2021, sub aspectul săvârșirii infracțiunii de furt, prevăzută de art. 228 alin (1) Cod penal (faptă din 31.07.2016).

și a aplicat inculpatului pedeapsa cea mai grea a închisorii, respectiv pedeapsa de 1 an și 20 zile închisoare la care s-a adăugat sporul de 1/3 din totalul celorlalte pedepse cu închisoarea (1 an aplicată prin sentință, 7 luni închisoare aplicată prin Sentința penală nr. _/4.04.2017 pronunțată de Judecătoria Târgu Mureș în dosarul nr. __, definitivă prin neapelare la data de 19.04.2017; 6 luni închisoare aplicată prin Sentința penală nr. _/30.01.2017 pronunțată de Judecătoria Cluj Napoca în dosarul nr. __, definitivă prin neapelare la data de 28.02.2017; 6 luni închisoare aplicată prin Sentința penală nr. _/30.01.2017 pronunțată de Judecătoria Cluj Napoca în dosarul nr. __, definitivă prin neapelare la data de 28.02.2017; 6 luni închisoare aplicată prin sentința penală nr. _/20.06.2018 pronunțată de Judecătoria Baia Mare în dosarul nr. __, definitivă prin neapelare la data de 24.07.2018; 1 an închisoare aplicată prin sentința penală nr. _/25.06.2019 pronunțată de Judecătoria Brașov în dosarul nr. __, definitivă prin decizia penală nr. _/Ap/27.11.2019 a Curții de Apel Brașov; 8 luni închisoare aplicată prin sentința penală nr. _/12.04.2019 pronunțată de Judecătoria Suceava în dosarul nr. __, definitivă prin neapelare la data de 21.05.2019; 6 luni închisoare aplicată prin sentința penală nr. _/18.03.2019 pronunțată de Judecătoria Arad în dosarul nr. __, definitivă prin neapelare la data de 22.04.2019; 1 an închisoare aplicată prin sentința penală nr. _/03.12.2020 pronunțată de Judecătoria Brașov, definitivă prin decizia penală nr. _/12.08.2021 a Curții de Apel Brașov; 6 luni închisoare aplicate prin Sentința penală _/15.07.2021 pronunțată de Judecătoria Sectorului 6 București în dosarul __ definitivă prin decizia penală nr. _/13.10.2021 pronunțată de Curtea de Apel București, Secția a II-a Penală; 1 an închisoare aplicată prin sentința penală nr. _/12.10.2021 pronunțată de Judecătoria Constanța în dosarul __, definitivă prin neapelare la data de 15.11.2021, respectiv un spor de 2 ani și 9 luni, rezultând pedeapsa închisorii de 3 ani, 9 luni și 20 de zile la care s-a adăugat pedeapsa amenzii de 6700 lei (400 zile amendă – limita maximă x 16,75 lei), la care s-a ajuns prin cumularea numărului cel mai mare al zilelor – amendă, respectiv 300, cu sporul de 1/3 din totalul zilelor-amendă corespunzătoare celorlalte amenzi, respectiv 336,66, redus la limita maximă, iar ziua corespunzătoare unei zile-amendă s-a stabilit, prin împărțirea cuantumului pedepsei rezultante a amenzii la numărul de zile-amendă rezultante (6700: 400- 16,75 lei).

A menținut anularea liberării condiționate din executarea pedepsei de 11 luni închisoare aplicate prin sentința penală nr. _/04.10.2017 pronunțată de Judecătoria Satu Mare în dosarul __ definitivă prin necontestare la data de 17.10.2017, anulare dispusă prin sentința penală nr. _/12.04.2019 pronunțată de Judecătoria Suceava în dosarul nr. __ definitivă prin neapelare la data de 21.05.2019.

În temeiul art. 45 alin. (3) lit. a) Cod penal a aplicat inculpatului pedeapsa complementară a interzicerii dreptului de a fi ales în autoritățile publice sau în orice alte funcții publice și a dreptului de a ocupa o funcție care implică exercițiul autorității de stat, prevăzute de art. 66 alin (1) lit. a) și b) Cod penal pe o perioadă de 3 ani, care se va executa după executarea sau considerarea ca executată a pedepsei principale.

În temeiul art. 45 alin. (4) Cod penal, partea din pedeapsa complementară executată de la 25.10.2019-29.12.2019 și 07.02.2020-17.08.2021 s-a dedus din durata pedepsei complementare de 3 ani aplicate pe lângă pedeapsa principală rezultantă.

În temeiul art. 45 alin. (5) raportat la art. 66 alin. (1) lit. a), b) Cod penal a aplicat inculpatului pedeapsa accesorie a interzicerii exercitării drepturilor de a fi ales în autoritățile publice sau în orice alte funcții publice; de a ocupa o funcție care implică exercițiul autorității de stat din momentul rămânerii definitive a hotărârii de condamnare și până când pedeapsa principală privativă de libertate a fost executată sau considerată ca executată.

În temeiul art. 72 alin (1) Cod penal raportat la art. 40 alin. (3) Cod penal, a dedus din pedeapsa închisorii rezultante perioada în care inculpatul a fost reținut în cauză, respectiv de la 17.12.2017 la data de 18.12.2017 și perioadele în care a fost reținut în celelalte cauze, respectiv de la 24.04.2015 la 25.04.2015; de la 14.07.2016 la 15.07.2016; de la 20.06.2018 la 21.06.2018, de la 18.02.2020 la 19.02.2020; de la 17.12.2020 la 18.12.2020, precum și perioada executată de la 06.03.2017 la 15.11.2017, de la 05.09.2018 la 25.10.2019, de la 29.12.2019 la 07.02.2020 și de la 17.08.2021 la zi.

A anulat MEPI nr. _/10.08.2021 emis de Judecătoria Braşov, MEPI nr. _/13.10.2021 emis de Judecătoria Sectorului 6 Bucureşti şi MEPI nr. _/2021 emis de Judecătoria Constanţa şi a dispus emiterea unui nou mandat la momentul rămânerii definitive a prezentei hotărâri.

Instanţa a luat act că persoana vătămată S.C _S.A nu s-a constituit parte civilă în procesul penal.

În temeiul art. 274 alin. (1) Cod procedură penală a obligat pe inculpat la plata sumei de 800 lei (din care 390 lei pentru urmărire penală) cu titlu de cheltuieli judiciare avansate de stat.

Onorariul apărătorului din oficiu pentru faza de cameră preliminară şi judecată: delegaţie pentru asistenţă judiciară obligatorie seria _ nr. _/19.10.2021 – av. _ – inculpat: 1495 lei, fiind avansat din fondurile Ministerului Justiţiei către Baroul Bucureşti.

Pentru a hotărî astfel, instanţa de fond analizând actele şi lucrările dosarului a reţinut că, prin rechizitoriul nr. _ din data de 07.10.2021 întocmit de Ministerul Public - Parchetul de pe lângă Judecătoria Sectorului 4 Bucureşti şi înregistrat pe rolul acestei instanţe sub nr._ din 12.10.2021, s-a dispus trimiterea în judecată a inculpatului T.F.A, sub aspectul săvârşirii infracţiunii de furt, prevăzută de art. 228 alin (1) cu aplicarea art. 44 alin (1) Cod penal.

Prin actul de sesizare s-a reţinut în fapt, în esenţă, că: la data de 17.12.2017, în jurul orei 13.50, a sustras din magazinul C, situat în Complexul Comercial „S” din Bucureşti, C.V nr. _, sector _, mai multe produse, respectiv, 1 rucsac munte, 10 bucăţi ”RIO MARE” chili, 16 bucăţi ”RIO MARE” ton ulei, 5 bucăţi ”RIO MARE” ton, 12 bucăţi ”RIO MARE” griled, 15 bucăţi salam de Sibiu ”AGRICOLA”, prejudiciul în sumă de 1.444,47 lei fiind recuperat.

La data de 14.12.2021, judecătorul de cameră preliminară a constatat legalitatea sesizării instanţei cu rechizitoriul nr. _ din data de 07.10.2021 al Ministerului Public - Parchetul de pe lângă Judecătoria Sectorului 4 Bucureşti, dispunând începerea judecăţii cauzei faţă de inculpatul T.F.A (trimis în judecată pentru săvârşirea infracţiunii de furt, prevăzută de art. 228 alin. Cod penal cu aplicarea art. 44 alin (1) Cod penal.

În cursul judecăţii, la termenul din 16.02.2022, înainte de începerea cercetării judecătoreşti, la cererea inculpatului T.F.A şi după ascultarea acestuia, precum şi după ascultarea concluziilor părţilor şi a procurorului, instanţa a încuviinţat soluţionarea cauzei prin procedura recunoaşterii învinuirii (art. 375 Cod procedură penală), pentru motivele arătate în încheierea de şedinţă de la acel termen.

La solicitarea instanţei, a fost ataşată fişa actualizată de cazier judiciar pentru inculpat (extras cazier judiciar T.F.A).

I. Analizând probele administrate în faza de urmărire penală, în raport de dispoziţiile art. 374 alin. (4) Cod procedură penală, instanţa de fond a reţinut aceeaşi situaţie de fapt ca în actul de sesizare, respectiv:

În data de 17.12.2017, în jurul orei 14:00, inculpatul T.F.A s-a deplasat în incinta magazinului C, situat pe C.V, nr. _, Sector 4 (declaraţie de suspect T.F.A din data de 17.12.2017 la data de 17.12.2017, în jurul orelor 14:00, am intrat în magazinul „C” din complexul comercial „S” situat pe C.V, nr. _, Sector 4).

Aflat în interiorul magazinului, inculpatul a trecut de casele de marcat cu următoarele produse, fără să achite contravaloarea acestora: un rucsac, 43 de bucăţi de conserve marca Rio, 15 bucăţi de salam marca Agricola [situaţia de fapt rezultă din coroborarea următoarelor mijloace de probă: (declaraţie de suspect T.F.A din data de 17.12.2017 f. 20 dup: am luat de pe un raft un rucsac de culoare negru, după care m-am plimbat prin magazin, ocazie cu care am pus în rucsac un număr de 43 de bucăţi de conserve marca „RIO” şi un număr de 15 bucăţi salam de sibiu marca „Agricola”, după care m-am îndreptat spre ieşire, am trecut de casa de marcat, fără să plătesc produsele. La ieşirea din magazin, am fost oprit de către un agent de pază al magazinului, care a găsit produsele menţionate asupra mea, m-a condus în camera de interpelare şi a anunţat poliţia. Recunosc fapta comisă şi o regret, declaraţie de martor Z.A din data de 17.12.2017 f. 13 dup: în data de 17.12.2017, în jurul orei 13:50, în timp ce mă aflam la serviciu, la magazinul „C” S, am observat pe camerele de supraveghere o persoană (..), care în timp ce se afla la un raft şi introducea mai multe cutii de conserve, bucăţi de

salam într-un rucsac luat tot din magazin, apoi a trecut de casa de marcat fără să plătească produsele, fiind apoi oprit de un agent de pază care a găsit produsele asupra lui și a anunțat organele de poliție).

În drept:

1. Fapta inculpatului T.F.A constând în aceea că în data de în data de 17.12.2017, în jurul orei 13:50, s-a deplasat în incinta magazinului „C” din Complexul Comercial S, situat pe C.V, nr. __, Sector 4, de unde a sustras mai multe bunuri (un rucsac, 43 de bucăți de conserve marca Rio, 15 bucăți de salam marca Agricola) și a trecut de casele de marcat, fără să achite contravaloarea acestora, întrunește elementele constitutive ale infracțiunii de furt, prevăzută de art. 228 alin. 1, cu aplicarea art. 44 alin (1) Cod penal.

a. Elementul material constă în acțiunea de sustragere a unor bunuri mobile (un rucsac, 43 de bucăți de conserve marca Rio, 15 bucăți de salam marca Agricola), din posesia altei persoane – S.C _ S.A, fără consimțământul acesteia, dedus din ieșirea pe la casele de marcat fără să achite contravaloarea acestora.

b. Urmarea imediată constă în crearea unei stări de pericol prin încălcarea relațiilor sociale referitoare la posesia bunurilor mobile, iar pe de altă parte, în atingerea adusă dreptului persoanelor de a fi ocrotite împotriva actelor de încălcarea a inviolabilității patrimoniului.

c. În ceea ce privește legătura de cauzalitate, paguba nu s-ar fi produs în lipsa activității infracționale a inculpatului.

d. Sub aspectul laturii subiective, inculpatul a acționat cu intenție directă (art.16, alin.(3) lit.a) Cod penal), prevăzând rezultatul păgubitor pentru patrimoniul persoanei vătămate și urmărind producerea lui prin sustragerea bunurilor, fără consimțământul persoanei care le deținea.

La individualizarea pedepsei principale, instanța de fond a avut în vedere scopul pe care îl îndeplinesc pedepsele conform art. 3 din Legea nr. 254/2013, și criteriile generale de individualizare enumerate de art. 74 alin (1) Cod penal, respectiv: a) împrejurările și modul de comitere a infracțiunii, precum și mijloacele folosite; b) starea de pericol creată pentru valoarea ocrotită; c) natura și gravitate rezultată produs ori a altor consecințe ale infracțiunii; d) motivul săvârșirii infracțiunii și scopul urmărit; e) natura și frecvența infracțiunilor care constituie antecedente penale ale infractorului; f) conduita după săvârșirea infracțiunii și în cursul procesului penal; g) nivelul de educație, vârsta, starea de sănătate, situația familială și socială.

Instanța a reținut limitele de pedeapsă prevăzute de art. 228 alin. (1) Cod penal (6 luni la 3 ani sau amenda), de aceea, va face aplicarea cauzei legale de reducere a pedepsei prevăzută de art. 396 alin.(10) Cod procedură penală, în consecință, limitele de pedeapsă devenind: 4 luni și 2 ani.

Raportat la criteriile prevăzute de literele a) – d) ale art. 74 alin (1) Cod penal, instanța a reținut că fapta a fost comisă pe timp de zi, în public, într-un hipermarket aglomerat, inculpatul neavând teama că poate fi înregistrat sau observat de alte persoane, iar pe de altă parte, s-a avut în vedere valoarea mică a prejudiciului cauzat și recuperat ca urmare a sustragerii bunurilor.

Cu privire la persoana inculpatului, s-a reținut că este necăsătorit, studii – 8 clase fiind muncitor necalificat. Pe parcursul urmăririi penale, acesta a avut o atitudine sinceră.

Instanța a apreciat că premisele pentru evoluția pozitivă a comportamentului acestuia sunt reduse, raportat la analiza fișei de cazier judiciar. Reiterarea comportamentului infracțional în timp ce inculpatul era cercetat într-un număr însemnat de dosare penale având ca obiect fapte similare, denotă ignoranța inculpatului față de prevederile legale care ocrotesc patrimoniul. De altfel, atitudinea inculpatului față de normele legale este evidentă și din săvârșirea altor infracțiuni ulterioare. Riscul de săvârșire a unor infracțiuni este mare.

Instanța a apreciat că pentru sancționarea, prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni și formarea unei atitudini corecte față de ordinea de drept este necesară aplicarea unei pedepse de 1 an închisoare.

În considerarea art. 67 alin (1) Cod penal, pedeapsa complementară a interzicerii exercitării unor drepturi poate fi aplicată dacă pedeapsa principală stabilită este închisoarea sau amenda și instanța a constatat că, față de natura și gravitatea infracțiunii, împrejurările cauzei și persoana infractorului, această pedeapsă este necesară.

Față de împrejurările cauzei, natura și gravitatea infracțiunilor, instanța a apreciat ca nu se impune aplicarea unor pedepse complementare/accesorii.

Raportat la situația particulară a inculpatului, din analiza fișei de cazier, instanța a reținut că la data săvârșirii faptei care face obiectul prezentului dosar, inculpatul fusese anterior condamnat prin sentința nr. _/30.01.2017 pronunțată de Judecătoria Cluj Napoca în dosarul nr. _ definitivă prin neapelare la data de 28.02.2017 la pedeapsa rezultantă de 8 luni închisoare și prin sentința penală nr. _/4.04.2017 pronunțată de Judecătoria Târgu Mureș în dosarul nr. __, definitivă prin neapelare la data de 19.04.2017 la pedeapsa de 7 luni închisoare.

Potrivitart. 44 alin (1) Cod penal, există pluralitate intermediară de infracțiuni când, după rămânerea definitivă a unei hotărâri de condamnare și până la data la care pedeapsa este executată sau considerată ca executată, condamnatul săvârșește din nou o infracțiune și nu sunt întrunite condițiile prevăzute de lege pentru starea de recidivă.

Prin urmare, fapta din prezenta hotărâre (săvârșită la data de 17.12.2017) este săvârșită în stare de pluralitate intermediară în raport cu cele pentru care inculpatul a fost condamnat definitiv la pedepsele cu închisoarea inferioare limitei de 1 an prin sentințele mai sus menționate.

Totodată, instanța de fond a constatat că fapta din cauză este săvârșită în concurs cu faptele pentru care inculpatul a fost condamnat prin Sentința penală nr. _/20.06.2018 pronunțată de Judecătoria Baia Mare în dosarul nr. __, definitivă prin neapelare la data de 24.07.2018; Sentința penală nr. _/25.06.2019 pronunțată de Judecătoria Brașov în dosarul nr. _ definitivă prin decizia penală nr. _/Ap/27.11.2019 a Curții de Apel Brașov; Sentința penală nr. _/20.03.2019 pronunțată de Judecătoria Piatra Neamț în dosarul nr. _ definitivă prin neapelare la data de 23.04.2019; Sentința penală nr. _/18.05.2018 pronunțată de Judecătoria Brașov în dosarul nr. _ definitivă prin decizia penală nr. _/Ap/17.10.2018 a Curții de Apel Brașov; Sentința penală nr. _/12.04.2019 pronunțată de Judecătoria Suceava în dosarul nr. _ definitivă prin neapelare la data de 21.05.2019; Sentința penală nr. _/18.03.2019 pronunțată de Judecătoria Arad în dosarul nr. _ definitivă prin neapelare la data de 22.04.2019; Sentința penală nr. _/08.02.2021 pronunțată de Judecătoria Brașov în dosarul nr. __, definitivă prin neapelare la data de 09.03.2021; Sentința penală nr. _ pronunțată de Judecătoria Brașov, definitivă prin decizia penală nr. _/12.08.2021 a Curții de Apel Brașov; Sentința penală _/11.11.2020 pronunțată de Judecătoria Sectorului 6 București în dosarul _ definitivă prin neapelare la data de 05.12.2020; Sentința penală _/13.01.2021 pronunțată de Judecătoria Sectorului 4 București în dosarul _ definitivă prin neapelare la data de 09.02.2021; Sentința penală _/13.05.2021 pronunțată de Judecătoria Craiova în dosarul _ definitivă prin neapelare la data de 15.06.2021; Sentința penală _/07.06.2021 pronunțată de Judecătoria Brașov în dosarul __, definitivă prin neapelare la data de 29.06.2021; Sentința penală _/15.07.2021 pronunțată de Judecătoria Sectorului 6 București în dosarul _ definitivă prin decizia penală nr. _/13.10.2021 pronunțată de Curtea de Apel București, Secția a II-a Penală, Sentința penală nr. _/12.10.2021 pronunțată de Judecătoria Constanța în dosarul _ definitivă prin neapelare la data de 15.11.2021.

Astfel, urmând raționamentul din Decizia RIL nr. 7/2020 pronunțată de Î.C.C.J, prin care s-a stabilit, cu valoare de principiu, că în cazul pluralității intermediare de infracțiuni, în ipoteza în care primul și/sau al doilea termen al pluralității intermediare este format dintr-un concurs de infracțiuni, contopirea tuturor pedepselor stabilite se realizează, în cadrul unei operațiuni unice, potrivit dispozițiilor referitoare la concursul de infracțiuni.

Prin urmare, s-a impus descontopirea pedepsei rezultante de 2 ani, 11 luni și 20 zile aplicată prin sentința penală nr. _/12.10.2021 pronunțată de Judecătoria Constanța în dosarul _/212/2020, definitivă prin neapelare la data de 15.11.2021 și pedepsei rezultante de 2 ani și 11 luni, 20 zile 1500 lei închisoare aplicată prin sentința penală nr. _/03.12.2020 pronunțată de Judecătoria Brașov, definitivă prin decizia penală nr. _/12.08.2021 a Curții de Apel Brașov și repune în individualitatea lor pedepsele componente: 7 luni închisoare aplicată prin Sentința penală nr. _/4.04.2017 pronunțată de Judecătoria Târgu Mureș în dosarul nr. _ definitivă prin neapelare la data de 19.04.2017, sub aspectul săvârșirii infracțiunii de furt, prevăzută de art. 228 alin (1) Cod penal, cu aplicarea art. 396 alin. (2) Cod procedură penală, (faptă din data de 8.10.2015); 6 luni închisoare aplicată prin Sentința penală nr. _/30.01.2017 pronunțată de Judecătoria Cluj Napoca în dosarul nr. _ definitivă prin neapelare la data de 28.02.2017, sub aspectul săvârșirii infracțiunii de furt, prevăzută de art. 228 alin (1) Cod penal, cu aplicarea art. 396 alin. (2) Cod procedură penală (faptă din data de 9.04.2015); 6

luni închisoare aplicată prin Sentința penală nr. _/30.01.2017 pronunțată de Judecătoria Cluj Napoca în dosarul nr. _ definitivă prin neapelare la data de 28.02.2017 sub aspectul săvârșirii infracțiunii de furt, prevăzută de art. 228 alin (1) Cod penal, cu aplicarea art. 396 alin. (2) Cod procedură penală (faptă din data de 24.04.2015); 6 luni închisoare aplicată prin sentința penală nr. _/20.06.2018 pronunțată de Judecătoria Baia Mare în dosarul nr. _ definitivă prin neapelare la data de 24.07.2018, sub aspectul săvârșirii infracțiunii de furt, prevăzută de art. 228 alin. (1) Cod penal (faptă din data de 15.02.2016); 6 luni închisoare aplicată prin sentința penală nr. _/20.06.2018 pronunțată de Judecătoria Baia Mare în dosarul nr. _, definitivă prin neapelare la data de 24.07.2018, sub aspectul săvârșirii infracțiunii de furt, prevăzută de art. 228 alin. (1) Cod penal (faptă din data de 06.03.2016); 1 an închisoare aplicată prin sentința penală nr. _/25.06.2019 pronunțată de Judecătoria Brașov în dosarul nr. _ definitivă prin decizia penală nr. _/Ap/27.11.2019 a Curții de Apel Brașov, sub aspectul săvârșirii infracțiunii de furt, prevăzută de art. 228 alin (1) Cod penal, cu aplicarea art. 396 alin. (1), (2) și (10) Cod procedură penală (faptă din data de 1.04.2015); 1500 lei (150 zile amendă x 10 lei/zi amendă) aplicată prin sentința penală nr. _/20.03.2019 pronunțată de Judecătoria Piatra Neamț în dosarul nr. _ definitivă prin neapelare la data de 23.04.2019, (faptă din data de 30.09.2016); 1 an și 20 de zile închisoare aplicată prin Sentința penală nr. _/18.05.2018 pronunțată de Judecătoria Brașov în dosarul nr. _/197/2017, definitivă prin decizia penală nr. _/Ap/17.10.2018 a Curții de Apel Brașov, sub aspectul săvârșirii infracțiunii de furt, prevăzută de art. 228 alin (1) Cod penal 1 an și 20 zile (faptă din data de 13.07.2016); 8 luni închisoare și pedeapsa complementară a interzicerii exercitării drepturilor prevăzute de art. 66 alin. (1), lit. a) și b) Cod penal pe o perioadă de 3 ani, respectiv interzicerea exercitării dreptului de a fi ales în autoritățile publice sau în orice alte funcții publice și dreptul de a ocupa o funcție care implică exercițiul autorității de stat aplicate prin sentința penală nr. _/12.04.2019 pronunțată de Judecătoria Suceava în dosarul nr. _ definitivă prin neapelare la data de 21.05.2019, sub aspectul săvârșirii infracțiunii de furt, prevăzută de art. 228 alin (1) Cod penal, cu reținerea art. 396 alin. (1), alin. (2) Cod procedură penală (faptă din data de 23.10.2016); 6 luni închisoare și pedeapsa complementară a interzicerii exercitării drepturilor prevăzute de art. 66 alin. (1), lit. a) și b) Cod penal pe o perioadă de 3 ani, respectiv interzicerea exercitării dreptului de a fi ales în autoritățile publice sau în orice alte funcții publice și dreptul de a ocupa o funcție care implică exercițiul autorității de stat aplicată prin sentința penală nr. _/18.03.2019 pronunțată de Judecătoria Arad în dosarul nr. _ definitivă prin neapelare la data de 22.04.2019, (faptă din data de 5.04.2016); 1800 lei (180 zile amendă x 10 lei) aplicată prin sentința penală nr. _/08.02.2021 pronunțată de Judecătoria Brașov în dosarul nr. _/197/2020, definitivă prin neapelare la data de 09.02.2021 (faptă din data de 15.07.2016); 1 an închisoare aplicată prin sentința penală nr. _/03.12.2020 pronunțată de Judecătoria Brașov, definitivă prin decizia penală nr. _/12.08.2021 a Curții de Apel Brașov, sub aspectul săvârșirii infracțiunii de furt, prevăzută de art. 228 alin (1) Cod penal, cu aplicarea art. 44 alin. (1) Cod penal și art. 396 alin. 1, alin. (2) Cod procedură penală 1 an închisoare (faptă din data de 20.06.2018); 3000 lei (200 zile amendă x 15 lei) aplicată prin sentința penală _/11.11.2020 pronunțată de Judecătoria Sectorului 6 București în dosarul _ definitivă prin neapelare la data de 05.12.2020, sub aspectul săvârșirii infracțiunii de furt, prevăzută de art. 228 alin (1) Cod penal – 3000 lei 200 zile x 15 lei/zi amenda (faptă din 04.09.2016); 1800 lei (180 zile amendă x 10 lei) aplicată prin sentința penală _/13.01.2021 pronunțată de Judecătoria Sectorului 4 București în dosarul _, definitivă prin neapelare la data de 09.02.2021, sub aspectul săvârșirii infracțiunii de furt, prevăzută de art. 228 alin (1) Cod penal– 1800 lei (faptă din 25.11.2016); 3000 lei (300 zile amendă x 10 lei) aplicată prin sentința penală _/13.05.2021 pronunțată de Judecătoria Craiova în dosarul _ definitivă prin neapelare la data de 15.06.2021, sub aspectul săvârșirii infracțiunii de furt, prevăzută de art. 228 alin (1) cu aplicarea art. 41 alin. (1), art. 43 alin. (5) Cod penal – (faptă din 12.02.2020); 3000 lei (300 zile amendă x 10 lei) aplicată prin sentința penală _/07.06.2021 pronunțată de Judecătoria Brașov în dosarul _ definitivă prin neapelare la data de 29.06.2021, sub aspectul săvârșirii infracțiunii de furt, prevăzută de art. 228 alin (1) cu aplicarea art. 41 alin. (1), art. 77 alin (1) lit. a) Cod penal (faptă din 05.09.2018); 6 luni închisoare și pedeapsa complementară a interzicerii exercitării dreptului de a fi ales în autoritățile publice sau în orice alte funcții publice și dreptul de a ocupa o funcție care implică exercițiul autorității de stat, prevăzute de art. 66 alin. (1), lit. a) și b) Cod penal pe o perioadă de 1 an

aplicate prin Sentința penală _/15.07.2021 pronunțată de Judecătoria Sectorului 6 București în dosarul __, definitivă prin decizia penală nr. _ pronunțată de Curtea de Apel București, Secția a II-a Penală, sub aspectul săvârșirii infracțiunii de furt, prevăzută de art. 228 alin (1) cu aplicarea art. 41 alin. (1), art. 43 alin. (5) cu referire la art. 396 alin. (10) Cod procedură penală - (faptă din 17.12.2020); 1 an închisoare și pedeapsa complementară a interzicerii exercitării dreptului de a fi ales în autoritățile publice sau în orice alte funcții publice și dreptul de a ocupa o funcție care implică exercițiul autorității de stat, prevăzute de art. 66 alin. 1, lit. a) și b) Cod penal pe o perioadă de 1 an aplicată prin sentința penală nr. _/12.10.2021 pronunțată de Judecătoria Constanța în dosarul _ definitivă prin neapelare la data de 15.11.2021, sub aspectul săvârșirii infracțiunii de furt, prevăzută de art. 228 alin (1) Cod penal (faptă din 31.07.2016).

În temeiul art. 44 alin (1) și (2) Cod penal, art. 38 alin. (1), art. 39 alin (1) lit. b), c), e) Cod penal, a contopit pedepsele aplicate inculpatului, respectiv: 1 an închisoare, aplicată prin prezenta, sub aspectul săvârșirii infracțiunii de furt în stare de pluralitate intermediară (faptă comisă la data de 17.12.2017); 7 luni închisoare aplicată prin Sentința penală nr. _/4.04.2017, pronunțată de Judecătoria Târgu Mureș în dosarul nr. _ definitivă prin neapelare la data de 19.04.2017, sub aspectul săvârșirii infracțiunii de furt, prevăzută de art. 228 alin (1) Cod penal, cu aplicarea art. 396 alin. (2) Cod procedură penală, (faptă din data de 8.10.2015); 6 luni închisoare aplicată prin Sentința penală nr. _/30.01.2017 pronunțată de Judecătoria Cluj Napoca în dosarul nr. __, definitivă prin neapelare la data de 28.02.2017, sub aspectul săvârșirii infracțiunii de furt, prevăzută de art. 228 alin (1) Cod penal, cu aplicarea art. 396 alin. (2) Cod procedură penală (faptă din data de 9.04.2015); 6 luni închisoare aplicată prin Sentința penală nr. _/30.01.2017 pronunțată de Judecătoria Cluj Napoca în dosarul nr. _ definitivă prin neapelare la data de 28.02.2017 sub aspectul săvârșirii infracțiunii de furt, prevăzută de art. 228 alin (1) Cod penal, cu aplicarea art. 396 alin. (2) Cod procedură penală (faptă din data de 24.04.2015) ; 6 luni închisoare aplicată prin sentința penală nr. _/20.06.2018 pronunțată de Judecătoria Baia Mare în dosarul nr. _ definitivă prin neapelare la data de 24.07.2018, sub aspectul săvârșirii infracțiunii de furt, prevăzută de art. 228 alin. (1) Cod penal (faptă din data de 15.02.2016); 6 luni închisoare aplicată prin sentința penală nr. _/20.06.2018 pronunțată de Judecătoria Baia Mare în dosarul nr. __, definitivă prin neapelare la data de 24.07.2018, sub aspectul săvârșirii infracțiunii de furt, prevăzută de art. 228 alin. (1) Cod penal (faptă din data de 06.03.2016); 1 an închisoare aplicată prin sentința penală nr. _/25.06.2019 pronunțată de Judecătoria Brașov în dosarul nr. __, definitivă prin decizia penală nr. _/Ap/27.11.2019 a Curții de Apel Brașov, sub aspectul săvârșirii infracțiunii de furt, prevăzută de art. 228 alin (1) Cod penal, cu aplicarea art. 396 alin. (1), (2) și (10) Cod procedură penală (faptă din data de 1.04.2015); 1500 lei (150 zile amendă x 10 lei/zi amendă) aplicată prin sentința penală nr. _/20.03.2019 pronunțată de Judecătoria Piatra Neamț în dosarul nr. _ definitivă prin neapelare la data de 23.04.2019, (faptă din data de 30.09.2016); 1 an și 20 de zile închisoare aplicată prin Sentința penală nr. _/18.05.2018 pronunțată de Judecătoria Brașov în dosarul nr. _ definitivă prin decizia penală nr. _/Ap/17.10.2018 a Curții de Apel Brașov, sub aspectul săvârșirii infracțiunii de furt, prevăzută de art. 228 alin (1) Cod penal 1 an și 20 zile (faptă din data de 13.07.2016); 8 luni închisoare aplicată prin sentința penală nr. _/12.04.2019 pronunțată de Judecătoria Suceava în dosarul nr. __, definitivă prin neapelare la data de 21.05.2019, sub aspectul săvârșirii infracțiunii de furt, prevăzută de art. 228 alin (1) Cod penal, cu reținerea art. 396 alin. (1), alin. (2) Cod procedură penală (faptă din data de 23.10.2016); 6 luni închisoare aplicată prin sentința penală nr. _/18.03.2019 pronunțată de Judecătoria Arad în dosarul nr. __ definitivă prin neapelare la data de 22.04.2019, (faptă din data de 5.04.2016); 1800 lei (180 zile amendă x 10 lei) aplicată prin sentința penală nr. _/08.02.2021 pronunțată de Judecătoria Brașov în dosarul nr. _ definitivă prin neapelare la data de 09.02.2021 (faptă din data de 15.07.2016); 1 an închisoare aplicată prin sentința penală nr. __ pronunțată de Judecătoria Brașov, definitivă prin decizia penală nr. _/12.08.2021 a Curții de Apel Brașov, sub aspectul săvârșirii infracțiunii de furt, prevăzută de art. 228 alin (1) Cod penal, cu aplicarea art. 44 alin. (1) Cod penal și art. 396 alin. (1), alin. (2) Cod procedură penală 1 an închisoare (faptă din data de 20.06.2018); 3000 lei (200 zile amendă x 15 lei) aplicată prin sentința penală _/11.11.2020 pronunțată de Judecătoria Sectorului 6 București în dosarul _ definitivă prin neapelare la data de 05.12.2020, sub aspectul săvârșirii infracțiunii de furt, prevăzută de art. 228 alin (1) Cod

penal – 3000 lei 200 zile x 15 lei/zi amenda (faptă din 04.09.2016); 1800 lei (180 zile amendă x 10 lei) aplicată prin sentința penală _/13.01.2021 pronunțată de Judecătoria Sectorului 4 București în dosarul _, definitivă prin neapelare la data de 09.02.2021, sub aspectul săvârșirii infracțiunii de furt, prevăzută de art. 228 alin (1) Cod penal – 1800 lei (faptă din 25.11.2016); 3000 lei (300 zile amendă x 10 lei) aplicată prin sentința penală _/13.05.2021 pronunțată de Judecătoria Craiova în dosarul _ definitivă prin neapelare la data de 15.06.2021, sub aspectul săvârșirii infracțiunii de furt, prevăzută de art. 228 alin (1) cu aplicarea art. 41 alin. (1), art. 43 alin. (5) Cod penal – (faptă din 12.02.2020); 3000 lei (300 zile amendă x 10 lei) aplicată prin sentința penală _/07.06.2021 pronunțată de Judecătoria Brașov în dosarul _ definitivă prin neapelare la data de 29.06.2021, sub aspectul săvârșirii infracțiunii de furt, prevăzută de art. 228 alin (1) cu aplicarea art. 41 alin. (1), art. 77 alin (1) lit. a) Cod penal (faptă din 05.09.2018); 6 luni închisoare aplicată prin Sentința penală _/15.07.2021 pronunțată de Judecătoria Sectorului 6 București în dosarul _ definitivă prin decizia penală nr. _/13.10.2021 pronunțată de Curtea de Apel București, Secția a II-a Penală, sub aspectul săvârșirii infracțiunii de furt, prevăzută de art. 228 alin (1) cu aplicarea art. 41 alin. (1), art. 43 alin. (5) cu referire la art. 396 alin. (10) Cod procedură penală - (faptă din 17.12.2020); 1 an închisoare și pedeapsa complementară a interzicerii exercitării dreptului de a fi ales în autoritățile publice sau în orice alte funcții publice și dreptul de a ocupa o funcție care implică exercițiul autorității de stat, prevăzute de art. 66 alin. (19, lit. a) și b) Cod penal pe o perioadă de 1 an aplicată prin sentința penală nr. _/12.10.2021 pronunțată de Judecătoria Constanța în dosarul _ definitivă prin neapelare la data de 15.11.2021, sub aspectul săvârșirii infracțiunii de furt, prevăzută de art. 228 alin (1) Cod penal (faptă din 31.07.2016), și a aplicat inculpatului pedeapsa cea mai grea a închisorii, respectiv pedeapsa de 1 an și 20 zile închisoare la care s-a adăugat sporul de 1/3 din totalul celorlalte pedepse cu închisoarea (1 an aplicată prin sentință, 7 luni închisoare aplicată prin Sentința penală nr. _/4.04.2017 pronunțată de Judecătoria Târgu Mureș în dosarul nr. _ definitivă prin neapelare la data de 19.04.2017; 6 luni închisoare aplicată prin Sentința penală nr. _/30.01.2017 pronunțată de Judecătoria Cluj Napoca în dosarul nr. ..., definitivă prin neapelare la data de 28.02.2017; 6 luni închisoare aplicată prin Sentința penală nr. _/30.01.2017 pronunțată de Judecătoria Cluj Napoca în dosarul nr. _ definitivă prin neapelare la data de 28.02.2017; 6 luni închisoare aplicată prin sentința penală nr. _/20.06.2018 pronunțată de Judecătoria Baia Mare în dosarul nr. _, definitivă prin neapelare la data de 24.07.2018; 1 an închisoare aplicată prin sentința penală nr. _/25.06.2019 pronunțată de Judecătoria Brașov în dosarul nr. _, definitivă prin decizia penală nr. _/Ap/27.11.2019 a Curții de Apel Brașov; 8 luni închisoare aplicată prin sentința penală nr. _/12.04.2019 pronunțată de Judecătoria Suceava în dosarul nr. _, definitivă prin neapelare la data de 21.05.2019; 6 luni închisoare aplicată prin sentința penală nr. _/18.03.2019 pronunțată de Judecătoria Arad în dosarul nr. _, definitivă prin neapelare la data de 22.04.2019; 1 an închisoare aplicată prin sentința penală nr. _/03.12.2020 pronunțată de Judecătoria Brașov, definitivă prin decizia penală nr. _/12.08.2021 a Curții de Apel Brașov; 6 luni închisoare aplicate prin Sentința penală _/15.07.2021 pronunțată de Judecătoria Sectorului 6 București în dosarul _ definitivă prin decizia penală nr. _/13.10.2021 pronunțată de Curtea de Apel București, Secția a II-a Penală; 1 an închisoare aplicată prin sentința penală nr. _/12.10.2021 pronunțată de Judecătoria Constanța în dosarul _, definitivă prin neapelare la data de 15.11.2021, respectiv un spor de 2 ani și 9 luni, rezultând pedeapsa închisorii de 3 ani, 9 luni și 20 de zile la care s-a adăugat pedeapsa amenzii de 6700 lei (400 zile amendă – limita maximă x 16,75 lei), la care s-a ajuns prin cumularea numărului cel mai mare al zilelor – amendă, respectiv 300, cu sporul de 1/3 din totalul zilelor-amendă corespunzătoare celorlalte amenzi, respectiv 336,66, redus la limita maximă, iar ziua corespunzătoare unei zile-amendă s-a stabilit, prin împărțirea cuantumului pedepsei rezultante a amenzii la numărul de zile-amendă rezultante (6700: 400- 16,75 lei).

A menținut anularea liberării condiționate din executarea pedepsei de 11 luni închisoare aplicate prin sentința penală nr. _/04.10.2017 pronunțată de Judecătoria Satu Mare în dosarul _ definitivă prin necontestare la data de 17.10.2017, anulare dispusă prin sentința penală nr. _/12.04.2019 pronunțată de Judecătoria Suceava în dosarul nr. _ definitivă prin neapelare la data de 21.05.2019.

În temeiul art. 45 alin. (3) lit. a) Cod penal a aplicat inculpatului pedeapsa complementară a interzicerii dreptului de a fi ales în autoritățile publice sau în orice alte funcții publice și a dreptului de a ocupa o funcție care implică exercițiul autorității de stat, prevăzute de art. 66 alin (1) lit. a) și b) Cod pen pe o perioadă de 3 ani, care se va executa după executarea sau considerarea ca executată a pedepsei principale.

În temeiul art. 45 alin. (4) Cod penal, partea din pedeapsa complementară executată de la 25.10.2019-29.12.2019 și 07.02.2020-17.08.2021 s-a dedus din durata pedepsei complementare de 3 ani aplicate pe lângă pedeapsa principală rezultantă.

În temeiul art. 45 alin. (5) raportat la art. 66 alin. (1) lit. a), b) Cod penal a aplicat inculpatului pedeapsa accesorie a interzicerii exercitării drepturilor de a fi ales în autoritățile publice sau în orice alte funcții publice; de a ocupa o funcție care implică exercițiul autorității de stat din momentul rămânerii definitive a hotărârii de condamnare și până când pedeapsa principală privativă de libertate a fost executată sau considerată ca executată.

În temeiul art. 72 alin (1) Cod penal raportat la art. 40 alin. (3) Cod penal, a dedus din pedeapsa închisorii rezultante perioada în care inculpatul a fost reținut în prezenta cauză, respectiv de la 17.12.2017 la data de 18.12.2017 și perioadele în care a fost reținut în celelalte cauze, respectiv de la 24.04.2015 la 25.04.2015; de la 14.07.2016 la 15.07.2016; de la 20.06.2018 la 21.06.2018, de la 18.02.2020 la 19.02.2020; de la 17.12.2020 la 18.12.2020, precum și perioada executată de la 06.03.2017 la 15.11.2017, de la 05.09.2018 la 25.10.2019, de la 29.12.2019 la 07.02.2020 și de la 17.08.2021 la zi.

A anulat MEPI nr. _/10.08.2021 emis de Judecătoria Brașov, MEPI nr. _/13.10.2021 emis de Judecătoria Sectorului 6 București și MEPI nr. _/2021 emis de Judecătoria Constanța și a dispus emiterea unui nou mandat la momentul rămânerii definitive a prezentei hotărâri.

Instanța de fond a luat act că persoana vătămată S.C RH S.A nu s-a constituit parte civilă în procesul penal.

În temeiul art. 274 alin. (1) Cod procedură penală a fost obligat inculpatul la plata sumei de 800 lei (din care 390 lei pentru urmărire penală) cu titlu de cheltuieli judiciare avansate de stat.

Onorariul apărătorului din oficiu pentru faza de cameră preliminară și judecată: delegație pentru asistență judiciară obligatorie seria_ nr. _/19.10.2021 – av. _ – inculpat: 1495 lei f. 10 di, fiind avansat din fondurile Ministerului Justiției către Baroul București.

Împotriva acestei sentințe au declarat apel Parchetul de pe lângă Judecătoria Sectorului 4 București și inculpatul T.F.A.

Prin apelul său Ministerul Public a solicitat desființarea sentinței penale atacate și în fond, rejudecând:

a) Eliminarea din structura concursului de infracțiuni a pedepsei stabilite prin sentința penală nr. _/15.07.2021, pronunțată de Judecătoria Sectorului 6 București, definitivă prin decizia nr. _/13.10.2021, pronunțată de Curtea de Apel București, Secția a II-a Penală;

b) Deducerea din pedeapsa complementară a părții executate de la 25.10.2019-29.12.2019 și 07.02.2020-10.08.2021.

Prin apelul său inculpatul T.F.A a solicitat reindividualizarepedepsei închisorii, cu orientarea acesteia spre minimul special.

Examinând hotărârea apelată prin prisma criticilor formulate, dar și din oficiu, sub toate aspectele de fapt și de drept ale cauzei, conform art.417 alin. (2) Cod procedură penală, Curtea constată și reține următoarele:

Situația de fapt pe care se întemeiază hotărârea de condamnare pronunțată de prima instanță este confirmată de probatoriul (necontestat) al cauzei și a fost recunoscută, în fața instanței respective, de către inculpat, nefiind contestată în calea de atac de niciuna dintre părți sau de Parchet.

Făcând o evaluare proprie a acelu probatoriu, Curtea constată că la data de 17.12.2017, în jurul orei 13.50, inculpatul a sustras din magazinul C, situat în Complexul Comercial „S” din București, C.V nr. _, sector 4, mai multe produse, respectiv, 1 rucsac munte, 10 bucăți ”RIO MARE” chili, 16 bucăți ”RIO MARE” ton ulei, 5 bucăți ”RIO MARE” ton, 12 bucăți ”RIO MARE” griled, 15 bucăți salam de Sibiu ”AGRICOLA”, prejudiciul în sumă de 1.444,47 lei fiind recuperat.

Fapta inculpatului T.F.A întrunește elementele constitutive a infracțiunii de furt, prevăzute de art. 228 Cod penal, astfel că încadrarea juridică stabilită de prima instanță este corectă.

Critica inculpatului referitoare la cuantumul pedepsei stabilite pentru infracțiunea dedusă judecării în prezenta cauză (acesta reprezentând practic singurul motiv de apel) este nefondată pentru motivele ce vor fi prezentate în continuare.

Individualizarea judiciară a pedepsei reprezintă una dintre cele mai importante și sensibile operațiuni juridice de a cărei acuratețe depinde în mod direct reușita procesului de îndreptare și recuperare a condamnatului, întrucât aceasta presupune, prin evaluarea gravității infracțiunii comise și a pericolozității infractorului, determinarea gradului de răspundere penală a inculpatului în raport cu care urmează să se stabilească pedeapsa și modul de executare a acesteia.

Infracțiunea, ca faptă socialmente periculoasă, creează o tulburare socială, aduce o atingere valorilor sociale ocrotite de legea penală și ordinii juridice instituite într-un sistem de drept. Pentru înlăturarea acestor consecințe negative ale infracțiunii este necesar să se reacționeze din partea societății, să se aplice anumite măsuri de constrângere juridică celor ce săvârșesc asemenea fapte. Mai mult, pentru înlăturarea neliniștii și tulburării sociale, pentru restabilirea ordinii juridice trebuie ca persoanele care au săvârșit infracțiuni să fie de îndată trași la răspundere penală.

Pedeapsa constituie criteriul principal prin care legea penală, evaluează, determină și diferențiază gradul de pericol social abstract, generic al fiecărei infracțiuni în parte.

Aplicarea și executarea pedepsei se realizează în vederea atingerii unor scopuri bine definite: pe de o parte, în scopul prevenirii săvârșirii de noi fapte penale din partea infractorilor, prin reeducarea acestora și din partea altor persoane, prin exemplaritatea pedepselor, iar pe de altă parte, în scopul restabilirii liniștii sociale și al reintegrării ordinii juridice.

De asemenea, exemplaritatea, care decurge din supunerea celui condamnat la executarea pedepsei, devine cu atât mai puternică cu cât punerea în executare se produce neîntârziat după condamnare. În aceste condiții, conștiința socială are încă vie și exactă imaginea pericolului pe care îl prezintă fapta și făptuitorul, a urmărilor dăunătoare sau primejdioase ale faptei săvârșite și va reacționa mai adecvat.

Curtea apreciază că aplicarea unei pedepse de 1 an închisoare pentru infracțiunea de furt comisă (limitele de pedeapsă fiind cuprinse între 4 luni și 2 ani închisoare, după reducerea limitelor de pedeapsă potrivit art. 396 alin. (10) Cod procedură penală.) corespunde criteriilor prevăzute de art. 74 Cod penal. Într-adevăr, furtul unor produse alimentare în valoare de circa 1500 de lei dintr-un magazin nu prezintă o gravitate deosebită care să justifice (exclusiv prin raportare la natura faptei) orientarea pedepsei spre mediu.

Cuantumul pedepsei stabilit de prima instanță este pe deplin justificat însă dacă luăm în considerare circumstanțele personale ale inculpatului. În acest sens, Curtea constată că acesta nu are un loc de muncă și nu are o ocupație. Din fișa de cazier a inculpatului se observă că acesta a fost condamnat din 2015 până în 2021 (perioadă în care a și fost încarcerat circa 2 ani și 3 luni) nu mai puțin pentru 18 infracțiuni de furt și furt calificat (infracțiuni de aceeași natură cu cea care face obiectul prezentului dosar)

Comiterea infracțiunii de furt care face obiectul prezentei cauze (infracțiune săvârșită în pluralitate intermediară) dovedește că inculpatul nu a înțeles gravitatea conduitei sale și necesitatea respectării legii penale. Mai mult, se observă lipsa oricărei preocupări în a-și găsi un loc de muncă și a obține în mod licit venituri. Practic, pentru inculpat, sustragerea unor bunuri reprezintă un stil de viață, fiind de-a lungul ultimilor 7 ani singura sa sursă de venit. În aceste condiții, nu se justifică reducerea pedepsei aplicate.

Curtea nu poate primi criticile formulate de procuror prin care se solicită eliminarea din structura concursului de infracțiuni a pedepsei stabilite prin sentința penală nr. _/15.07.2021, pronunțată de Judecătoria Sectorului 6 București, definitivă prin decizia _/13.10.2021, pronunțată de Curtea de Apel București, Secția a II-a Penală.

Situația juridică a unei persoane trebuie realizată întotdeauna în mod unitar în cuprinsul aceleiași hotărâri. Este inadmisibil ca o pedeapsă să fie eliminată pur și simplu din operațiunea de contopire și "să fie pur și simplu lăsată în aer". O astfel de ipoteză ar conduce la concluzia că o

persoană s-ar putea găsi concomitent în executarea mai multor mandate de executare a pedepsei închisorii (fiind obligată a le executa în paralel) fără a exista posibilitatea formulării unei cereri de contopire.

O astfel de ipoteză se rezolvă aplicând *mutatis mutandis* Decizia nr. 22/2020 a Înaltei Curți de Casație și Justiție-Completul pentru Dezlegarea unor chestiuni de Drept.

Dacă X este condamnat pentru comiterea unei infracțiuni (I2) în stare de recidivă postexecutorie față de I 1 și ulterior este judecat pentru o altă infracțiune (I3) concurentă cu I1, instanța este obligată să aplice raționamentul hotărârii menționate. Deoarece sfera concursului s-a închis la rămânerea definitivă a lui I1, instanța va contopi potrivit regulilor de la concursul de infracțiuni I 1 și I3. Această rezultată va reprezenta primul termen al recidivei (în cazul unei pluralități de infracțiuni, primul termen nu poate fi o pedeapsă individuală, ci pedeapsa rezultată). În aceste condiții, se impune a se constata că I 2 este comisă în stare de recidivă postcondamnată, nu postexecutorie, deoarece primul termen (rezultanta dintre I1 și I3) nu era executată la data comiterii lui I2. Restul rămas neexecutat este diferența dintre pedeapsa rezultată în urma contopirii lui I1 și I3 și perioada efectiv executată din I1. Acest rest neexecutat se adaugă la I2. În nici un caz nu este posibilă doar contopirea lui I1 cu I3 și lăsarea necontopită a lui I2 (cu consecința executării separate a acestei pedepse).

În cauză, însă, o astfel de soluție nu poate fi dispusă deoarece s-ar încălca autoritatea de lucru judecat a Sentinței penale nr. _/12.10.2021 pronunțată de Judecătoria Constanța în dosarul _/212/2020, definitivă prin neapelare la data de 15.11.2021.

Într-adevăr, infracțiunea săvârșită la data de 17.12.2020, care a făcut obiectul sentinței penale nr. _/15.07.2021, pronunțată de Judecătoria Sectorului 6 București, definitivă prin decizia nr. _/13.10.2021, pronunțată de Curtea de Apel București, Secția a II-a Penală a fost săvârșită în stare de recidivă față de mai multe condamnări suferite de inculpat.

Prin Sentința penală nr. _/12.10.2021 pronunțată de Judecătoria Constanța în dosarul _/212/2020, definitivă prin neapelare la data de 15.11.2021 s-a dispus condamnarea inculpatului la o pedeapsă de 1 an închisoare pentru o infracțiune de furt, constatându-se existența concursului între infracțiunile indicate de procuror ca fiind în stare de recidivă. Ministerul Public ar fi trebuit să formuleze apel împotriva acestei hotărâri invocând aspectele menționate. Judecarea inculpatului pentru o altă infracțiune, nu deschide posibilitatea invocării unor chestiuni cu privire la care ar fi trebuit să se formuleze apel la acel moment. Prima instanță nu ar fi putut stabili o altă formă de pluralitate între infracțiuni care nu făceau obiectul judecății și cu privire la care exista deja o hotărâre judecătorească.

Neîntemeiată este și susținerea privind deducerea pedepselor complementare, intervalele de timp fiind indicate în mod corect.

Față de toate aceste aspecte, în baza art.421 pct.1 lit. b) Cod procedură penală Curtea va respinge, ca nefondate, apelurile declarate de apelantul-Parchetul de pe lângă Judecătoria Sectorului 4 București și apelantul-inculpat T.F.A, împotriva sentinței penale nr. _/08.07.2022 pronunțate de Judecătoria Sector 4 București, în dosarul nr. _.

În baza art.275 alin. (2) Cod procedură penală obligă pe inculpat la plata a 600 de lei cheltuieli judiciare avansate de stat în apel. Onorariul apărătorului din oficiu în cuantum de 868 de lei rămâne în sarcina statului și se avansa din fondurile MJ.

SECȚIA A II-A PENALĂ

Deținere de droguri de risc în vederea consumului propriu. Întrunire elemente de tipicitate. Teritorialitatea legii penale.

„Fapta inculpatului, care fiind predat de către autoritățile portugheze autorităților române și transferat de pe teritoriul Portugaliei pe teritoriul României, în baza unui mandat european de arestare, în scopul executării unei pedepse privative de libertate și în bagajul căruia s-au identificat droguri de risc (10,04 grame Cannabis și 10,31 grame Rezină de Cannabis) cu ocazia efectuării controlului de către agenții penitenciarului, întrunește elementele de tipicitate ale infracțiunii de deținere de droguri de risc pentru consum propriu prevăzută de art. 4 alin (1) din Legea nr. 143, chiar dacă acesta nu a avut contact deloc cu bagajul pe teritoriul României și nu a fost verificat la intrarea în țară.

Este irelevant faptul că pe teritoriul Portugaliei unde a fost întocmit bagajul în care se aflau drogurile de risc, deținerea unor astfel de substanțe nu este prohibită de lege, în condițiile în care, inculpatul a avut intenția de a intra cu ele pe teritoriul României și de a reintra în posesia lor după depunerea la penitenciar.”

(Curtea de Apel București – Secția a II-a penală, decizia nr. 1337/A/20.10.2022)

Prin sentința penală nr. _ din 27 aprilie 2022, Tribunalul București - Secția I Penală, în temeiul art. 4 alin (1) din Legea nr 143/2000 cu aplicarea art. 41 alin. (1) Cod penal și art. 396 alin. (10) Cod procedură penală a condamnat pe inculpatul D.G la pedeapsa de 4 luni închisoare pentru săvârșirea infracțiunii de deținere de droguri de risc, fără drept, pentru consum propriu.

În temeiul art. 66 alin (1) lit. a) Cod penal a interzis inculpatului, ca pedepse complementare, exercitarea drepturilor prevăzute de art. 66 alin (1) lit. a) și b) Cod penal, pe o durată de 2 ani după executarea pedepsei principale.

În temeiul art. 65 alin (1) Cod penal raportat la art. 66 alin (1) lit. a) Cod penal a interzis inculpatului, ca pedepse accesorii, exercitarea drepturilor prevăzute de art. 66 alin (1) lit. a) și b) Cod penal, pe durata executării pedepsei principale.

A constatat că fapta pentru care inculpatul a fost condamnat prin prezenta este săvârșită în stare de recidiva postcondamnatorie fata de faptele pentru care s-a dispus condamnarea la pedeapsă rezultantă de 2 ani , 9 luni și 25 de zile, aplicată inculpatului prin sentința penală nr. _/05.04.2021 a Judecătoriei Sectorului 5 București, definitivă prin decizia penală nr. _C/14.05.2021 a Tribunalului București – Secția I Penală.

În baza art. 43 alin (1) Cod penal a adăugat la pedeapsă de 4 luni închisoare stabilită prin prezenta, restul rămas neexecutat la data săvârșirii faptei (09.09.2020) din condamnarea la pedeapsă rezultantă de 2 ani, 9 luni și 25 de zile, aplicată inculpatului prin sentința penală nr. _/05.04.2021 a Judecătoriei Sectorului 5 București, definitivă prin decizia penală nr. _C/14.05.2021 a Tribunalului București – Secția I Penală, respectiv 8 luni și 11 zile, în final inculpatul urmând a executa pedeapsa rezultantă de 1 an și 11 zile închisoare.

În baza art. 60 Cod penal a dispus executarea pedepsei în regim de detenție.

În temeiul art. 45 alin. (3) lit. b) Cod penal raportat la art. 66 alin (1) lit. a) Cod penal a interzis inculpatului, ca pedepse complementare, exercitarea drepturilor prevăzute de art. 66 alin (1) lit. a) și b) Cod penal, pe o durată de 2 ani după executarea pedepsei principale.

În temeiul art. 45 alin. (5) raportat la art. 65 alin (1) Cod penal raportat la art. 66 alin (1) lit. a) Cod penal a interzis inculpatului, ca pedepse accesorii, exercitarea drepturilor prevăzute de art. 66 alin (1) lit. a) și b) Cod penal, pe durata executării pedepsei principale.

În baza art. 72 Cod penal a dedus din pedeapsa aplicată partea din pedeapsa executată (din restul neexecutat adăugat la prezenta), respectiv de la 09.09.2020 la 17.05.2021.

În baza art. 17 din Legea 143/2000 raportat la art. 112 alin (1) lit. b) și f) Cod penal a dispus confiscarea specială de la inculpat a cantității de 9,67 grame cannabis și 10,18 grame rezina de cannabis în

vederea distrugerii, cu păstrarea de contraprobe, depusă la Camera de Corpuri Delicte a IGPR, pe baza dovezii seria DCJSEO, nr. _/03.03.2021.

În temeiul art. 274 alin (1) Cod procedură penală cheltuielile judiciare avansate de stat, în cuantum de 800 lei au fost suportate de către inculpat.

În motivarea soluției pronunțate prima instanță a reținut situația de fapt, așa cum aceasta a fost prezentată în rechizitoriul parchetului. Această situație de fapt a rezultat din declarațiile inculpatului de recunoaștere a săvârșirii faptei, coroborate conform art. 103 alin (1) Cod procedură penală, cu materialul probator administrat în faza de urmărire penală.

În fapt, s-a reținut ca în data de 09.09.2020, ca urmare a unui control efectuat de către lucrători ai Penitenciarului București-Rahova a reieșit faptul că în bagajul aparținând inculpatului D.G, depus în această unitate de către Centrul de Cooperare Polițienească Internațională, acesta fiind transferat din Portugalia, au fost descoperite disimulate într-o șosetă, două pungi cu substanță vegetală de culoare verde și 13 bucăți de substanță solidă de culoare maro.

Conform concluziilor raportului de constatare tehnico – științifică nr._/18.02.2021, emis de Laboratorul Central de Analiză și Profil al Drogurilor, probele înaintate erau constituite din: proba nr.1:10,04 grame Cannabis, proba nr.2:10,31 grame Rezină de Cannabis, droguri de risc ce fac parte din tabelul anexă nr. III din Legea nr.143/2000.

Cantitățile de 9,67 grame Cannabis și 10.18 grame rezină de Cannabis, rămase neconsumate în urma analizelor de laborator, au fost sigilate cu sigiliul MAI, nr._, fiind depuse la Direcția Cazier Judiciar Statistică și Evidență Operativă, potrivit dovezii seria _, nr._/03.03.2021.

Prin ordonanța din data de 12.11.2020 s-a dispus începerea urmăririi penale în rem sub aspectul infracțiunilor de deținere de droguri de risc și mare risc pentru consum propriu, prevăzută de art.4 alin. (1) și (2) din Legea 143/2000 și trafic de droguri de risc și mare risc, prevăzută de art. 2 alin. (1) și (2) Legea nr.143/2000.

Prin ordonanța din data de 02.04.2021, s-a dispus efectuarea în continuare a urmăririi penale față de D.G, pentru săvârșirea infracțiunii de deținere ilegală de droguri de risc în vederea consumului propriu, prevăzută de art.4 alin. (1) din Legea nr.143/2000.

Prin ordonanța din data de 11.05.2021, s-a dispus: schimbarea încadrării juridice a faptei reținută în sarcina suspectului D.G, din infracțiunea de deținere ilegală de droguri de risc în vederea consumului propriu, prevăzută de art.4 alin. (1) din Legea nr.143/2000, în infracțiunea de deținere ilegală de droguri de risc în vederea consumului propriu, prevăzută de art.4 alin. (1) din Legea nr.143/2000 cu aplic. art.41 alin.(1) CP; punerea în mișcare a acțiunii penale față de D.G, pentru săvârșirea infracțiunii de deținere ilegală de droguri de risc în vederea consumului propriu, prevăzută de art.4 alin. (1) din Legea nr.143/2000 cu aplic. art.41 alin.(1) Cod penal.

Cannabisul este considerat drog de risc, fiind inclus în tabelul numărul III din Legea 143/2000.

În conformitate cu dispozițiile art. 19 din Legea nr. 143/2000, s-a dispus evaluarea inculpatului D.G de către Agenția Națională Antidrog, în scopul includerii acestuia în circuitul integrat de asistență a persoanelor consumatoare de droguri.

Din cuprinsul adresei nr. _/26.04.2021 întocmită de către Centrul Regional de Prevenire, Evaluare și Consiliere Antidrog Gorj a rezultat că inculpatul D.G nu s-a prezentat în vederea evaluării.

Pe parcursul urmăririi penale, inculpatului D.G i-au fost aduse la cunoștință drepturile și obligațiile prevăzute de art.10, art.108, art.83 și art.307 din Codul de procedură penală întocmindu-se procesele - verbale din 11.05.2021.

Inculpatul D.G este în vârstă de 41 ani, necăsătorit, muncitor construcții, cu antecedente penale. Din fișa de cazier a susnumitului reiese că figurează cu mai multe condamnări în țară și în alte state pentru infracțiuni de furt sau infracțiuni la regimul circulației rutiere.

Pe parcursul cercetărilor, a avut o atitudine nesinceră și a negat fapta reținută în sarcina sa. În fața instanței, însă, acesta a recunoscut fapta și a solicitat judecarea în baza procedurii simplificate, cu reducerea limitelor de pedeapsă, conform art. 396 alin. (10) Cod procedură penală.

Cu privire la încadrarea juridică prima instanță a reținut că fapta inculpatului D.G, constând în aceea că, în data de 09.09.2020, a fost depistat de lucrători din cadrul Penitenciarului București-Rahova, cu prilejul unui control al bagajului, în timp ce deținea disimulat într-o șosetă (aflată în bagajul său), 10,04

grame Cannabis și 10,31 grame Rezină de Cannabis, droguri de risc ce fac parte din tabelul anexă nr.III din Legea nr.143/2000, întrunește elementele constitutive ale infracțiunii de deținere, fără drept, de droguri de risc în vederea consumului propriu, prevăzută de art. 4 alin (1) din Legea nr. 143/2000, cu aplicarea art. 41 alin (1) Cod penal.

Instanța a reținut în sarcina inculpatului și dispozițiile art. 41 alin (1) Cod penal, privind recidiva postcondamnatorie, întrucât acesta a comis fapta în timp ce se afla în executarea pedepsei, raportat la condamnarea la pedeapsă de 1 an și 7 luni închisoare, aplicată de Judecătoria Timișoara, prin sentința penală nr. _/15.11.2018, definitivă prin neapelare la 05.12.2018.

De asemenea, s-a mai reținut ca prin sentința penală nr. _/05.04.2021 a Judecătoria Sectorului 5 București, definitivă prin decizia penală nr. _C/14.05.2021 a Tribunalului București – Secția I Penală a fost recunoscută și condamnarea la pedeapsă de 3 ani închisoare, aplicată inculpatului prin Hotărârea din data de 31.01.2019, pronunțată în dosarul nr. _/07.4GCACB de Tribunalul Judiciar din Circumscripția Leiria din Portugalia, definitivă la data de 26.06.2019, pentru săvârșirea a două infracțiuni de furt calificat, fapte prevăzute de art. 228 alin (1)– 229 alin (1) lit. d) Cod penal (art. 208 alin (1)– 209 alin (1) lit. i) Cod penal din 1968).

Totodată, s-a constatat că pedeapsa rezultantă de 3 ani închisoare a fost grațiată în Portugalia, în timp ce petentul condamnat D.G se afla în executarea acestei pedepse (până la data de 14.04.2020 inclusiv), grațierea operând asupra restului de pedeapsă (341 zile închisoare), începând cu data de 15.04.2020, astfel că restul de pedeapsă ce nu a făcut obiectul grațierii, din pedeapsa de 3 ani închisoare, este în cuantum de 2 ani și 25 de zile închisoare (755 de zile închisoare).

Ca urmare a contopirii întemeiate pe dispozițiile art. 585 alin (1) lit. a) Cod procedură penală inculpatului i-a fost aplicată prin aceeași sentință pedeapsa rezultantă de 2 ani 9 luni și 25 de zile închisoare (1028 de zile închisoare), care formează primul termen al recidivei postcondamnatorii.

La individualizarea pedepsei aplicată inculpatului, instanța a avut în vedere dispozițiile art. 74 Cod penal, respectiv împrejurările și modul de comitere a infracțiunii, precum și mijloacele folosite, starea de pericol creată pentru valoarea ocrotită, natura și gravitatea rezultatului produs ori a altor consecințe ale infracțiunii, motivul săvârșirii infracțiunii și scopul urmărit, natura și frecvența infracțiunilor care constituie precedente penale ale infractorului, conduita după săvârșirea infracțiunii și în cursul procesului penal, nivelul de educație, vârsta, starea de sănătate, situația familială și socială.

Instanța a constatat că inculpatul a comis o infracțiune de deținere de droguri de risc pentru consum propriu, fără drept, prev. de art. 4 alin (1) din Legea nr. 143/2000, după ce anterior fusese condamnat la pedeapsă închisorie pentru infracțiuni la regimul circulației pe drumurile publice și de asemenea, după ce acesta a fost condamnat în Portugalia pentru alte două infracțiuni de furt calificat.

Această faptă a fost comisă de inculpat în timp ce acesta se afla închis în penitenciar, știindu-se că deținerea și consumul de droguri în acest spațiu sunt strict interzise de lege, ceea ce imprimă faptei o gravitate sporită.

Aceasta presupune faptul că resocializarea inculpatului nu a avut loc, inculpatul perseverând pe linia comiterii de infracțiuni. Așa cum se observă, inculpatul a ales să săvârșească o infracțiune care privește substanțele psihoactive și psihotrope aflate sub control național, apreciindu-se că acesta prezintă un pericol pentru ordinea publică concretizat în natura infracțiunii săvârșite, în gradul crescut de pericolozitate socială ce caracterizează respectivele fapte, precum și consecințele negative ale acestui gen de fapte asupra sănătății publice.

Urmarea imediată a unei infracțiuni cum este deținerea ori traficul de droguri, este reprezentată de o stare de pericol, respectiv riscul de a vătăma sănătatea și integritatea corporală, chiar de a suprima viața, propriei persoane și a celor din jur, în ipoteza în care sunt consumate aceste produse.

De asemenea, având în vedere atitudinea inculpatului în cursul judecății, aceasta recunoscând fapta așa cum a fost aceasta reținută în actul de sesizare, instanța a reținut în favoarea inculpatului și aplicarea dispozițiilor art. 396 alin. (10) Cod procedură penală

La individualizarea pedepsei aplicată inculpatului, instanța a luat în considerare și cantitatea efectivă de substanțe susceptibile a avea efecte psihoactive care a fost depistată asupra inculpatului, una relativ mică, respectiv de 10,04 g cannabis, respectiv 10,31 g rezina din această substanță.

Totodată, instanța a reținut că din înscrisurile în circumstanțiere depuse de inculpat, acesta a încheiat un contract individual de muncă pe durata nedeterminată, în prezent câștigându-și existența în mod cinstit.

Față de cele reținute, instanța s-a orientat către pedeapsa închisorii și a aplicat inculpatului o pedeapsă cu închisoarea orientată spre minimul special, redus ca urmare a aplicării art. 396 alin. (1) Cod procedură penală., apreciind că prin executarea unei pedepse de 4 luni închisoare pentru săvârșirea infracțiunii de deținere de droguri de risc pentru consum propriu, fără drept, va fi atins scopul preventiv, educativ, dar și coercitiv al pedepsei.

Având în vedere Hotărârea Hirst c Marii Britanii, apreciind că în cauză se impune aplicarea de pedepse complementare și accesorii, în temeiul art. 66 alin (1) lit. a) Cod penal a interzis inculpatului, ca pedepse complementare, exercitarea drepturilor prevăzute de art. 66 alin (1) lit. a) și b) Cod penal, pe o durată de 2 ani după executarea pedepsei principale.

De asemenea, în temeiul art. 65 alin (1) Cod penal raportat la art. 66 alin (1) lit. a) Cod penal a interzis inculpatului, ca pedepse accesorii, exercitarea drepturilor prevăzute de art. 66 alin (1) lit. a) și b) Cod penal, pe durata executării pedepsei principale.

Totodată, instanța a constatat că fapta pentru care inculpatul a fost condamnat prin prezenta este săvârșită în stare de recidiva postcondamnatorie fata de faptele pentru care s-a dispus condamnarea la pedeapsă rezultantă de 2 ani , 9 luni și 25 de zile, aplicată inculpatului prin sentința penală nr. _/05.04.2021 a Judecătoriei Sectorului 5 București, definitivă prin decizia penală nr. _C/14.05.2021 a Tribunalului București – Secția I Penală.

În consecință, în baza art. 43 alin (1) Cod penal a adăugat la pedeapsă de 4 luni închisoare stabilită prin prezenta, restul rămas neexecutat la data săvârșirii faptei (09.09.2020) din condamnarea la pedeapsă rezultantă de 2 ani, 9 luni și 25 de zile, aplicată inculpatului prin sentința penală nr. _/05.04.2021 a Judecătoriei Sectorului 5 București, definitivă prin decizia penală nr. _C/14.05.2021 a Tribunalului București – Secția I Penală, respectiv 8 luni și 11 zile, în final inculpatul urmând a executa pedeapsa rezultantă de 1 an și 11 zile închisoare.

Tribunalul a adăugat numai acest rest neexecutat la data comiterii prezentei infracțiuni și nu întreaga pedeapsa anterioară, astfel cum în mod imperios arata dispozițiile art. 43 alin (1) Cod penal, teza finală.

Având în vedere starea de recidivă în care a fost comisă fapta, în baza art. 60 Cod penal tribunalul a dispus executarea pedepsei în regim de detenție.

În temeiul art. 45 alin. (3) lit. b) Cod penal raportat la art. 66 alin (1) lit. a) Cod penal a interzis inculpatului, pe lângă pedeapsa rezultantă, ca pedepse complementare, exercitarea drepturilor prevăzute de art. 66 alin (1) lit. a) și b) Cod penal, pe o durată de 2 ani după executarea pedepsei principale, iar în temeiul art. 45 alin. (5) raportat la art. 65 alin (1) Cod penal raportat la art. 66 alin (1) lit. a) Cod penal va a interzis inculpatului, pe lângă pedeapsa rezultantă, ca pedepse accesorii, exercitarea drepturilor prevăzute de art. 66 alin (1) lit. a) și b) Cod penal, pe durata executării pedepsei principale.

Sub aspectul deducerii perioadelor executate, în baza art. 72 Cod penal tribunalul a dedus din pedeapsa aplicată doar partea din pedeapsa executată (din restul neexecutat adăugat la prezență), respectiv de la 09.09.2020 la 17.05.2021 și nu întreaga perioadă executată din pedeapsa ce formează primul termen al recidivei postcondamnatorii, întrucât numai acest rest a fost adăugat la prezența pedepsei și nu pedeapsa în întregul său.

În baza art. 17 din Legea 143/2000 raportat la art. 112 alin (1) lit. b) și f) Cod penal a dispus luarea măsurii de siguranță a confiscării speciale de la inculpat a cantității de 9,67 grame cannabis și 10,18 grame rezina de cannabis în vederea distrugerii, cu păstrarea de contraprobe, depusă la Camera de Corpuri Delicte a IGPR, pe baza dovezii seria _ nr. _/03.03.2021.

În temeiul art. 274 alin (1) Cod procedură penală cheltuielile judiciare avansate de stat, în cuantum de 800 lei au fost suportate de către inculpat.

Împotriva sentinței penale mai sus arătate, în termenul legal prevăzut de art. 410 alin. (1) Cod procedură penală, a declarat apel inculpatul D.G, care a criticat hotărârea sub aspectul netemeinicii arătând că soluția de condamnare este nefondată, întrucât nu sunt întrunite elementele de tipicitate obiectivă prescrise de art. 4 alin (1) din Legea nr. 143/2000, mai exact lipsește acțiunea de deținere.

Astfel, conform situației de fapt expuse în actul de acuzare, preluată de instanța de fond, inculpatul, aflat pe teritoriul Portugaliei, stat în care deținerea unor atari substanțe nu constituie infracțiune, a fost arestat de către autoritățile Statului Portughez în vederea extrădării către România.

După reținere, unității de poliție de pe teritoriul Portugaliei i-a fost predat de către o persoană rămasă neidentificată bagajul numitului D.G. Ulterior inculpatul, împreună cu bagajul astfel predat, aflat în custodia lucrătorilor de poliție, a fost transferat în România de către lucrători ai Centrului de Cooperare Internațională. La ajungerea în țară – 09.09.2020 – atât inculpatul, cât și bagajul acestuia au fost predate Penitenciarului Rahova. Înainte ca bagajul să fi fost predat inculpatului, lucrători din cadrul penitenciarului au descoperit că în acesta se aflau droguri de risc.

Așa fiind se poate constata că, de la momentul intrării pe teritoriul României, inculpatul nu s-a aflat în nici un moment în posesia bagajului și, ca atare, nu se poate susține ca a deținut drogurile de risc ce se aflau depozitate în interiorul acestuia.

În optica apărării, acțiunea de deținere, privită ca element material al infracțiunii prev. de art. 4 alin (1) din Legea nr. 143/2000, presupune un contact nemijlocit între subiectul activ al infracțiunii și drogurile de risc, astfel încât acesta să poată dispune de respectivele substanțe, nefiind posibilă o deținere mediată, mai cu seamă dacă se are în vedere că așa-zisa deținere a fost, în fapt, efectuată de către lucrători de poliție.

Practic, situația de fapt este de natură a conduce la concluzia că, cel puțin pe teritoriul României, drogurile de risc au fost deținute de persoanele în custodia cărora se afla bagajul inculpatului și nicidecum de către inculpat.

Este adevărat că dacă, anterior predării către inculpat a bagajului, acesta nu ar fi fost controlat de către lucrătorii din cadrul penitenciarului, inculpatul ar fi intrat în posesia drogurilor și, pe cale de consecință, le-ar fi deținut, abia în acest caz fiind întrunite elementele constitutive ale infracțiunii pentru care a fost condamnat.

Materialul probator nu stabilește cu certitudine dacă inculpatul a urmărit sau nu să intre în posesia (deci să ajungă să dețină) drogurilor de risc, dar a considerat că o atare împrejurare este lipsită de relevanță juridică atâta timp cât, conform dispozițiilor art. 12 din Legea nr. 143/2000, tentativa la infracțiunea prevăzută de art. 4 alin (1) din aceeași lege nu este incriminată.

În subsidiar, inculpatul a solicitat aplicarea amenzii penale. În primul rând, s-a menționat că este în afara oricărei discuții justetea încadrării juridice dată faptei, în sensul că aceasta a fost comisă în stare de recidivă postcondamnată.

Cu toate acestea, apărarea a considerat că, date fiind circumstanțele concrete de comitere a faptei, dar și practica instanțelor naționale în ce privește infracțiunile de deținere de droguri de risc în vederea consumului propriu, caracterizată prin pronunțarea/confirmarea unor soluții de renunțare la urmărire penală, conduc la concluzia că aplicarea pedepsei amenzii nu ar putea fi catalogată ca o pedeapsă excesiv de blândă raportat la persoana inculpatului.

Legat de circumstanțele comiterii faptei, s-a considerat că o importanță deosebită o constituie locul debutului activității infracționale. Conform probelor aflate la dosarul cauzei, inculpatul a deținut drogurile pe teritoriul Portugaliei, stat în care deținerea de cannabis în vederea consumului propriu nu este incriminată. Conform aceluiași probe, inculpatul nu a urmărit continuarea acțiunii de deținere și pe teritoriul României.

Astfel, conform declarațiilor date de acesta, necombătute prin vreun mijloc de probă, în momentul reținerii sale de către autoritățile portugheze, cantitatea de cannabis era depozitată într-o șosetă aflată în dulapul din incinta imobilului în care locuia.

Aflând că urmează a fi transferat în România, inculpatul a solicitat unui prieten al său să-i aducă hainele la locul unde era reținut, fără a solicita ca drogurile aflate în articolul vestimentar - șoseta - să fie sau nu puse în bagaj și fără a avea posibilitatea de a verifica conținutul bagajului, acesta aflându-se în permanență în custodia autorităților.

Data fiind această situație de fapt, se poate concluziona că inculpatul, reținut în mod intempestiv, nu a avut opțiunea de a nu avea în bagaj respectivele droguri, fapt în sine apt a conferi așa-zisei activități de deținere un grad de pericol social deosebit de scăzut și apt a justifica aplicarea pedepsei amenzii penale.

În altă ordine de idei, inculpatul a depus în fața instanței de fond un set de înscrisuri în circumstanțiere care atestă faptul că are un venit stabil și, ca atare, este în măsură a plăti o eventuală amendă penală.

Nu în ultimul rând, se impune a fi remarcat că, din datele existente la dosarul instanței de fond, rezultă faptul că inculpatul a executat în integralitate (zi la zi) pedepsele aplicate anterior, rezultanta fiind de 2 ani și 9 luni, fiind eliberat la 17.05.2021, adică la aproximativ 9 luni după data comiterii faptei ce formează obiectul prezentei cauzei, perioadă suficientă pentru ca acesta să își adapteze conduita, astfel încât acesta să fie în acord cu normele de conviețuire socială.

În etapa procesuală a apelului nu au fost administrate alte mijloace de probă. Inculpatul D.G nu a fost audiat potrivit art. 420 alin. (4) Cod procedură penală, prevalându-se de dreptul la tăcere.

Analizând actele și lucrările dosarului prin raportare la motivele de apel, cât și sub toate aspectele de fapt și de drept potrivit dispozițiilor art. 417 alin. (2) Cod procedură penală Curtea reține următoarele:

I. Referitor la motivul de apel privind greșita condamnare sub aspectul săvârșirii infracțiunii de deținere ilegală de droguri de risc în vederea consumului propriu prevăzută de art. 4 alin. (1) din Legea nr. 143/2000 cu aplicarea art. 41 alin. (1) Cod penal, Curtea îl apreciază neîntemeiat.

1. a. Curtea reține, cu caracter prealabil, că inculpatul a fost judecat potrivit procedurii abreviate a recunoașterii învinuirii. După cum se poate observa, în art. 374 alin. (4) Cod procedură penală, se precizează că inculpatul „poate solicita ca judecata să aibă loc numai pe baza probelor administrate în cursul urmăririi penale și a înscrisurilor prezentate de părți și de persoana vătămată, dacă recunoaște în totalitate faptele reținute în sarcina sa”.

De asemenea, inculpatul a fost asistat de avocat, i-au fost comunicate drepturile și obligațiile pe care le are în cursul procesului penal cu ocazia audierii în fața organelor de urmărire penală, iar copia certificată ale rechizitoriului i-a fost remisă în faza procesuală a camerei preliminară.

Curtea constată că au fost asigurate condițiile pentru exprimarea liberă și în cunoștință de cauză a opțiunii pentru judecarea în procedura accelerată a recunoașterii învinuirii. De altfel, inculpatul nu a invocat că manifestarea sa de voință, exprimată în sensul de a fi judecat în procedura simplificată a recunoașterii învinuirii, ar fi fost viciată.

Cu privire la momentul recunoașterii comiterii faptelor în cadrul acestei proceduri, Curtea reține că aceasta s-a făcut la termenul din 06 decembrie 2021 doar ulterior aducerii la cunoștință inculpatului, în ședință publică, în mod punctual, a faptelor reținut în cuprinsul rechizitoriului nr. /D/P/2020 din data de 02 iulie 2021 întocmit de Ministerul Public – Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Direcția de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism – Secția de Combatere a Traficului de Droguri [fila 47 dosar fond].

b. Pe baza observațiilor făcute, Curtea reține că recunoașterea comiterii faptelor presupune declararea și admiterea ca fiind adevărate, în tot, a faptelor, așa cum acestea sunt descrise în cuprinsul rechizitoriului nr. /D/P/2020 din data de 02 iulie 2021 întocmit de Ministerul Public – Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Direcția de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism – Secția de Combatere a Traficului de Droguri. De asemenea, solicitarea de a fi judecat potrivit procedurii recunoașterii învinuirii presupune și acceptarea fiabilității mijloacelor de probă administrate în cursul urmăririi penale.

Curtea apreciază că după admiterea cererii de judecată potrivit procedurii abreviate inculpatul nu mai poate reveni pe parcursul procesului penal asupra opțiunii sale de a fi judecat potrivit procedurii abreviate, aceasta fiind irevocabilă (în cazurile în care legiuitorul ar fi dorit să prevadă o asemenea posibilitate de revenire, ar fi prevăzut-o în mod expres: de pildă, renunțarea la apel).

Or, prin apărările formulate în apel, cu ocazia dezbaterilor, personal și prin apărătorul ales, inculpatul tinde să modifice situația de fapt recunoscută în mod irevocabil și anume că „în data de 09 septembrie 2020, a fost depistat de lucrători din cadrul Penitenciarului București – Rahova, cu prilejul unui control al bagajului, în timp ce deținea disimulat într-o șosetă (aflată în bagajul său), 10,04 grame Cannabis și 10,31 grame Rezină de Cannabis, droguri de risc ce fac parte din tabelul anexă nr. III din Legea nr.143/2000”.

Concluzionând, Curtea apreciază că în detalierea motivelor de apel care privesc achitarea, inculpatul D.G pornește de la premisa că nu a deținut drogurile, deși ceea ce a recunoscut a fost deținerea disimulată drogurilor.

2. De altfel, Curtea observă că poziția procesuală a inculpatului D.G pe parcursul procesului penal este caracterizată de inconsecvență, având un caracter oscilant.

Astfel, în declarația olografă oferită în data de 09 septembrie 2020 în fața agenților din penitenciarul București – Rahova a indicat că bagajul i-a fost făcut de către un prieten (file 6 – 7 dosar urmărire). În declarația oferită în calitate de suspect în data de 11 mai 2021, acesta a indicat că „proprietarul casei unde am stat, despre care știu doar că se numește Michael, mi-a adus o geantă cu parte din lucrurile mele, geanta o cumpărase proprietarul, lucrurile erau ale mele.”

Cu toate acestea, în declarația olografă oferită ulterior testării poligraf din data de 17 iunie 2021, inculpatul D.G a recunoscut în totalitate fapta și a indicat că a cunoscut în șosetele din bagaj existau drogurile, dar că nu a putut spune nimic persoanei care a făcut bagajul deoarece în apropiere se aflau polițiștii [„știam că într-o șosetă se aflau droguri cannabis și hașiș, erau drogurile mele, când i-am cerut să îmi facă bagajul i-am cerut doar câteva perechi de ciorapi, țin să aduc la cunoștință că în momentul când am vorbit cu el să îmi aducă hainele nu i-am putut spune nimic despre ce aveam în ciorap pentru că era poliție lângă mine și nu voiam să îmi aduc probleme, regret cele întâmplate”.

Ulterior, recunoașterea este nuanțată, în declarația oferită în fața instanței la data de 06 decembrie 2021: „Le-am spus acestora că trebuie să merg acasă pentru a-mi lua bagajul, însă cererea mi-a fost refuzată, deoarece mi-a spus că sunt sub arest. La acel moment eu lucram la un bar, care avea deasupra și un Hostel, și am decis să îl sun pe proprietar să îmi aducă bagajele la arest. Acesta mi le-a adus, împreună cu punga cu șosete. Și mi-a fost lăsat bagajul înăuntru, fără ca eu să îl deschid. „Știam că am drogurile în șosete, dar nu știam dacă acea șosetă mi-a fost pusă în bagaj sau nu..”

În esență, prin noua poziție procesuală adoptată, inculpatul D.G a încercat să se disculpe în totalitate de comportamentul infracțional, dar și să „transfere” întreaga responsabilitate asupra unei persoane despre care nu a oferit suficiente date pentru a putea fi audiată, deși aceasta l-a găzduit în Portugalia.

Curtea observă că inclusiv în declarațiile în care nu a recunoscut fapta, inculpatul a lăsat să se întrevadă dubiul avut cu privire la transmiterea drogurilor de către persoana necunoscută, acceptând deci că acestea ar putea exista în bagaj. Acționând în aceste condiții inculpatul a acceptat și eventualitatea producerii unui rezultat periculos al faptei sale, având astfel obligația să își clarifice incertitudinile înainte de a părăsi teritoriul Portugaliei.

În aceste condiții, este evident că substanțele (două pungi cu substanță vegetală de culoare verde și 13 bucăți de substanță solidă de culoare maro reprezentând 10,04 grame Cannabis și 10,31 grame Rezină de Cannabis) care au fost descoperite, disimulate într-o șosetă, în data 09 septembrie 2020 în jurul orei 02:30, cu ocazia depunerii în Penitenciarul București – Rahova, în bagajului personal al inculpatului D.G, erau deținute de către inculpat în vederea consumului.

3. Făcând abstracție de această neconcordanță între conduita procesuală a inculpatului și construcția juridică a apărării, examinând motivul de apel care privește achitarea inculpatului, Curtea constată că nu pot fi primite criticile formulate în raport cu prevederile art. 4 alin. (1) din Legea nr. 143/2000 întrucât mijloacele de probă administrate în cursul procesului au circumstanțiat în mod clar operațiunea exercitată fără drept de inculpat, iar acțiunea sa poate constitui, dincolo de orice dubiu rezonabil, elementul material al laturii obiective și subiective a infracțiunii de deținere ilegală de droguri de risc în vederea consumului propriu, cu toate consecințele care rezultă prin încălcarea acestor norme.

Obiectul analizei în apel îl constituie dispozițiile art. 4 alin.(1) din Legea nr. 143/2000 privind prevenirea și combaterea traficului și consumului ilicit de droguri, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.163 din 6 martie 2014, care au următorul conținut: „Cultivarea, producerea, fabricarea, experimentarea, extragerea, prepararea, transformarea, cumpărarea sau deținerea de droguri de risc pentru consum propriu, fără drept, se pedepsește cu închisoare de la 3 luni la 2 ani sau cu amendă.”

Curtea apreciază că interpretarea inculpatului oferită elementului material al infracțiunii constând în „deținere” nu poate fi primită. În primul rând, Curtea înlătură din raționamentul inculpatului împrejurarea că bagajul nu s-a aflat în deținerea sa, câtă vreme în declarația oferită în calitate de suspect în data de 11 mai 2021, acesta a indicat că „am trecut cu geanta prins aeroport în Portugalia, Olanda, România, unde am trecut prin scaner și nu a fost depistat nimic. Geanta a stat tot timpul lângă mine pe parcursul călătoriei, dar nu am avut acces la ea.”

Deținerea de droguri presupune luarea în posesie, în stăpânire sau în păstrare, în mod ilicit, a unor asemenea substanțe. Este adevărat că deținerea drogurilor se poate face într-o modalitate deschisă, după cum a precizat inculpatul, printr-un contact nemijlocit cu drogurile. Cu toate acestea, Curtea reține că se

circumscrie elementului material al deținerii și acțiunea realizată într-o modalitate ascunsă, cum ar fi în locuință sau în altă încăpere, la locul de muncă, pe terenul din preajma casei, în ascunzătoare etc.

Acestei din urmă modalități ferite i se circumscrie și păstrarea drogurilor în bagajul personal al inculpatului, bagaj cu care acesta a făcut deplasarea din Portugalia în România, indiferent dacă bagajul s-a aflat tot timpul asupra sa sau doar l-a însoțit, deoarece pierderea temporară a contactului material al drogurilor nu afectează acțiunea de deținere. Curtea reține că păstrarea drogurilor s-a realizat într-un loc cunoscut inculpatului, care a avut astfel a avut tot timpul reprezentarea mentală atât a posesiei, cât și a caracterului ilegal al acesteia, întrucât nu contează cât de aproape de locul păstrării drogurilor se află subiectul activ al infracțiunii.

De asemenea, nu prezintă relevanță că în Portugalia deținerea de droguri ar fi fost permisă cât timp deținerea de droguri în vederea consumului propriu există și în situația în care deținerea începe de pe teritoriul a e stat și încetează după trecerea frontierei de către făptuitor având drogul asupra sa pe teritoriul României, în speță în prezența agenților din cadrul Penitenciarului București – Rahova.

Curtea consideră că fapta inculpatului D.G care la data de 09.09.2020 a deținut pe teritoriul României fără drept, 10,04 grame Cannabis și 10,31 grame Rezină de Cannabis, fiind depistat de lucrători din cadrul Penitenciarului București – Rahova, cu prilejul unui control al bagajului, întrunește elementele de tipicitate obiectivă și subiectivă ale infracțiunii de deținere, fără drept, de droguri de mare risc în vederea consumului propriu, prevăzută de art. 4 alin. (1) din Legea nr. 143/2000 (republicată).

Elementul material al laturii obiective constă în activitatea inculpatului D.G de a deține pentru consum propriu droguri de risc (cannabis). Acțiunea inculpatului se circumscrie caracterului prohibit avut în vedere de legiuitor. Deținerea drogurilor s-a făcut fără drept [în lipsa unor rețete medicale sau a unor autorizații emise de organele abilitate de lege]. Urmarea imediată constă în starea de pericol pentru sănătatea persoanei.

Sub aspectul laturii subiective inculpatul a comis fapta cu intenție în modalitatea prevăzută de art. 16 alin. (3) lit. b) Cod penal, întrucât a cunoscut natura substanțelor pe care a deținut-o, având reprezentarea consecințelor acțiunilor sale și acceptând că astfel pune în pericol sănătatea proprie (intenție indirectă).

Procedura recunoașterii învinuirii. Circumstanța atenuantă a provocării.

„Dacă inculpatul precizează expres în fața instanței de judecată că nu dorește să fie judecat conform procedurii simplificate, nu se poate face aplicarea art. 396 alin. (10) Cod procedură penală, chiar dacă se constată că situația de fapt reținută de instanță coincide cu cele arătate de inculpat.

Comportamentul persoanei vătămate, care avusese anterior o relație de concubinaj cu inculpatul și cu care mai avea și la data faptelor, relații inclusiv sexuale, de a avea legături și cu alți bărbați, nu poate fi încadrat conform art. 75 alin. (1) lit. a Cod penal, în sensul că îi lezează grav demnitatea inculpatului.”

(C.A. București – Secția a II-a penală, decizia nr. 1610/A/28.11.2022)

Prin sentința penală nr. _ din 20.04.2022 pronunțată de Judecătoria Sectorului 1 București – Secția I penală s-au hotărât următoarele:

În temeiul art. 396 alin.(1), (2) și (10) din Codul de procedură penală raportat la art. 193 alin. (2) din Codul penal cu aplicarea art. 75 alin.(1) lit.a) din Codul penal a fost condamnat inculpatul S.G.E- fiul lui P și G, născut la data de 04.01.1978, domiciliat în B, str.P, nr._, ap._, sector _, cu dublă cetățenie română și americană, CNP-_ la pedeapsa de 130 de zile-amendă pentru săvârșirea infracțiunii de loviri sau alte violențe (faptă din 22.06.2018)

În temeiul art. 61 alin. (2) Cod penal s-a stabilit cuantumul sumei corespunzătoare unei zile-amendă la valoarea de 30 lei, inculpatul urmând să plătească statului suma totală de 3900 de lei.

S-a atras atenția inculpatului asupra dispozițiilor art. 63 Cod penal, privind înlocuirea pedepsei amenzii cu pedeapsa închisorii în cazul neexecutării cu rea-credință a pedepsei amenzii, în tot sau în parte.

În baza art. 397 alin. (1) din Codul de procedură penală, cu aplicarea art. 19 și următoarele din Codul de procedură penală raportat la art. 1357 și urm. din Codul civil a fost admisă, în parte, acțiunea civilă formulată de partea civilă H.A și a fost obligat inculpatul S.G.E la plata sumei de 1500 de euro cu titlu de daune morale.

În baza art. 397 alin. (1) din Codul de procedură penală, cu aplicarea art. 19 și următoarele din Codul de procedură penală rap. la art. 1357 și urm. din Codul civil a fost respinsă acțiunea civilă formulată de partea civilă H.A de acordare a daunelor materiale ca neîntemeiată.

În baza art. 274 alin.(1) din Codul de procedură penală a fost obligat inculpatul S.G.E la plata sumei de 1400 de lei, cu titlu de cheltuieli judiciare către stat.

În baza art.276 alin.(1) și (2) din Codul de procedură penală a fost admisă în parte cererea formulată de partea civilă H.A și a fost obligat inculpatul S.G.E la plata sumei de 750 de lei către partea civilă H.A cu titlu de cheltuieli judiciare.

Pentru a pronunța această hotărâre instanța de fond a reținut următoarele:

Prin rechizitoriul nr._/P/2018 emis la data de 18.05.2021, Parchetul de pe lângă Judecătoria Sectorului 1 București a fost trimis în judecată inculpatul S.G.E cercetat, în stare de libertate, sub aspectul săvârșirii infracțiunii de loviri sau alte violențe, prev. și ped. de art.193 alin. (2) din Codul penal.

În actul de sesizare s-a reținut că, în data de 22.06.2018 inculpatul S.G.E a exercitat acte de violență fizică-prin lovire cu pumnul în zona feței- față de persoana vătămată H.A, în timp ce se aflau la domiciliul persoanei vătămate din București, str. S, nr._, bl._, sc._, et._, ap._, sector _, cauzându-i acesteia leziuni traumatice ce au necesitat 12-14 zile de îngrijiri medicale.

Prin încheierea din data de 2.07.2021 judecătorul de cameră preliminară a dispus începerea judecării cauzei, constatând legalitatea sesizării instanței, a administrării probelor și a efectuării actelor de urmărire penală privindu-l pe inculpatul S.G.E.

Potrivit procesului-verbal de constatare, la data de 22.06.2018, în jurul orelor 7:40, organele de poliție au fost sesizate de numitul N.C să se deplaseze la adresa din str.S, nr._, bl._, sc._, et._, ap._ întrucât vecina sa este plină de sânge și solicită ajutorul.

Ajunse la fața locului, organele de poliție au găsit-o pe persoana vătămată H.A care avea urme de sânge pe față și pe haine și care le-a relatat faptul că în jurul orei 7:30 fostul său concubin, cu care are un

copil, a venit la locuința sa și a lovit-o în zona feței, după care a luat copilul și a plecat cu el într-o direcție necunoscută.

Cu ocazia audierii sale, persoana vătămată H.A a declarat că în perioada 2014-2018 a avut o relație de concubinaj cu inculpatul S.G.E, cu care are un copil minor.

Ulterior, în anul 2018, luna mai, datorită neînțelegerilor pe care le aveau și întrucât inculpatul se manifesta violent pe fondul geloziei, s-au despărțit, continuând să se ocupe împreună de creșterea minorului.

Cu privire la evenimentele ce fac obiectul plângerii, persoana vătămată a arătat că, în data de 22.06.2018, în jurul orei 2:00 la ușa domiciliului său a venit inculpatul S.G.E, însă nu i-a răspuns, acesta revenind în jurul orei 7:00, însă nici de această dată nu i-a răspuns la ușă.

La ora 7:40 când a ieșit cu copilul din casă pentru a-l duce la grădiniță, s-a întâlnit pe holul blocului cu inculpatul care a împins-o în interiorul locuinței și a închis ușa pentru a nu ieși. În interiorul locuinței și în prezența copilului minor, inculpatul i-a cerut telefonul mobil, și pentru că nu i l-a dat, a lovit-o de mai multe ori cu pumnul în zona feței. I-a cerut inculpatului să ia copilul și să plece pentru ca acesta să nu o vadă că este agresată, astfel că inculpatul i-a luat telefonul din geantă și copilul, și a plecat.

Ulterior, prietena sa, A a sunat-o și i-a spus că inculpatul i-a lăsat telefonul la grădiniță.

În acest context, persoana vătămată a declarat că formulează plângere pentru săvârșirea infracțiunii de loviri sau alte violențe.

Ulterior, cu ocazia reaudierii sale, la data de 16.03.2021, persoana vătămată a arătat că își menține plângere formulată.

În fața instanței, persoana vătămată a declarat că în seara de dinaintea evenimentului, inculpatul i-a spart contul de whatsapp și a văzut că purta discuții cu o persoană de sex masculin, astfel că dimineața, în jurul orei 7.30, când se pregătea să ducă copilul la grădiniță, inculpatul s-a prezentat la domiciliul său, a împins-o în casă și a întrebat-o cu cine purta conversații pe telefonul mobil. I-a spus că este viața ei și vorbește cu cine dorește, moment în care inculpatul s-a enervat și i-a aplicat 4-5 pumnii în zona feței, de față fiind și minorul. Astfel i-a cerut inculpatului să ducă copilul grădiniță.

Întrucât telefonul ei a rămas la inculpat, a ieșit pe holul blocului și a început să strige după el, moment în care au ieșit vecinii de la alte apartamente.

Ulterior, la fața locului s-a prezentat în echipaj de poliție și o ambulanță care a condus-o la Spitalul Elias. În aceeași zi s-a prezentat la INML.

În aceeași zi, inculpatul a sunat-o atât pe ea, cât și pe părinții pentru a-și cere iertare, însă a blocat apelurile inculpatului pentru două săptămâni.

Persoana vătămată a mai declarat că ulterior acestui incident, a continuat să întrețină relații sexuale și să se vadă cu inculpatul de frică ca acesta să nu îi facă ceva copilului.

A precizat că pe parcursul relației de concubinaj cu inculpatul, respectiv, august 2014-mai 2018 nu a mai întreținut relații sexuale cu alți bărbați.

Martora Z.A a declarat că știe de la persoana vătămată că inculpatul a agresat-o pentru că a găsit unele mesaje pe telefon.

Martorul U.M.S a declarat la termenul din data de 14.01.2022 că s-a aflat într-o relație de concubinaj cu persoana vătămată, H.A, în anul 2017 sau 2018, nu mai știe exact, însă știe că în perioada în care se întâlnea cu persoana vătămată, aceasta era despărțită de inculpat. A precizat că relația a durat aproximativ 6 luni, despărțirea intervenind din pricina inculpatului care îl amenința cu moartea atât pe el, cât și pe familia sa. Totodată inculpatul o șantaja emoțional pe persoana vătămată, astfel că pentru a nu face rău persoanei vătămate, a ales să încheie relația.

A mai arătat că a avut mai multe discuții telefonice cu inculpatul, întâlnindu-se o singură dată cu acesta, ocazie cu care i-a spus că dacă ar ști că fosta lui concubină îl înșală, ar lupta pentru copilul său.

A mai declarat martorul că prima dată când s-a întâlnit cu persoana vătămată, a venit și inculpatul care se manifesta agresiv. Pentru a aplană situația, persoana vătămată a plecat cu inculpatul, el rămânând în spatele lor. I-a spus persoanei vătămate că în cazul în care se întâmplă ceva, să strige. După ce a intrat în imobil cu inculpatul, persoana vătămată a început să strige, iar el, pentru a o apăra, a spart ușa imobilului și a pătruns în interior, context în care a apelat și organele de poliție.

Martorul a declarat că pe parcursul relației sale cu persoana vătămată, inculpatul obișnuia să vină noaptea la locuința persoanei vătămate, să o urmărească pe persoana vătămată și să îi apeleze telefonic, ba chiar inculpatul, căuta în sacul de gunoi chiștoacele de la țigări, după care o interpela pe persoana vătămată cu privire la persoanele care au fost în locuință.

Martorul U.S a declarat că inculpatul i-a oferit un autoturism marca BMW în schimbul declarației sale, în cadrul unui proces privind custodia minorului, în care să arate că persoana vătămată nu ar fi o mamă bună.

Și în final martorul a declarat că la prima întâlnire pe care a avut-o cu persoana vătămată aceasta prezenta vânătăi ca urmare a agresiunii inculpatului. A precizat că relația cu persoana vătămată a început în luna octombrie, după ce persoana vătămată a fost agresată de inculpat.

Din fișa medicală a rezultat că persoana vătămată s-a prezentat la data de 22.06.2018 la Spitalul Elias, unde i-a fost stabilit diagnosticul de traumatic cranio-facial și traumatism nazal, fiind confirmată teza agresiunii fizice.

Din certificatul medico-legal nr. /22.06.2018 a rezultat că persoana vătămată a prezentat leziuni traumatice care s-au putut produce prin lovire cu un corp dur la data de 22.06.2018, gravitatea leziunilor fiind evaluată prin 12-14 zile de îngrijiri medicale.

Din declarația martorului N.C a rezultat că, în data de 22.06.2018, în jurul orei 7:34, a auzit pe scara blocului a auzit țipetele unei femei. După un aproximativ un minut a auzit o bătaie în ușa, iar când a deschis ușa a observat o persoană de sex feminin, de aproximativ 25 de ani care prezenta la nivelul nasului și a gurii sângerare abundentă. La solicitarea femeii respective, a sunat la poliție și la ambulanță. După ce a sunat la poliție, a ieșit pe holul imobilului pentru a o anunța pe persoana vătămată că vor veni organele de poliție, ocazie cu care a observat că alături de femeie se aflau vecinii de la apartamentul nr.14 și care au spus "uite ce i-a făcut nenorocitul".

Ulterior, persoana vătămată a plecat cu organele de poliție la secție.

Martora M.E.A, educatoare la grădinița frecventată de minorul S.F a declarat că în data de 22.06.2018, în timp ce se afla la Grădinița M, în jurul orei 8:00 a venit inculpatul S.G.E care i-a dat un telefon marca Iphone și i-a spus să i-l returneze persoanei vătămate când va veni să îl ia pe minor, întrucât aceasta l-a uitat la el. După ce l-a lăsat pe minor la grădiniță, inculpatul a plecat.

Martora a mai declarat că de regulă inculpatul este cel care îl ia și îl aduce pe minor la grădiniță, și nu are cunoștință despre săvârșirea vreunei infracțiuni.

Cu privire la acuzațiile ce i-au fost aduse, cu ocazia audierii sale în calitate de suspect, inculpatul S.G.E a declarat că a avut o declarație de concubinaj cu persoana vătămată, H.A în perioada 2014-2018, iar până în anul 2019 a continuat să locuiască cu aceasta și ocazional să întrețină relații sexuale. Din relația pe care au avut-o a rezultat minorul S.F.A.

Până în data de 07.05.2018 a continuat să locuiască împreună cu persoana vătămată la adresa sa de domiciliu, participând împreună la creșterea și educarea minorului.

În anul 2018, părinții persoanei vătămate au cumpărat un apartament în București, str.S nr. __, bl. __, et. __, ap. __, sector __, unde persoana vătămată s-a mutat singură. Ulterior au continuat relația de concubinaj, petrecând timp atât la domiciliul său, cât și la domiciliul persoanei vătămate, iar în perioada 16-18.06.2018, în virtutea relației pe care o aveau, au fost împreună cu minorul la Vama Veche. A precizat inculpatul că în acea perioadă petreceau timp împreună, dorind amândoi să își întemeieze o familie.

A mai arătat că atunci când conveneau ca minorul să rămână la domiciliul mamei sale, venea, intra în casă pentru a-l lua pe minor, și apoi îi conducea pe amândoi la grădiniță și la locul de muncă. După amiază, el era cel care lua copilul de la grădiniță, iar dacă copilul rămânea la domiciliul persoanei vătămate, mai rămânea și el câteva ore, pentru a petrece timp împreună. Tot în acest context, persoana vătămată mai venea la domiciliul său, unde petreceau timp împreună, fără copil.

Cu privire la evenimentele din data de 22.06.2018, inculpatul a arătat că, în jurul orei 7:40 a venit la adresa de domiciliu a persoanei vătămate, pentru a-i lua pe amândoi și a-i conduce la grădiniță și la muncă. Persoana vătămată i-a deschis ușa, iar el a intrat în casă, așteptând în holul de la intrare. A observat că persoana vătămată a primit un mesaj pe telefonul mobil, astfel că a întrebat-o cine i-a dat mesaj, reproșându-i că din această cauză relația dintre ei nu merge. În acest context a întrebat-o pe persoana vătămată dacă are o relație cu un alt bărbat, pentru a-și clarifica situația conjugală. I-a spus persoanei vătămate că a observat

pe laptopul pe care i-l dăduse mai demult, și pe care aceasta i-l restituise pentru a-l repara, mai multe poze cu bărbați.

În acest timp, i-a luat telefonul din geantă și i-a arătat demonstrativ că acesta este sursa problemelor dintre ei, neavând intenția de a-i sustrage telefonul, chiar el fiind cel care i-a achiziționat telefonul.

Inițial, persoana vătămată a negat că ar avea relații cu alți bărbați, însă ulterior, acesta a recunoscut că are o relație cu un alt bărbat și că nu vede nicio problemă atâta vreme cât nu este căsătorită.

În acel moment, și-a ieșit din fire, și a lovit-o pe persoana vătămată de două ori cu palma în zona feței, provocându-i sângerări în zona nasului. A vrut să o ajute, însă persoana vătămată i-a spus să ia copilul și să îl ducă la grădiniță, ceea ce a și făcut.

Întrucât era agitat, nu și-a dat seama că luase telefonul persoanei vătămate, însă când a ajuns la grădiniță l-a lăsat la educatoare pentru ca aceasta să i-l dea persoanei vătămate.

După ce a lăsat copilul la grădiniță, s-a dus spre casă, fiind sunat de organele de poliție care l-au înștiințat despre plângerea formulată de persoana vătămată.

La data de 27.07.2018 persoana vătămată s-a dus la nunta verișoarei ei, unde nu a prezentat nicio traumă, depunând în acest print screen-uri de pe pagina de Instagram a verișoarei persoanei vătămate.

A mai arătat inculpatul, că ulterior acestui eveniment a continuat relația cu persoana vătămată, până în anul 2019 când s-au despărțit definitiv întrucât persoana vătămată nu era fidelă. Cu toate acestea, persoana vătămată a continuat să îl să îl caute pentru a continua relația, însă el a refuzat întrucât persoana vătămată l-a înșelat de multe ori. În acest sens, exemplifică că atunci când a aflat că va merge cu copilul la Râșnov, persoana vătămată s-a autoinvitat, totodată solicitându-i să îi cumpere mai multe bunuri, deși nu mai aveau nicio legătură.

Prin hotărârea nr. /23.03.2020, instanța a stabilit programul de vizitare al copilului, însă persoana vătămată nu a respectat acest program, fapt pentru care a formulat plângere la Secția 5 de poliție pentru nerespectarea măsurilor privind încredințarea minorului, iar în anul 2019 a formulat plângere la Secția 8 Poliție pentru că persoana vătămată l-ar fi agresat pe fiul lor.

În finalul declarației, inculpatul a arătat că regretă săvârșirea faptei, însă a avut o reacție nervoasă, acesta fiind un incident izolat.

Audiat fiind în calitate de inculpat, S.G.E a declarat că își menține declarația pe care a dat-o în calitate de suspect, și nu are nimic de adăugat.

În fața instanței de judecată, inculpatul S.G.E a declarat că, în luna mai a anului 2018 urma să se căsătorească cu persoana vătămată, astfel că și-a cumpărat o casă, și-a părăsit fosta soție cu care era căsătorit în SUA de 13 ani și a renunțat la cariera pe care o avea acolo.

A mai menționat inculpatul că pe persoana vătămată a cunoscut-o întâmplător când a venit în țară pentru a renova o garsonieră. I-a spus persoanei vătămate că este căsătorit și că se întoarce în SUA, însă după 6 luni când s-a întors, persoana vătămată era tot în garsonieră și i-a propus să își părăsească soția și să se căsătorească cu ea, propunere pe care a acceptat-o.

Astfel, în anul 2017, când a aflat că persoana vătămată este însărcinată, a divorțat. Persoana vătămată i-a cerut să rămână în România până când copilul va împlini 2 ani, urmând ca ulterior să se mute toți trei în America, sens în care a și obținut cetățenia americană. A arătat că toate sacrificiile pe care le-a făcut au fost pentru că își dorea o relație cu persoana vătămată.

A precizat că relația a mers foarte bine până când s-a născut copilul, ulterior acestui moment persoana vătămată a suferit o depresie, fiind tot timpul tristă, stresată și nervoasă, și întrucât era primul copil, nu a știut cum să gestioneze situația.

În luna ianuarie a anului 2018, părinții persoanei vătămate i-au cerut acesteia să se despartă de el, promițându-i că îi vor da ei bani pentru a întreține copilul.

Cu privire la pozele existente la dosar, inculpatul a declarat că le-a văzut în luna august a anului 2018, iar despre relația persoanei vătămate știa chiar de la aceasta, așa cum rezultă din înregistrările de la dosar.

Cu o săptămână înainte de incident, i-a dat persoanei vătămate un inel cu diamant, au fost la mare împreună cu copilul și au mers în Pipera pentru a vede o casă pe care urmau să o cumpere.

Inculpatul a declarat că în momentul în care a lovit-o pe persoana vătămată aceasta i-a spus că este „țigan borât”.

După ce a lovit-o pe persoana vătămată, dându-și seama ce a făcut, a mers în bucătărie, a luat copilul și l-a dus la grădiniță pentru ca acesta să nu vadă ce s-a întâmplat.

Referitor la leziunile suferite de persoana vătămată, inculpatul a declarat că aceasta avea foarte puțin sânge în zona nasului și era tulburată.

Motivul pentru care a agresat-o pe persoana vătămată a fost acela că era gelos și pentru că o iubea.

A mai arătat că în timp ce vorbea cu minorul la telefonul, acesta a mers cu telefonul în camera mamei sale și i-a arătat cum aceasta se masturba în fața laptopului.

Totodată, în anul 2017, pentru a-i arătat persoanei vătămate că are încredere în era, i-a cumpărat un autoturism marca Mercedes, însă în anul 2018 persoana vătămată i-a spus că părinții ei i-au dat bani pentru a-și cumpăra o casă și că va vine mașina pentru a completa suma de bani necesară.

A mai declarat că atunci când copilul avea 6 luni, persoana vătămată a luat decizia de a se întoarce la muncă, astfel că el a rămas să aibă grijă de copil.

Cu privire la acuzațiile ce i se aduc, inculpatul a declarat că, persoana vătămată avea pe laptop poze cu un concubin, poze ce se regăsesc și la dosar. De asemenea, existau poze și cu alți bărbați cu care persoana vătămată avea relații.

A arătat că în perioada mai-iunie 2018 laptopul său a rămas în posesia persoanei vătămate în perioada mai-iunie pentru ca aceasta să se uite la filme. În luna iunie a anului 2018, persoana vătămată i-a dat laptopul pentru a-l duce la reparat întrucât se stricase bateria, ocazie cu care a descoperit aceste poze.

Astfel, în timp ce mergea la mare, și își făcea planuri de viitor cu persoana vătămată, aceasta avea relații cu alte persoane.

Pozele existente la dosar s-au salvat automat în laptop.

În dimineața zilei de 22.06.2018 s-a dus la persoana vătămată pentru a lua copilul și pe ea și a-l duce la grădiniță, respectiv la muncă. În aceste împrejurări, persoanei vătămate i-a sunat telefonul care se afla în geantă, astfel a întrebat-o pe persoana vătămată cine o sună, întrucât cu o lună în urmă persoana vătămate avusese o relație extraconjugală. Persoana vătămată i-a spus că este treaba ei și că nu are nimic de împărțit cu el.

După ce a observat că pe telefon o suna A de la mobilă, s-a enervat și a lovit-o de două ori cu dosul palmei, faptă pe care o regretă.

Inculpatul a admis că a înregistrat-o pe persoana vătămată fără voia ei, însă a negat că ar fi urmărit-o, menționând că s-a deplasat în parcare Mobexpert unde a întreținut relații sexuale cu persoana vătămată.

A precizat că a întreținut relații sexuale cu persoana vătămată până în vara anului 2020. În această perioadă nu avea planuri cu persoana vătămată, însă aceasta îi spunea că este singură. În vara anului 2020 persoana vătămată a vrut să meargă cu el și cu minorul la Râșnov, însă de fiecare dată când voia să aibă o relație cu persoana vătămată, afla că aceasta are relații cu alți bărbați.

Din susținerile inculpatului instanța de fond a reținut că acesta nu contestă că a lovit-o pe persoana vătămată, apărându-se însă prin invocarea faptului că s-a aflat într-o stare de tulburare pricinuită de atitudinea persoanei vătămate care l-a amăgit că vor fi împreună, deși în acea perioadă întreținea raporturi sexuale cu alte bărbați. De asemenea, inculpatul a mai susținut că persoana vătămată nu avea grijă de copil și dormea cu copilul și alți bărbați în același pat.

Inculpatul a contestat numărul zilelor de îngrijiri medicale de care persoana vătămată a avut nevoie, apreciind că acestea sunt prea mari în raport cu leziunile suferite, sens în care face referire la faptul că persoana vătămată a doua zi după eveniment s-a dus la o nuntă, iar din pozele efectuate cu această ocazie nu rezultă că aceasta ar fi prezentat leziuni așa mari.

Cu privire la aceste apărări ale inculpatului, persoana vătămată a depus poze la dosarul cauzei în care sunt evidențiate leziunile suferite, susținând că i-a curs foarte mult sânge din nas, iar în ceea ce privește evenimentul la care a participat, a arătat că a fost machiată.

Referitor la faptul că l-ar fi înșelat pe inculpat, persoana vătămată a negat că s-ar fi întâlnit cu alți bărbați în perioada august 2014 - mai 2018 cât a fost împreună cu inculpatul, arătând că inculpatul nu a putut să accepte că s-au despărțit și că ulterior acestui moment, inculpatul a continuat să o hărțuiască, să o urmărească și să îi amenințe pe toți bărbați cu care se întâlnea.

Instanța în urma evaluării probatoriului administrat a reținut că susținerile inculpatului referitoare la comportamentul persoanei vătămate sunt reale, și deși nu justifică fapta pe care a săvârșit-o și nici

comportamentul pe care l-a adoptat vis a vis de persoana vătămată, constituie totuși împrejurări de natură a atenua gravitatea faptei săvârșite.

Astfel, inculpatul și persoana vătămată s-au aflat într-o relație de concubinaj din luna august 2014 și până în luna mai 2018, când pe fondul mai multor probleme conjugale, au luat decizia de a se despărți.

Ulterior lunii mai 2018, inculpatul a încercat să se împace cu persoana vătămată și să întemeieze cu aceasta o familie. Așa cum a rezultat din înregistrările audio depuse la dosar, dar și din capturile de ecran ce surprind mesajele dintre inculpat și persoana vătămată, inculpatul a insistat în nenumărate rânduri să se împace cu persoana vătămată. Persoana vătămată, deși la nivel declarativ refuza să reia relația cu inculpatul, în fapt continua să se întâlnească cu acesta și să întrețină relații intime, dar și să apeleze la el pentru diferite nevoi materiale personale (mașină, telefon, laptop sau sume de bani), dându-i astfel speranțe că există totuși șanse să se împace. Refuzul persoanei vătămate de a relua relația cu inculpatul nu a fost unul categoric și ferm, ci unul echivoc și duplicitar.

În acest context, pe fondul sentimentelor profunde de afecțiune pe care le avea față de persoana vătămată și din dorința de a se împăca cu aceasta, inculpatul a înțeles din comportamentul persoanei vătămate că și aceasta îi împărtășește sentimentele și dorințele.

Cu toate acestea, în data de 19.06.2019, cu trei zile înainte de a o agresa pe persoana vătămată, inculpatul a găsit în laptopul său mai multe poze din care rezultă că persoana vătămată purta discuții intime cu o persoană de sex masculin.

Cu privire la acest aspect, persoana vătămată a susținut că inculpatul i-a spart contul de whatsapp și astfel a observat că purta discuții cu o persoană de sex masculin, susținere pe care instanța o apreciază ca nefiind sinceră, nefiind dovedită, ci dimpotrivă, așa cum rezultă din probele depuse la dosar de inculpat, pozele au fost salvate prin intermediul funcției backup pe care acesta o avea activată pe laptopul său care anterior fusese în posesia persoanei vătămate cu titlu de împrumut.

Ulterior, în data de 22.06.2018, inculpatul a mers la persoana vătămată pentru a lua copilul să îl ducă la grădiniță, ocazie cu care persoanei vătămate i-a sunat telefonul, astfel că inculpatul i-a cerut explicații atât în legătură cu apelul primit, cât și cu privire la pozele pe care le găsisse pe laptopul său, persoana vătămată replicându-i că face ce vrea cu viața ei, astfel că inculpatul s-a enervat și a lovit-o în zona feței.

Instanța de fond a apreciat că, în contextul în care se desfășura relația dintre inculpat și persoana vătămată, răspunsul persoanei vătămate a fost unul de natura a leza demnitatea inculpatului și de a-i provoca o tulburare ce l-a determinat să acționeze de maniera în care a făcut-o, fiind îndeplinite condițiile legale pentru reținerea circumstanței atenuante a provocării.

În mod evident, pe fondul sentimentelor pe care le avea față de persoana vătămată și din dorința de a se împăca cu aceasta, inculpatul a înțeles din comportamentul persoanei vătămate că și ea își dorește același lucru, având așteptări din partea acesteia.

Instanța nu poate reține nici susținerea conform căreia persoana vătămată a continuat să întrețină relații sexuale cu inculpatul de teamă, având în vedere înregistrările existente la dosar din care rezultă lejeritatea cu care persoana vătămată purta discuții cu inculpatul pe această temă, dar și din faptul că uneori, în schimbul relațiilor sexuale persoana vătămată negocia cu inculpatul diferite sume de bani sau alte avantaje materiale.

Este adevărat, aspect confirmat și de ordinul de protecție existent la dosar, că inculpatul adoptă o atitudine agresivă și insistentă vis a vis de persoana vătămată, însă acest lucru, deși nejustificat pentru o persoană care susține că este matură, este determinat și de atitudinea persoanei vătămate care la rândul său adoptă un comportament și un limbaj vulgar în relația sa cu inculpatul.

Fără doar și poate, atât inculpatul cât și persoana vătămată au adoptat un comportament reprobabil și nedemn pentru niște adulți care au în creștere și educare un copil minor, însă în această cauză instanța nu este investită să analizeze relațiile familiale dintre cei doi, ci să stabilească dacă fapta săvârșită de inculpat este infracțiune, iar în caz afirmativ, în funcție și de împrejurările cauzei și de persoana inculpatului, să stabilească cum va fi tras la răspundere penală.

În ceea ce privește gravitatea leziunilor produse, evaluată prin raportul de constatare medico-legală nr. /22.06.2018 la 12-14 zile de îngrijiri medicale, instanța de fond a apreciat că actele medicale existente la dosarul cauzei coroborate cu planșele foto relevă că persoana vătămată a fost lovită în zona nasului cu o

intensitate ridicată, de natură a provoca leziuni pentru a căror vindecare au fost necesare 12-14 zile îngrijiri medicale.

Astfel, s-a reținut că în urma loviturilor primite de la inculpat persoana vătămată a sângerat abundant, suferind o fractură nazală fără deplasare.

Referitor la faptul că a doua zi persoana vătămată s-a prezentat la o nuntă și că din pozele făcute la această ocazie nu se observă urme ale agresiunii, instanța de fond a constatat că în certificatul medico-legal se menționează că persoana vătămată a avut o discretă echimoză violacee, gravitatea unor leziuni nedepinzând de modul în care acestea se exteriorizează, putând exista leziuni foarte grave care să nu fie sesizabile la vedere.

Instanța de fond a reținut că, fapta inculpatului, S.G.E constând în aceea că, la data de 22.06.2018, pe fondul unor discuții contradictorii legate de infidelitatea persoanei vătămate H.A, și sub imperiul unei tulburări generate de atitudinea persoanei vătămate, a lovit-o pe aceasta în zona feței cu pumnul, provocându-i leziuni ce au necesitat pentru vindecare 12-14 zile de îngrijiri medicale, întrunește elementele constitutive ale infracțiunii de lovirea sau alte violențe, prevăzută și pedepsită de art. 193 alin. (2) din Codul penal cu aplic. art. 75 alin.1 lit.a din Codul penal.

Instanța de fond, la stabilirea pedepsei a avut în vedere dispozițiile art.74 din Codul penal, care prevăd că stabilirea duratei ori a cuantumului pedepsei se face în raport cu gravitatea infracțiunii săvârșite și cu pericolozitatea infractorului, care se evaluează după următoarele criterii: împrejurările și modul de comitere a infracțiunii, precum și mijloacele folosite; starea de pericol creată pentru valoarea ocrotită; natura și gravitatea rezultatului produs ori a altor consecințe ale infracțiunii; motivul săvârșirii infracțiunii și scopul urmărit; natura și frecvența infracțiunilor care constituie antecedente penale ale infractorului; conduita după săvârșirea infracțiunii și în cursul procesului penal; nivelul de educație, vârsta, starea de sănătate, situația familială și socială.

În ceea ce privește gravitatea infracțiunii săvârșite, instanța de fond a apreciat că infracțiunea săvârșită de inculpat este de o gravitate medie.

S-a avut în vedere că inculpatul a lovit-o cu o intensitate destul de ridicată pe persoana vătămată, provocându-i leziuni ce au necesitat pentru vindecare 12 zile de îngrijiri medicale. De asemenea, faptul că inculpatul a agresat-o pe persoana vătămată în prezența fiul său, în vârstă de 2 ani la acea vreme, este o împrejurare de natură imprima faptei un caracter agravant.

Gravitatea faptei săvârșite este însă atenuată de atitudinea imorală a persoanei vătămate care așa cum s-a arătat a constituit o provocare care l-a tulburat pe inculpat, determinându-l astfel să acționeze de maniera în care s-a arătat.

Sub aspectul urmărilor produse, s-a avut în vedere că, leziunile produse persoanei vătămate deși au necesitat 12-14 zile de îngrijiri medicale, aceste leziuni nu au împiedicat-o pe persoana vătămată să își desfășoare activitățile zilnice.

Fapta săvârșită nu a produs urmări semnificative nici asupra psihicului persoanei vătămate care, așa cum a rezultat din propriile sale declarații, dar și din înregistrările depuse de inculpat, a continuat să întrețină raporturi sexuale cu inculpatul până în anul 2020.

În ceea ce privește pericolozitatea inculpatului, instanța de fond a reținut că acesta este o persoană integrată social, are studii superioare și până în prezent nu a mai avut alte contacte cu legea penală. Inculpatul a arătat că regretă fapta comisă.

Infracțiunea de loviri sau alte violențe este sancționată de dispozițiile art.193 alin. (2) din Codul penal cu pedeapsa închisorii de la 6 luni la 5 ani sau amendă.

Date fiind împrejurările în care infracțiunea a fost săvârșită, urmările produse, perioada de timp scursă de la data comiterii, dar și persoana inculpatului, instanța de fond a aplicat pedeapsa amenzii penale.

Întrucât instanța de judecată a stabilit aceeași situație de fapt ca cea recunoscută de inculpat rezultă că sunt aplicabile dispozițiile art. 396 alin (10) din Codul de procedură penală conform cărora atunci când cercetarea judecătorească s-a desfășurat conform procedurii de drept comun iar instanța de fond a reținut aceeași situație de fapt ca cea recunoscută de inculpat, limitele de pedeapsă în cazul pedepsei amenzii se reduc cu o pătrime.

Potrivit art. 79 alin.1 din Cod penal în cazul în care sunt reținute mai multe cauze de atenuare, limitele de pedeapsă se reduc succesiv prin aplicarea dispozițiilor privitoare la circumstanțe atenuante și cauze speciale de reducere a pedepsei.

Având în vedere că pedeapsa pentru săvârșirea infracțiunii de loviri sau alte violențe este cuprinsă între 6 luni și 5 ani a rezultat că instanța de fond a stabilit numărul zilelor amendă prin raportare la dispozițiile art. 61 alin.4 lit.c din Cod penal care prevăd un număr cuprins între 180 și 300 zile amendă, în situația în care legea prevede pedeapsa amenzii alternativ cu pedeapsa închisorii mai mare de 2 ani.

Conform art. 61 alin.6 din Codul penal, fracțiile stabilite de lege pentru cauzele de atenuare sau agravare a pedepsei se aplică limitelor speciale ale zilelor amendă prevăzute la alin.4 și alin.5, astfel ca urmare a aplicării dispozițiilor art.75 alin.1 lit.a din Codul penal care prevăd că în cazul reținerii circumstanțelor atenuante legale, limitele de pedeapsă se reduc cu o treime, zilele- amendă se vor situa între 120-200, acestea urmând a fi reduse la rândul lor cu o pătrime.

În final limitele de pedeapsă se vor situa între 90 de zile și 150 de zile-amendă.

Ca urmare a considerentelor expuse instanța a stabili un număr de 130 de zile amendă.

În ceea ce privește cuantumul unei zile amendă, având în vedere că inculpatul are un copil minor în întreținere și că potrivit propriilor susțineri situația sa materială este una bună, dar și pentru a asigura scopul prevenirii săvârșirii și a altor infracțiuni, instanța de fond a stabilit un cuantum de 30 de lei, urmând ca în final inculpatul să fie obligat la plata unei amenzi de 3900 de lei.

Partea civilă H.A s-a constituit parte civilă pe parcursul procesului penal cu suma de 500 de lei reprezentând daune materiale, respectiv contravaloarea ședințelor de consiliere psihologică, și cu suma de 6000 de euro reprezentând daune morale, precum și dobânda legală datorată de la data săvârșirii faptei și până la data plății efective.

În susținerea cererii formulate, partea civilă a arătat că prin fapta săvârșită a fost pusă unor traume psihice, suferind un șoc din care și-a revenit cu greu. Mai multe luni, aproape în fiecare seară a fost nevoită să cheme o prietenă care să doarmă la ea întrucât avea coșmaruri și îi era teamă pentru fiul său.

A mai arătat că tot timpul, când merge pe stradă, simte că este urmărită de inculpat care vrea să se răzbune pe ea pentru că a formulat plângere, astfel că privarea sa de la o viață socială ar trebui compensată prin acordarea unor daune pe măsură.

În dovedirea celor susținute, partea civilă a depus la dosarul cauzei un raport psihologic din care a rezultat că partea civilă a fost diagnosticată cu tulburare de stres posttraumatic, agorafobie, fobie socială și tulburare de anxietate generală.

Din factura fiscală depus la dosar a rezultat că partea civilă a achitat suma de 500 de lei pentru serviciile de consiliere psihologică.

În dovedirea pretențiilor civile au fost audiate și martorele Z.A și V.I care au declarat că ulterior evenimentului partea civilă a devenit mai sensibilă, fiind profund afectată de fapta inculpatului.

Conform art. 1349 alin. (2) din Codul civil orice persoană are îndatorirea să respecte regulile de conviețuire socială pe care legea sau obiceiul locului le impune și să nu aducă atingere, prin acțiunile sau inacțiunile sale drepturilor sau intereselor legitime ale altor persoane, iar conform alin. (2), cel care , având discernământ, încalcă această îndatorire răspunde de toate prejudiciile cauzate, fiind obligat să le repare integral. De asemenea, art. 1357 din Codul civil, obligă pe acela care a cauzat altuia un prejudiciu să îl repare.

Având în vedere dispozițiile legale a rezultat că pentru angajarea răspunderii civile delictuale este necesar a fi îndeplinite următoarele condiții: existența unei fapte ilice, existența unui prejudiciu care să nu fi fost reparat, existența vinovăției și legătura de cauzalitate între prejudiciu și fapta ilicită.

Cu privire la prima condiție, instanța de fond a constatat că inculpatul a încălcat obligația de a nu aduce atingere integrității fizice a persoanei vătămate, săvârșind infracțiunea de loviri sau alte violențe.

În ceea ce privește existența prejudiciului instanța de fond a constatat că și această condiție este îndeplinită, persoana vătămată suferind prejudicii ca urmare a faptei săvârșite de inculpat.

Dacă în ceea ce privește prejudiciul material, evaluarea este facil de făcut, ea depinzând de probele depuse la dosar, în ceea ce privește prejudiciu moral, acesta se evaluează după mai multe criterii doctrinare și jurisprudențiale.

Totodată, ținând cont de faptul că în favoarea inculpatului s-a reținut circumstanța atenuantă a provocării, instanța de fond a avut în vedere și decizia nr.12 din 2016 a Înaltei Curți de Casație și Justiție conform căreia dispozițiile art.1371 alin.(1) din Codul civil se interpretează în sensul că autorul faptei va fi ținut să răspundă numai de partea de prejudiciu pe care a pricinuit-o în cazul în care victima prejudiciului a contribuit și ea cu vinovăție la cauzarea ori mărirea prejudiciului sau nu l-a evitat, în tot sau în parte, deși putea să o facă.”

Potrivit art. 1391 alin.(1) din Cod civil în caz de vătămare a integrității corporale sau sănătății poate fi acordată și o despăgubire pentru restrângerea posibilităților de viața familială sau socială.

Deși stabilirea cuantumului despăgubirilor echivalente unui prejudiciu nepatrimonial include o doză de aproximare, instanța trebuie să aibă în vedere o serie de criterii, cum ar fi: consecințele negative suferite de cel în cauză pe plan fizic și psihic, importanța valorilor morale lezate, măsura în care au fost lezate aceste valori și intensitatea cu care au fost percepute consecințele vătămării, măsura în care i-a fost afectată situația familială, profesională și socială.

Suma de bani acordată cu titlu de daune morale nu trebuie să devină o sursă de îmbogățire pentru victimă, dar nici să aibă numai un caracter pur simbolic, ci ea trebuie să reprezinte doar atât cât este necesar pentru a-i ușura ori compensa, în măsura posibilă, suferințele pe care le-a îndurat sau eventual mai trebuie să le îndure.

Despăgubirea bănească pentru repararea unui prejudiciu nepatrimonial fiind, prin însăși destinația ei – aceea de a ușura situația persoanei lezate, de a-i acorda o satisfacție – o categorie juridică cu caracter special, ea trebuie să fie rezultatul unei analize atente a împrejurărilor concrete ale cauzei (intensitatea și durata suferințelor psihice încercate de terța persoană păgubită, determinate de gravitatea pierderii suferite în contextul situației sale concrete – legătura de rudenie cu victima accidentului, relațiile afective cu aceasta, suportul material asigurat în timpul vieții de victima accidentului și altele asemenea), deci a unor elemente obiective, care înlătură posibilitatea ca despăgubirea bănească acordată să constituie un mijloc imoral de îmbogățire a victimei.

Pentru a-și păstra caracterul de „satisfacție echitabilă”, daunele morale trebuie acordate într-un cuantum care să nu le deturneze de la scopul și finalitatea prevăzute de lege, spre a nu deveni astfel un folos material injust, fără justificare causală în prejudiciul suferit și consecințele acestuia. Ca atare, despăgubirile acordate trebuie să păstreze un raport rezonabil de proporționalitate cu dauna suferită, în scopul asigurării unei juste compensații a suferințelor pe care le-au îndurat sau eventual mai trebuie să le îndure terțele persoane păgubite.

Aplicând aceste principii la cauza de față și ținând cont de probele existente la dosar instanța de fond a constatat că susținerile persoanei vătămate conform cărora, ca urmare a agresiunii suferite a suferit o tulburare majoră care a împiedicat-o să mai participe la viața socială, trăind totodată un sentiment de insecuritate sunt nefondate.

Astfel, ulterior săvârșirii faptei, persoana vătămată a participat la un eveniment social, respectiv la o nuntă, și tot în aceeași perioadă a avut o relație cu numitul U.S.

S-a mai reținut de instanța de fond că la scurt timp după săvârșirea faptei, persoana vătămată, deși se afla într-o stare de tulburare, fiindu-i teamă de inculpat, a continuat să întrețină raporturi sexuale cu inculpatul până în anul 2020, or această împrejurare este incompatibilă cu starea de anxietate și tulburare invocată.

De asemenea, instanța nu poate primi nici susținerea conform căreia, mai multe luni după săvârșirea faptei a fost nevoită să cheme o prietenă la ea întrucât îi era teamă să doarmă singură având în vedere aceleași împrejurări descrise și arătate mai sus. Totodată persoana vătămată nu a dovedit prin niciun mijloc de probă acest aspect.

Chiar dacă în raportul de evaluare psihologică deus la dosar s-a reținut diagnosticul de tulburare de stres posttraumatic, agorafobie, fobie socială și tulburare de anxietate generală, instanța nu este ținută de acest raport dat fiind faptul că, pe deoparte nicio probă nu are o valoare dinainte stabilită, instanța fiind ținută să stabilească adevărul judiciar prin coroborarea tuturor probelor existente, iar pe de altă parte, raportul psihologic deus la dosar este unul extrajudiciar, întocmit de un psiholog la cererea persoanei vătămate, și pe baza susținerilor acesteia care, așa cum s-a arătat, nu se coroborează cu probele existente la dosar.

Referitor la același raport de evaluare psihologică, instanța de fond a constatat că acesta a fost întocmit la data de 09.09.2021, la aproximativ 3 ani de la data săvârșirii faptei și la 4 luni de la data înregistrării dosarului pe rolul instanței, astfel că instanța apreciază că acesta raport a fost întocmit pro causa, nereflexând nevoia persoanei vătămate de a apela la consiliere psihologică ca urmare a faptei săvârșite de inculpat.

Întrucât între suma de 500 de lei cheltuită pentru ședințele de consiliere psihologică și fapta săvârșită de inculpat nu există legătură de cauzalitate, instanța de fond a respins ca nefondată cererea părții civile de acordare a acestor daune.

Față de toate aceste considerente, instanța va stabili suma de 1500 de euro cu titlu de daune morale, apreciind că această sumă reflectă suferințele fizice și psihice suferite de persoana vătămată.

Referitor la dobânda solicitată, instanța de fond a reținut că victima unei fapte ilicite este îndreptățită la repararea integrală a prejudiciului (art. 1385 alin. (1) și art. 1531 alin. (1) Cod civil). Legat de data de la care curge dobânda în cazul daunelor morale, instanța reține că aceasta nu curge de la data săvârșirii faptei, ci de la data rămânerii definitive a hotărârii judecătorești. În acest sens se reține că la data pronunțării soluției definitive, instanța efectuează o evaluare actuală, la zi, a prejudiciului moral. De asemenea, obligația de plată a daunelor morale se naște din momentul pronunțării definitive a hotărârii, dată la care acest prejudiciu este evaluat și determinat cu certitudine. În acest sens sunt și considerentele deciziei nr.159/A/04.05.2017 a Înaltei Curți de Casație și Justiție-Secția penală „în cazul despăgubirilor acordate de instanță cu titlu de daune morale, actualizarea sumelor reprezentând despăgubirile operează de la data rămânerii definitive a hotărârii judecătorești, întrucât creanța devine certă, lichidă și exigibilă numai în momentul rămânerii definitive a hotărârii judecătorești”.

Față de aceste considerente în baza art.1357 alin.1 din Codul civil cu referire la art.1391 alin.(1) din Codul civil, a admis în parte acțiunea civilă formulată de partea civilă H.A și a fost obligat inculpatul S.G.E la plata sumei de 1500 de euro (la cursul BNR din ziua plății) cu dobânda legală de la data rămânerii definitive a hotărârii, cu titlu de daune morale către partea civilă.

Din adresa emisă de Spitalul Clinic de Urgență Elias a rezultat că acesta s-a constituit parte civilă cu suma de 437,37 lei, reprezentând cheltuieli ocazionate de îngrijirea persoanei vătămate.

Conform art. 320 din Legea nr.95/2006, persoanele care prin faptele lor aduc daune sănătății altei persoane, precum și daune sănătății propriei persoane, din culpă, răspund potrivit legii și au obligația să repare prejudiciul cauzat furnizorului de servicii medicale reprezentând cheltuielile efective ocazionate de asistența medicală acordată. Sumele reprezentând cheltuielile efective vor fi recuperate de către furnizorii de servicii medicale. Pentru litigiile având ca obiect recuperarea acestor sume, furnizorii de servicii medicale se subrogă în toate drepturile și obligațiile procesuale ale caselor de asigurări de sănătate și dobândesc calitatea procesuală a acestora în toate procesele și cererile aflate pe rolul instanțelor judecătorești, indiferent de faza de judecată.

Astfel, temeiul art. 397 alin. (1) corob. cu art. 19 alin. (5) și art. 25 alin. (1) Cod procedură penală și cu art. 1349 alin. (1) și (2) și art. 1357 Cod civil., instanța de fond a admis acțiunea civilă formulată și a fost obligat inculpatul S.G.E să achite părții civile Spitalul Clinic de Urgență Elias suma de 437,37 lei, actualizată cu rata inflației până la achitarea integrală, reprezentând daune materiale produse în urma infracțiunii săvârșite de inculpat.

Împotriva acestei hotărâri au formulat apeluri Parchetul de pe lângă Judecătoria Sectorului 1 București și părțile civile H.A și Spitalul Universitar de Urgență Elias, cauza fiind înregistrată la Curtea de Apel București – Secția a II-a Penală la data de 26.05.2022 sub nr. _/299/2021 (_/2022).

Motivele de apel formulat de Parchet în scris au vizat netemeinicia reținerii circumstanței atenuante a provocării; reținerea eronată a dispoziției de la art. 396 alin.(10) Cod procedură penală și nelegalitatea pedepsei aplicate inculpatului S.G.E.

În ceea ce privește prima critică – reținerea eronată a stării de provocare, Parchetul a arătat că, persoana vătămată și inculpatul au avut o relație conjugală de mai mulți ani, rezultând un copil minor; în luna mai 2018 s-au despărțit dar au continuat să se vadă, sporadic. A mai considerat Parchetul că nu au fost îndeplinite condițiile pentru reținerea infracțiunii.

Parchetul a precizat că, actul provocator invocat de instanță l-ar constitui răspunsul persoanei vătămate - care i-a spus inculpatului că „face ce vrea cu viața ei" din data de 22.06.2018, care ar fi fost de

natură a leza demnitatea inculpatului și de a-i provoca o tulburare ce l-a determinat să acționeze în maniera în care a făcut-o. S-a reținut că, cel care a provocat discuțiile contradictorii a fost inculpatul S.G.E, cerându-i explicații persoanei vătămate legate de mesajul primit și nu este relevant comportamentul persoanei vătămate, oricât de reprobabil l-ar aprecia inculpatul ori chiar instanța. În condițiile în care judecătorul de fond nu a fost investit cu divorțul dintre cei doi ori cu stabilirea custodiei față de minor, zugrăvirea unui tablou detaliat al vieții private a victimei nu trebuia să facă obiectul prezentei cauze.

Unul dintre motivele pentru care violența împotriva femeii a atins cote îngrijorătoare în țara noastră îl constituie tocmai această blamare a victimelor.

Referitor la critica de reținere eronată a dispozițiilor art. 396 alin.(10) Cod procedură penală, Parchetul a apreciat că în mod greșit au fost reduse limitele de pedeapsă; astfel, s-a reținut că inculpatul a susținut că a fost provocat de persoana vătămată însă probatoriul nu confirmă această susținere; inculpatul nu a recunoscut modalitatea de comitere a faptei, susținând că a lovit victima cu palma; din analiza probatoriului a reieșit că inculpatul a lovit persoana vătămată cu pumnul; inculpatul nu a recunoscut urmările faptei sale, susținând că nu au fost produse leziunile reținute în actul de sesizare, a solicitat probe care să confirme că au fost necesare pentru vindecare mai multe zile de îngrijiri medicale; în urma administrării probatoriului, instanța de fond a respins ca nefondate susținerile sale, reținând urmările descrise în rechizitoriu.

În ceea ce privește pedeapsa aplicată inculpatului, Parchetul a apreciat că au fost reținute în mod eronat două cauze de atenuare a pedepsei, astfel că, pedeapsa aplicată inculpatului se află sub minimul special prevăzut de lege; instanța de fond a aplicat o pedeapsă de 130 zile de amendă, în condițiile în care limita minimă este de 180 zile amendă penală.

Parchetul a mai apreciat că aplicarea unei pedepse spre minimul special cu amendă nu relevă pericolozitatea faptei și a autorului. Prima reiese din modalitatea de comitere (lovirea cu pumnul a femeii cu care împarte custodia unui copil), din urmările fizice și psihice (a fost nevoie de 12-14 zile de îngrijire medicală, dar și de consiliere psihologică pentru vindecare), după cum și din contextul comiterii faptei (pe fondul unei crize de gelozie, după ce inculpatul a verificat împotriva voinței victimei telefonul ei mobil). A doua reiese din atitudinea inculpatului înainte de comiterea faptei (acesta având mai multe conflicte cu victima pe fondul geloziei, verificându-i mesajele private de pe aplicația what's app), dar mai ales din atitudinea ulterioară comiterii faptei (inculpatul a distrus parbrizul autoturismului deținut de concubinul victimei, hărțuind-o pe aceasta din urmă - după cum rezultă din sentința civilă 9335/2021 de la dosar).

În consecință, Parchetul a solicitat admiterea apelului, desființarea sentinței penale.

Apelanta parte civilă H.A a solicitat admiterea apelului, desființarea sentinței și, în ceea ce privește latura penală, condamnarea inculpatului S.G.E la pedeapsa principală a închisorii, în temeiul art. 396 alin. (1) și (2) Cod procedură penală cu aplicarea art. 91 Cod penal (în loc de pedeapsa amenzii), fără reținerea circumstanței atenuante prevăzute de art. 75 alin. (1) lit. a) și fără reținerea cauzei speciale de micșorare a limitelor de pedeapsă prevăzute de art. 396 alin. (10) Cod procedură penală și cu stabilirea și aplicarea pedepsei complementare prev. de art. 66 Cod penal alin. (1) lit. n) și lit. o) Cod penal rap. la art. 68 alin. (1) lit. b) Cod penal, astfel cum vom individualiza în concret în continuare;

În ceea ce privește latura civilă: admiterea în totalitate a acțiunii civile în ceea ce privește (a) daunele morale - 6 000 EUR și (b) daunele materiale - 500 lei, astfel cum au fost solicitate prin cererea de constituire ca parte civilă, în temeiul art. 397 alin. (1) Cod procedură penală, cu aplicarea art. 19 și urm. din Codul de procedură civilă raportat la art. 1357 și urm. din Codul civil.

Privitor la cheltuielile de judecată - acordarea cheltuielilor judiciare în totalitate - onorariu de avocat în cuantum total de 1 500 lei pentru asistența juridică acordată în fața instanței de fond (în loc de jumătate din sumă - 750 de lei) și onorariu de avocat în cuantum de 2 000 lei pentru asistența juridică acordată în fața instanței de control judiciar, în temeiul art 276 alin. (1) și (2) Cod procedură penală.

Apelanta parte civilă referitor la greșita reținere a circumstanței prevăzută de art. 75 alin.1 lit.a Cod penal a arătat că, instanța de fond nu a precizat care a fost provocarea din partea persoanei vătămate, produsă prin violență, printr-o atingere gravă a demnității persoanei sau printr-o altă acțiune ilicită gravă.

Nu poate fi reținută incidența circumstanței atenuante a provocării, în fața instanței de fond existând doar tentative agresive ale apărării de a defăima persoana vătămată prin acuze grave și nesusținute. Nu a fost indicată în concret o acțiune a părții civile care să conștie în act provocator.

A mai precizat partea civilă că în mod greșit s-a făcut și aplicarea art. 396 alin. (109 Cod procedură penală ca urmare a reținerii în mod eronat de instanța de fond a circumstanței atenuante a provocării prevăzute de art. 75 alin. 1 lit.a) Cod penal

În mod greșit a fost individualizată pedeapsa amenzii penale fiind insuficientă pentru atingerea scopului represiv și scopului educativ al pedepsei. Inculpatul este o persoană violentă, care adoptă o atitudine agresivă, insistentă, aspect ce a fost confirmat și de ordinul de protecție care a fost emis împotriva sa și în favoarea apelantei părți civile. Inculpatul nu a manifestat nicio undă de regret pentru lovirea părții civile, cu cruzime.

Din perspectiva circumstanțelor reale ale săvârșirii infracțiunii, arătăm că inculpatul i-a fracturat apelantei parte - civilă piramida nazală în fața propriului copil al acestora, în vârstă de 2 ani, manifestând și dispreț față de dezvoltarea ulterioară a acestui copil. De asemenea, inculpatul i-a sustras și telefonul personal al persoanei vătămate, pe care ulterior l-a lăsat la grădinița frecventată de copil, arătând astfel dispreț și față de tot ce înseamnă patrimoniul și intimitatea apelantei - parte civilă, redusă la nivel de obiect, de sac de box, pe care instanța de fond l-a mai lovit încă o dată prin stabilirea și aplicarea pedepsei principale a amenzii în sarcina inculpatului, într-un quantum redus.

Faptul că organele de urmărire penală au rămas în pasivitate față de situația acestei femei bătute nu îi poate fi imputat conduitei acesteia și, cu atât mai puțin, să fie reținută în favoarea inculpatului perioada scursă de la data săvârșirii infracțiunii și până la data judecății.

Stabilirea pedepsei complementare care să conțină interdicția exercitării: dreptului de a comunica cu victima sau cu copilul acesteia, S.F.A, inclusiv prin mijloace de corespondență electronică - ori de a se apropia de aceștia la o distanță mai mică de 300 m (art. 66 alin. (1) lit. n) C.pen.); dreptului de a se apropia de a) locuința apelantei - parte civilă situată la adresa din București, str. S, nr. __, bl. __, sc. __, et. __, ap. __, sector __, locul de muncă al apelantei - parte civilă situat la adresa din București, str. __ __, nr. __ și nr. __, clădirea __, et. __, sector __, școala frecventată de copilul acesteia S. F.A situată la adresa din București, Calea D nr. __, sector __ (art. 66 alin. (1) lit. o) Cod penal) este singura în măsură să asigure protecția apelantei - parte civilă în mod corespunzător.

În mod greșit a fost admisă numai în parte acțiunea civilă în ceea ce privește daunele morale, instanța neoferind un argument pertinent pentru care a înțeles să acorde doar suma de 1.500 EUR, în loc de suma de 6 000 EUR solicitată de apelanta - parte civilă.

În mod greșit a fost respinsă acțiunea civilă în ceea ce privește daunele materiale, cu motivarea lipsei unei legături de cauzalitate între consilierea psihologică urmată de partea civilă și vătămarea suferită. Stresul posttraumatic nu se manifestă imediat după trauma la care este supusă o victimă, ci constă tocmai, în principal, în retrăirea evenimentului traumatizant, sub incidența unor factori declanșatori (trigger) care determină retrăirea aceluși eveniment. Astfel, instanța de fond a fost de rea - credință atunci când a considerat că suma de 500 lei cheltuită de apelanta - parte civilă pentru ședințele de consiliere psihologică nu prezintă legătură cu cauza, întrucât raportul de evaluare psihologică a fost efectuat la 4 luni după data înregistrării dosarului la instanță. Revenind la diagnosticul de stres posttraumatic, arătăm că instanța trebuia să ia în calcul tocmai faptul că trigger-ul pentru apelanta - parte civilă consta în aceea că trebuia să se afle, într-o procedură judiciară, în fața unei instanțe de judecată, împreună cu inculpatul. Astfel, diagnosticul pus prin raportul de evaluare psihologică este un indiciu temeinic în sensul susținerii profilului unei femei abuzate fizic și emoțional și este lămuritor sub aspectul cuantificării urmărilor violenței la care apelanta a fost supusă la data de 22.06.2018, iar ședințele de consiliere psihologică au fost pe deplin justificate.

În mod vădit neîntemeiat și cu rea - credință a fost obligat inculpatul să achite numai parțial cheltuielile de judecată efectuate de partea civilă (din 1500 lei achitați cu titlu de onorariu avocat, au fost acordată numai suma de 750 lei -jumătate). Astfel, instanța de fond, prin trimiterea făcută la dispozițiile art. 276 alin. (2) Cod procedură penală a lăsat să se înțeleagă că prin admiterea numai în parte a acțiunii civile, este obligată să îi impună inculpatului plata parțială a cheltuielilor judiciare. În speță, suma de 1.500 de lei, plătită de partea civilă cu titlu de onorariu al avocatului ales pentru asistență și reprezentare juridică la 10 termene de judecată, alături de redactarea cererii de constituire parte civilă și de acordarea de consultații juridice apelantei, reprezintă oricum o sumă derizorie raportat la eforturile concrete depuse de acest avocat, iar reducerea ei la jumătate (750 de lei) reprezintă o insultă la adresa profesiei de avocat, în ansamblul său.

Apelanta parte civilă Spitalul Universitar de Urgență Elias a solicitat admiterea apelului, desființarea sentinței penale atacate și admiterea acțiunii civile, arătând că, în fapt, prin sentința apelată deși în considerente s-a admis acțiunea civilă, în dispozitivul sentinței nu s-a menționat acest lucru.

În apel, inculpatul S.G.E a arătat că nu dorește să dea declarație și că le menține pe cele date anterior în cauză.

Partea civilă H.A a depus la dosar proba cu înscrisuri în dovedirea cheltuielilor de judecată efectuate de partea civilă cu ocazia soluționării apelului.

Curtea, analizând căile de atac declarate în cauză în raport de criticile formulate, dar și sub toate aspectele de fapt și de drept, conform art.417 alin. (2) Cod procedură penală, constată că sunt fondate toate apelurile, pentru următoarele motive:

Cu prioritate, instanța de apel va analiza apelul formulat de către partea civilă Spitalul Clinic de Urgență Elias. Astfel, Curtea constată că partea civilă Spitalul Clinic de Urgență Elias a solicitat inculpatului S.G.E suma de 437,37 lei cu titlul de daune materiale, respectiv contravaloarea îngrijirilor acordate părții civile H.A. Cu toate că în cuprinsul considerentelor prima instanță a analizat pretențiile părții și chiar a arătat că urmează să le admită, în dispozitiv nu s-a pronunțat asupra acțiunii civile promovate de partea civilă Spitalul Clinic de Urgență Elias. Prin urmare, existând situația reglementată prin dispozițiile art.421 pct.2 lit.b teza a II-a Cod procedură penală, Curtea va dispune rejudecarea cauzei numai în privința acțiunii civile exercitate de către partea civilă Spitalul Clinic de Urgență Elias în contradictoriu cu inculpatul S.G.E.

În privința situației de fapt, în esență, instanța de control judiciar reține că în data de 22.06.2018 inculpatul S.G.E a exercitat acte de violență fizică-prin lovire cu pumnul în zona feței- față de persoana vătămată H.A, în timp ce se aflau la domiciliul persoanei vătămate din București, str. S, nr. __, bl. __, sc. __, et. __, ap. __, sector __, cauzându-i acesteia leziuni traumatice ce au necesitat 12-14 zile de îngrijiri medicale. Fapta a fost comisă în prezența copilului celor două părți, minor în vârstă de aproximativ 2 ani.

Curtea are în vedere sub acest aspect mijloacele de probă administrate pe parcursul procesului penal, respectiv declarațiile părții civile H.A, declarațiile martorilor, înscrisuri, declarațiile inculpatului.

Astfel, inculpatul S.G.E a admis că a lovit victima la data și în condițiile menționate mai sus, precizând că a folosit palma. Acuzatul a precizat constant că a procedat în acest mod întrucât s-a enervat în momentul în care partea civilă a primit un apel pe telefonul mobil, în condițiile în care el dorea să reia relația de concubinaj cu partea civilă și bănuia că aceasta întreținea relații intime cu alte persoane de sex masculin.

Împrejurarea că inculpatul a lovit victima rezultă și din declarațiile acesteia, dar și din împrejurări ce rezultă din declarațiile martorilor indirecti (Z.A, N.C, M.E.A), declarații redată detaliat mai sus, cu referire la cuprinsul sentinței atacate.

Faptul că inculpatul a lovit victima folosind pumnul, iar nu palma, rezultă din declarațiile acesteia ce se coroborează cu mențiunile certificatului medico-legal nr. __/22.06.2018, ce relevă leziuni provocate prin lovire cu corp dur, cu intensitate ridicată, în condițiile în care partea civilă a suferit între altele o fractură nazală fără deplasare; leziunile traumatice suferite de victimă au necesitat 12-14 zile de îngrijiri medicale pentru vindecare.

Ca atare, din mijloacele de probă administrate în cauză rezultă dincolo de orice îndoială rezonabilă că inculpatul S.G.E a săvârșit infracțiunea de lovire asupra părții civile H.A.

În drept, fapta inculpatului S.G.E, descrisă mai sus, prezintă conținutul constitutiv al infracțiunii de lovire, prevăzută de dispozițiile art.193 alin.2 din Codul penal.

Sunt fondate apelurile parchetului și părții civile H.A în privința individualizării judiciare a sancțiunii penale aplicate față de inculpat.

Astfel, Curtea constată că prima instanță a aplicat greșit dispozițiile art.396 alin.10 Cod procedură penală față de inculpatul S.G.E, reducând cu o treime limitele pedepsei prevăzute de lege pentru comiterea infracțiunii de lovire.

În acest sens, instanța de apel constată că în ședința publică din data de 29.10.2021, inculpatul S.G.E, prezent personal, a arătat expres că nu solicită ca judecata să aibă loc numai pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală, potrivit dispozițiilor art.375 și art.377 Cod procedură penală. În aceste condiții, judecata în cauză desfășurându-se potrivit procedurii obișnuite, nu există situația premisă pentru aplicarea

dispozițiilor art.396 alin.10 Cod procedură penală în beneficiul inculpatului, neavând relevanță sub acest aspect că instanța a apreciat că acuzatul a recunoscut comiterea infracțiunii deduse judecății; în această situație, atitudinea sinceră a acuzatului poate fi reținută în beneficiul său cu ocazia individualizării judiciare a pedepsei, potrivit dispozițiilor art.74 Cod penal.

Prin urmare, Curtea va înlătura aplicarea dispozițiilor art.396 alin.10 Cod procedură penală față de inculpatul S.G.E.

Sunt fondate apelurile parchetului și părții civile H.A și în privința greșitei aplicări față de inculpat a dispozițiilor art.75 alin.1 lit.a Cod penal.

În acest sens, instanța de apel constată că prima instanță a reținut în beneficiul inculpatului circumstanța atenuantă a provocării.

Conform art.75 alin.1 lit.a Cod penal, constituie circumstanță atenuantă legală săvârșirea infracțiunii sub stăpânirea unei puternice tulburări sau emoții, determinată de o provocare din partea persoanei vătămate, produsă prin violență, printr-o atingere gravă a demnității persoanei sau printr-o altă acțiune ilicită gravă.

În speță, instanța de fond a avut în vedere că între părți a existat o relație de concubinaj între 2014-2018, în urma căreia a rezultat un copil minor. La data comiterii faptei relația de concubinaj încetase, persoana vătămată mutându-se în altă locuință împreună cu copilul minor. Totuși, a reținut prima instanță că între părți mai existau relații, inclusiv de natură sexuală, astfel încât inculpatul, pe fondul unor sentimente profunde de afecțiune, a înțeles din comportamentul persoanei vătămate că și aceasta îi împărtășește sentimentele și dorința de a relua relația de concubinaj.

A apreciat instanța de fond că, în acest context, inculpatul a aflat cu câteva zile înainte că partea civilă H.A întreține relații intime cu alți bărbați, în condiții neclare intrând în posesia unor fotografii și discuții purtate prin intermediul aplicației WhatsApp de victimă cu alte persoane de sex masculin.

A constatat prima instanță că în dimineața zilei când a fost comisă fapta inculpatul s-a deplasat la locuința părții civile H.A pentru a-l duce la grădiniță pe fiul lor minor, potrivit înțelegerii dintre părți. La un moment dat, aflându-se în interiorul locuinței, telefonul mobil al persoanei vătămate a sunat, iar inculpatul i-a cerut explicații atât cu privire la apelul telefonic, cât și cu privire la fotografiile pe care le văzuse anterior. Persoana vătămată i-ar fi replicat că face ce vrea cu viața ei, moment în care inculpatul s-a enervat și a lovit-o în zona feței.

A reținut instanța că în contextul în care se desfășurau legăturile dintre părți, răspunsul persoanei vătămate a fost unul de natură a leza demnitatea inculpatului și de a-i provoca o tulburare ce l-a determinat să acționeze de maniera în care a făcut-o.

Curtea constată și că hotărârea atacată cuprinde unele considerente străine de obiectul cauzei, vizând pretinsa imoralitate a persoanei vătămate, atitudine ce l-a tulburat pe inculpat; este evident că moralitatea persoanei vătămate nu constituie obiect de analiză al instanței de judecată în prezenta cauză.

Instanța de apel reține că niciuna dintre împrejurările pe care prima instanță le-a avut în vedere nu justifică reținerea circumstanței atenuante a provocării în favoarea inculpatului S.G.E.

Astfel, Curtea constată că în realitate, la data comiterii faptei, între părți încetase relația de concubinaj, iar acestea nu mai locuiau împreună; ca atare, nu mai exista nicio așa-numită obligație de fidelitate între acestea. În aceste condiții, partea civilă H.A avea la acel moment libertatea totală de a stabili relații cu alte persoane, inclusiv din punct de vedere sexual. Nu are relevanță că între aceste persoane s-ar fi aflat și inculpatul și că victima ar mai fi întreținut uneori relații sexuale și cu acesta, acest aspect corespunzând libertății vieții sexuale de care se bucură orice persoană.

Nici inculpatul, nici partea civilă nu au menționat că aceasta din urmă ar fi promis sau sugerat acuzatului că relația de concubinaj urma să fie reluată. În acest sens, nu are și nu poate avea nicio relevanță împrejurarea că inculpatul a înțeles din conduita persoanei vătămate (întreținerea unor relații sexuale sporadice) că aceasta va relua relația de concubinaj, întrucât concluzia reprezintă expresia unei dorințe subiective a acuzatului, fără a exista acțiuni concrete ale persoanei vătămate în acest sens (cel puțin o promisiune). Ca atare, chiar dacă se reține că persoana vătămată i-ar fi replicat inculpatului, în momentul în care i-a sunat telefonul și a primit reproșuri din partea acestuia, că face ce vrea cu viața ei, împrejurarea constituia realitatea obiectivă la acel moment (părțile încetaseră relația de concubinaj, nu mai locuiau

împreună), ce nu poate fi de natură să lezeze demnitatea acuzatului, indiferent de așteptările subiective ale acestuia.

Cu referire la fotografiile menționate de prima instanță, Curtea constată de asemenea că nu pot fi reținute ca reprezentând un act provocator din partea victimei, ținând seama de aspectele anterioare. Mai mult, din datele dosarului rezultă că inculpatul a luat cunoștință și a vizionat fotografiile fără acordul persoanei vătămate, încălcând în realitate dreptul acesteia la viață privată. Totodată, inculpatul vizionase fotografiile cu aproximativ 3 zile înainte de comiterea faptei, astfel încât în mod cert nu se afla sub influența unei puternice tulburări sau emoții, din această cauză, în momentele când a lovit victima.

Curtea constată deci că inculpatul nu a comis infracțiunea în urma săvârșirii unui act provocator de către victimă, ci pe fondul unor frustrări subiective cauzate de așteptările neîmplinite ale acuzatului de a relua o relație de concubinaj cu persoana vătămată.

Pe cale de consecință, Curtea va înlătura aplicarea dispozițiilor art.75 alin.1 lit.a Cod penal față de inculpatul S.G.E.

Trafic de minori. Proxenetism. Concurs ideal de infracțiuni

„Faptele inculpaților care au asistat la acțiunile altui inculpat de agresare și constrângere asupra persoanei vătămate minore la practicarea prostituției, având cunoștință de situația vulnerabilă a persoanei vătămate, după care au adăpostit-o în scopul exploatării sexuale, și au obținut sume de bani din acest tip de exploatare, reprezintă doar infracțiunea de trafic de minori, nu un concurs ideal între infracțiunile de trafic de minori și proxenetism.”

(Curtea de Apel București – Secția a II-a penală, decizia nr. 1662/A/09.12.2022)

Prin sentința penală nr. _ din 10.06.2022 pronunțată de Tribunalul București – Secția I penală s-au hotărât următoarele:

I. În temeiul art. 211 alin. (1) și alin. (2) lit. a) Cod penal, raportat la 210 alin. (1) lit. a) și b) Cod penal, cu aplicarea art. 182 lit. c) Cod penal, art. 77 alin. (1) lit. a) și d) Cod penal și art. 396 alin. 10 Cod procedură penală, a fost condamnat inculpatul F.M.D (fiul lui I și E, născut la data de _ în mun. București, domiciliat în mun. București, str. I.V nr. _, sector _, CNP – _, fără antecedente penale) la pedeapsa de 4 (patru) ani și 8 (opt) luni închisoare, pentru săvârșirea infracțiunii de trafic de minori.

În baza art. 67 alin. (2) raportat la art. 66 alin. (1) lit. a), b), n) și o) Cod penal, s-a interzis inculpatului, pe o perioadă de 3 ani, cu titlu de pedeapsă complementară, exercitarea dreptului de a fi ales în autoritățile publice sau în orice alte funcții publice, a dreptului de a ocupa o funcție care implică exercițiul autorității de stat, a dreptului de a comunica cu persoana vătămată L.R.A sau cu membrii familiei acesteia și cu inculpatul C.N și a dreptului de a se apropia de locuința persoanei vătămate sau de alte locuri în care aceasta desfășoară activități sociale.

În baza art. 65 alin. (1) raportat la art. 66 alin. (1) lit. a), b), n) și o) Cod penal, exercițiul aceluiași drepturi a fost interzis cu titlu de pedeapsă accesorie.

În temeiul art. 211 alin. (1) și alin. (2) lit. a) Cod penal, raportat la 210 alin. (1) lit. a) și b) Cod penal, cu aplicarea art. 182 lit. c) Cod penal, art. 77 alin. (1) lit. a) și d) Cod penal și art. 396 alin. 10 Cod procedură penală, a fost condamnat același inculpat la pedeapsa de 4 (patru) ani și 8 (opt) luni închisoare, pentru săvârșirea infracțiunii de trafic de minori.

În baza art. 67 alin. (2) raportat la art. 66 alin. (1) lit. a), b), n) și o) Cod penal, s-a interzis inculpatului, pe o perioadă de 3 ani, cu titlu de pedeapsă complementară, exercitarea dreptului de a fi ales în autoritățile publice sau în orice alte funcții publice, a dreptului de a ocupa o funcție care implică exercițiul autorității de stat, a dreptului de a comunica cu persoana vătămată L.R.A sau cu membrii familiei acesteia și cu inculpatul C.N și a dreptului de a se apropia de locuința persoanei vătămate sau de alte locuri în care aceasta desfășoară activități sociale.

În baza art. 65 alin. (1) raportat la art. 66 alin. (1) lit. a), b), n) și o) Cod penal, exercițiul aceluiași drepturi a fost interzis cu titlu de pedeapsă accesorie.

În temeiul art. 213 alin. (1) și (3) Cod penal, cu aplicarea art. 77 alin. (1) lit. a) și d) și art. 396 alin. (10) Cod procedură penală a fost condamnat același inculpat la pedeapsa de 2 (doi) ani închisoare, pentru săvârșirea infracțiunii de proxenetism.

În baza art. 67 alin. (1) raportat la art. 66 alin. (1) lit. a), b), n) și o) Cod penal, s-a interzis inculpatului, pe o perioadă de 2 ani, cu titlu de pedeapsă complementară, exercitarea dreptului de a fi ales în autoritățile publice sau în orice alte funcții publice, a dreptului de a ocupa o funcție care implică exercițiul autorității de stat, a dreptului de a comunica cu persoana vătămată L.R.A sau cu membrii familiei acesteia și cu inculpatul C.N și a dreptului de a se apropia de locuința persoanei vătămate sau de alte locuri în care aceasta desfășoară activități sociale.

În baza art. 65 alin. (1) raportat la art. 66 alin. (1) lit. a), b), n) și o) Cod penal, exercițiul aceluiași drepturi a fost interzis cu titlu de pedeapsă accesorie.

În temeiul art. 213 alin. (1) și (3) Cod penal, cu aplicarea art. 77 alin. (1) lit. a) și d) și art. 396 alin. (10) Cod procedură penală, a fost condamnat același inculpat la pedeapsa de 2 (doi) ani închisoare, pentru săvârșirea infracțiunii de proxenetism.

În baza art. 67 alin. (1) raportat la art. 66 alin. (1) lit. a), b), n) și o) Cod penal, s-a interzis inculpatului, pe o perioadă de 2 ani, cu titlu de pedeapsă complementară, exercitarea dreptului de a fi ales în autoritățile publice sau în orice alte funcții publice, a dreptului de a ocupa o funcție care implica exercițiul autorității de stat, a dreptului de a comunica cu persoana vătămată L.R.A sau cu membrii familiei acesteia și cu inculpatul C.N și a dreptului de a se apropia de locuința persoanei vătămate sau de alte locuri în care aceasta desfășoară activități sociale.

În baza art. 65 alin. (1) raportat la art. 66 alin. (1) lit. a), b), n) și o) Cod penal, exercițiul acelorași drepturi a fost interzis cu titlu de pedeapsă accesorie.

În temeiul art. 213 alin. (1) Cod penal, cu aplicarea art. 396 alin. (10) Cod procedură penală a fost condamnat același inculpat la pedeapsa de 1 (un) an și 4 (patru) luni închisoare, pentru săvârșirea infracțiunii de proxenetism.

În baza art. 67 alin. (1) raportat la art. 66 alin. (1) lit. a) și b) Cod penal, s-a interzis inculpatului, pe o perioadă de 1 an, cu titlu de pedeapsă complementară, exercitarea dreptului de a fi ales în autoritățile publice sau în orice alte funcții publice și a dreptului de a ocupa o funcție care implica exercițiul autorității de stat.

În baza art. 65 alin. (1) raportat la art. 66 alin. (1) lit. a), b), n) și o) Cod penal, s-a interzis inculpatului, cu titlu de pedeapsă accesorie, exercitarea dreptului de a fi ales în autoritățile publice sau în orice alte funcții publice și a dreptului de a ocupa o funcție care implica exercițiul autorității de stat.

În baza art. 39 alin. (1) lit. b) Cod penal, raportat la art. 38 alin. (1) și (2) Cod penal, au fost contopite pedepsele principale stabilite (4 ani și 8 luni închisoare, 4 ani și 8 luni închisoare, 2 ani închisoare, 2 ani închisoare, 1 an și 4 luni închisoare) și aplică inculpatului pedeapsa cea mai grea, de 4 ani și 8 luni închisoare, sporită cu 3 ani și 4 luni închisoare, inculpatul urmând să execute pedeapsa rezultantă de 8 (opt) ani închisoare.

În baza art. 45 alin. (2) Cod penal, s-a aplicat inculpatului, alături de pedeapsa închisorii, pedeapsa complementară constând în interzicerea exercitării drepturilor prevăzute de art. 66 alin. (1) lit. a), b), n) și o) Cod penal (dreptul de a fi ales în autoritățile publice sau în orice alte funcții publice, dreptul de a ocupa o funcție care implica exercițiul autorității de stat, dreptul de a comunica cu persoana vătămată L.R.A sau cu membrii familiei acesteia și cu inculpatul C.N și dreptul de a se apropia de locuința persoanei vătămate sau de alte locuri în care aceasta desfășoară activități sociale), pe o perioadă de 3 ani, după executarea sau considerarea ca executată a pedepsei principale.

În baza art. 45 alin. (5), raportat la art. 45 alin. (2) Cod penal, exercițiul acelorași drepturi a fost interzis cu titlu de pedeapsă accesorie.

În baza art. 72 alin. (1) Cod penal, s-a scăzut din durata pedepsei închisorii aplicate, perioada reținerii, din data de 19.08.2021, perioada arestării preventive, de la data de 20.08.2021 până la data de 20.04.2022 și perioada arestului la domiciliu, de la data de 21.04.2022 la zi.

În temeiul art. 399 alin. (1) Cod procedură penală a fost menținută măsura arestului la domiciliu, dispusă față de inculpatul F.M.D, prin încheierea din data de 13.04.2022, pronunțată de Tribunalul București – Secția I Penală, în dosarul nr. _/3/2021/a4, definitivă prin încheierea nr. _/CO/20.04.2022, pronunțată de Curtea de Apel București – Secția a II-a Penală.

În baza art. 112 alin. (1) lit. b) Cod penal, s-au confiscat de la inculpatul F.M.D următoarele bunuri: un telefon mobil marca Iphone, model X, cu seria IMEI1:_, seria IMEI2:_, având inserată cartela SIM cu nr. de apel: _, seria:_, o cartelă SIM cu seria _, un telefon mobil marca Allview, model P9 Lite, cu seria IMEI1:_, seria IMEI2:_

În temeiul art. 7 alin. 1, raportat la art. 4 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 76/2008, cu modificările și completările ulterioare, s-a dispus prelevarea de probe biologice de la inculpat, în vederea introducerii profilului genetic în Sistemului Național de Date Genetice Judiciare.

II. În temeiul art. 211 alin. (1) și alin. (2) lit. a) Cod penal, raportat la 210 alin. (1) lit. a) și b) Cod penal, cu aplicarea art. 182 lit. c) Cod penal, art. 77 alin. (1) lit. a) și d) Cod penal și art. 396 alin. (10) Cod procedură penală, a fost condamnată inculpata T.A.C (fiica lui M și G, născută la _ în mun. București, domiciliată în mun. București, str. D nr. _, sector _, CNP – _, fără antecedente penale) la pedeapsa de 4 (patru) ani și 8 (opt) luni închisoare, pentru săvârșirea infracțiunii de trafic de minori.

În baza art. 67 alin. (2) raportat la art. 66 alin. (1) lit. a), b), n) și o) Cod penal, s-a interzis inculpatei, pe o perioadă de 3 ani, cu titlu de pedeapsă complementară, exercitarea dreptului de a fi aleasă în autoritățile publice sau în orice alte funcții publice, a dreptului de a ocupa o funcție care implica exercițiul autorității de stat, a dreptului de a comunica cu persoana vătămată L.R.A sau cu membrii familiei acesteia și cu inculpatul C.N și a dreptului de a se apropia de locuința persoanei vătămate sau de alte locuri în care aceasta desfășoară activități sociale.

În baza art. 65 alin. (1) raportat la art. 66 alin. (1) lit. a), b), n) și o) Cod penal, exercițiul aceluiași drepturi a fost interzis cu titlu de pedeapsă accesorie.

În temeiul art. 211 alin. (1) și alin. (2) lit. a) Cod penal, raportat la 210 alin. (1) lit. a) și b) Cod penal, cu aplicarea art. 182 lit. c) Cod penal, art. 77 alin. (1) lit. a) și d) Cod penal și art. 396 alin. (10) Cod procedură penală, a fost condamnată aceeași inculpată la pedeapsa de 4 (patru) ani și 8 (opt) luni închisoare, pentru săvârșirea infracțiunii de trafic de minori.

În baza art. 67 alin. (2) raportat la art. 66 alin. (1) lit. a), b), n) și o) Cod penal, s-a interzis inculpatei, pe o perioadă de 3 ani, cu titlu de pedeapsă complementară, exercitarea dreptului de a fi aleasă în autoritățile publice sau în orice alte funcții publice, a dreptului de a ocupa o funcție care implica exercițiul autorității de stat, a dreptului de a comunica cu persoana vătămată L.R.A sau cu membrii familiei acesteia și cu inculpatul C.N și a dreptului de a se apropia de locuința persoanei vătămate sau de alte locuri în care aceasta desfășoară activități sociale.

În baza art. 65 alin. (1) raportat la art. 66 alin. (1) lit. a), b), n) și o) Cod penal, exercițiul aceluiași drepturi a fost interzis cu titlu de pedeapsă accesorie.

În temeiul art. 213 alin. (1) și (3) Cod penal, cu aplicarea art. 77 alin. (1) lit. a) și d) și art. 396 alin. (10) Cod procedură penală, a fost condamnată aceeași inculpată la pedeapsa de 2 (doi) ani închisoare, pentru săvârșirea infracțiunii de proxenetism.

În baza art. 67 alin. (2) raportat la art. 66 alin. (1) lit. a), b), n) și o) Cod penal, s-a interzis inculpatei, pe o perioadă de 2 ani, cu titlu de pedeapsă complementară, exercitarea dreptului de a fi aleasă în autoritățile publice sau în orice alte funcții publice, a dreptului de a ocupa o funcție care implica exercițiul autorității de stat, a dreptului de a comunica cu persoana vătămată L.R.A sau cu membrii familiei acesteia și cu inculpatul C.N și a dreptului de a se apropia de locuința persoanei vătămate sau de alte locuri în care aceasta desfășoară activități sociale.

În baza art. 65 alin. (1) raportat la art. 66 alin. (1) lit. a), b), n) și o) Cod penal, exercițiul aceluiași drepturi a fost interzis cu titlu de pedeapsă accesorie.

În temeiul art. 213 alin. (1) și (3) Cod penal, cu aplicarea art. 77 alin. (1) lit. a) și d) și art. 396 alin. (10) Cod procedură penală, a fost condamnată aceeași inculpată la pedeapsa de 2 (doi) ani închisoare, pentru săvârșirea infracțiunii de proxenetism.

În baza art. 67 alin. (2) raportat la art. 66 alin. (1) lit. a), b), n) și o) Cod penal, s-a interzis inculpatei, pe o perioadă de 2 ani, cu titlu de pedeapsă complementară, exercitarea dreptului de a fi aleasă în autoritățile publice sau în orice alte funcții publice, a dreptului de a ocupa o funcție care implica exercițiul autorității de stat, a dreptului de a comunica cu persoana vătămată L.R.A sau cu membrii familiei acesteia și cu inculpatul C.N și a dreptului de a se apropia de locuința persoanei vătămate sau de alte locuri în care aceasta desfășoară activități sociale.

În baza art. 65 alin. (1) raportat la art. 66 alin. (1) lit. a), b), n) și o) Cod penal, exercițiul aceluiași drepturi a fost interzis cu titlu de pedeapsă accesorie.

În baza art. 39 alin. (1) lit. b) Cod penal, raportat la art. 38 alin. (1) și (2) Cod penal, au fost contopite pedepsele principale stabilite (4 ani și 8 luni închisoare, 4 ani și 8 luni închisoare, 2 ani închisoare, 2 ani închisoare) și s-a aplicat inculpatei pedeapsa cea mai grea, de 4 ani și 8 luni închisoare, sporită cu 2 ani, 10 luni și 20 zile închisoare, inculpata urmând să execute pedeapsa rezultantă de 7 (șapte) ani, 6 (șase) luni și 20 (douăzeci) zile închisoare.

În baza art. 45 alin. (3) lit. a) Cod penal, s-a aplicat inculpatei, alături de pedeapsa închisorii, pedeapsa complementară constând în interzicerea exercitării drepturilor prevăzute de art. 66 alin. (1) lit. a) a), b), n) și o) Cod penal (dreptul de a fi aleasă în autoritățile publice sau în orice alte funcții publice, dreptul de a ocupa o funcție care implica exercițiul autorității de stat, dreptul de a comunica cu persoana vătămată L.R.A sau cu membrii familiei acesteia și cu inculpatul C.N și dreptul de a se apropia de locuința persoanei

vătămate sau de alte locuri în care aceasta desfășoară activități sociale), pe o perioadă de 3 ani, după executarea sau considerarea ca executată a pedepsei principale.

În baza art. 45 alin. 5, raportat la art. 45 alin. 3 lit. a Cod penal, exercițiul aceluiași drepturi a fost interzis cu titlu de pedeapsă accesorie.

În baza art. 72 alin. (1) Cod penal, s-a scăzut din durata pedepsei închisorii aplicate, perioada reținerii, din data de 19.08.2021, perioada arestării preventive, de la data de 20.08.2021 până la data de 20.04.2022 și perioada arestului la domiciliu, de la data de 21.04.2022 la zi.

În temeiul art. 399 alin. (1) Cod procedură penală, a fost menținută măsura arestului la domiciliu, dispusă față de inculpata T.A.C, prin încheierea din data de 13.04.2022, pronunțată de Tribunalul București – Secția I Penală, în dosarul nr. _/3/2021/a4, definitivă prin încheierea nr. _/CO/20.04.2022, pronunțată de Curtea de Apel București – Secția a II-a Penală.

În baza art. 112 alin. (1) lit b Cod penal, s-a confiscat de la inculpata T.A.C un telefon mobil marca Samsung, model Galaxy J6 Plus, cu seria IMEI1_, seria IMEI _, având inserată cartela SIM cu nr. de apel:_, seria:_

În temeiul art. 7 alin. 1, raportat la art. 4 alin. (1) lit. b din Legea nr. 76/2008, cu modificările și completările ulterioare s-a dispus prelevarea de probe biologice de la inculpată, în vederea introducerii profilului genetic în Sistemului Național de Date Genetice Judiciare.

III. În temeiul art. 129 Cod penal, raportat la art. 114 alin. (2) lit. b) Cod penal, cu aplicarea art. 124 Cod penal și art. 396 alin. 10 Cod procedură penală, s-a aplicat inculpatului C.N (fiul lui N și A, născut la data de _ în mun. București, sector 1, domiciliat în mun. București, str. P nr. _, sector _, CNP – _, fără antecedente penale) măsura educativă a internării într-un centru educativ pe o perioadă de 2 (doi) ani, pentru săvârșirea a două infracțiuni de trafic de minori, prevăzute de art. 211 alin. (1) și alin. (2) lit. a) Cod penal, raportat la 210 alin. (1) lit. a) și b) Cod penal, cu aplicarea art. 182 lit. c) Cod penal și art. 77 alin. (1) lit. a) Cod penal, și a două infracțiuni de proxenetism, prevăzute de art. 213 alin. (1) și (3) Cod penal, cu aplicarea art. 77 lit. a) Cod penal, toate cu aplicarea art. 113 alin. (2) Cod penal și art. 38 alin. (1) și (2) Cod penal.

În temeiul art. 399 alin. (1) Cod procedură penală , a fost menținută măsura controlului judiciar, dispusă față de inculpatul C.N, prin ordonanța din data de 19.08.2021, emisă de Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Direcția de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism – Structura Centrală – Secția de Combatere a Criminalității Organizate, în dosarul nr. _/D/P/2021.

În temeiul art. 397 alin. (1) Cod procedură penală, raportat la art. 19 și art. 25 Cod procedură penală, cu aplicarea cu aplicarea art. 1349, 1357 și 1382 Cod civil a fost admisă, în parte, acțiunea civilă exercitată de partea civilă L.R.A, prin reprezentant legal Directorul Direcției Generale de Asistență Socială și Protecția Copilului Sector _, în contradictoriu cu inculpații F.M.D, T.A.C și C.N, și, în consecință, obligă inculpații, în solidar, să plătească părții civile suma de 50000 euro (în lei, la cursul de schimb stabilit de Banca Națională a României, valabil în ziua plății), cu titlu de despăgubiri pentru prejudiciul moral.

Pentru a dispune astfel, cu relevanță pentru soluționarea prezentelor apeluri, prima instanță a reținut aceeași situație de fapt ca cea descrisă prin rechizitoriul, arătând că prin rechizitoriul din data de 08.11.2021, emis de Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție - Direcția de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism – Structura Centrală - Secția de Combatere a Criminalității Organizate, în dosarul nr. _/D/P/2021, s-a dispus trimiterea în judecată a inculpaților:

1. F.M.D, sub aspectul săvârșirii a două infracțiuni de trafic de minori, prevăzută de art. 211 alin. (1) și (2), lit. a) raportat la art. 210 alin. (1), lit. a) și b) din Codul penal cu referire la art. 182 lit. c) din Codul penal, a două infracțiuni de proxenetism, prevăzute de art. 213 alin. (1) și (3) din Codul penal (cu referire la persoana vătămată L. R. A), fiecare cu aplicarea art. 77 alin. (1) lit. a) și d) din Codul penal și a unei infracțiuni de proxenetism, prevăzute de art. 213 alin. (1) din Codul penal cu referire la numita T.A:C), toate cu aplicarea art. 38 alin. (1) și (2) din Codul penal.

2. T.A.C sub aspectul săvârșirii a două infracțiuni de trafic de minori, prevăzute de art. 211 alin. (1) și (2), lit. a) raportat la art. 210 alin. (1), lit. a) și b) din Codul penal cu referire la art. 182 lit. c) din Codul penal, a două infracțiuni de proxenetism, prevăzute de art. 213 alin. (1) și (3) din Codul penal (cu referire la persoana vătămată L.R.A), fiecare cu aplicarea art. 77 alin. (1) lit. a) și d) din Codul penal, toate cu aplicarea art. 38 alin. (1) și (2) din Codul penal,

3. C.N, sub aspectul săvârșirii a două infracțiuni de trafic de minori, prevăzute de art. 211 alin. (1) și (2), lit. a) raportat la art. 210 alin. (1), lit. a) și b) din Codul penal cu referire la art. 182 lit. c) din Codul penal, a două infracțiuni de proxenetism, prevăzute de art. 213 alin. (1) și (3) din Codul penal (cu referire la persoana vătămată L.R.A), fiecare cu aplicarea art. 77 alin. (1) lit. a) din Codul penal, toate cu aplicarea art. 38 alin. (1) și (2) din Codul penal și art. 113 alin. (2) din Codul penal.

În actul de sesizare a instanței s-a reținut, în esență, că la începutul anului 2021, în cursul lunii februarie, inculpatul C.N, profitând de starea de vădită vulnerabilitate a victimei, a recrutat-o, în scopul exploatării sexuale, prin inducere în eroare (promisiuni privind o viață mai bună alături de acesta, posibilitatea de a locui la domiciliul său în cadrul unei familii), pe persoana vătămată L.R.A, minoră în vârstă de 15 ani la acea dată, persoană plasată într-un centru de plasament, a adăpostit-o la domiciliul său din mun. B, str. P nr. __, sector __, totodată.

Ulterior, în perioada 05.05.2021 – 11.05.2021, prin constrângere (agresiuni fizice și verbale), în baza înțelegerii cu inculpatul F.M.D și T.A.C, a transportat persoana vătămată la reședința acestora din urmă situată în com. C, sat D, str. T nr. __, bl. __, et. __, ap. __, jud. I, unde a fost adăpostită și unde a practicat prostituția (în folosul patrimonial al inc. F.M.D, T.A.C și C.N), împreună cu inc. T.A.C, persoană ce a desfășurat această activitate în perioada 05.05.2021 – 19.08.2021 în beneficiul patrimonial al inc. F.M.D, activitate ce i-a fost înlesnită victimei L.R.A de către F.M.D, T.A. și C.N, prin asigurarea locului de practicare a prostituției, efectuarea de fotografii, publicarea acestora pe site – urile de profil, respectiv publi24.ro, și oferirea de obiecte vestimentare necesare desfășurării activității, însușindu-și sumele de bani obținute de persoana vătămată, până la descoperirea acesteia de către organele de poliție, respectiv la data de 11.05.2021.

La data de 08.08.2021 inc. C.N, în baza unei noi rezoluții infracționale, profitând de starea de vădită vulnerabilitate a victimei, a recrutat-o, în scopul exploatării sexuale, prin inducere în eroare (promisiuni privind o viață mai bună alături de acesta, posibilitatea de a locui la domiciliul său în cadrul unei familii), pe persoana vătămată L.R.A, minoră în vârstă de 16 ani la acea dată, persoană plasată într-un centru de plasament, a adăpostit-o la domiciliul său din mun. B, str. P nr. __, sector __, totodată, iar ulterior la data de 16.08.2021, prin constrângere (agresiuni fizice și verbale), în baza înțelegerii cu inc. F.M.D și T.A.C, a transportat persoana vătămată la reședința acestora din urmă situată în com. C, sat D, str. T nr. __, bl. __, et. __, ap. __, jud. I, unde a fost adăpostită în vederea practicării prostituției în folosul patrimonial al inc. F.M.D, T.A.C și C.N, activitate înlesnită de către aceștia prin asigurarea locului de practicare a prostituției, efectuarea de fotografii, publicarea acestora pe site – urile de profil, respectiv publi24.ro, și oferirea de obiecte vestimentare necesare desfășurării activității, până la descoperirea acesteia de către organele de poliție, respectiv la data de 17.08.2021.

Prin încheierea din data de 20.01.2022, pronunțată de judecătorul de cameră preliminară, în dosarul nr. __/3/2021/a1, definitivă prin necontestare, s-a dispus începerea judecării în cauză, față de inculpați, pentru săvârșirea infracțiunilor indicate în actul de sesizare a instanței.

Analizând probele administrate în faza de urmărire penală, instanța de fond a reținut că la data de 11.05.2021 organele de poliție din cadrul DGPMB – Poliția Sectorului 3 – Serviciul de Investigații Criminale au fost sesizate telefonic de către numita Stancu Marcela, reprezentantă a DGASPC – Sector 3, iar aceasta a învederat faptul că în cursul aceleiași zile a fost încunoștințată telefonic de către o persoană de sex feminin care s-a recomandat cu numele Angelica, cu privire la împrejurarea că minora L.R.A, sesizată ca persoană dispărută din data de 21.04.2021, practică prostituția, fără a menționa și alte detalii, totodată, numita S.M a pus la dispoziția organelor de poliție nr. de telefon al numitei A, respectiv __.

Organele de poliție au apelat acest post telefonic, iar cu această ocazia a răspuns martora C.A, care le-a comunicat că fiul său, inculpatul C.N, cunoaște mai multe detalii despre această împrejurare, iar din discuțiile purtate cu organele de poliție, de către acesta din urmă, a reieșit că o cunoaște pe minora L.R.A, întrucât a fost prietena sa, și are cunoștință despre faptul că în prezent aceasta se află la adresa din com. R, sat R, str. T nr. __, bl.-, ap. __, C, unde practică prostituția.

În aceste condiții, în ziua respectivă, organele de poliție s-au deplasat la adresa indicată, iar în acest apartament i-au identificat pe L.R.A, F.M.D și T.A.C, iar minora a fost condusă la sediul Poliției Sectorului 3 pentru a fi predată reprezentanților DGASPC – Sector 3, aceasta beneficiind de măsura protecției speciale de plasament în cadrul Complexului de servicii ”Noi Orizonturi”, iar în timpul deplasării spre sediul unității

de poliție minora a afirmat că practica prostituția în acel apartament, în urma unor anunțuri publicate de inc. F.M.D și T.A.C pe internet, respectiv pe site – ul publi24, iar banii erau luați de către aceștia.

La data de 12.05.2021 a fost audiată minora L.R.A, iar aceasta a declarat că înainte de sărbătorile pascale din anul 2021 a plecat de la apartamentul ”Curcubeul” și a mers la prietenul său C.N, care locuiește în cartierul Ferentari, fără a putea preciza adresa exactă, iar după aproximativ două săptămâni, timp în care a locuit la domiciliul acestuia, acesta i-a propus să meargă la prietenii săi care locuiesc în comuna C, la un apartament, precizând că nu cunoaște adresa acestuia. Astfel, a mai arătat că în acel apartament locuiau două persoane, respectiv D și A, iar aceasta din urmă practica prostituția. A mai precizat că a stat la aceștia timp de două zile, după care A i-a propus să practice și ea prostituția, propunere ce a fost acceptată, cu mențiunea că nu a fost supusă unor presiuni în acest sens. Totodată, a menționat că anunțurile în vederea racolării de clienți erau publicate pe site – ul publi24 de către A, negocierile cu acești clienți erau purtate tot de aceasta, care primea clienții în apartament și apoi o prezenta pe minoră.

A mai precizat că a practicat prostituția în beneficiul celor două persoane timp de aproximativ o săptămână, având doi clienți pe zi, afirmând că A avea și șapte într-o singură zi, întrucât lucra și noaptea, de asemenea, a arătat că și D publica anunțuri pe site – ul respectiv. Minora a afirmat că nu a întreținut acte sexuale cu D și că aceste persoane aveau cunoștință despre starea de minoritate a acesteia. La un moment dat, cu o săptămână înainte de descoperirea acesteia de către organele de poliție, minora le-a cerut celor doi partea sa din sumele obținute, însă aceștia au refuzat, precizând că este probabil ca despre partea financiară să se fi înțeles cu inc. C.N, în sensul acordării acestuia a unui procent din sumele obținute. A mai arătat că D și A, identificați de organele de poliție în acel apartament, îi cumpărau țigări și mâncare. Totodată, a arătat că la momentul apariției organelor de poliție nu le-a comunicat acestora faptul că practica prostituția, fiindu-i rușine.

În urma investigațiilor efectuate de către lucrătorii de poliție a rezultat că minora a părăsit centrul de plasament la data de 08.08.2021, conform susținerilor verbale ale reprezentantului DGASPC – Sector 3, care a afirmat și că a sesizat dispariția minorei organelor de poliție, iar aceasta în ultimele trei zile a locuit la adresa inc. C.N urmând ca în cursul acelei zile să se reîntoarcă în centru.

În continuare, au fost redade declarațiile persoanei vătămate din data de 18.08.2021, declarațiile numitului C.N, ale martorei C.A, procesele-verbale de redare a convorbirilor telefonice interceptate, declarațiile inculpaților F.M.D și T.A.C.

Tribunalul a reținut, pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală, aceeași situație de fapt expusă și în actul de sesizare a instanței și recunoscută de inculpați în faza de judecată.

S-a arătat că probatoriul administrat în cursul urmăririi penale (declarațiile persoanei vătămate L.R.A din 12.05.2021, D.C.C.O. Proces-verbal din 17.08.2021, D.C.C.O., documente transmise de D.G.A.S.P.C. Sector 3 referitoare la persoana vătămată L.R.A, declarația martorei C.A din 18.07.2021, declarațiile inculpaților, declarația dată în calitate de martor de către inc. C.N din 18.08.2021, proces-verbal din 18.08.2021 de consemnare rezumativă a convorbirilor interceptate și înregistrate, proces-verbal de percheziție domiciliară din 19.08.2021 și documente ridicate la percheziția domiciliară, proces-verbal din 08.09.2021 de percheziție sisteme informatice – inc. F.M.D), analizat în ansamblu și însușit de inculpați în cursul judecării, coroborat cu declarațiile acestora, în care au recunoscut săvârșirea faptelor, conduce la concluzia săvârșirii de către fiecare dintre inculpați a faptelor reținute în sarcina lor.

Astfel, în sarcina inculpatului F.M.D , tribunalul a reținut că, în baza unei înțelegeri cu coinculpații C.N și T.A.C, a adăpostit-o pe persoana vătămată L.R, în perioada 05.05.2021 – 11.05.2021, la reședința comună a inculpatului și a numitei T.A.C, situată în com. C, sat D, str. T nr. __, bl. __, et. __, ap. __, jud. I, unde aceasta a practicat prostituția, împreună cu inculpata T.A.C, în folosul patrimonial al celor trei inculpați, activitate ce i-a fost înlesnită victimei de către F.M.D, T.A.C și C.N, prin asigurarea locului de practicare a prostituției, efectuarea de fotografii, publicarea acestora pe site-urile de profil, respectiv publi24.ro, și oferirea de obiecte vestimentare necesare desfășurării activității, însușindu-și sumele de bani obținute de persoana vătămată, până la descoperirea faptei de către organele de poliție, respectiv la data de 11.05.2021; ulterior, la data de 16.08.2021, în baza înțelegerii cu inculpații C.N și T.A.C, inculpatul a adăpostit-o pe aceeași persoană vătămată, în vederea practicării prostituției în folosul patrimonial al celor trei inculpați, activitate înlesnită de către aceștia prin asigurarea locului de practicare a prostituției, efectuarea de fotografii, publicarea acestora pe site-urile de profil, respectiv publi24.ro, și oferirea de obiecte vestimentare

necesare desfășurării activității, până la descoperirea faptei de către organele de poliție, respectiv la data de 17.08.2021. Totodată, inculpatul F.M.D a obținut foloase patrimoniale și de pe urma practicării prostituției de către coinculpata T.A.C, în perioada 05.05.2021 – 19.08.2021.

În sarcina inculpatei T.A.C tribunalul a reținut că, în baza unei înțelegeri cu coinculpații C.N și F.M.D, a adăpostit-o pe persoana vătămată Levai Rebeca, în perioada 05.05.2021 – 11.05.2021, la reședința comună a inculpatei și a numitului F.M.D, situată în com. C, sat D, str. T nr. __, bl. __, et. __, ap. __, jud. I, unde aceasta a practicat prostituția, în folosul patrimonial al celor trei inculpați, activitate ce i-a fost înlesnită victimei de către F.M.D, T.A.C și C.N, prin asigurarea locului de practicare a prostituției, efectuarea de fotografii, publicarea acestora pe site-urile de profil, respectiv publi24.ro, și oferirea de obiecte vestimentare necesare desfășurării activității, însușindu-și sumele de bani obținute de persoana vătămată, până la descoperirea faptei de către organele de poliție, respectiv la data de 11.05.2021; ulterior, la data de 16.08.2021, în baza înțelegerii cu inculpații C.N și F.M.D, inculpata a adăpostit-o pe aceeași persoană vătămată, în vederea practicării prostituției în folosul patrimonial al celor trei inculpați, activitate înlesnită de către aceștia prin asigurarea locului de practicare a prostituției, efectuarea de fotografii, publicarea acestora pe site-urile de profil, respectiv publi24.ro, și oferirea de obiecte vestimentare necesare desfășurării activității, până la descoperirea faptei de către organele de poliție, respectiv la data de 17.08.2021.

În sarcina inculpatului C.N s-a reținut că, la începutul anului 2021, în cursul lunii februarie, acesta, profitând de starea de vădită vulnerabilitate a victimei L.R.A (minoră în vârstă de 15 ani la acea dată, persoană plasată într-un centru de plasament), a recrutat-o, în scopul exploatării sexuale, prin inducere în eroare (promisiuni privind o viață mai bună alături de acesta, posibilitatea de a locui la domiciliul său în cadrul unei familii), a adăpostit-o la domiciliul său din mun. B, str. P nr. __, sector __, totodată, iar ulterior în perioada 05.05.2021 – 11.05.2021, prin constrângere (agresiuni fizice și verbale), în baza înțelegerii cu inculpații F.M.D și T.A.C, a transportat persoana vătămată la reședința acestora din urmă situată în com. C, sat D, str. T nr. __, bl. __, et. __, ap. __, jud. I, unde a fost adăpostită și unde a practicat prostituția în folosul patrimonial al celor trei inculpați, activitate ce i-a fost înlesnită victimei de către inculpați, prin asigurarea locului de practicare a prostituției, efectuarea de fotografii, publicarea acestora pe site-urile de profil, respectiv publi24.ro, și oferirea de obiecte vestimentare necesare desfășurării activității, aceștia însușindu-și sumele de bani obținute de persoana vătămată, până la descoperirea faptei de către organele de poliție, respectiv la data de 11.05.2021. Ulterior, la data de 08.08.2021, inculpatul C.N, în baza unei noi rezoluții infracționale, profitând de starea de vădită vulnerabilitate a victimei, a recrutat-o din nou, în scopul exploatării sexuale, prin inducere în eroare (promisiuni privind o viață mai bună alături de acesta, posibilitatea de a locui la domiciliul său în cadrul unei familii), pe persoana vătămată L.R.A, a adăpostit-o la domiciliul său din mun. B, str. P nr. __, sector __, totodată, iar ulterior la data de 16.08.2021, prin constrângere (agresiuni fizice și verbale), în baza înțelegerii cu inculpații F.M.D și T.A.C, a transportat-o pe aceasta la reședința lor, situată în com. C, sat D, str. T nr. __, bl. __, et. __, ap. __, jud. I, unde a fost adăpostită în vederea practicării prostituției în folosul patrimonial al celor trei inculpați, activitate înlesnită de către aceștia prin asigurarea locului de practicare a prostituției, efectuarea de fotografii, publicarea acestora pe site-urile de profil, respectiv publi24.ro, și oferirea de obiecte vestimentare necesare desfășurării activității, până la descoperirea faptei de către organele de poliție, respectiv la data de 17.08.2021.

În drept, Tribunalul București a reținut că

I. Faptele inculpatului F.M.D, astfel cum au fost reținute pe baza probelor administrate, întrunesc elementele constitutive ale următoarelor infracțiuni: două infracțiuni de trafic de minori, prevăzute de art. 211 alin. (1) și alin. (2) lit. a) Cod penal, raportat la 210 alin. (1) lit. a) și b) Cod penal, cu aplicarea art. 182 lit. c) Cod penal, art. 77 alin. (1) lit. a) și d) Cod penal (săvârșite cu privire la persoana vătămată L.R.A); două infracțiuni de proxenetism, prevăzute de art. 213 alin. (1) și 3 Cod penal, cu aplicarea art. 77 alin. (1) lit. a) și d) (săvârșite cu privire la persoana vătămată L.R.A); o infracțiune de proxenetism, prevăzută de art. 213 alin. (1) Cod penal (săvârșită cu referire la inculpata T.A.C).

II. Faptele inculpatei T.A.C, astfel cum au fost reținute pe baza probelor administrate, întrunesc elementele constitutive ale următoarelor infracțiuni: două infracțiuni de trafic de minori, prevăzute de art. 211 alin. (1) și alin. (2) lit. a) Cod penal, raportat la 210 alin. (1) lit. a) și b) Cod penal, cu aplicarea art. 182 lit. c) Cod penal, art. 77 alin. (1) lit. a) și d) Cod penal (săvârșite cu privire la persoana vătămată L.R.A);

două infracțiuni de proxenetism, prevăzute de art. 213 alin. (1) și (3) Cod penal, cu aplicarea art. 77 alin. (1) lit. a) și d) (săvârșite cu privire la persoana vătămată L.R.A).

III. Faptele inculpatului C.N, astfel cum au fost reținute pe baza probelor administrate, întrunesc elementele constitutive ale următoarelor infracțiuni: două infracțiuni de trafic de minori, prevăzute de art. 211 alin. (1) și alin. (2) lit. a) Cod penal, raportat la 210 alin. (1) lit. a) și b) Cod penal, cu aplicarea art. 182 lit. c) Cod penal, art. 77 alin. (1) lit. a) și art. 113 alin. (2) Cod penal; două infracțiuni de proxenetism, prevăzute de art. 213 alin. (1) și (3) Cod penal, cu aplicarea art. 77 lit. a) și art. 113 alin. (2) Cod penal.

S-a precizat că elementul material al infracțiunilor de trafic de minori, reținute în sarcina fiecăruia dintre inculpați, a constat în recrutarea persoanei vătămate minore, în vârstă de 15 ani, de către inculpatul C.N, prin inducere în eroare, și adăpostirea acesteia, inițial de către inculpatul C.N, iar ulterior, ca urmare a exercitării unor acte de violență asupra victimei, în transportarea acesteia la reședința celorlalți doi inculpați, care au adăpostit-o, în vederea practicării prostituției, și i-au înlesnit această activitate.

Tribunalul a reținut existența unor rezoluții infracționale distincte ale celor trei inculpați, în raport de cele două perioade infracționale avute în vedere, prima dintre acestea epuizându-se la data de 11.05.2021, prin descoperirea faptei de către organele de poliție, iar cea de-a doua debutând la data de 08.08.2021, prin acțiunea inculpatului C.N de a o recruta din nou pe victimă, și epuizându-se la data de 17.08.2021, prin descoperirea faptei de către organele de poliție. În raport de această situație de fapt, tribunalul reține, astfel cum s-a arătat și în încheierea din data de 13.04.2022, că faptele fiecăruia dintre inculpați, săvârșite în raport de persoana vătămată L.R.A, întrunesc elementele constitutive a câte două infracțiuni de trafic de minori.

Urmarea imediată a faptelor de trafic de minori reținute în sarcina fiecăruia dintre inculpați a constat în starea de pericol creată la adresa libertății victimei minore, prin traficarea acesteia în scopul exploatarei, și în punerea în pericol a normalei dezvoltări fizice și psihice a persoanei vătămate, prin constrângerea acesteia, cu ajutorul actelor de violență fizică și verbală, să practice prostituția în folosul inculpaților.

S-a mai arătat că legătura de cauzalitate dintre elementul material și urmarea imediată a faptei a rezultat fără dubiu din probele administrate.

Având în vedere modalitatea de comitere a faptelor de trafic de minori (prin constrângerea victimei, respectiv profitând de starea acesteia de vulnerabilitate), tribunalul a reținut săvârșirea de către cei trei inculpați a variantei agravate a infracțiunii de trafic de minori, prevăzută de art. 211 alin. (2) lit. a, raportat la art. 210 alin. (1) lit. a și b Cod penal.

În ceea ce privește infracțiunea de proxenetism, s-a arătat că elementul material al acesteia, în legătură cu persoana vătămată L.R.A , a constat în înlesnirea practicării prostituției de către aceasta și în obținerea de foloase patrimoniale de pe urma practicării prostituției. Urmarea imediată a faptelor inculpaților a constat în punerea în pericol a normalei dezvoltări fizice și psihice a persoanei vătămate minore, prin înlesnirea practicării de către aceasta a actelor sexuale contra cost, urmată de obținerea de către inculpați de foloase de pe urma practicării prostituției de către victimă.

Legătura de cauzalitate dintre elementul material și urmarea imediată a faptelor a rezultat din materialitatea acestora.

Având în vedere vârsta victimei la data faptelor (15 ani), s-a reținut săvârșirea infracțiunilor de proxenetism în varianta agravată prevăzută de art. 213 alin. (3) Cod penal.

În condițiile în care cei trei inculpați au desfășurat activitatea infracțională împreună, iar inculpații F.M.D și T.A.C împreună și cu o persoană minoră (inculpatul C.N), în sarcina primilor doi au fost reținute circumstanțele agravate prevăzute de art. 77 lit. a) și d) Cod penal

În cazul inculpatului F.M.D, prin raportare la infracțiunea de proxenetism reținută în legătură cu coinculpata T.A.C, s-a reținut că elementul material a constat în obținerea de către inculpat de foloase patrimoniale de pe urma practicării prostituției de către coinculpată.

Urmarea imediată a constat în starea de pericol creată pentru libertatea psihică a persoanei care practică prostituția și pentru demnitatea acesteia.

Legătura de cauzalitate dintre elementul material și urmarea imediată a faptei a rezultat din materialitatea acesteia.

În ceea ce privește poziția subiectivă a inculpaților față de fapte și urmările acestora, tribunalul a reținut că fiecare dintre ei a acționat cu intenție directă, calificată fie prin scopul exploatării persoanei vătămate minore, fie prin scopul obținerii de foloase materiale de pe urma practicării de către aceasta a prostituției, respectiv, în cazul inculpatului F.M.D, și de pe urma practicării prostituției de către coinculpata T.A.C.

Constatând că sunt întrunite elementele constitutive ale infracțiunilor pentru care inculpații F.M.D și T.A.C au fost trimiși în judecată, fiind îndeplinite și condițiile răspunderii penale a acestora pentru faptele săvârșite, în temeiul art. 396 alin. (2) Cod procedură penală, instanța de fond a dispus condamnarea lor, la individualizarea pedepselor urmând a fi avute în vedere dispozițiile art. 74, art. 78, art. 213 alin. (3) Cod penal, și prevederile art. 396 alin. (10) Cod procedură penală

Astfel, instanța de fond a avut în vedere, pe de-o parte, gravitatea foarte ridicată a infracțiunilor de trafic de minori, în modalitatea reținută în sarcina fiecăruia dintre inculpați și modul de comitere a acestora, dar și gradul de pericol social semnificativ al infracțiunilor de proxenetism – adăpostirea minorei și determinarea acesteia să practice prostituția, în folosul material al inculpaților, aceștia obținând foloase materiale de pe urma activității de prostituție a victimei, natura și gravitatea rezultatului produs – periclitatea normalei dezvoltări fizice și psihice a persoanei vătămate, în vârstă de 15 ani la data faptelor, motivul săvârșirii infracțiunilor – obținerea de foloase materiale de pe urma exploatării persoanei vătămate, respectiv, în cazul inculpatului F.M.D, și de pe urma practicării prostituției de către coinculpata T.A.C.

În ceea ce privește circumstanțele personale ale inculpaților, tribunalul a reținut vârsta acestora (inculpatul F.M.D – 23 ani; inculpata T.A.C – 35 ani), precum și împrejurarea că au recunoscut săvârșirea faptelor și nu au împiedicat în nici un fel buna desfășurare a procesului penal. Totodată, din fișele de cazier judiciar ale inculpaților reiese că aceștia nu sunt cunoscuți cu antecedente penale.

În condițiile în care judecata s-a desfășurat conform procedurii prevăzute de art. 377 Cod procedură penală, instanța de fond a avut în vedere dispozițiile art. 396 alin. (10) Cod procedură penală, astfel că va reduce cu o treime limitele pedepsei închisorii, prevăzute pentru fiecare dintre infracțiunile reținute în sarcina inculpaților.

S-a făcut și aplicarea prevederilor art. 213 alin. (3) Cod penal, în sensul majorării cu jumătate a limitelor de pedeapsă prevăzute de art. 213 alin. (1) Cod penal pentru infracțiunile de proxenetism reținute în sarcina ambilor inculpați, ce o privesc pe persoana vătămată L.R.A .

Raportat la criteriile de individualizare analizate, tribunalul a apreciat că stabilirea în sarcina fiecărui inculpat, pentru fiecare dintre infracțiunile săvârșite, a unor pedepse orientate spre minimul special este aptă să asigure atingerea scopului sancțiunilor penale, fiind aplicate pedepsele principale, complementare și accesorii mai sus indicate.

În ceea ce privește latura civilă a cauzei, tribunalul a reținut că persoana vătămată L.R.A, prin reprezentant legal Directorul Direcției Generale de Asistență Socială și Protecția Copilului Sector 3 s-a constituit ca parte civilă cu suma de 100.000 euro, reprezentând prejudiciul moral cauzat minorei prin săvârșirea infracțiunilor de trafic de persoane și proxenetism. În motivarea cererii de constituire ca parte civilă, s-a arătat că asupra minorei s-a exercitat un abuz major, de natură a-i periclita acesteia dezvoltarea fizică, mentală, spirituală, morală și socială, precum și integritatea corporală.

Tribunalul a reținut, din interpretarea dispozițiilor art. 1349 și art. 1357 Cod civil, că pentru angajarea răspunderii civile delictuale este necesar a fi întrunite cumulativ următoarele condiții: a) existența unei fapte ilicite; b) existența unui prejudiciu; c) existența unui raport de cauzalitate între fapta ilicită și prejudiciu; d) existența vinovăției celui care a cauzat prejudiciul. Totodată, potrivit prevederilor art. 1382 Cod penal, cei care răspund pentru o faptă prejudiciabilă sunt ținuți solidar la reparație față de cel prejudiciat.

În ceea ce privește existența unei fapte ilicite a inculpaților, instanța de fond a constatat că aceasta este reprezentată de acțiunile conjugate ale celor trei inculpați, de recrutare, adăpostire, transportare a persoanei vătămate minore, în scopul exploatării acesteia, în modalitatea obligării la practicarea prostituției, acțiuni însoțite, ocazional, și de exercitarea de acte de violență fizică și psihică asupra victimei.

A mai arătat Tribunalul că partea civilă a suferit de pe urma faptei ilicite a inculpaților un prejudiciu moral. Astfel, având în vedere că, urmare a acțiunii inculpaților, persoana vătămată minoră a fost determinată să practice prostituția, fiind chiar constrânsă, ocazional, să obțină venituri din practicarea

prostituției, s-a apreciat că prejudiciul moral a constat în suferința fizică și psihică ce i-a fost cauzată victimei aflate în plin proces de creștere, precum și în periclitarea normalei sale dezvoltări fizice și psihice.

Cu privire la cuantificarea prejudiciului moral, instanța de fond a reținut că aceasta nu este supusă unor criterii legale de determinare. În acest caz, cuantumul daunelor morale se stabilește, prin apreciere, ca urmare a aplicării de către instanța de judecată a criteriilor referitoare la consecințele negative suferite de cei în cauză, în plan fizic și psihic, importanța valorilor lezate, măsura în care au fost vătămate aceste valori, intensitatea cu care au fost percepute consecințele vătămării de către părțile civile, măsura în care le-a fost afectată situația familială, profesională și socială.

Având în vedere suferința produsă părții civile, instanța de fond a mai reținut existența unui prejudiciu moral însemnat. Raportat, însă, la probele administrate instanța apreciază că suma solicitată cu titlu de despăgubiri pentru acoperirea prejudiciului moral este în mod vădit disproporționată, suma acordată cu acest titlu fiind destinată să compenseze suferințele resimțite de persoana vătămată și riscurile la care a fost supusă, fără a putea constitui, însă, o îmbogățire nejustificată a acesteia.

Pentru considerentele expuse, constatând că sunt întrunite cumulativ condițiile pentru angajarea răspunderii civile delictuale a inculpaților, în temeiul art. 397 alin. (1) Cod procedură penală, raportat la art. 19 și art. 25 Cod procedură penală, cu aplicarea cu aplicarea art. 1349, 1357 și 1382 Cod civil, tribunalul a admis, în parte, acțiunea civilă exercitată de partea civilă L.R.A, prin reprezentant legal Directorul Direcției Generale de Asistență Socială și Protecția Copilului Sector 3, în contradictoriu cu inculpații F.M.D, T.A.C și C.N și a obligat inculpații, în solidar, să plătească părții civile suma de 50.000 euro (în lei, la cursul de schimb stabilit de Banca Națională a României, valabil în ziua plății), cu titlu de despăgubiri pentru prejudiciul moral.

Împotriva acestei hotărâri au formulat apeluri inculpații F.M.D și T.A.C, cauza fiind înregistrată pe rolul Curții de Apel București – Secția a II-a Penală la data de 19.07.2022 sub nr. _/3/2021 (_/2022).

Prin motivele de apel depuse în scris, apelantul inculpat F.M.D a criticat hotărârea apelată, solicitând, în rejudecare, să se dispună: schimbarea încadrării juridice a faptelor pentru care a fost trimis în judecată, săvârșite cu privire la persoana vătămată L.R.A, din două infracțiuni de trafic de minori prevăzute de art 211 alin (1) și (2) lit a) Cod penal raportat la art 210 alin (1) lit a) și b) Cod penal cu aplicarea art 182 lit. c) Cod penal și art 77 alin (1) lit a) și d) Cod penal în o infracțiune de trafic de minori în forma continuată prevăzută de art 35 alin (1) Cod penal raportat la art 211 alin. (1) și (2) lit a) din Codul penal raportat la art 210 alin (1) lit a) și b) Cod penal cu aplicarea art 182 lit c) Cod penal și art 77 alin. (1) lit a) și d) Cod penal, precum și din două infracțiuni de proxenetism prevăzute de art 213 alin. (1) și (3) Cod penal cu aplicarea art. 77 alin. (1) lit a) și d) Cod penal în o infracțiune de proxenetism în forma continuată prevăzută de art 35 alin. 1 Cod penal raportat la art 213 alin 1 și 3 Cod penal, cu aplicarea art 77 alin 1 lit a și d Cod penal; schimbarea încadrării juridice a faptelor pentru care a fost trimis în judecată, cu privire la infracțiunea de proxenetism prevăzută de art. 213 alin 1 și 3 Cod penal cu aplicarea art 77 alin 1 lit a și d Cod penal, săvârșită la data de 16-17.08.2021 cu privire la persoana vătămată L.R.A, din infracțiunea de proxenetism consumată, prevăzută de art 213 alin 1 și 3 Cod penal cu aplicarea art. 77 alin 1 lit a și d Cod penal în infracțiunea de proxenetism în forma tentativei, prevăzută de art. 32 raportat la art. 213 alin 1 și 3 Cod penal cu aplicarea art 77 alin 1 lit a și d Cod penal; dispunerea unor soluții de condamnare pentru infracțiunile reținute în urma schimbărilor de încadrare juridică la pedepse orientate spre minimul special; reducerea cuantumului daunelor morale acordate persoanei vătămate L.R.A .

Apelanta-incipată T.A.C a solicitat schimbarea încadrării juridice date faptelor reținute în sarcina sa din două infracțiuni de trafic de minori prevăzute de art. 211 alin. (1) și (2) lit. a) Cod penal raportat la art. 210 alin. (1) lit. a) și b) Cod penal cu aplicarea art. 182 lit. c) Cod penal, art. 77 alin. (1) lit. a) și d) Cod penal și două infracțiuni de proxenetism prevăzute de art. 213 alin. (1) și (3) Cod penal cu aplicarea art. 77 alin. (1) lit. a) și d) Cod penal referitoare la persoana vătămată L.R.A în două infracțiuni de proxenetism prevăzute de art. 213 alin. (1) și (3) Cod penal cu aplicarea art. 77 alin. (1) lit. a) și d) Cod penal, cea de a doua cu reținerea dispozițiilor art. 32 C.pen.

A mai solicitat inculpata reducerea pedepselor aplicate în raport de noua încadrare juridică, având în vedere că se află la primul conflict cu legea penală, a avut o atitudine procesuală corectă, a recunoscut săvârșirea faptelor, uzând de procedura simplificată, și a cooperat pe deplin cu organele de urmărire penală.

Sub aspectul laturii civile a cauzei, a solicitat reducerea cuantumului daunelor morale, apreciind că acestea sunt exagerate.

În apel, apelanții inculpați F.M.D și T.A.C nu au dorit să dea declarații suplimentare. Au fost efectuate verificări cu privire la situația denunțurilor formulate de inculpatul F.M.D, fiind depuse la dosar adresele nr. _/VIII-1/2021 din data de 20.10.2022 și _/VIII-1/2021 din data de 21.11.2022 ale D.I.I.C.O.T. Structura Centrală.

Prin încheierile din datele de 21.07.2022, 14.09.2022 și 09.11.2022, Curtea a menținut măsura arestului la domiciliu dispusă față de inculpați.

La termenul din data de 09.11.2022, Curtea a respins ca nefondate cererile de schimbare a încadrării juridice formulate de către inculpați și, în baza art. 386 Cod procedură penală, a dispus schimbarea încadrării juridice pentru apelanții-inculpați F.M.D și T.A.C din două infracțiuni de trafic de minor prevăzute de art. 211 alin. (1) și 2 lit. a Cod penal raportat la art. 210 alin. (1) lit. a și b) Cod penal cu aplicarea art. 182 lit. c Cod penal, art. 77 alin. (1) lit. a și d) Cod penal și două infracțiuni de proxenetism prevăzute de art. 213 alin. (1) și 3 Cod penal cu aplicarea art. 77 alin. (1) lit. a și d) Cod penal referitoare la persoana vătămată L.R.A în două infracțiuni de trafic de minori prevăzute de art. 211 alin. (1) și 2 lit. a Cod penal raportat la art. 210 alin. (1) lit. a și b) Cod penal cu aplicarea art. 182 lit. c) Cod penal., art. 77 alin. (1) lit. a și d) Cod penal

A constatat Curtea că nu poate reține forma continuată a infracțiunii de trafic de minori, având în vedere că, în cuprinsul actului de sesizare, s-a arătat că rezoluția infracțională a fost întreruptă de către intervenția organelor de poliție, precum și intervalul destul de lung de la data de 11.05.2021 la data de 16.08.2021, care nu poate fi considerat un interval nici prea lung, nici prea scurt, astfel cum cere art. 35 alin. (1) Cod penal

S-a mai arătat că nu poate fi reținută nici doar o infracțiune de proxenetism în formă continuată, având în vedere că procurorul a reținut în sarcina inculpaților acțiuni de recrutare și de adăpostire a persoanei vătămate minore cu scopul exploatării acesteia prin inducerea în eroare și profitând de starea de vulnerabilitate, specifice infracțiunii de trafic de persoane.

Curtea, analizând apelurile declarate în cauză în raport de criticile formulate, dar și sub toate aspectele de fapt și de drept, conform art. 417 alin. (2) Cod procedură penală, constată următoarele:

Cu prioritate asupra situației de fapt reținute de prima instanță, Curtea constată că probele administrate în cursul urmăririi penale, însușite de inculpați în procedura prevăzută de art. 374 alin. 4, 375, 396 alin. 10 Cod procedură penală, dovedesc faptul că:

La începutul anului 2021, în cursul lunii februarie, C.N, profitând de starea de vădită vulnerabilitate a acesteia, a recrutat-o, în scopul exploatării sexuale, prin inducere în eroare (promisiuni privind o viață mai bună alături de acesta, posibilitatea de a locui la domiciliul său în cadrul unei familii), pe persoana vătămată L.R.A , minoră în vârstă de 15 ani la acea dată, persoană plasată într-un centru de plasament, și a adăpostit-o la domiciliul său din mun. B, str. P nr. _, sector _.

În perioada indicată, profitând de starea de vulnerabilitate a acesteia și de relația pe care persoana vătămată credea că o are cu el, C.N a determinat-o pe minora L.R.A să practice prostituția pentru ”a face bani”. În același timp, persoana vătămată a fost agresată în mod repetat de C.N, aspect ce rezultă atât din declarațiile victimei, cât și din declarațiile martorei C.A, ceea ce a contribuit la aservirea acesteia.

În acest context, la data de 05.05.2021, C.N a transportat-o pe persoana vătămată la reședința inculpaților F.M.D și T.A.C situată în com. C, sat D, str. T nr. _, bl._, et. _, ap. _, jud. I, în baza unei înțelegeri prealabile cu inculpatul F.M.D pentru ca L.R.A să practice prostituția la adresa indicată.

În perioada 05.05.2021-11.05.2021, persoana vătămată a fost adăpostită de cei doi inculpați și determinată să practice prostituția. Activitatea persoanei vătămate a fost înlesnită de inculpații F.M.D și T.A.C, prin asigurarea locului de practicare a prostituției, efectuarea de fotografii, publicarea acestora pe site – urile de profil, respectiv publi24.ro, și oferirea de obiecte vestimentare necesare desfășurării activității.

Persoana vătămată nu a beneficiat de nicio sumă de bani din cele obținute din întreținerea raporturilor sexuale, acestea fiind strânse de inculpata T.A.C. O parte din aceste sume au fost predate de cei doi inculpați lui C.N.

La data de 11.05.2021, minora a fost identificată la adresa inculpaților F.M.D și T.A.C de organele de poliție, fiind condusă în centrul de plasament.

În cursul lunii august 2021, persoana vătămată L.R.A a părăsit din nou centrul de plasament, a locuit câteva zile la C.N, după care, la data de 16.08.2021, acesta i-a comandat un taxi pentru a se deplasa la locuința inculpaților F.M.D și T.A.C, în ideea reluării activității de prostituție. Persoana vătămată a rămas la locuința inculpaților până la data de 18.08.2021, când a fost descoperită din nou de organele de poliție, fără ca în această perioadă să practice prostituția, deși acest lucru i-a fost cerut, în special, de inculpata T.A.C.

În același timp, din probele administrate în cursul urmăririi penale, mai rezultă faptul că, în perioada 05.05.2021 – 19.08.2021, inculpata T.A.C a desfășurat la adresa din com. C, sat D, str. T nr. __, bl__, et.__, ap. __, jud. I, în beneficiul patrimonial al inculpatului F.M.D .

Relevante în acest sens sunt: declarațiile persoanei vătămate L.R.A din 12.05.2021, D.C.C.O. Proces-verbal din 17.08.2021, D.C.C.O., documente transmise de D.G.A.S.P.C. Sector 3 ref. la persoana vătămată L.R.A, declarația martorei C.A din 18.07.2021, declarațiile inculpaților, declarația dată în calitate de martor de către inc. C.N din 18.08.2021, proces-verbal din 18.08.2021 de consemnare rezumativă a convorbirilor interceptate și înregistrate, proces-verbal de percheziție domiciliară din 19.08.2021 și documente ridicate la percheziția domiciliară, proces-verbal din 08.09.2021 de percheziție sisteme informatice – inc. F.M.D, mijloace de probă ce nu au fost contestate în prezenta cale de atac.

Raportat la situația de fapt mai sus prezentată, Curtea constată că încadrarea juridică corectă a faptelor reținute în sarcina inculpaților F.M.D și T.A.C este de două infracțiuni de trafic de minori prevăzute de art. 211 alin. (1) și 2 lit. a) Cod penal. raportat la art. 210 alin. (1) lit. a) și b) Cod penal cu aplicarea art. 182 lit. c) Cod penal, art. 77 alin. (1) lit. a) și d) Cod penal, prin raportare la victima minoră L.R.A, în cazul inculpatului F.M.D impunându-se și reținerea infracțiunii de proxenetism prevăzută de art. 213 alin. (1) Cod penal, prin raportare la numita T.A.C.

Cei doi inculpați au adăpostit în scopul exploatării sexuale, în condițiile art. 182 lit. c) Cod penal, persoana vătămată minoră L.R.A, în perioadele 05.05.-11.05.2021 și 16-18.08.2021, cunoscând faptul că aceasta fusese recrutată în vederea practicării prostituției de coinculpatul C.N prin constrângere, inducere în eroare și profitând de starea de vădită vulnerabilitate a acesteia. Acțiunea de traficare a persoanei vătămate a fost săvârșită de trei persoane împreună și de cei doi inculpați majori împreună cu inculpatul minor C.N, ceea ce justifică reținerea circumstanțelor agravante prevăzute de art. 77 alin. (1) lit. a) și d) Cod penal

În ceea ce privește posibilitatea reținerii concomitente a infracțiunii de trafic de persoane și proxenetism cu privire la aceeași persoană și pentru aceeași perioadă de timp, Curtea amintește faptul că Înalta Curte de Casație și Justiție – Secțiunile Unite s-a pronunțat prin decizia nr. XVI/2007, reținând sub imperiul Codului penal anterior că: „în cazul în care o persoană, fără a întrebuița constrângeri, îndeamnă sau înlesnește practicarea prostituției ori trage foloase de pe urma practicării prostituției de către persoane majore, săvârșește infracțiunea de proxenetism prevăzută de art. 329 alin. (1) din Codul penal.

În cazul în care o persoană, fără a întrebuița constrângerea, recrutează persoane majore pentru prostituție ori trafichează persoane majore în acest scop, fapta întrunește elementele constitutive ale infracțiunii de proxenetism, prevăzută de art. 329 alin. (2) tezele I și a II-a din Codul penal.

În situația unor acte de recrutare, transportare, transferare, cazare sau primire a unei persoane, prin amenințare, violență, răpire, fraudă ori înșelăciune, abuz de autoritate sau prin alte forme de constrângere ori profitând de imposibilitatea acelei persoane de a-și exprima voința sau prin oferirea, darea, acceptarea sau primirea de bani ori de alte foloase pentru obținerea consimțământului persoanei care are autoritate asupra altei persoane, în scopul exploatării acestei persoane, fapta întrunește elementele constitutive ale infracțiunii de trafic de persoane, prevăzută de art. 12 din Legea nr. 678/2001.

În cazul în care o persoană acționează asupra altei persoane prin modalitățile arătate la pct. 2 și 3, îndemnând, înlesnind sau trăgând foloase ori recrutând sau traficând persoane majore în vederea practicării de bunăvoie a prostituției, iar ulterior acționează asupra aceleiași persoane și prin modalitățile arătate în conținutul textului art. 12 din Legea nr. 678/2001, se va reține săvârșirea atât a infracțiunii prevăzute de art. 329 alin. (1) din Codul penal sau art. 329 alin. (2) tezele I și a II-a din Codul penal, după caz, cât și a infracțiunii prevăzute de art. 12 din Legea nr. 678/2001, în concurs real.”

Este real faptul că infracțiunile de trafic de persoane/minori și proxenetism au cunoscut o reconfigurare în urma intrării în vigoare a Noului Cod penal, însă Curtea apreciază că, în continuare, este exclusă reținerea unui concurs ideal între infracțiunea de trafic de minori și infracțiunea de proxenetism în condițiile reținute în rechizitoriu și în hotărârea apelată. Mutarea infracțiunii de proxenetism din categoria infracțiunilor vizând apărarea bunelor moravuri în relațiile de conviețuire socială și de asigurare licită a mijloacelor de existență în categoria infracțiunilor de "trafic și exploatarea persoanelor vulnerabile" este un argument suplimentar în acest sens, valorile ocrotite prin cele două infracțiuni având o bază comună.

De altfel, și în doctrina recentă s-a afirmat opinia potrivit căreia este exclusă reținerea concursului de infracțiuni între trafic de minori și proxenetism, arătându-se că, dincolo de elementele materiale specifice traficului – recrutare, transportare, transferare, adăpostire sau primire, ceea ce diferențiază cele două infracțiuni este elementul de exploatare, aceasta presupunând lipsa consimțământului (constrângere etc.) sau un consimțământ viciat (profitarea de starea de vulnerabilitate a victimei etc.).

În cauza de față, probele administrate dovedesc faptul că a avut loc o constrângere a victimei minore L.R.A și că inculpații au profitat de situația particulară a acesteia. Astfel, din declarațiile inculpaților F.M.D și T.A.C rezultă că aceștia aveau cunoștință de situația persoanei vătămate L.R.A, de faptul că aceasta fugise din centrul de plasament și că era căutată de poliție. De asemenea, aceștia au asistat la agresarea persoanei vătămate de către numitul C.N, inclusiv la acte de agresiune verbală, cum ar fi cele din data de 17.08.2021 când C.N i-a spus persoanei vătămate că nu poate merge împreună cu el și cu coinculpații la piscină pentru că „este urâtă și jegoasă și că este tăiată pe mâini și că îl face de răs”, chiar dacă ei personal nu au realizat astfel de acțiuni.

Din toate aceste elemente rezultă faptul că inculpații au avut cunoștință de starea de vulnerabilitate în care se afla persoana vătămată, dar și de faptul că asupra acesteia au fost exercitate acțiuni de constrângere de către C.N, condiții în care este exclusă reținerea infracțiunii de proxenetism prev. de art. 213 alin. (1) și 3 Cod penal cu aplicarea art. 77 alin. (1) lit. a) și d) Cod penal cum s-a solicitat de către inculpații T.A.C.

De asemenea, este exclusă și reținerea unei unice infracțiuni continuate de trafic de minori în sarcina inculpaților pentru întreg intervalul mai-august 2021, după cum s-a arătat și în încheierea din data de 09.11.2022. Intervalul dintre cele două perioade infracționale 05.05.-11.05.2021 și 16-18.08.2021 este unul de peste 3 luni de zile, aspect care, coroborat cu faptul că la data de 11.05.2021 persoana vătămată a fost preluată de la adresa inculpaților de organele de poliție, duce la concluzia că între cele două momente a existat o întrerupere a rezoluției infracționale.

În baza art. 421 pct. 2 lit. a Cod procedură penală, Curtea va admite apelurile formulate de inculpații F.M.D și T.A.C împotriva sentinței penale nr. _/10.06.2022 a Tribunalului București – Secția I Penală, pronunțate în dosarul nr. _/3/2021.

Va desființa, în parte, sentința penală apelată și, în rejudecare, va dispune condamnarea inculpaților F.M.D și T.A.C pentru infracțiunile reținute în sarcina lor în urma schimbării de încadrare juridică.

Din acest punct de vedere, Curtea constată că pedeapsa prevăzută de lege pentru infracțiunea de trafic de minori prevăzută de art. 211 alin. (1) și 2 lit. a) Cod penal raportat la art. 210 alin. (1) lit. a) și b) Cod penal este închisoarea de la 7 la 12 ani, în urma aplicării dispozițiilor art. 396 alin. (10) Cod procedură penală referitoare la procedura simplificată limitele de pedeapsă devenind închisoarea de la 4 ani și 8 luni la 8 ani.

Se observă astfel că prima instanță s-a oprit asupra unor pedepse în cuantumul minim prevăzut de lege, acesta urmând a fi menținut și de instanța de apel raportat la activitatea concretă a celor doi inculpați, la faptul că nu aceștia au fost cei care au exercitat acțiuni de constrângere sau de inducere în eroare a persoanei vătămate, la intervalul relativ scurt în care aceștia au procedat la exploatarea victimei minore, dar și la lipsa de antecedente penale și la conduita de colaborare cu organele judiciare.

Pe de altă parte, nu sunt identificate elemente care să ducă la reținerea în favoarea inculpaților de circumstanțe atenuante, conform art. 75 Cod penal., iar Curtea constată că denunțurile formulate de inculpatul F.M.D nu au dus până la acest moment la identificarea și tragerea la răspundere penală a altor persoane, acesta neputând să beneficieze de dispozițiile art. 19 din Legea nr. 682/2002.

În consecință, în rejudecare, în temeiul art. 211 alin. (1) și alin. (2) lit. a Cod penal, raportat la 210 alin. (1) lit. a și b Cod penal., cu aplicarea art. 182 lit. Cod penal, art. 77 alin. (1) lit. a și d Cod penal și art.

396 alin. 10 Cod procedură penală, Curtea va condamna pe inculpatul F.M.D (la pedeapsa de 4 (patru) ani și 8 (opt) luni închisoare, pentru săvârșirea infracțiunii de trafic de minori.

În baza art. 67 alin. (2) raportat la art. 66 alin. (1) lit. a), b), n) și o) Cod penal, va interzice inculpatului, pe o perioadă de 3 ani, cu titlu de pedeapsă complementară, exercitarea dreptului de a fi ales în autoritățile publice sau în orice alte funcții publice, a dreptului de a ocupa o funcție care implică exercițiul autorității de stat, a dreptului de a comunica cu persoana vătămată L.R.A sau cu membrii familiei acesteia și cu inculpatul C.N și a dreptului de a se apropia de locuința persoanei vătămate sau de alte locuri în care aceasta desfășoară activități sociale. Din acest punct de vedere, Curtea constată că săvârșirea infracțiunii denotă nedemnitățile inculpaților de a ocupa o funcție publică sau o funcție care implică exercițiul autorității de stat, dar și necesitatea de a proteja persoana vătămată de un eventual contact cu inculpații. Interzicerea contactului cu inculpatul C.N are drept scop evitarea reluării conduitei infracționale.

În baza art. 65 alin. (1) raportat la art. 66 alin. (1) lit. a), b), n) și o) Cod penal, va interzice inculpatului, cu titlu de pedeapsă accesorie, exercitarea aceluiași drepturi.

În temeiul art. 211 alin. (1) și alin. (2) lit. a Cod penal, raportat la 210 alin. (1) lit. a și b Cod penal, cu aplicarea art. 182 lit. c Cod penal, art. 77 alin. (1) lit. a și d Cod penal și art. 396 alin. 10 Cod procedură penală va condamna pe același inculpat la pedeapsa de 4 (patru) ani și 8 (opt) luni închisoare, pentru săvârșirea infracțiunii de trafic de minori.

În baza art. 67 alin. (2) raportat la art. 66 alin. (1) lit. a), b), n) și o) Cod penal, va interzice inculpatului, pe o perioadă de 3 ani, cu titlu de pedeapsă complementară, exercitarea dreptului de a fi ales în autoritățile publice sau în orice alte funcții publice, a dreptului de a ocupa o funcție care implică exercițiul autorității de stat, a dreptului de a comunica cu persoana vătămată L.R.A sau cu membrii familiei acesteia și cu inculpatul C.N și a dreptului de a se apropia de locuința persoanei vătămate sau de alte locuri în care aceasta desfășoară activități sociale.

În baza art. 65 alin. (1) raportat la art. 66 alin. (1) lit. a), b), n) și o) Cod penal, va interzice inculpatului, cu titlu de pedeapsă accesorie, exercitarea aceluiași drepturi.

Va menține pedepsele aplicate inculpatului pentru săvârșirea infracțiunii de proxenetism prev. de art. 213 alin. (1) Cod penal, cu aplicarea art. 396 alin. 10 Cod procedură penală (cu privire la T.A.C), pedeapsa principală fiind aplicată de Tribunalul București în cuantumul minim prevăzut de lege, iar pedepsele complementare fiind just individualizate.

În baza art. 39 alin. (1) lit. b) Cod penal, raportat la art. 38 alin. (1) și (2) Cod penal, va contopi pedepsele principale stabilite (4 ani și 8 luni închisoare, 4 ani și 8 luni închisoare, 1 an și 4 luni închisoare) și va aplica inculpatului pedeapsa cea mai grea, de 4 ani și 8 luni închisoare, sporită cu 2 ani închisoare, inculpatul urmând să execute pedeapsa rezultantă de 6 ani și 8 luni închisoare.

În baza art. 45 alin. (2) Cod penal, va aplica inculpatului, alături de pedeapsa închisorii, pedeapsa complementară constând în interzicerea exercitării drepturilor prevăzute de art. 66 alin. (1) lit. a), b), n) și o) Cod penal, pe o perioadă de 3 ani, după executarea sau considerarea ca executată a pedepsei principale.

În baza art. 45 alin. (5), raportat la art. 45 alin. (2) Cod penal, va aplica inculpatului, alături de pedeapsa închisorii, pedeapsa accesorie constând în interzicerea exercitării drepturilor prevăzute de art. 66 alin. (1) lit. a), b), n) și o) Cod penal, de la data rămânerii definitive a prezentei hotărâri până la executarea sau considerarea ca executată a pedepsei principale.

În baza art. 422 Cod procedură penală rap. la art. 72 Cod penal, va deduce din pedeapsa aplicată durata prevenției de la 19.08.2021 la zi.

II. În temeiul art. 211 alin. (1) și alin. (2) lit. a Cod penal, raportat la 210 alin. (1) lit. a și b Cod penal, cu aplicarea art. 182 lit. c C.pen., art. 77 alin. (1) lit. a și d Cod penal și art. 396 alin. 10 Cod procedură penală, va condamna pe inculpații T.A.C la pedeapsa de 4 (patru) ani și 8 (opt) luni închisoare, pentru săvârșirea infracțiunii de trafic de minori.

În baza art. 67 alin. (2) raportat la art. 66 alin. (1) lit. a), b), n) și o) Cod penal, va interzice inculpatei, pe o perioadă de 3 ani, cu titlu de pedeapsă complementară, exercitarea dreptului de a fi ales în autoritățile publice sau în orice alte funcții publice, a dreptului de a ocupa o funcție care implică exercițiul autorității de stat, a dreptului de a comunica cu persoana vătămată L.R.A sau cu membrii familiei acesteia și cu inculpatul C.N și a dreptului de a se apropia de locuința persoanei vătămate sau de alte locuri în care aceasta desfășoară activități sociale.

În baza art. 65 alin. (1) raportat la art. 66 alin. (1) lit. a), b), n) și o) Cod penal, va interzice inculpatei, cu titlu de pedeapsă accesorie, exercitarea aceluiași drepturi.

În temeiul art. 211 alin. (1) și alin. (2) lit. a Cod penal, raportat la 210 alin. (1) lit. a și b Cod penal, cu aplicarea art. 182 lit. c Cod penal, art. 77 alin. (1) lit. a și d Cod penal și art. 396 alin. 10 Cod procedură penală, va condamna pe aceeași inculpată la pedeapsa de 4 (patru) ani și 8 (opt) luni închisoare, pentru săvârșirea infracțiunii de trafic de minori.

În baza art. 67 alin. (2) raportat la art. 66 alin. (1) lit. a), b), n) și o) Cod penal, va interzice inculpatei, pe o perioadă de 3 ani, cu titlu de pedeapsă complementară, exercitarea dreptului de a fi ales în autoritățile publice sau în orice alte funcții publice, a dreptului de a ocupa o funcție care implică exercițiul autorității de stat, a dreptului de a comunica cu persoana vătămată L.R.A sau cu membrii familiei acesteia și cu inculpatul C.N și a dreptului de a se apropia de locuința persoanei vătămate sau de alte locuri în care aceasta desfășoară activități sociale.

În baza art. 65 alin. (1) raportat la art. 66 alin. (1) lit. a), b), n) și o) Cod penal, va interzice inculpatei, cu titlu de pedeapsă accesorie, exercitarea aceluiași drepturi.

În baza art. 39 alin. (1) lit. b Cod penal, raportat la art. 38 alin. (1) și 2 Cod penal, va contopi pedepsele principale stabilite (4 ani și 8 luni închisoare, 4 ani și 8 luni închisoare) și va aplica inculpatei pedeapsa cea mai grea, de 4 ani și 8 luni închisoare, sporită cu 1 an, 6 luni și 20 de zile închisoare, inculpata urmând să execute pedeapsa rezultantă de 6 ani, 2 luni și 20 de zile închisoare.

În baza art. 45 alin. (2) Cod penal, va aplica inculpatei, alături de pedeapsa închisorii, pedeapsa complementară constând în interzicerea exercitării drepturilor prevăzute de art. 66 alin. (1) lit. a, b, n și o Cod penal, pe o perioadă de 3 ani, după executarea sau considerarea ca executată a pedepsei principale.

În baza art. 45 alin. 5, raportat la art. 45 alin. (2) Cod penal, va aplica inculpatei, alături de pedeapsa închisorii, pedeapsa accesorie constând în interzicerea exercitării drepturilor prevăzute de art. 66 alin. (1) lit. a), b), n) și o) Cod penal, de la data rămânerii definitive a prezentei hotărâri până la executarea sau considerarea ca executată a pedepsei principale.

În baza art. 422 Cod procedură penală raportat la art. 72 Cod penal, va deduce din pedeapsa aplicată durata prevenției de la 19.08.2021 la zi.

SECȚIA A III-A CIVILĂ ȘI PENTRU CAUZE CU MINORI ȘI DE FAMILIE

Acțiune în despăgubiri pentru neîndeplinirea obligațiilor asumate prin antecontractul de vânzare-cumpărare. Obligație de restituire a dublului prețului transmisă pe cale succesorală moștenitorului, decăzut din beneficiul de inventar, ca urmare a nerespectării formalităților legale pentru întocmirea inventarului. Lipsa posibilității de invocare a excepției de neexecutare pe motiv că cealaltă parte nu și-a îndeplinit obligația asumată prin alt contract.

„Se observă că sancțiunea care intervine în cazul nerespectării „formelor cerute de legile de procedură” pentru întocmirea inventarului este prevăzută în chiar preambulul art. 705 din Codul civil de la 1864, în sensul că „această declarație n-are efect”. Cu alte cuvinte, astfel cum în mod corect a reținut prima instanță, nerespectarea formalităților legale pentru întocmirea inventarului atrage lipsirea de efecte a declarației de acceptare sub beneficiu, ceea ce înseamnă că această declarație nu poate împiedica confuziunea patrimoniului succesoral cu cel al moștenitorului.

De asemenea, în cuprinsul antecontractului, părțile au inserat și o clauză penală, având următorul conținut: „În situația în care eu, promitentă-vânzătoare, nu îmi voi respecta, cu rea-credință, obligația de perfectare a actului autentic de vânzare, la solicitarea promitentului cumpărător, prin neprezentarea la notariat în vederea perfectării actului de vânzare-cumpărare sau prin înstrăinarea către alte persoane a obiectului material al prezentului antecontract, mă oblig să plătesc promitentului-cumpărător, cu titlu de daune, de două ori prețul primit (...). Ca atare, obligația de restituire a dublului prețului încasat se naște ca urmare a activării acestei clauze penale, în urma. Având în vedere faptul că această obligație de dezdăunare a fost asumată de promitentă-vânzătoare, precum și faptul că apelantul-pârât este moștenitor pur și simplu, rezultă că obligația respectivă s-a transmis în patrimoniul său de la data decesului autoarei sale, făcând parte din pasivul succesoral, astfel că nu poate invoca faptul că suma de 108.000 euro nu este o datorie transmisă prin moștenire și că nu are calitatea de debitor față de intimatii-reclamantii, rezultată din clauza penală.

Însă, apelantul-pârât (căruia i se impută nerespectarea obligației de a face asumate de către autoarea sa prin promisiunea bilaterală de vânzare-cumpărare și, pe cale de consecință, i se solicită restituirea dublului prețului încasat, în temeiul clauzei penale) nu poate invoca în prezenta cauză excepția de neexecutare a obligației asumate de către intimatul-reclamant prin contractul de mandat, chiar dacă acesta a fost inserat în cuprinsul antecontractului de vânzare-cumpărare autenticat sub nr. zz/14.07.2004 (instrumentum probationis). Aceasta, întrucât fundamentul invocării excepției de neexecutare îl constituie interdependența obligațiilor reciproce ale părților născute din același contract sinalagmatic, fiind obligatoriu ca obligațiile reciproce să-și aibă temeiul în același contract (negotium iuris) și nefiind posibilă invocarea acestui mijloc de apărare de către o parte (apelantul-pârât), pe motiv că cealaltă parte (intimatul-reclamant) nu și-a îndeplinit o obligație pe care și-a asumat-o printr-un alt contract (contractul de mandat) decât cel în discuție (promisiunea bilaterală de vânzare-cumpărare).”

(Decizia civilă nr.1606A din 10.11.2022, Curtea de Apel București – secția a III a civilă și pentru cauze cu minori și de familie)

Prin cererea de chemare în judecată înregistrată pe rolul Tribunalului București-Secția a V-a civilă la data de 26.05.2017 (ca urmare a declinării competenței de către Judecătoria Sectorului 1 prin sentința civilă nr. __/05.10.2017), reclamantii C.G.și C.M.au solicitat, în contradictoriu cu pârâtul M.H.G, în principal, pronunțarea unei hotărâri care să țină loc de autentic de vânzare-cumpărare privind cota indiviză de 1/12 din dreptul de proprietate asupra construcțiilor (două corpuri de clădire, mai puțin apartamentele vândute, în temeiul Legii nr. 112/1994, prin contractele de vânzare-cumpărare nr. xx/1997 și nr. xy/1998), situate în București, str. M nr. __, sectorul __, împreună cu cota indiviză din dreptul de proprietate asupra terenului aferent construcțiilor, în suprafață de 292,19 mp;

cota indiviză din dreptul de proprietate asupra terenului în suprafață de 410,39 mp din terenul în suprafață totală de 529 mp, teren construit și neconstruit, situat în București, str. P.S nr. __, sectorul __, înscris în cartea funciară nr. __ a Mun. București-Sectorul 1, număr cadastral __; cota indiviză de 1/12 din dreptul de proprietate asupra construcției formată din apartamentele ocupate cu contracte de închiriere, cota parte din părțile și dependențele de folosință comună (mai puțin apartamentele vândute, în temeiul Legii nr. 112/1994, prin contractele de vânzare-cumpărare nr. xz/1996 și nr. yz/1997), situate în București, str. P.S. nr. __, sectorul __, împreună cu cota indiviză din dreptul de proprietate asupra terenului aferent construcției, în suprafață de 272,62 mp din suprafața totală de 346 mp., înscris în cartea funciară nr. __ a Mun. București-Sectorul 1, număr cadastral __-C1. În subsidiar, au solicitat obligarea pârâtului la plata sumei de 108.000 euro, cu titlu de daune, reprezentând dublul prețului primit de autoarea pârâtului de la reclamant, conform antecontractului de vânzare-cumpărare autentificat sub nr. zz/14.07.2004 la BNP G.I.

Atât în cadrul dezbaterilor din data de 14.05.2021, cât și prin concluziile scrise depuse la dosar în data de 24.05.2021, reclamantii și-au restrâns pretențiile, arătând că solicită doar obligarea pârâtului la plata sumei de 108.000 euro, cu titlu de daune, reprezentând dublul prețului primit de autoarea sa, conform antecontractului de vânzare-cumpărare.

Prin sentința civilă nr. __/12.01.2018, Tribunalul București-Secția a V-a civilă a admis excepția prescripției dreptului material la acțiune, invocată de pârât, și a respins cererea ca prescrisă

Împotriva acestei sentințe civile, la data de 23.03.2018, reclamantii au formulat apel, care a fost admis de Curtea de Apel București-Secția a III-a civilă prin decizia civilă nr. __A/12.10.2018, fiind anulată sentința civilă apelată și trimisă cauza spre rejudecare la aceeași instanță.

Împotriva acestei decizii civile, la data de 20.12.2018, pârâtul a declarat recurs, care a fost anulat de Înalta Curte de Casație și Justiție-Secția I civilă prin decizia civilă nr. __/21.11.2019.

Cauza a fost reînregistrată pe rolul Tribunalului București-Secția a V-a civilă la 04.06.2020.

Prin încheierea de ședință din data de 13.11.2020, Tribunalul București-Secția a V-a civilă a pus în discuție excepția lipsei calității procesuale pasive, invocată de pârât prin întâmpinare, și a dispus unirea acesteia cu fondul, apreciind că este necesară administrarea unui probatoriu comun cu fondul cauzei.

Prin sentința civilă nr. __/28.05.2021, Tribunalul București-Secția a V-a civilă a respins excepția lipsei calității procesuale pasive, invocată de pârât prin întâmpinare, ca neîntemeiată, a admis în parte cererea de chemare în judecată și a obligat pârâtul la plata sumei de 108.000 euro (echivalentul în lei la data plății), reprezentând dublul prețului primit de către autoarea pârâtului de la reclamant, precum și la plata sumei de 13.140,36 lei, cu titlu de cheltuieli de judecată.

Pentru a pronunța această soluție, prima instanță a reținut următoarele:

Prin antecontractul de vânzare-cumpărare autentificat sub nr. zz/14.07.2004, R.L(autoarea pârâtului) s-a obligat să vândă reclamantului C.G.cota indiviză de 1/12 din dreptul de proprietate asupra construcțiilor (două corpuri de clădire, mai puțin apartamentele înstrăinate în temeiul Legii nr. 112/1994 prin contractele de vânzare-cumpărare nr. xx/1997 și nr. xy/1998), situate în București, str. M nr. __, sectorul __, cota indiviză din dreptul de proprietate asupra terenului de 410,39 mp din terenul în suprafață totală de 529 mp, situat în București, str. P.S. nr. __, sectorul __, înscris în cartea funciară nr. __, nr. cadastral __, precum și cota indiviză de 1/12 din dreptul de proprietate asupra construcției (formată din apartamentele ocupate cu contracte de închiriere, cota parte din părțile și dependențele de folosință comună, mai puțin apartamentele înstrăinate în temeiul Legii nr. 112/1994 prin contractele de vânzare-cumpărare nr. xz/1996 și nr. yz/1997) situate în București, str. P.S. nr. __.

Prin întâmpinare, pârâtul a invocat lipsa calității sale procesuale pasive, față de împrejurarea că a acceptat succesiunea defunctei sale mame sub forma beneficiului sub inventar.

Într-adevăr, prin declarația autentificată sub nr. rs/14.03.2005, pârâtul arată că acceptă succesiunea mamei sale, L.R, decedată la data de 01.01.2005, sub beneficiu de inventar. Cu titlu de inventar, este prezentat înscrisul atestat sub nr. ab/14.03.2005 de avocat M.F, soția de la acea dată a pârâtului, inventar care enumeră câteva bunuri mobile ce se găseau în imobilul situat în București, Calea G nr. __, bl. __, sc. __, ap. __.

Acceptarea sub beneficiu de inventar reprezintă un act de opțiune expres și solemn, prin care succesibilul declară că își însușește titlul de moștenitor, dar înțelege să răspundă de pasivul succesoral numai în limita activului moștenit (intra vires hereditatis) și numai cu bunurile moștenite (cum viribus), inventarul întocmit împiedicând confuziunea patrimoniilor. Din moment ce această formă de manifestare a opțiunii succesorale reprezintă un act solemn, trebuie respectată condiția de opozabilitate și cea de validitate prevăzute de art. 704 din Codul civil de la 1864, de art. 76 alin. 3-4 din Legea nr. 36/1995 (forma inițială), precum și de art. 45-46 și art. 80-81 din Regulamentul de punere în aplicare a Legii nr. 36/1995, aprobat prin Ordinul nr. 710/1995 emis de Ministerul Justiției (în vigoare la data întocmirii declarației de renunțare și a inventarului; de altfel, mențiuni similare se regăsesc și în cuprinsul art. 244 din Ordinul nr. 2333/2013, în prezent în vigoare).

Examinând textele de lege citate, se reține că în valorificarea cerinței de solemnitate în manifestarea opțiunii succesorale sub forma acceptării sub beneficiu de inventar, acesta din urmă trebuie întocmit, la rândul său, cu respectarea prevederilor legale. Cu alte cuvinte, spre a produce efecte juridice, procesul-verbal de inventar trebuie întocmit de notarul instrumentator al dosarului succesoral, adică notarul care evidențiază și declarația de acceptare în registrul special pentru acceptarea sub beneficiu de inventar. Dacă declarația de acceptare beneficiară nu este dată în fața notarului public, intervine sancțiunea nulității beneficului de inventar, aceasta fiind sancțiunea specifică în cazul în care nu este respectată o condiție de validitate a unui act juridic prevăzută în mod expres. Prevederile art. 705 din Codul civil de la 1864 stipulează că declarația de acceptare sub beneficiu de inventar trebuie urmată sau precedată de un inventar fidel și exact al bunurilor, făcut după formele de procedură cerute de lege. Cu alte cuvinte, inventarul trebuie întocmit de același agent instrumentator, adică notarul public, și, pentru a produce efecte acceptarea beneficiară, inventarul trebuie să se bucure de aceleași condiții de validitate - forma autentică (și nu cea a unui înscris sub semnătură privată, cum este cazul în speță) și condiția de opozabilitate. Lipsa inventarului sau întocmirea lui inexactă nu pot împiedica confuziunea patrimoniului succesoral cu cel propriu al moștenitorului, această omisiune funcționând ca o decădere a succesibilului din beneficiul de inventar (a se vedea Francisc Deak. Tratat de drept succesoral, pag. 440-443).

În aceste condiții, înscrisul atestat sub nr. ab/14.03.2005 de avocat M.F nu valorează inventar, în sensul dispozițiilor art. 705 din Codul civil, prezentându-se ca un înscris sub semnătură privată, întocmit cu nerespectarea termenului procedural de 3 luni, conform art. 706 alin. 1 din Codul civil de la 1864, sens în care se constată decăderea pârâtului din beneficiul de inventar al acceptării succesiunii de pe urma mamei sale. Ca atare, este nefondată excepția lipsei calității procesuale pasive, pârâtul putând răspunde pentru pasivul succesoral cu patrimoniul propriu.

Cu privire la fondul raportului juridic, se constată că, față de relațiile comunicate de Oficiul de Cadastru și Publicitate Imobiliară, din care rezultă că dreptul de proprietate asupra imobilelor ce fac obiectul antecontractului de vânzare cumpărare aparține unor terți, reclamantii și-au restrâns limitele investirii instanței la capătul subsidiar de cerere, respectiv plata dublului prețului plătit.

În acest sens, se constată că, prin antecontractul de vânzare-cumpărare autenticat sub nr. zz/14.07.2004, autoarea pârâtului, în calitate de promitentă-vânzătoare, s-a obligat să plătească promitenților-cumpărători de două ori prețul primit, în cazul în care nu își respectă, cu rea-credință, obligația de perfectare a actului autentic. Părțile au definit sfera noțiunii de rea-credință, și anume neprezentarea la notariat în vederea perfectării actului juridic de vânzare sau înstrăinarea către o altă persoană. În cauză, se regăsesc ambele ipoteze spre a stabili reaua-credință a promitentei-vânzătoare, împrejurare care îi determină pe promitenții-cumpărători să activeze clauza penală. Astfel, la data de 14.03.2017, a fost emisă notificarea pentru convocare în vederea încheierii contractului de vânzare-cumpărare, în raport cu care pârâtul nu a înțeles să răspundă. Cât privește cea de-a doua ipoteză, mențiunile înscrise în cartea funciară a imobilelor fac dovada deplină a îndeplinirii acesteia, dreptul de proprietate regăsindu-se în patrimoniul altor persoane.

Este nefondată apărarea invocată în întâmpinare, respectiv excepția de neexecutare a contractului, care reprezintă un mijloc de apărare aflat la dispoziția uneia dintre părțile contractului sinalagmatic, în cazul în care i se pretinde executarea obligației ce-i incumbă, fără ca partea care pretinde această executare să-și fi executat propriile obligații. În cauză, trebuie observat conținutul

antecontractului de vânzare-cumpărare. Astfel, promitentă-vânzătoare, autoarea pârâtului, a declarat în fața notarului public că imobilele promise nu sunt afectate de sarcini, interdicții și nu fac obiectul vreunui litigiu, titlul său de proprietate nefiind contestat în vreo modalitate. Două paragrafe mai jos, promitentă-vânzătoare înțelege să îl împuternicească pe promitentul-cumpărător sau orice altă persoană indicată de acesta să îndeplinească formalitățile necesare vânzării, aceasta fiind obligația despre care pârâtul susține că nu ar fi fost adusă la îndeplinire de reclamant.

Prin definiție, obligația reprezintă raportul juridic în conținutul căruia intră dreptul subiectului activ (creditorul) de a cere subiectului pasiv (debitorul) și căruia îi revine îndatorirea corespunzătoare (a da, a face sau a nu face), sub sancțiunea constrângerii în caz de neexecutare. Raportând această noțiune la conținutul actului juridic în litigiu, se reține că antecontractul nu evidențiază în mod cert raportul juridic născut în sensul dorit de către pârât. Nu este evidențiat conținutul obligației constând în îndeplinirea unor „formalități necesare vânzării”, în condițiile în care părțile antecontractului au stipulat lipsa oricăror sarcini sau interdicții ori existența unor litigii care să necesite îndeplinirea unor formalități. În consecință, citată având un conținut mult prea vag, nu poate fi vorba despre o obligație care să fi fost asumată în mod valabil și exclusiv de promitentii-cumpărători. De altfel, în acest sens a statuat și Curtea de Apel București prin decizia civilă nr. 999/12.10.2018, reținând că, față de exprimarea neechivocă a promitentii-vânzătoare (în sensul că „drepturile promise spre vânzare nu fac obiectul vreunui litigiu de orice natură aflat pe rolul instanțelor judecătorești, titlul său nu este și nu a fost în vreun fel contestat și nu are cunoștință de vreo împrejurare de natură să afecteze în vreun fel, în prezent sau în viitor, acest titlu”), soluționarea irevocabilă a unor litigii referitoare la imobilele ce fac obiectul antecontractului nu a reprezentat, în opinia părților contractului, o condiție în raport de îndeplinirea căreia urma a se perfecta vânzarea.

Cel mult, clauza în discuție ar putea fi calificată un mandat cu titlu general, acordat de către promitentă-vânzătoare, însă, atâta timp cât imobilele nu se mai aflau, la data decesului, în patrimoniul acesteia, astfel cum susține pârâtul în cuprinsul interogatoriului (răspunsul la întrebarea nr. 2), și față de relațiile transmise de O.C.P.I., din care rezultă că dreptul de proprietate a fost apt de înstrăinare (cel puțin anterior emiterii notificării din data de 14.03.2017), este evident că nu a existat niciun impediment pentru scoaterea bunurilor din patrimoniul promitentii-vânzătoare. Mai mult, mandatul s-a considerat încetat la data decesului mandantei, astfel cum rezultă din răspunsul reclamantului la întrebarea nr 4 din interogatoriu. Așadar, nu poate fi vorba despre o omisiune de a îndeplini o obligație contractuală, excepția de neexecutare a contractului fiind neîntemeiată.

Pârâtul a invocat și excepția nulității clauzei penale din contract, ce a fost calificată de instanță drept o apărare pe fondul pretențiilor. În lumina prevederilor art. 205 raportate la cele ale art. 201 alin. 1 C.proc.civ, se reține decăderea pârâtului din dreptul de a formula apărări noi după depunerea întâmpinării. Însă, chiar dacă am depăși această sancțiune, apărarea este neîntemeiată.

Astfel, este de observat că nulitatea a fost invocată în raport de dispozițiile art. 1 din Legea nr. 313/1879, potrivit căreia „clauza penală aflată în contractele de împrumut sau de prestații în natură este și va rămâne anulată, oricare va fi actul a cărui executare se cere, însă numai dacă termenul exigibilității creanței va cădea în urma promulgării acestei legi”. Lămurind cu prioritate domeniul de aplicare al acestui actului normativ, se constată că denumirea poate constitui soluția, Legea nr. 313/1879 vizând „anularea clauzei penale din oarecare contracte”, iar contractele vizate fiind cele de împrumut sau alte prestații în natură. Contrar opiniei pârâtului, antecontractul de vânzare-cumpărare nu reprezintă un act de prestații în natură, ci un act juridic numit, definit și reglementat prin Codul civil, care era în vigoare când a fost publicată Legea nr. 313/1879 în Monitorul Oficial. Codul civil statua la art. 1075 posibilitatea creditorului (în speță, promitentul-cumpărător) de a solicita daune-interese în cazul în care obligația de a face nu mai poate fi adusă la îndeplinire (în speță, obligația asumată de promitentă-vânzătoare de a vinde nu mai poate fi adusă la îndeplinire, bunul nemaigăsindu-se în patrimoniul său). Clauza penală a fost definită în doctrină drept convenția accesorie prin care părțile determină anticipat echivalentul prejudiciului suferit de creditor, ca urmare a neexecutării obligației de către debitor. Potrivit art. 1068 din Codul civil, creditorul are facultatea alegerii între îndeplinirea obligației principale sau a clauzei penale. Fiind un contract, clauza penală

este obligatorie pentru părți. Într-adevăr, clauza penală este interzisă în contractele de împrumut, dar în cauză nu este supus analizei un astfel de contract.

În cauză, sunt îndeplinite toate condițiile pentru activarea clauzei penale cuprinse în antecontractul autentificat sub nr. zz/14.07.2004: obligația contractuală asumată de autoarea pârâtului, de a asigura transmiterea dreptului de proprietate, nu mai poate fi adusă la îndeplinire, astfel că prejudiciul s-a produs; evaluarea convențională a prejudiciului s-a realizat anterior producerii acestuia, respectiv odată cu asumarea obligației principale; există culpa debitorului obligației de a face, constând în omisiunea de a transmite dreptul de proprietate către promitenții-cumpărători; debitorul a fost pus în întârziere din anul 2017, prin notificarea de convocare în vederea semnării actului în formă autentică. Așadar, în considerarea art. 1066 raportat la art. 1068 din Codul civil, pârâtul va fi obligat la plata sumei de 108.000 euro, echivalent în lei la data plății.

Văzând dispozițiile art. 453 C.proc.civ, se constată că reclamantii au făcut dovada existenței și întinderii cheltuielilor de judecată provocate de prezentul litigiu, pe parcursul celor două cicluri procesuale parcurse, astfel că pârâtul va fi obligat la plata sumei totale de 13.140,36 lei, cu titlu de cheltuieli de judecată, din care suma de 8.568,36 lei reprezentând taxă de timbru aferentă capătului subsidiar de cerere, suma de 50 lei reprezentând taxă de timbru aferentă căii de atac a apelului, iar suma de 4.522 lei reprezentând onorariu de avocat achitat conform chitanței nr. 2017007/1.03.2017.

Împotriva încheierii de ședință din 13.11.2020 și a sentinței civile, a formulat apel pârâtul la data de 04.08.2021, solicitând schimbarea lor în tot, în sensul admiterii fie a excepției lipsei calității procesuale pasive, fie a excepției nulității clauzei penale, fie a excepției de neexecutare a contractului, cu consecința respingerii cererii de chemare în judecată.

În motivare, apelantul-pârât a susținut că în mod greșit prima instanță a respins excepția lipsei calității procesuale pasive, sens în care a învederat în sinteză următoarele argumente:

Este eronată aprecierea primei instanțe că inventarul este un simplu act sub semnătură privată și că acesta nu îndeplinește condiția de opozabilitate, de vreme ce este întocmit de către un avocat, în condițiile atribuțiilor conferite de art. 3 lit. c) din Legea nr. /1995, fiind un act de atestare cu dată certă, ce-i determină caracterul de opozabilitate. De altfel, prima instanță nu a identificat o dispoziție legală cu caracter imperativ, din care să rezulte că inventarul este lovit de nulitate absolută dacă este întocmit de o altă autoritate decât notarul care a autentificat declarația.

Conform dispozițiilor art. 4 din Decretul nr. 40/1953 (în vigoare la data decesului promitentei-vânzătoare), inventarierea bunurilor succesoriale putea fi făcută și de către o persoană delegată de notar sau chiar de către un delegat al Comitetului Executiv al Sfatului Popular Local, nefiind vorba despre o procedură notarială a căreia să i se aplice procedura autentificării, întrucât autentificarea este procedura prin care notarul atestă identitatea părților, semnătură acestora și conținutul actului, în timp ce inventarul este o constatare, o enumerare a unor bunuri. Potrivit art. 6 din Decretul nr. 40/1953, care se referă la procedura succesorală notarială, inventarul cuprinde enumerarea, descrierea, prețuirea provizorie a bunurilor și se semnează de cel care îl întocmește, precum și de rudele aflate în locuința defunctului, iar, în lipsa acestora sau dacă refuză a semna, de o altă persoană care locuiește acolo ori de un vecin (în cauză, una dintre persoanele semnate era vecina defunctei). În niciun text din Decretul nr. 40/1953 nu se prevede că inventarul trebuie autentificat și că lipsa autentificării conduce la nulitatea procesului-verbal de inventariere și, implicit, la decăderea din dreptul de acceptare a succesiunii sub beneficiul de inventar.

Prima instanță nu menționează care sunt formele de procedură cerute de lege din care să rezulte necesitatea autentificării inventarului. Dacă notarul ar fi întocmit inventarul, acesta ar fi fost sub forma unui înscris cu dată certă, pentru că în categoria competenței materiale a notarului public intră doar procedurile prevăzute la art. 12 din Legea nr. 36/1995. Or, prin Legea nr. /1996 s-a conferit avocatului atribuții de identificare a părților, a datei și a conținutului unui înscris, astfel că inventarul întocmit nu este un simplu act sub semnătură privată, întocmirea inventarului fiind destinată a stabili cu precizie natura și valoarea bunurilor care compun masa succesorală și a vedea la ce sumă se ridică pasivul succesoral. Scopul inventarului este de a se identifica bunurile imobile și mobile care fac parte din masa succesorală și care să nu fie înstrăinate de către moștenitor.

Prima instanță a reținut eronat că inventarul atestat cu dată certă sub nr. _/14.03.2005 a fost întocmit cu nerespectarea termenului de 3 luni, deși acesta a fost întocmit în termenul legal de 3 luni și 40 de zile, conform art. 706 coroborat cu art. 711 din Codul civil de la 1864.

De altfel, reclamantul nu a formulat cerere reconvențională prin care să solicite decăderea pârâtului din dreptul de a accepta succesiunea sub beneficiul de inventar, iar decăderea trebuie să fie pronunțată prin hotărâre judecătorească, conform art. 712, art. 716 și art. 717 din Codul civil 1864.

Referitor la pasivul succesoral, acesta cuprinde datoriile și sarcinile moștenirii, conform art. 774 din Codul civil de la 1864. Suma pe care a fost obligat să o restituie, respectiv dublul prețului, nu era, la data decesului promitentei-vânzătoare, o creanță certă, lichidă și exigibilă, nefiind o datorie a succesiunii, întrucât nu era o obligație născută în persoana defunctei. Numai dacă exista această datorie în patrimoniul defunctei, moștenitorul ar fi putut fi obligat să o restituie. Or, până la data decesului, promitenta-vânzătoare nu a fost notificată de reclamant să se prezinte la notariat în vederea semnării vânzării, nefiind pusă în întârziere, din moment ce notificarea a fost făcută abia în anul 2017, dată la care s-a născut dreptul reclamantului de a solicita daune interese. Prin urmare, reclamantul nu era creditor al promitentei-vânzătoare la data decesului acesteia, dovadă fiind faptul că acțiunea a vizat în principal pronunțarea unei hotărâri care să țină loc de act de vânzare.

Apelantul-pârât a susținut că prima instanță a respins în mod greșit excepția de neexecutare a contractului, sens în care a învederat în sinteză următoarele argumente:

Reclamantul s-a obligat să „îndeplinească toate formalitățile necesare perfectării actului de vânzare-cumpărare (referitoare la cota de 1/12 din imobilul situat în București, str. _ nr. _, str. P.S. nr. _ și str. P.S. nr. _) pe cheltuiala promitentului-cumpărător, urmând să fie anunțată cu cel puțin 3 zile înainte, prin scrisoare recomandată, despre locul, data și ora încheierii contractului de vânzare”. Ca atare, antecontractul este un act complex, care cuprinde și un contract de mandat. Promitenta-vânzătoare a dat mandat reclamantului, întrucât era în vârstă, bolnavă, nu era în posesia originalelor dispozițiilor de restituire emise în baza Legii nr. 10/2001, a procesului-verbal de punere în posesie cu privire la imobile, a schițelor cadastrale, a certificatului fiscal, a încheierii de intabulare, a extrasului de carte funciara pentru autentificare, acte de întocmirea cărora trebuia să se ocupe reclamantul. Or, reclamantul a stat în pasivitate timp de 13 ani, nu a făcut nimic în sensul executării obligațiilor asumate prin mandatul primit și acceptat prin semnarea antecontractului, cerându-i pârâtului să se prezinte la notar cu toate actele necesare vânzării abia în anul 2017, în condițiile în care reclamantul nu și-a executat propriile obligații, asumate prin antecontract, stând în pasivitate și fiind în culpă. De altfel, pârâtului nu i-a fost transmis niciodată dreptul de proprietate și nici mama sa nu a avut în proprietate imobilele respective, ca urmare a unor manevre speculative la care reclamantul a participat în mod direct, dovadă fiind că imobilul din str. P.S. 69-71 se afla acum în proprietatea copiilor săi, C.B.M și C.G.L.

Mandatul dat reclamantului prin antecontract a fost un mandat remunerat, prețul fiind stabilit la suma de 54.000 euro, tocmai în ideea remunerării tuturor formalităților pe care trebuia să le îndeplinească reclamantul, pe cheltuiala sa, pentru a îndeplini formalitățile necesare perfectării vânzării. În acest sens, este de menționat că prețul la care reclamantul a cumpărat (prin intermediul copiilor săi) cotele din dreptul de proprietate asupra imobilelor din str. P.S. nr. _ și nr. _ a fost mult mai mare, și anume 100.000 euro, 500.000 euro, 900.000 euro și 300.000 euro.

Împrejurarea că promitentei-vânzătoare nu i s-a conservat dreptul de proprietate asupra imobilelor i se datorează culpei reclamantului, care este răspunzător de aceasta daună, din cauza neîndeplinirii mandatului acordat prin antecontract. Actele pe care reclamantul s-a obligat să le obțină pentru a se perfecta vânzarea puteau fi obținute până la decesul promitentei-vânzătoare, însă reclamantul nu a făcut nimic pentru a îndeplini formalitățile necesare perfectării vânzării nici până la decesul promitentei-vânzătoare, nici ulterior. Reclamantul nici măcar nu a notat în cartea funciara antecontractul, pentru a nu permite ulterior vânzarea imobilelor de către promitenta-vânzătoare sau de către terțe persoane în mod nelegal, astfel cum s-a întâmplat în speță. Prima instanță reține în mod greșit că nu este evidențiat conținutul obligației la care s-a obligat reclamantul, deși părțile au stabilit în mod clar ce anume trebuia să fie îndeplinit de către reclamant pe cheltuiala sa, de unde rezultă că mandatul era remunerat, conform art. 1539-1540 din Codul civil de la 1864, iar acesta, cu rea credință,

nu și-a executat obligația de a obține actele pentru vânzare și nu s-a îngrijit de conservarea dreptului de proprietate al promitentei-vânzătoare.

Mandatul a fost încheiat în condițiile art. 1532 din Codul civil de la 1864, în virtutea căruia reclamantul s-a obligat să facă ceva pe seama altei persoane de la care a primit însărcinarea, fiind un contract consensual, cu drepturi și obligații reciproce bine definite. Există o strânsă interdependență între obligațiile asumate de autoarea pârâtului și cele asumate de reclamant, în contractele sinalagmatice existând o reciprocitate a obligațiilor, ceea ce determină ca una dintre ele să fie cauza celeilalte. Or, atâta timp cât reclamantul nu și-a îndeplinit din culpă obligațiile asumate prin antecontract, pârâtul nu pot fi obligat, în calitate de succesori sub beneficiu de inventar, să îndeplinească obligația transmisă valabil prin mandat către reclamant. Clauzele contractuale care privesc obligațiile asumate de fiecare parte trebuie interpretate în scopul de a produce efecte juridice, astfel cum prevede art. 979 din Codul civil de la 1864. În contractele sinalagmatice, când o parte pretinde executarea obligației cocontractantului, fără să-și fi îndeplinit propria obligație, cocontractantul îi poate opune excepția de neexecutare a propriei obligații.

Reclamantul susține că, în urma decesului promitentei-vânzătoare, nu mai putea folosi procura autenticată sub nr. mn/14.07.2004, însă omite a menționa că mandatul inserat în cuprinsul antecontractului de vânzare-cumpărare putea fi continuat cu pârâtul, în calitate de moștenitor, acesta neretrăgând mandatul acordat de autoarea sa. Prima instanță a reținut răspunsul reclamantului la interogatoriu, în sensul că a considerat mandatul încetat la data decesului promitentei-vânzătoare, deși mandatul, fiind act bilateral, putea continua cu moștenitorul, fiind făcută astfel confuzie cu efectele procurii act unilateral, care încetează prin decesul mandantului.

Chiar dacă s-ar considera mandatul a fi unul general, astfel cum reține prima instanță, se constată că promitenta-vânzătoare i-a acordat reclamantului mandat în condițiile art. 1536 din Codul civil de la 1864, respectiv numai pentru acte de administrare, nu și de dispoziție. Declarația promitentei-vânzătoare că imobilele nu sunt afectate de sarcini, că nu fac obiectul unor litigii, că titlul său de proprietate nu este contestat permitea reclamantului, care și-a asumat obligația de a îndeplini formalitățile prealabile necesare transferului dreptului de proprietate, să îndeplinească formalitățile de intabulare, să înscrie pe rolul fiscal imobilul și să prezinte certificatul de atestare fiscală, să prezinte adeverința de la asociația de proprietari/chiriași, însă acesta nu a făcut nimic. Nu poate fi primită susținerea reclamantului că au existat litigii, întrucât pentru cotele din imobilele ce au făcut obiectul antecontractului nu a existat niciun litigiu pe rolul instanțelor de judecată, ci doar pentru partea din imobile care s-a vândut chiriașilor în temeiul Legii nr. 112/1995.

Prima instanță a reținut greșit că promitenta-vânzătoare nu a detaliat conținutul obligației asumate de către reclamant și că este mult prea vagă clauza referitoare la îndeplinirea „formalităților necesare vânzării”, întrucât, pe de o parte, aceste obligații sunt clar stabilite prin antecontract, iar, pe de altă parte, actele necesare perfectării unei vânzări sunt stabilite prin actele normative în vigoare.

Apelantul-pârât a învederat că prima instanță a reținut greșit respectarea cu rea credință a obligației de perfectare a vânzării, prin neprezentarea la notariat pentru semnarea contractului sau prin înstrăinarea către o altă persoană, sens în care a dezvoltat următoarele argumente:

Promitenta-vânzătoare nu a fost notificată cât timp a trăit să se prezinte la notariat și să semneze vânzarea, iar pârâtul nu s-a prezentat la notar, știind că nu i s-a transmis niciun drept de proprietate asupra imobilelor menționate în antecontractul de vânzare-cumpărare, pentru ca nici în patrimoniul mamei sale nu s-au aflat la data decesului. Astfel, din extrasele de carte funciară rezultă că imobilul din str. _ nr. _ aparținut și aparține altor persoane, iar în ceea ce privește imobilul din str. P.S. nr. 69-71 promitenta-vânzătoare nu a figurat niciodată drept proprietar și nu a înstrăinat dreptul de proprietate, în prezent fiind proprietari copiii reclamantului, în urma încheierii contractelor de vânzare-cumpărare cu ceilalți coindivizari, care i-au înstrăinat fraudulos și cota mamei sale, prin contractele de vânzare-cumpărare autentificate sub nr. op/7.12.2018, nr. or/07.12.2018, nr. os/07.12.2018 și nr. ot/07.12.2018, aceștia nefiind „alte persoane”, cum reține prima instanță, ci chiar reclamantul, prin interpunere de persoane.

Promitenta-vânzătoare a fost victima mafiei imobiliare, cu concursul notarilor publici, având în vedere că era în vârstă, avea demență și stătea singură, că imobilele aveau o valoare imensă, fiind

situate în centrul Bucureștiului, că reclamantul, prin copiii săi, a cumpărat ulterior imobilele pentru care solicită să i se restituie dublul prețului plătit.

Reaua-credință a promitentei-vânzătoare și a pârâtului nu poate fi reținută, întrucât, la data decesului, promitenta-vânzătoare nu avea în patrimoniu cota de 1/12 din imobilele menționate în antecontract, iar pârâtului nu i s-a transmis acest drept de proprietate. Reclamantul cunoștea acest aspect, răspunzând la interogatoriu că știa de situația de drept și de fapt a imobilelor și că și-a asumat posibilitatea ca promitentei-vânzătoare să nu i se transmită în patrimoniu cota de 1/12 din imobile, acesta fiind motivul pentru care și-a asumat obligația să se ocupe de obținerea tuturor actelor necesare vânzării. Deși reclamantul cunoștea că, la data încheierii antecontractului, exista adresa nr. ac/5.07.2004, prin care L.R era chemată să se prezinte la AFI pentru a ridica procesul-verbal de punere în posesie pentru imobilul din str. P.S. nr. __, precum și adresa nr. ad/5.07.2004, prin care L.R era invitată să ridice procesul-verbal de punere în posesie pentru imobilul din str. P.S. nr. 71, totuși, în baza mandatului valabil deținut, nu s-a prezentat să ridice aceste procese-verbale. Totodată, prin adresa nr. ae/2.07.2004, Direcția impozite și taxe locale Sector __ o invita pe L.R să înregistreze fiscal imobilul din str. P.S. nr. __, însă reclamantul nu a făcut nimic în acest sens. În ceea ce privește imobilul din str. __ nr. __, din extrasul de carte funciară rezultă că aparține dintotdeauna altei persoane, respectiv numitei C.S, conform contractului de vânzare-cumpărare nr. mo/7.07.2003 încheiat cu F S.A. Or, prima instanță nu a manifestat rol activ pentru a stabili identitatea acestui imobil și raportarea clauzei penale la fiecare dintre cele 3 imobile.

Apelantul-pârât a mai arătat că prima instanță a respins în mod greșit excepția clauzei penale, în temeiul art. 1 din Legea nr. 313/1879, sens în care a învederat următoarele argumente:

Potrivit art. 102 alin. 1 din Legea nr. 71/2012, „contractul este supus dispozițiilor legale în vigoare la data când a fost încheiat în tot ce privește încheierea, interpretarea, efectele, executarea și încetarea sa”. Potrivit art. 1 din Legea nr. 313/1879 (în vigoare la data încheierii antecontractului, astfel cum stabilește și Curtea Constituțională în decizia nr. 524/02.12.1997), „clauza penală aflată în contractele de împrumut sau de prestații în natură este și va rămâne anulată, oricare va fi actul a cărui executare se cere (...)”. Acest text se referă nu numai la contractele de împrumut, ci și la cele care au ca obiect prestații în natură, cum este cazul antecontractului, prin care o parte se obligă să transmită un drept de proprietate cu privire la un bun imobil, astfel că prima instanță a apreciat greșit că nu s-ar aplica acest act normativ, deși din interpretarea per a contrario a art. 115 din Legea nr. 71/2011 rezultă că o clauză penală convenită anterior intrării în vigoare a noului Cod civil se supune legii vechi, deci inclusiv Legii nr. 313/1879, în acest sens fiind și decizia în interesul legii nr. XI/24.10.2005, precum și practica judiciară (decizia civilă nr. 381A/29.10.2012 pronunțată de Curtea de Apel București în dosarul nr. __/3/2009*). Reținerea primei instanțe că nu s-a formulat această apărare prin întâmpinare și că partea este decăzută din dreptul de a o invoca, este nelegală, pentru că nulitatea absolută poate fi invocată pe cale de acțiune sau de excepție, iar, potrivit art. 1249 din Codul civil de la 1864, nulitatea absolută poate fi invocată oricând.

Apelantul-pârât a mai învederat că notarul public care a autentificat antecontractul nu avea competența teritorială să instrumenteze acte pe teritoriul municipiului București, ci doar pe raza județului Ilfov, întrucât sediul biroului său este în comuna A, împrejurare care atrage nulitatea absolută a antecontractului, în temeiul art. 1171 din Codul civil de la 1864.

În drept, apelantul-pârât a invocat art. 466 și urm. din Codul de procedură civilă.

Examinând apelul, în limitele stabilite de art. 477-478 din Codul de procedură civilă, Curtea l-a respins ca nefondat, pentru următoarele considerente de fapt și de drept:

Potrivit dispozițiilor art. 477 alin. 1 din Codul de procedură civilă, „instanța de apel va proceda la rejudecarea fondului în limitele stabilite, expres sau implicit, de către apelant, precum și cu privire la soluțiile care sunt dependente de partea din hotărâre care a fost atacată”.

Acest text de lege instituie regula tantum devolutum quantum appellatum și este o expresie a principiului disponibilității, consacrat de art. 9 din Codul de procedură civilă.

Ca atare, deși apelul este o cale de atac devolutivă, totuși instanța de apel este ținută a proceda la examinarea cauzei în limita criticilor formulate prin cererea de apel, reluând judecata asupra

fondului, dar nu asupra tuturor problemelor de fapt și de drept care au fost invocate în fața primei instanțe sau care ar putea fi invocate în cauză, ci doar cu privire la cele criticate în apel.

În cauză, a declarat apelul pârâtului, care a susținut, sub un prim aspect, că în mod nelegal instanța de fond a respins ca nefondată excepția lipsei calității procesuale pasive.

Curtea a constatat că acest prim motiv de apel este nefondat, fiind legală și temeinică soluția primei instanțe de respingere ca nefondată a excepției lipsei calității procesuale pasive.

Astfel, prin întâmpinarea depusă în primă instanță (filele 53-54 din dosarul nr. mp al Judecătorei Sectorului 1), apelantul-pârât a invocat excepția lipsei calității sale procesuale pasive, cu motivarea că a acceptat sub beneficiu de inventar succesiunea mamei sale (promitentă-vânzătoare în antecontractul autentificat sub nr. zz/14.07.2004), astfel cum atestă declarația autentificată sub nr. rs/14.03.2005. Această excepție de fond a fost pusă în discuție la termenul de judecată din data de 13.11.2020, după care, în temeiul dispozițiilor art. 248 alin. 4 din Codul de procedură civilă, prima instanță a decis unirea excepției cu fondul, apreciind că, pentru judecarea sa, este necesar să se administreze aceleași dovezi ca și pentru soluționarea fondului.

Prin sentința apelată, prima instanță a respins ca nefondată excepția lipsei calității procesuale pasive, raționamentul logico-juridic ce a stat la baza acestei soluții fiind în esență următorul: (i) prin declarația autentificată sub nr. rs/14.03.2005 (fila 26 din dosarul de fond), apelantul-pârât a arătat că acceptă succesiunea mamei sale, L.R., decedată la data de 01.01.2005, sub beneficiu de inventar; (ii) din moment ce art. 705 din Codul civil de la 1864 stipulează că inventarul fidel și exact al bunurilor trebuie făcut după formele de procedură cerute de lege, rezultă că acesta trebuie să respecte condițiile prevăzute de art. 76 alin. 3-4 din Legea nr. 36/1995 (forma în vigoare la data întocmirii inventarului) și de art. 45-46 și art. 80-81 din Regulamentul de punere în aplicare a Legii nr. 36/1995, aprobat prin Ordinul ministrului justiției nr. 710/1995 (în vigoare la data întocmirii inventarului), din care rezultă că procesul-verbal de inventar trebuie întocmit de către notarul public instrumentator al dosarului succesoral, adică notarul care evidențiază și declarația de acceptare în registrul special pentru acceptarea sub beneficiu de inventar; (iii) înscrisul atestat sub nr. rs/14.03.2005 de doamna avocat M.F.(fila 32 din dosarul de fond), care a fost prezentat de către apelantul-pârât cu titlu de inventar, nu valorează inventar, în sensul dispozițiilor art. 705 din Codul civil de la 1864, nefiind întocmit de notarul public instrumentator al dosarului succesoral, astfel că este un înscris sub semnătură privată, ce echivalează cu lipsa inventarului; (iv) lipsa inventarului nu împiedică confuziunea patrimoniului succesoral cu cel propriu al moștenitorului și funcționează ca o decădere a succesibilului din beneficiul de inventar, ceea ce înseamnă că apelantul-pârât răspunde pentru pasivul succesoral cu patrimoniul propriu.

Având a analiza punctual criticile invocate de apelantul-pârât, s-a reținut că acceptarea sub beneficiu de inventar a moștenirii, reglementată de dispozițiile art. 704-723 din Codul civil de la 1864, este o variantă intermediară de opțiune succesorală, între acceptarea pură și simplă și renunțarea la moștenire, care se caracterizează prin aceea că moștenitorul, în cadrul termenului de prescripție a dreptului de opțiune succesorală, acceptă total, definitiv și necondiționat activul moștenirii, dar, în ceea ce privește pasivul, acesta este limitat numai la activul moștenit.

Cu alte cuvinte, succesibilul își însușește calitatea de moștenitor, dar înțelege să răspundă de pasivul succesoral numai în limita activului moștenit (intra vires hereditatis) și numai cu bunurile moștenite (cum viribus), neavând loc confuziunea între patrimoniul defunctului și cel propriu al moștenitorului, inventarul întocmit având tocmai rolul de a împiedica o atare confuziune.

Scopul moștenitorului care acceptă sub beneficiu de inventar este de a evita plata cu propriile bunuri a unor datorii și sarcini ale succesiunii care exced activului succesoral, atunci când are îndoieli cu privire la solvabilitatea actuală sau viitoare a patrimoniului succesoral.

După cum în mod corect a reținut prima instanță, din coroborarea dispozițiilor Codului civil de la 1864 cu cele ale Legii nr. 36/1995 și ale Regulamentului de punere în aplicare a Legii nr. 36/1995, aprobat prin Ordinul ministrului justiției nr. 710/1995, acceptarea sub beneficiu de inventar este un act juridic solemn, fiind obligatoriu a fi îndeplinite următoarele condiții: (i) existența unei declarații exprese de acceptare sub beneficiu de inventar, dată de succesibil în fața notarului public, sub sancțiunea nulității beneficiului de inventar (condiție de valabilitate); (ii) declarația de acceptare

sub beneficiu de inventar trebuie să fie înscrisă în registrul special de renunțări la succesiune, sub sancțiunea imposibilității invocării față de terți (în special, față de creditorii succesiunii) a beneficiului de inventar (condiție de publicitate, prevăzută pentru opozabilitate); (iii) declarația de acceptare sub beneficiu de inventar trebuie să fie precedată sau urmată de întocmirea unui inventar fidel și exact al bunurilor succesoriale, făcut în forma prevăzută de lege, sub sancțiunea lipirii de efecte a declarației de acceptare sub beneficiu de inventar, în sensul că nu poate împiedica confuziunea patrimoniului succesoral cu patrimoniul personal al moștenitorului (condiție de valabilitate).

Conform art. 704 din Codul civil de la 1864, „declarația unui erede că ia această calitate sub beneficiu de inventar trebuie să fie făcută la grefa tribunalului de primă instanță a districtului în care succesiunea este deschisă; ea trebuie să fie înscrisă pe registrul destinat pentru trecerea actelor de renunțare”. Este de precizat că acest text legal a fost implicit modificat prin art. 2 din Decretul nr. 40/1953 privitor la procedura succesorală notarială, pentru ca, odată cu intrarea în vigoare a Legii notarilor publici și a activității notariale nr. 36/1995 (publicată în Monitorul Oficial nr. 92/16.05.1995), procedura acceptării moștenirii sub beneficiu de inventar să fie reglementată de această lege, care a abrogat în mod expres Decretul nr. 40/1953.

Sub acest ultim aspect, se observă că, potrivit dispozițiilor art. 117 din Legea nr. 36/1995, „la expirarea termenului prevăzut la art. 109, Decretul nr. 40/1953 privitor la procedura succesorală notarială, Decretul nr. 377/1960 pentru organizarea și funcționarea Notariatului de Stat, Regulamentul privind aplicarea dispozițiilor Decretului nr. 377/1960, aprobat prin H.C.M. nr. or/1960, precum și orice alte dispoziții contrare se abrogă”. Prin urmare, sunt neavenite acele critici de apel întemeiate pe dispozițiile Decretului nr. 40/1953, apelantul-pârât făcând trimitere la un act normativ care a fost abrogat expres cu 10 ani înainte de deschiderea succesiunii mamei sale.

Reținând că în cauză sunt incidente dispozițiile Legii nr. 36/1995, s-a constatat că, potrivit art. 76 alin. 4 din această lege, declarația de acceptare sub beneficiu de inventar se înscrie într-un registru special, astfel cum impune teza finală a art. 704 din Codul civil de la 1864.

În continuare, la art. 705 din Codul civil de la 1864 se prevede că „această declarație n-are efect decât fiind precedată sau urmată de un inventar fidel și exact al bunurilor succesiunii, făcut după formele cerute de legile de procedură și în termenele mai jos hotărâte”. În legătură cu aplicarea în cauză a acestui text legal, este de menționat că, la data deschiderii succesiunii defunctei L.R (01.01.2005), „formele cerute de legile de procedură” erau cele prevăzute de Legea nr. 36/1995 și de Regulamentul de punere în aplicare a Legii nr. 36/1995, aprobat prin Ordinul ministrului justiției nr. 710C/05.07.1995, astfel cum în mod corect a reținut prima instanță.

În acest sens, la art. 70 din Legea nr. 36/1995 (forma legislativă aplicabilă cauzei) se stipulează următoarele: „În cazurile prevăzute de lege sau la cererea celor interesați, notarul public, personal sau printr-un delegat, va face inventarierea bunurilor succesoriale. Dacă nu există cerere anterioară pentru deschiderea procedurii succesoriale, cererea de inventariere ține loc și de cerere de deschidere a acestei proceduri. Inventarierea notarială se va putea face numai cu acordul persoanei în posesia căreia se află bunurile defunctului. În caz de refuz, se va încheia un proces-verbal, semnat de cei prezenți”. Este de menționat că unul dintre „cazurile prevăzute de lege” este cel prevăzut de art. 705 din Codul civil de la 1864, respectiv „inventarul fidel și exact al bunurilor succesiunii”, care trebuie să fie alăturat, înainte sau ulterior, declarației de acceptare sub beneficiu.

De asemenea, la art. 71 din Legea nr. 36/1995 se arată următoarele: „Procesul-verbal de inventariere va cuprinde enumerarea, descrierea și evaluarea provizorie a bunurilor ce se aflau în posesia defunctului la data decesului. Bunurile a căror proprietate este contestată se vor menționa separat. În inventar se cuprind mențiuni privind pasivul succesoral. Bunurile defunctului care se găsesc în posesia altei persoane vor fi inventariate cu precizarea locului unde se află și a motivului pentru care se găsesc acolo. (...) Inventarul se semnează de cel care l-a întocmit, de succesibilii aflați la locul inventarului, iar, în lipsa acestora sau a refuzului lor de a semna, inventarul va fi semnat de martorii prezenți”. Se mai reține că, potrivit art. 74 alin. 3 din Legea nr. 36/1995, „oricine se consideră vătămat prin inventarul întocmit de notarul public poate face plângere la judecătorie”.

La nivel infralegal, a fost adoptat Regulamentul de punere în aplicare a Legii nr. 36/1995, aprobat prin Ordinul ministrului justiției nr. 710C/05.07.1995 (publicat în Monitorul Oficial nr.

176/08.08.1995), care, la art. 80 alin. 1, prevede că „declarațiile de renunțare la succesiune sau de acceptare sub beneficiu de inventar se fac în fața notarului public și se înscriu pentru opozabilitate în registrul special de renunțări la succesiune, prevăzut la art. 45 alin. 1 din prezentul regulament”.

Totodată, la art. 76 din acest Regulament se arată următoarele: „(1) În inventar, cu privire la bunurile despre care se susține ca sunt proprietatea altei persoane, se va menționa motivul pentru care se aflau în deținerea defunctului la data decesului, după cum se vor menționa și bunurile defunctului care se afla în deținerea unui terț, precum și motivele pentru care se găsesc la acesta. (2) În inventar se va scrie și pasivul succesoral, în măsura în care acesta este cunoscut. (3) În cazuri urgente, la cererea oricărei persoane care justifică un interes, punerea sigiliilor asupra bunurilor succesoriale se poate face înainte de întocmirea inventarului, exceptându-se bunurile necesare membrilor familiei defunctului care au locuit cu el”.

Contrar susținerilor apelantului-pârât, se reține că prima instanță în mod corect a identificat cadrul normativ aplicabil cauzei și a coroborat prevederile relevante ale actelor legislative și administrative cu caracter normativ (Codul civil, Legea nr. 36/1995, Regulamentul de punere în aplicare a Legii nr. 36/1995, aprobat prin Ordinul ministrului justiției nr. 710C/1995), ajungând la concluzia justă că inventarul trebuie întocmit cu respectarea formalităților prevăzute de lege, printre care se înscriu atât forma și conținutul actului, cât și organul competent a-l întocmi, și anume notarul public care instrumentează dosarul succesoral, adică notarul care evidențiază și declarația de acceptare sub beneficiu de inventar în registrul special prevăzut de lege.

Prin urmare, este nefondată critica apelantului-pârât că prima instanță nu a menționat care sunt formele cerute de lege cu privire la inventarul aferent declarației de acceptare sub beneficiu.

Față de cadrul normativ prezentat, nu pot fi primite susținerile apelantului-pârât, potrivit cărora înscrisul atestat sub nr. rs/14.03.2005 respectă formalitățile legale pentru a fi considerat inventar valabil, aferent acceptării sub beneficiu, de vreme ce este întocmit de un avocat, conform atribuțiilor art. 3 lit. c) din Legea nr. /1995, fiind un act cu dată certă și opozabil terților.

Aceste susțineri sunt nefondate, întrucât, deși art. 3 lit. c) din Legea nr. /1995 prevede că activitatea avocatului se realizează și prin „redactarea de acte juridice, atestarea identității părților, a conținutului și a datei actelor prezentate spre autentificare”, totuși printre aceste atribuții specifice profesiei de avocat nu poate fi inclusă și cea de întocmire a inventarului prevăzut de art. 705 din Codul civil de la 1864, întrucât acest act trebuie redactat de către notarul public, astfel cum impun dispozițiile precitate ale Legii nr. 36/1995 și Regulamentului aprobat prin Ordinul nr. 710C/1995. Din moment ce legiuitorul a impus ca inventarul aferent declarației de acceptare sub beneficiu să fie întocmită de către notarul public, înseamnă că a conferit acestui act un caracter solemn, astfel că partea interesată nu poate alege altă persoană sau altă formă de întocmire a inventarului. Din această perspectivă, nu pot fi primite susținerile apelantului-pârât, în sensul că „dacă notarul ar fi întocmit inventarul, acesta ar fi fost sub forma unui înscris cu dată certă, pentru că în categoria competenței materiale a notarului public intră doar procedurile prevăzute la art. 12 din Legea nr. 36/1995. Or, s-a conferit avocatului atribuții de identificare a părților, a datei și a conținutului unui înscris, astfel că inventarul întocmit nu este un simplu act sub semnătură privată”.

Nefondată este și critica apelantului-pârât, potrivit căreia prima instanță nu a identificat nicio dispoziție legală din care să rezulte că inventarul este lovit de nulitate absolută dacă este întocmit de o altă autoritate decât notarul care a autentificat declarația de acceptare sub beneficiu.

Sub un prim aspect, având în vedere referirile apelantului-pârât la sancțiunea nulității absolute, s-a reținut că art. 1171 din Codul civil de la 1864 prevede că „actul autentic este acela care s-a făcut cu solemnitățile cerute de lege, de un funcționar public, care are drept de a funcționa în locul unde actul s-a făcut”, iar sancțiunea care intervine în cazul nerespectării acestor exigențe este nulitatea absolută, întrucât interesul ocrotit de normă este unul public, general, iar nu privat

În al doilea rând, s-a constatat că prima instanță nu a reținut în mod explicit că înscrisul atestat sub nr. rs/14.03.2005 de doamna avocat M.F este lovit de nulitate absolută, ci că nu poate fi considerat inventar, în sensul dispozițiilor art. 705 din Codul civil de la 1864, întrucât nu respectă formalitățile legale pentru valabila sa emitere, concluzie la care se ajunge facil din lecturarea considerentelor sentinței civile apelate. Astfel, plecând de la dispozițiile art. 705 din Codul civil de la 1864, care

stipulează că declarația de acceptare sub beneficiu de inventar trebuie urmată sau precedată de un inventar fidel și exact al bunurilor, făcut după formele cerute de lege, și având în vedere prevederile relevante ale Legii nr. 36/1995 și ale Regulamentului aprobat prin Ordinul ministrului justiției nr. 710C/1995, prima instanță a reținut că inventarul trebuie întocmit de notarul public și în forma prevăzută de lege, pentru a putea produce efecte acceptarea beneficiară.

În al treilea rând, se observă că sancțiunea care intervine în cazul nerespectării „formelor cerute de legile de procedură” pentru întocmirea inventarului este prevăzută în chiar preambulul art. 705 din Codul civil de la 1864, în sensul că „această declarație n-are efect”. Cu alte cuvinte, astfel cum în mod corect a reținut prima instanță, nerespectarea formalităților legale pentru întocmirea inventarului atrage lipsirea de efecte a declarației de acceptare sub beneficiu, ceea ce înseamnă că această declarație nu poate împiedica confuziunea patrimoniului succesoral cu cel al moștenitorului.

Sub acest ultim aspect, este de subliniat că prima instanță nu l-a decăzut pe apelantul pârât din dreptul de a accepta succesiunea sub beneficiu de inventar, ca urmare a constatării faptului că nu ar fi fost respectat termenul prevăzut de art. 706 din Codul civil de la 1864, cum în mod greșit se susține prin cererea de apel. În realitate, din lecturarea considerentelor sentinței apelate reiese că, după ce a reținut că înscrisul atestat sub nr. rs/14.03.2005 nu valorează inventar, în sensul art. 705 din Codul civil de la 1864, ci este un înscris sub semnătură privată, prima instanță a conchis că neîntocmirea inventarului cu respectarea formelor prevăzute de lege (bineînțeles, în termenul prevăzut la art. 706 alin. 1 din Codul civil de la 1864) funcționează ca o decădere din beneficiul de inventar a succesibilului, în sensul că acesta este socotit acceptant pur și simplu, cu toate consecințele corespunzătoare. Această concluzie este în acord cu literatura de specialitate, care a și fost indicată de către prima instanță (Francisc Deak, *Tratat de drept succesoral*, pag. 440-443).

În aceste condiții, nu poate fi primită susținerea apelantului-pârât că „prima instanță a reținut eronat că inventarul atestat sub nr. rs/14.03.2005 a fost întocmit cu nerespectarea termenului de 3 luni, deși acesta a fost întocmit în termenul legal de 3 luni și 40 de zile, conform art. 706 coroborat cu art. 711 din Codul civil”, întrucât este străină de considerentele sentinței apelate.

Pentru aceleași argumente, este lipsită de relevanță și susținerea apelantului-pârât, potrivit căreia „reclamantul nu a formulat cerere reconvențională prin care să solicite decăderea din dreptul de a accepta succesiunea sub beneficiul de inventar, iar decăderea trebuie pronunțată prin hotărâre judecătorească, conform art. 712, art. 716 și art. 717 din Codul civil de la 1864”.

În lumina considerentelor prezentate, apare ca fiind legală și temeinică concluzia primei instanțe că apelantul-pârât nu a acceptat succesiunea mamei sale sub beneficiu de inventar, din moment ce înscrisul atestat sub nr. rs/14.03.2005 de către doamna avocat M.F nu valorează inventar, în sensul dispozițiilor art. 705 din Codul civil de la 1864, astfel că declarația autenticată sub nr. rs/14.03.2005 nu-și produce efectul specific, cu consecința că apelantul-pârât este considerat acceptant pur și simplu și, fiind singurul moștenitor al mamei sale, astfel cum atestă certificatul de moștenitor nr. uv/07.03.2016 (fila 25 din dosarul nr. rt al Curții de Apel București-Secția a III-a), este ținut a răspunde pentru pasivul succesoral și cu patrimoniul propriu.

Referitor la pasivul succesoral, apelantul-pârât a arătat, tot în cadrul criticilor privind soluția de respingere a excepției lipsei calității sale procesuale pasive, faptul că suma pe care a fost obligat să o restituie intimaiilor-reclamantii, respectiv dublul prețului încasat de către autoarea sa, nu era o datorie a succesiunii, nefiind o obligație născută în persoana defunctei, din moment ce promitenta-vânzătoare nu a fost notificată să se prezinte la notariat până la data la care a decedat.

Se constată că și acest motiv de apel este nefondat.

Astfel, la data intervenirii decesului promitentei-vânzătoare (01.01.2005), aceasta era debitoarea unei obligații de a face, pe care și-a asumat-o prin antecontractul de vânzare-cumpărare autenticat sub nr. zz/14.07.2004, și anume obligația de a încheia actul de vânzare-cumpărare în formă autentică, stipulată sub termen suspensiv (acest ultim aspect s-a stabilit definitiv prin decizia civilă nr. 999A/12.10.2018 pronunțată de Curtea de Apel București-Secția a III-a civilă și pentru cauze cu minori și de familie, rămasă irevocabilă prin decizia civilă nr. 2212/21.11.2019 pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție-Secția I civilă). Or, această obligație de a face s-a transmis apelantului-pârât odată cu acceptarea pură și simplă a moștenirii mamei sale.

De asemenea, în cuprinsul antecontractului, părțile au inserat și o clauză penală, având următorul conținut: „În situația în care eu, promitentă-vânzătoare, nu îmi voi respecta, cu rea-credință, obligația de perfectare a actului autentic de vânzare, la solicitarea promitentului cumpărător, prin neprezentarea la notariat în vederea perfectării actului de vânzare-cumpărare sau prin înstrăinarea către alte persoane a obiectului material al prezentului antecontract, mă oblig să plătesc promitentului-cumpărător, cu titlu de daune, de două ori prețul primit (...)”. Ca atare, obligația de restituire a dublului prețului încasat se naște ca urmare a activării acestei clauze penale, în urma. Având în vedere faptul că această obligație de dezdăunare a fost asumată de promitentă-vânzătoare, precum și faptul că apelantul-pârât este moștenitor pur și simplu, rezultă că obligația respectivă s-a transmis în patrimoniul său de la data decesului autoarei sale, făcând parte din pasivul succesoral, astfel că nu poate invoca faptul că suma de 108.000 euro nu este o datorie transmisă prin moștenire și că nu are calitatea de debitor față de intimații-reclamanți, rezultată din clauza penală.

Din această perspectivă, nu are relevanță faptul că, până la data decesului, promitentă-vânzătoare nu a fost notificată de către intimații-reclamanți să se prezinte la notar în vederea perfectării contractului de vânzare-cumpărare și nici împrejurarea că apelantul-pârât a fost convocat a se prezenta la notarul public abia în anul 2017, prin notificarea nr. ce/14.03.2017, astfel că apelantul-pârât nu poate invoca cu succes lipsa calității sale procesuale pasive nici sub acest aspect.

Nerelevanța acestor susțineri ale apelantului-pârât rezultă și din împrejurarea că în cauză s-a reținut, definitiv și irevocabil, că dreptul material la acțiune pentru executarea obligațiilor asumate de către promitentă-vânzătoare prin antecontractul autenticat sub nr. zz/14.07.2004 s-a născut abia la data de 29.09.2016. Astfel, prin decizia civilă nr. _A/12.10.2018, Curtea de Apel București-Secția a III-a civilă a admis apelul declarat de către reclamant, a anulat sentința civilă nr. _/12.01.2018 pronunțată de Tribunalul București Secția a V-a și a trimis cauza spre rejudecare la aceeași instanță, considerentele relevante fiind următoarele:

„Stabilind, prin acordul lor de voință, că momentul încheierii contractului de vânzare este determinat de data la care urmau a fi realizate toate formalitățile prealabile necesare încheierii vânzării, în realitate părțile nu au condiționat încheierea convenției de un eveniment nesigur, ci au amânat executarea acestei obligații până la data realizării tuturor formalităților necesare perfectării vânzării, așadar au stabilit un termen suspensiv în favoarea promitentului cumpărător.

În același sens, se reține că, potrivit precizărilor părților contractante, dreptul de proprietate ce urma a fi transmis reclamantului nu avea caracter litigios, promitentă-vânzătoare menționând că a dobândit deja drepturile menționate în antecontract în coproprietate cu terțe persoane, în temeiul dispozițiilor de restituire nr. cf/23.06.2003, nr. cg/05.11.2003 și nr. ch/05.11.2003, astfel cum a fost modificată prin dispoziția nr. ci/23.02.2004. Totodată, niciunde în cuprinsul antecontractului nu se face vorbire despre existența unor litigii care să vizeze aceste drepturi, dimpotrivă promitentă-vânzătoare menționează neechivoc că „drepturile promise spre vânzare nu fac obiectul vreunui litigiu de orice natură aflat pe rolul instanțelor judecătorești, că titlul său nu este și nu a fost în vreun fel contestat și că nu are cunoștință de vreo împrejurare de natură să afecteze în vreun fel, în prezenta sau în viitor, acest titlu”.

Ca urmare, soluționarea irevocabilă a unor litigii referitoare la imobilele ce fac obiectul antecontractului nu a reprezentat, în opinia părților contractului, o condiție în raport de îndeplinirea căreia urma a se perfectă contractul de vânzare-cumpărare.

Este eronat raționamentul tribunalului că termenul de prescripție a început să curgă de la data pronunțării deciziei civile nr. _/28.03.2013 a Înaltei Curți de Casație și Justiție, prin care s-a soluționat irevocabil litigiul ce a făcut obiectul dosarului nr. _/3/2006*, care a vizat revendicarea imobilelor situate în București, str. P.S. nr. și 69 și anularea contractelor de vânzare-cumpărare nr. nm/12.08.1998, yz/07.03.1997, nm/04.11.1996, no/11.12.1996, np/29.01.1997 și ns/20.01.1997.

Potrivit art. 7 alin. final din Decretul nr. 167/1958 (în vigoare a data încheierii convenției), „dacă dreptul este sub condiție suspensivă sau cu termen suspensiv, prescripția începe să curgă de la data când s-a împlinit condiția sau a expirat termenul”. În contextul în care părțile au stabilit un singur termen de încheiere a contractului de vânzare, determinat prin trimiterea la data obținerii tuturor formalităților necesare perfectării vânzării în formă autentică, iar din actele dosarului rezultă că, cel

puțin pentru imobilele situate în București, str. P.S. nr. _și nr. _, data la care s-a realizat înscrierea dreptului de proprietate în cartea funciară a fost 29.09.2016, rezultă, în aplicarea art. 2524 alin. 2 și 3 din noul Cod civil, a art. 7 alin. 1 din Decretul nr. 167/1958 și a considerentelor obligatorii ale deciziei în interesul legii nr. 1/2014 pronunțate de Înalta Curte de Casație și Justiție, că termenul de prescripție nu putea să curgă anterior acestui moment”.

Această decizie civilă a rămas irevocabilă prin decizia civilă nr. _21.11.2019 pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție-Secția I civilă, recursul declarat de către pârât fiind anulat.

În cadrul criticilor formulate împotriva soluției de respingere a excepției lipsei calității procesuale pasive, apelantul-pârât a mai susținut că nu i-a fost transmis niciodată dreptul de proprietate asupra imobilelor ce au făcut obiectul antecontractului de vânzare-cumpărare și a învederat existența unor manevre speculative la care intimatul-reclamantul a participat direct, din moment ce imobilele situate pe str. P.S. nr. _și nr. _se află în proprietatea copiilor săi.

Curtea a constatat caracterul nefondat și al acestor susțineri.

Pe de o parte, după cum s-a arătat deja, apelantului-pârât, în calitate de unic moștenitor legal al mamei sale, a cărei succesiune a acceptat-o pur și simplu, i s-a transmis în patrimoniu, de la data decesului autoarei sale, atât obligația de a face ce-i incumba acesteia în baza antecontractului de vânzare-cumpărare, cât și obligația de restituire a dublului prețului încasat, în ipoteza îndeplinirii condițiilor pentru activarea clauzei penale stipulate prin același antecontract. Nu are importanță dacă dreptul de proprietate asupra imobilelor promise spre vânzare de autoarea sa a intrat sau nu în patrimoniul apelantului-pârât, întrucât în discuție este angajarea răspunderii sale civile contractuale, în temeiul clauzei penale, iar nu dreptul de proprietate asupra imobilelor promise a fi vândute. Cu alte cuvinte, pentru activarea clauzei penale, nu este necesar a se cerceta dacă dreptul de proprietate asupra imobilelor respective a fost transmis apelantului-pârât pe calea succesiunii legale, ci este suficient a se stabili dacă sunt îndeplinite condițiile convenite de părți pentru nașterea obligației de restituire a dublului prețului încasat, condiții ce vor fi analizate infra.

Pe de altă parte, referitor la existența unor manevre speculative la care intimații reclamanți ar fi participat, acest aspect excede prezentului cadru procesual, în care se analizează doar dacă sunt îndeplinite condițiile pentru angajarea răspunderii civile contractuale, în temeiul clauzei penale.

În altă ordine de idei, apelantul-pârât a susținut că prima instanță a respins în mod greșit excepția de neexecutare a contractului, învederând că, deși s-a obligat prin antecontract să îndeplinească toate formalitățile necesare perfectării actului de vânzare, primind mandat în acest sens de la promitentă-vânzătoare, totuși intimatul-reclamant nu a întreprins niciun demers timp de 13 ani, convocându-l să se prezinte la notar cu toate actele necesare vânzării abia în anul 2017.

Curtea a constatat că și acest motiv de apel este nefondat.

În Codul civil de la 1864 nu există o reglementare generală a excepției de neexecutare a contractului (*exceptio non adimpleti contractus*), ci se instituie acest mijloc de apărare doar în anumite cazuri, respectiv în materia vânzării (art. 1322), a schimbului (art. 1407) și a depozitului (art. 1619). Cu toate acestea, în doctrina de specialitate și în practica judiciară s-a recunoscut constant aplicabilitatea excepției de neexecutare în cazul tuturor contractelor sinalagmatice.

Excepția de neexecutare a contractului reprezintă un mijloc de apărare (de fond), aflat la dispoziția uneia dintre părțile contractului sinalagmatic, pe care aceasta îl exercită în cazul în care i se pretinde executarea obligației ce-i incumbă, fără ca partea care pretinde această executare să-și execute propria obligație. Fundamentul juridic al invocării excepției de neexecutare a contractului îl constituie interdependența obligațiilor reciproce ale părților unui raport juridic sinalagmatic, în sensul că fiecare dintre aceste obligații constituie cauza juridică a obligației corelative, ceea ce implică simultaneitatea de executare a obligațiilor. Astfel cum s-a arătat în literatura de specialitate și în practica judiciară, condițiile care trebuie să fie îndeplinite în mod cumulativ pentru invocarea excepției de neexecutare a contractului sunt următoarele: (i) obligațiile reciproce ale părților să-și aibă temeiul în același contract, nefiind posibilă invocarea acestui mijloc de apărare de către o parte, pe motiv că cealaltă parte nu și-a îndeplinit o obligație pe care și-o asumase printr-un alt contract decât cel în discuție; (ii) să existe o neexecutare a obligațiilor, chiar parțială, dar suficient de importantă, din partea celui alt contractant; (iii) obligațiile reciproce să fie ambele exigibile; (iv)

neexecutarea obligațiilor să nu se datoreze faptei celui care invocă excepția de neexecutare; (v) raportul contractual, prin natura sa, să presupună regula executării simultane a obligațiilor părților.

Având a analiza dacă sunt îndeplinite în prezenta cauză aceste condiții, s-a constatat că, în opinia apelantului-pârât, antecontractul autentificat sub nr. zz/14.07.2004 este un act juridic „complex”, care cuprinde și un contract de mandat, prin care autoarea sa, întrucât era în vârstă, bolnavă și nu se afla în posesia actelor necesare perfectării vânzării, l-a împuternicit pe intimatul-reclamant să le procure, însă acesta nu și-a asumat obligațiile asumate prin contractul de mandat.

Într-adevăr, în cuprinsul antecontractului autentificat sub nr. zz/14.07.2004, părțile au inserat următoarea clauză: „Întrucât eu, promitentă-vânzătoare, nu am fost pusă în posesie și nici nu am întocmit formalitățile necesare pentru vânzare (ridicarea dispozițiilor de restituire, proces-verbal de punere în posesie, întocmirea schițelor cadastrale, obținerea certificatului fiscal, intabularea și obținerea extrasului de carte funciară etc.), înțeleg să îl împuternicesc pe promitentul-cumpărător sau orice persoană indicată de acesta ca, în numele meu și pentru mine, să îndeplinească toate formalitățile necesare perfectării actului de vânzare-cumpărare, pe cheltuiala promitentului-cumpărător, urmând să fiu anunțată cu 3 zile înainte, prin scrisoare recomandată, despre locul, data și ora încheierii contractului de vânzare”. În acest sens, prin procura autentificată sub nr. mn/14.07.2004 (fila 55 din dosarul nr. mp al Judecătoriei Sectorului 1 București), autoarea apelantului-pârât l-a împuternicit pe intimatul reclamant să o reprezinte în fața organelor competente în vederea întocmirii formalităților și obținerii actelor necesare vânzării cotelor indivize pe care le deține din imobilele situate pe str. P.S. nr. _ și nr. _ și pe str. _ nr. 23.

Prima instanță a reținut caracterul mult prea vag al clauzei prin care intimatul reclamant a fost împuternicit să îndeplinească „formalitățile necesare perfectării actului de vânzare”, apreciind că nu este evidențiat conținutul acestei obligații, în condițiile în care părțile antecontractului au stipulat lipsa oricăror sarcini, interdicții sau litigii privitoare la imobilele promise a fi vândute. În consecință, prima instanță a apreciat că nu poate fi vorba despre o obligație care să fi fost asumată în mod valabil și exclusiv de către intimatul reclamant. Apelantul-pârât a criticat această concluzie, susținând că părțile au stabilit în mod clar ce anume trebuia să îndeplinească intimatul-reclamant și că, oricum, actele necesare perfectării vânzării sunt stabilite prin Codul civil, Codul fiscal, Legea nr. 7/1996 și Legea nr. 36/1995. Raportat la ansamblul considerentelor sentinței apelate, se constată însă că împrejurarea reținută de către prima instanță nu se constituie într-un considerent decizoriu, pe care să se fi fundamentat soluția de respingere a excepției de neexecutare a contractului, din moment ce prima instanță a analizat în continuare susținerile părților și a calificat în mod corect clauza respectivă ca fiind un mandat cu titlu general.

În acord cu cele susținute de apelantul-pârât, se observă că antecontractul de vânzare-cumpărare autentificat sub nr. zz/14.07.2004 (*instrumentum probationis*) cuprinde în realitate două contracte distincte (*negotium iuris*), încheiate între aceleași părți, respectiv o promisiune bilaterală de vânzare-cumpărare și un contract de mandat, fiecare născând obligații proprii.

Apelantul-pârât a invocat excepția de neexecutare a contractului, argumentând că mandatul a fost încheiat în condițiile art. 1532 din Codul civil de la 1864, fiind un contract din care se nasc drepturi și obligații reciproce în sarcina ambelor părți, că există o strânsă interdependență între obligațiile asumate de autoarea sa și cele asumate de intimatul-reclamant, ceea ce determină ca una dintre ele să fie cauza celeilalte, precum și că intimatul-reclamant nu și-a îndeplinit obligațiile.

Însă, apelantul-pârât (cărui i se impută nerespectarea obligației de a face asumate de către autoarea sa prin promisiunea bilaterală de vânzare-cumpărare și, pe cale de consecință, i se solicită restituirea dublului prețului încasat, în temeiul clauzei penale) nu poate invoca în prezenta cauză excepția de neexecutare a obligației asumate de către intimatul-reclamant prin contractul de mandat, chiar dacă acesta a fost inserat în cuprinsul antecontractului de vânzare-cumpărare autentificat sub nr. zz/14.07.2004 (*instrumentum probationis*). Aceasta, întrucât fundamentul invocării excepției de neexecutare îl constituie interdependența obligațiilor reciproce ale părților născute din același contract sinalagmatic, fiind obligatoriu ca obligațiile reciproce să-și aibă temeiul în același contract (*negotium iuris*) și nefiind posibilă invocarea acestui mijloc de apărare de către o parte (apelantul-pârât), pe motiv că cealaltă parte (intimatul-reclamant) nu și-a îndeplinit o obligație pe care și-a asumat-o printr-

un alt contract (contractul de mandat) decât cel în discuție (promisiunea bilaterală de vânzare-cumpărare). Ca atare, deși afirmă că antecontractul autentificat sub nr. zz/14.07.2004 este un act juridic „complex”, care cuprinde și un contract de mandat, totuși apelantul-pârât confundă, în mod nepermis, obligațiile specifice care rezultă în sarcina fiecărei părți din cele două convenții distincte, opunând intimatului-reclamant neexecutarea obligației asumate de acesta prin contractul de mandat (obligația de a obține, în numele și pe seama mandantului, actele necesare pentru perfectarea vânzării), iar nu prin promisiunea bilaterală de vânzare-cumpărare (obligația de a face, constând în încheierea, la prețul stabilit, a contractului de vânzare-cumpărare).

Din moment ce în cauză nu este îndeplinită prima condiție, și anume ca obligațiile reciproce ale părților să-și aibă temeiul în același contract sinalagmatic (*negotium iuris*), rezultă că excepția de neexecutare invocată de apelantul-pârât nu poate fi primită, astfel că în mod legal și temeinic prima instanță a respins acest mijloc de apărare. Este de menționat că această interpretare este în acord cu practica Înaltei Curți de Casație și Justiție, prin decizia civilă nr. 2413/25.06.2014 pronunțată de Secția a II-a civilă în dosarul nr. 6863/86/2010* arătându-se următoarele:

„Excepția de neexecutare este un efect specific al contractelor sinalagmatice, având la bază principiul reciprocității și interdependenței obligațiilor din astfel de contracte. Conform acestui principiu, fiecare parte contractantă are atât calitatea de debitor, cât și pe aceea de creditor față de cealaltă parte, iar obligația ce revine uneia dintre părți își are cauza juridică în obligația ce revine cocontractantului. Natura juridică a excepției de neexecutare este aceea de mijloc de apărare prin care partea căreia i se pretinde executarea propriilor obligații contractuale, îi poate pretinde celeilalte părți să-și execute propriile obligații asumate prin convenția sinalagmatică, obținând astfel o suspendare a efectelor prezentei obligații, până la momentul la care cealaltă parte își execută propriile obligații. Una dintre condițiile principale pentru invocarea excepției de neexecutare este ca obligațiile contractuale să izvorască dintr-unul și același contract. Ca atare, pârâta nu ar putea să invoce excepția de neexecutare pentru că reclamanta nu și-a respectat obligațiile izvorâte dintr-o altă convenție, după cum nici reclamanta nu poate să paralizeze excepția de neexecutare invocată, prin afirmarea neîndeplinirii unor obligații izvorâte dintr-o altă convenție.”

În ceea ce privește susținerile apelantului-pârât, în sensul că mandatul ar fi fost remunerat, că pierderea dreptului de proprietate al promitentei-vânzătoare asupra imobilelor s-ar fi produs din cauza faptului că intimatul-reclamant nu ar fi întreprins niciun demers pentru a procura actele necesare perfectării vânzării până la decesul promitentei-vânzătoare și nici ulterior, acestea nu pot fi analizate în prezenta cauză, ci doar într-o acțiune întemeiată pe neexecutarea sau executarea necorespunzătoare de către mandatar a obligațiilor asumate prin contractul de mandat. Tot în cadrul unei atare acțiuni, ar putea și analizată și susținerea intimatului-reclamant că mandatul acordat de autoarea apelantului-pârât a încetat prin moartea acesteia, în conformitate cu dispozițiile art. 1552 pct. 3 din Codul civil de la 1864, precum și împrejurarea dacă este incidentă ipoteza reglementată la art. 1539 alin. 2 din Codul civil de la 1864 („mandatarul este îndatorat a termina afacerea începută la moartea mandantului, dacă din întârziere ar putea urma pericol”), cum susține apelantul-pârât. Aceste chestiuni nu pot face obiectul analizei în cauza de față, întrucât excepția de neexecutare poate privi doar neexecutarea de către intimații-reclamanți a obligației de a se prezenta la notar pentru a cumpăra imobilele, aceasta fiind obligația proprie născută din promisiunea bilaterală.

În ceea ce privește clauza penală inserată în antecontractul de vânzare-cumpărare autentificat sub nr. zz/14.07.2004, apelantul-pârât a arătat că este nelegală reținerea primei instanțe, în sensul că, din moment ce nu s-a invocat excepția nulității clauzei penale prin întâmpinare, atunci partea este decăzută din dreptul de a o invoca, sens în care a învederat că nulitatea absolută poate fi invocată pe cale de acțiune sau de excepție, iar, potrivit dispozițiilor art. 1249 din Codul civil de la 1864, nulitatea absolută poate fi invocată oricând.

Curtea a constatat că formularea acestei critici de apel este lipsită de interes, întrucât, chiar dacă prima instanță a reținut, în raport cu prevederile art. 205 raportate la cele ale art. 201 alin. 1 din Codul de procedură civilă, că apelantul-pârât este decăzut din dreptul de a invoca apărări noi după depunerea întâmpinării (excepția nulității clauzei penale fiind calificată drept apărare de fond), totuși a analizat pe fond susținerile apelantului-pârât și le-a înlăturat ca nefondate, considerând că Legea nr.

313/1879 nu este aplicabilă cauzei, întrucât nu este vorba despre un contract de împrumut sau despre un contract de prestații în natură. Cu alte cuvinte, din moment ce prima instanță a analizat pe fond apărarea invocată de pârât prin cererea depusă în ședința publică din 14.05.2021 și susținută în cadrul dezbaterilor de la aceeași dată, este evident că apelantul-pârât nu justifică interesul procesual de a critica considerentele sentinței apelate referitoare la sancțiunea decăderii din dreptul de a invoca apărări noi după depunerea întâmpinării.

În continuare, apelantul-pârât a susținut că prima instanță a apreciat în mod greșit că dispozițiile Legii nr. 313/1879 nu sunt incidente în cauză, învederând că antecontractul de vânzare-cumpărare reprezintă un „contract de prestații în natură”, din moment ce o parte se obligă să transmită un drept de proprietate cu privire la un imobil, astfel că intră în domeniul de reglementare al Legii nr. 313/1879, care era în vigoare la data încheierii antecontractului nr. zz/14.07.2005.

În primul rând, având în vedere prevederile art. 230 lit. b) din Legea nr. 71/2011, s-a reținut că Legea nr. 313/1879, publicată în Monitorul Oficial nr. 40/20.02.1879, a fost în vigoare până la intrarea în vigoare a Legii nr. 287/2009 privind Codul civil, fiind abrogată expres la data de 01.10.2011. Apare străină de considerentele sentinței apelate invocarea de către apelantul-pârât a deciziei Curții Constituționale nr. 524/02.12.1997 și a deciziei în interesul legii nr. XI/24.10.2005, din moment ce prima instanță nu a respins apărarea constând în nulitatea clauzei penale cu motivarea că Legea nr. 313/1879 nu ar fi fost în vigoare la data încheierii antecontractului de vânzare-cumpărare nr. zz/14.07.2005, ci pentru că acest antecontract nu intră în domeniul de reglementare al Legii nr. 313/1879, nefiind nici contract de împrumut, nici de prestații în natură.

În al doilea rând, raționamentul primei instanțe este corect, având în vedere că, din moment ce art. 1 din Legea nr. 313/1879 prevede că o „clauză penală, aflată în contracte de împrumuturi sau de prestațiuni în natură, este și va rămâne anulată, oricare va fi data actului a cărui executare se cere (...)”, rezultă că actul normativ se aplică doar în situația contractelor de împrumut și a contractelor de prestații în natură. În mod evident, promisiunea bilaterală de vânzare-cumpărare nu se încadrează în sfera acestor două categorii de contracte, astfel cum corect a reținut prima instanță, neputând fi primită susținerea apelantului-pârât că „antecontractul de vânzare-cumpărare are ca obiect prestații în natură, din moment ce o parte se obligă să transmită dreptul de proprietate cu privire la un bun imobil”. Aceasta, întrucât, după cum s-a statuat în literatura de specialitate și în practica judiciară, promisiunea bilaterală de vânzare-cumpărare este un contract prin care ambele părți se obligă să încheie în viitor, la prețul stabilit, contractul de vânzare-cumpărare (în raport cu acesta, promisiunea bilaterală reprezintă un antecontract), astfel că obligațiile asumate de ambele părți contractante sunt obligații de a face, corelative unor drepturi de creanță, iar nu „prestații în natură”, cum în mod greșit susține apelantul-pârât. Împrejurarea că obligațiile de a face asumate de ambii promitenți pot fi executate în natură, prin încheierea contractului de vânzare-cumpărare în formă autentică (fie pe cale amiabilă, fie prin mijlocirea instanței de judecată), nu poate conduce la încadrarea promisiunii de vânzare-cumpărare în categoria „contractelor de prestațiuni în natură”, întrucât transmiterea dreptului de proprietate asupra bunului promis se realizează în baza contractului de vânzare-cumpărare, acesta fiind contractul translativ de proprietate, iar nu prin promisiunea bilaterală.

Nu are relevanță practica judiciară invocată de către apelantul-pârât (decizia civilă nr. 381A/29.10.2012 pronunțată de Curtea de Apel București-Secția a III-a civilă și pentru cauze cu minori și de familie în dosarul nr. 33182/3/2009*, depusă la filele 136-143 din dosarul de fond), întrucât obiectul litigiului l-a constituit nulitatea clauzei penale inserate într-un contract de vânzare-cumpărare bunuri viitoare, iar nu într-o promisiune bilaterală de vânzare-cumpărare.

Ca atare, contrar susținerilor apelantului-pârât, prima instanță a procedat în mod legal atunci când a înlăturat ca nefondată apărarea constând în nulitatea clauzei penale, reținând în mod corect că antecontractul de vânzare-cumpărare nu intră în domeniul de aplicare a Legii nr. 313/1879.

Tot referitor la clauza penală, apelantul-pârât a învederat că prima instanță a apreciat în mod greșit că sunt îndeplinite condițiile de activare a acesteia, susținând că prima instanță a reținut eronat nerespectarea cu rea-credință a obligației de perfectare a vânzării, prin neprezentarea la notariat pentru semnarea contractului sau prin înstrăinarea imobilelor către o altă persoană.

Curtea a constatat că și acest motiv de apel este nefondat. Clauza penală reprezintă un contract accesoriu, prin care părțile evaluează anticipat daunele convenite în situația neexecutării ori executării defectuoase sau cu întârziere a obligației principale.

În acest sens, s-a constatat că, în cuprinsul antecontractului de vânzare-cumpărare autentificat sub nr. zz/14.07.2004, părțile au inserat o clauză penală, având următorul conținut: „În situația în care eu, promitentă-vânzătoare, nu îmi voi respecta cu rea-credință obligația de perfectare a actului autentic de vânzare, la solicitarea promitentului-cumpărător, prin neprezentarea la notariat în vederea perfectării actului de vânzare-cumpărare sau înstrăinarea către alte persoane a obiectului material al prezentului antecontract, mă oblig să plătesc promitentului-cumpărător, cu titlu de daune, de două ori prețul primit. Pentru neîncheierea contractului de vânzare-cumpărare din alte cauze, voi restitui promitentului-cumpărător acest preț.”

Sub un prim aspect, s-a reținut că este corectă concluzia primei instanțe, în sensul că părțile au stabilit ce au avut în vedere prin neexecutarea cu rea-credință a obligației asumate de promitentă-vânzătoare, și anume neprezentarea la notariat în vederea perfectării vânzării sau înstrăinarea către o altă persoană a imobilelor promise spre vânzare, concluzie ce nu a fost criticată în apel.

În al doilea rând, contrar susținerilor apelantului-pârât, prima instanță a reținut cu temei faptul că în cauză se regăsesc ipotezele avute în vedere de părțile contractante referitoare la neexecutarea cu rea-credință a obligației asumate de către promitentă-vânzătoare, împrejurare care îi determină pe intimații-reclamanți să activeze clauza penală. Astfel, pe de o parte, prin notificarea nr. ce/14.03.2017 (fila 11 din dosarul nr. mp al Judecătoriei Sectorului 1 București), aceștia l-au convocat pe unicul moștenitor legal al promitentei-vânzătoare să se prezinte la B.N.P. G.I în data de 21.03.2017, ora 10, în vederea încheierii contractului de vânzare-cumpărare, însă apelantul-pârât nu s-a prezentat, împrejurare atestată prin încheierea de certificare nr. cj/21.03.2017 și necontestată de apelantul-pârât. Pe de altă parte, având în vedere înscrisurile depuse la dosar, dreptul de proprietate asupra imobilelor promise spre vânzare se regăseau, la momentul convocării efectuate de către intimații-reclamanți în anul 2017, în patrimoniul altor persoane, iar nu în patrimoniul promitentei-vânzătoare, ce a fost transmis apelantului-pârât pe calea moștenirii legale.

În ceea ce privește prima ipoteză, apelantul-pârât a susținut că promitentă-vânzătoare nu a fost notificată, cât timp a trăit, să se prezinte la notarul public, în vederea perfectării vânzării.

Este real că promitentă-vânzătoare nu a fost convocată să se prezinte la notar până la momentul la care a decedat (01.01.2005), însă o atare împrejurare nu are relevanță, întrucât părțile promisiunii nu au stabilit un termen cert la care trebuiau să se prezinte la notar, ci au convenit că momentul încheierii contractului de vânzare-cumpărare este determinat de data la care urmau a fi realizate formalitățile prealabile necesare încheierii vânzării, amânând executarea obligației de a face până la data realizării acestor formalități și stabilind, astfel, un termen suspensiv în favoarea promitentului-cumpărător. Această interpretare a fost dată de către Curtea de Apel București-Secția a III-a civilă și pentru cauze cu minori și de familie prin decizia civilă nr. _A/12.10.2018, definitivă și irevocabilă, astfel că trebuie respectată întocmai în faza de rejudecare a cauzei.

Nu poate fi primită nici apărarea că, în urma notificării nr. ce/14.03.2017, apelantul pârât nu s-a prezentat la notar, știind că nu i s-a transmis, pe cale succesorală, dreptul de proprietate asupra imobilelor menționate în antecontractul de vânzare-cumpărare, întrucât acesta nu a acceptat moștenirea mamei sale sub beneficiu de inventar, ci pur și simplu, conform considerentelor prezentate supra, având loc, așadar, o confuziune a patrimoniului succesoral cu cel propriu. În acest context, obligația de a face pe care și-a asumat-o promitentă-vânzătoare s-a transmis, pe calea moștenirii legale, către apelantul-pârât, acesta având îndatorirea de a încheia cu promitenții-cumpărători contractul de vânzare-cumpărare, în caz contrar putând fi activată clauza penală. Ca atare, dacă, la momentul convocării la notarul public, apelantul-pârât nu avea în patrimoniu dreptul de proprietate asupra imobilelor promise spre vânzare de mama sa, acestuia i se poate angaja răspunderea civilă contractuală, prin activarea clauzei penale de către intimații-reclamanți.

Referitor la cea de-a doua ipoteză, apelantul-pârât a arătat că promitentă-vânzătoare nu a înstrăinat imobilele către alte persoane, învederând că imobilul din str. _ nr. _ aparținut dintotdeauna altei persoane, iar imobilele din str. P.S. nr. _și _ se află în prezent în proprietatea copiilor intimaților-

reclamanți, care au încheiat contracte de vânzare-cumpărare cu ceilalți coindivizari, fiind înstrăinată fraudulos și cota mamei sale. A mai învederat că mama sa a fost victima mafiei imobiliare, fiind înșelată cu concursul notarilor publici, având în vedere că era în vârstă, avea demență și stătea singură, că imobilele aveau o valoare imensă, fiind situate în centrul Bucureștiului, că intimații-reclamanți, prin persoane interpușe, au cumpărat între timp imobilele pentru care solicită în prezentul litigiu să li se restituie dublul prețului de 54.000 euro.

Curtea nu a putut primi aceste susțineri, pentru considerentele ce vor fi arătate infra.

În ceea ce privește imobilul situat pe str. _ din sectorul _, s-a constatat, sub un prim aspect, că în antecontractul de vânzare-cumpărare autentificat sub nr. zz/14.07.2004 s-a strecurat o eroare materială, în sensul că numărul străzii este _, iar nu _, cum în mod greșit s-a consemnat în cuprinsul actului, context în care devin nerelevante susținerile apelantului pârât referitoare la dreptul de proprietate asupra imobilului situat pe str. _ nr._.

Certitudinea faptului că este vorba despre o simplă eroare materială, comisă la momentul redactării antecontractului de vânzare-cumpărare, rezultă din următoarele împrejurări neechivoce:

Printre actele care au stat la baza autentificării antecontractului de vânzare-cumpărare nr. zz/14.07.2004 și care au fost transmise instanței de către notarul public I.G odată cu adresa nr. ck/19.10.2022 se regăsește actul de vânzare încheiat la data de 03.04.1913 și transcris sub nr. cl/01.05.1913, în baza căruia, prin procesul-verbal nr. cm/1940, s-a înscris în cartea funciară, în favoarea lui G.C.P (autorul promitentei-vânzătoare), dreptul de proprietate asupra imobilului de pe str. _ nr. 23, compus din teren în suprafață de 340 mp și două corpuri de casă.

Observând descrierea imobilului din str. _, făcută în antecontractul de vânzare-cumpărare nr. zz/14.07.2004, s-a constatat cu ușurință că este vorba despre cel de la nr. 23, întrucât toate datele de identificare trecute în antecontract se coroborează cu înscrisurile aflate la dosar privitoare la imobilul situat la această adresă (construcțiile cuprind două corpuri de clădire; în temeiul Legii nr. 112/1994, au fost înstrăinate două apartamente din imobil, prin contractele de vânzare-cumpărare nr. xx/1997 și nr. xy/1998; promitenta vânzătoare avea o cotă indiviză de 1/12 din dreptul de proprietate asupra construcțiilor, restul cotei indivize de 11/12 aparținând lui G.M.S, N.F, L.I.C, S.M.N și G.P; terenul aferent clădirilor este în suprafață de 292,19 mp; terenul era deținut în coproprietate de promitenta-vânzătoare, G.M.S, N.F).

Prin procura autentificată sub nr. mn/14.07.2004, încheiată în aceeași zi cu antecontractul nr. zz/14.07.2004 și la același notar public, promitenta-vânzătoare l-a împuternicit intimatul-reclamant să o reprezinte în fața organelor competente, în vederea obținerii actelor necesare vânzării cotei indivize pe care o deține, printre altele, din imobilul situat pe str. _ nr. 23, iar nu nr._.

Înscrisurile depuse la dosar referitoare la imobilul care s-a aflat în proprietatea autorului G.P și care a fost preluat abuziv prin Decretul nr. 224/1951 se referă la cel situat pe str. _ nr. 23 (cu titlu de exemplu, declarația autentificată sub nr. de/18.06.2001, dispozițiile primarului general nr. cf/23.06.2003 și nr. cn/16.06.2009), iar nu pe str. _ nr._.

Actele dosarului atestă în mod cert că promitenta-vânzătoare nu a avut nicio legătură cu imobilul situat pe str. _ nr. . Astfel, potrivit relațiilor comunicate de Administrația Fondului Imobiliar prin adresa nr. co/18.02.2021 și de P.M.B.-Direcția Patrimoniu-Serviciul Cadastru prin adresa nr. cp/07.04.2021 (fila 122 din dosarul de fond), imobilul situat pe str. _ nr. _ are această adresă poștală începând cu anul 1964 și nu a fost renumerotat până în prezent, figura în anul 1986 ca proprietate privată și nu există dispoziții emise în temeiul Legii nr. 10/2001. Conform mențiunilor din cartea funciară nr. 221463 (filele 63-64 din dosarul de apel), dreptul de proprietate asupra imobilului din str. _ nr._ a fost intabulat, la data de 18.08.2008, în favoarea doamnei C.S, în baza contractului de vânzare-cumpărare nr. mo/07.07.2003 încheiat cu _ SA, iar, la data de 28.07.2011, în favoarea lui D.T.T.V.N.D și D.T.S , în baza contractului de vânzare-cumpărare autentificat sub nr. cr/27.07.2011.

În acest context, devin incidente regulile prevăzute de Codul civil de la 1864 cu privire la interpretarea contractului, și anume: interpretarea contractelor se face după intenția comună a părților contractante, iar nu după sensul literal al termenilor (art. 977); când o clauză este primitoare de două înțelesuri, ea se interpretează în sensul ce poate avea un efect, iar nu în acela ce n-ar putea produce nici unul (art. 978); clauzele convențiilor se interpretează unele prin altele, dându-se fiecărei înțelesul

ce rezultă din actul întreg (art. 982); când este îndoială, convenția se interpretează în favoarea celui ce se obliga (art. 983). Prin aplicarea în cauză a acestor reguli de interpretare, se reține că voința reală a părților a fost de a promite să vândă, respectiv să cumpere imobilul situat pe str. _ nr. 23, fiind vorba despre o simplă eroare materială de redactare. De altfel, intimații-reclamanți au susținut existența erorii materiale, iar, în cadrul răspunsului la întrebarea nr. 1 din interogatoriu, apelantul-pârât a arătat că a avut cunoștință despre împrejurarea că mama sa a încheiat antecontractul de vânzare-cumpărare prin care a promis să vândă intimaților-reclamanți „imobilul situat pe str. _ nr. _ (în fapt nr. 23)”, recunoscând practic existența erorii materiale strecurate în cuprinsul actului notarial cu privire la numărul străzii.

Chiar dacă s-ar considera ad absurdum că părțile au promis să vândă, respectiv să cumpere imobilul situat pe str. _ nr. _, este cert că acesta nu s-a aflat niciodată în proprietatea promitentei-vânzătoare (și nici în proprietatea apelantului-pârât), perspectivă din care este evident că se justifică activarea de către intimații-reclamanți a clauzei penale, care are în vedere tocmai neexecutarea cu rea-credință, de către promitenta-vânzătoare, a obligației de a vinde imobilul.

Stabilind, conform celor prezentate supra, că voința reală a părților a fost de a promite să vândă, respectiv să cumpere imobilul situat pe str. _ nr. 23, s-a constatat că, prin dispoziția nr. cf/23.06.2003, construcțiile (două corpuri de clădire, mai puțin apartamentele înstrăinate, în temeiul Legii nr. 112/1995, prin contractele de vânzare-cumpărare nr. xx/1997 și nr. xy/1997) au fost restituite în natură notificatorilor G.M.S, L.R, L.I.C, S.M.N, N.F și G.P, iar terenul în suprafață de 292,19 mp a fost restituit în proprietatea notificatorilor G.M.S, L.R și N.F și în folosința specială a notificatorilor L.I.C, S.M.N și G.P.

Ca atare, la momentul încheierii antecontractului de vânzare-cumpărare autentificat sub nr. zz/14.07.2004, promitenta-vânzătoare avea în patrimoniu cota indiviză de 1/12 din dreptul de proprietate asupra construcțiilor (două corpuri de clădire, mai puțin apartamentele înstrăinate în temeiul Legii nr. 112/1995 prin contractele de vânzare-cumpărare nr. xx/1997 și nr. xy/1997), precum și cota indiviză corespunzătoare din dreptul de proprietate asupra terenului în suprafață de 292,19 mp, ca efect al restituirii în natură prin dispoziția nr. cf/23.06.2003.

Cu toate acestea, înainte de emiterea acestei dispoziții și de încheierea antecontractului de vânzare-cumpărare autentificat sub nr. zz/14.07.2004, promitenta-vânzătoare a dat declarația autentificată sub nr. de/18.06.2001 (fila 16 din dosarul nr. rt al Tribunalului București-Secția a V-a civilă), prin care, în calitate de coindivizar asupra drepturilor litigioase ce făceau obiectul dosarelor înregistrate pe rolul Tribunalului București-Secția a III-a civilă nr. df/2000 și nr. dg/2000, privitoare la revendicarea, printre altele, a imobilului din str. _ nr. 23, a recunoscut calitatea de comoștenitoare și coindivizare asupra acestui imobil a numitelor S.M.N și L.I.C. Această recunoaștere este conformă sentinței civile nr. _/04.10.2001 pronunțate de Judecătoria Sector 6 București în dosarul nr. _/2001, definitivă și irevocabilă, precum și certificatului de moștenitor nr. _/25.01.2002 (fila 54 din dosarul de fond), prin care se atestă că moștenitoarele legale ale defunctului G.M decedat la data de 30.06.1969, sunt L.R (fostă G), în calitate de soție supraviețuitoare, având o cotă de ¼ din masa succesorală, și G.M.S, L.I.C și S.M.N, în calitate de fiice, având fiecare o cotă de ¼ din masa succesorală. Prin aceeași declarație, promitenta-vânzătoare a arătat că este de acord ca „partea ce i se cuvine din revendicarea imobilului din str. _ nr. 23 să fie atribuită în totalitate lui S.M.N și L.I.C”.

La nici o lună, a fost încheiată tranzacția autentificată sub nr. 1284/12.07.2001, prin care notificatorii L.R, G.M, G.P și N.F au transmis drepturile litigioase către notificatoarele L.I.C și F (fostă S) M.N. Această tranzacție a fost recunoscută prin sentința civilă nr. _/17.10.2007 pronunțată de Tribunalul București-Secția a V-a civilă în dosarul nr. ad, definitivă și irevocabilă prin decizia civilă nr. _/17.06.2008 pronunțată de Curtea de Apel București-Secția a IV-a civilă.

Ca urmare a pronunțării acestei hotărâri judecătorești, Primarul General al Municipiului București a emis dispoziția nr. cn/16.06.2009, prin care a revocat dispoziția nr. cf/23.06.2003 și a restituit în natură notificatoarelor L.I.C și F (fostă S) M.N imobilul situat în București, str. _ nr. 23, sectorul 2, compus din construcții (S+P+1E și S+P+2E) și teren în suprafață de 340 mp.

În baza acestei dispoziții și a protocolului de predare-primire nr. ae/28.07.2009 (fila 149 din vol. I al dosarului de apel), asupra imobilului situat în str. _ nr. 23 s-a intabulat dreptul de proprietate

în favoarea lui L.I.C și F (fostă S) M.N, prin încheierea nr. af/24.09.2009, fiind deschisă cartea funciară nr. _ Sector 2.

S-a constatat, așadar, că promitenta-vânzătoare a înstrăinat cota indiviză din dreptul de proprietate asupra imobilului situat pe str. _ nr. 23, promisă spre vânzare intimaiilor reclamanți, astfel că se justifică activarea clauzei penale față de apelantul-pârât (moștenitor legal).

În ceea ce privește imobilele situate pe str. P.S. nr. și nr. _ din sectorul 1, compuse din construcții și teren în suprafață de 901 mp, acestea au intrat în proprietatea S.G prin actul de vânzare-cumpărare autentificat sub nr. ag/15.01.1940 de Tribunalul Ilfov-Secția Notariat și transcris sub nr. ah/1940, au fost preluate abuziv de la G.P și G.S prin Decretul nr. 92/1950 și au făcut obiectul notificărilor depuse, în baza Legii nr. 10/2001, de către G.M.S, L.R, L.I.C, S.M.N, N.F și G.P.

Prin dispoziția nr. cg/05.11.2003, modificată prin dispoziția nr. cx/31.05.2004 (filele 48-49 din dosarul de fond), precum și prin dispoziția nr. ch/05.11.2003, modificată prin dispoziția nr. ci/23.02.2004 (filele 50-53 din dosarul de fond), Primarul General al Municipiului București a restituit în natură notificatorilor G.M.S, L.R, N.F, L.I.C, S.M.N și G.P construcția situată pe str. P.S. nr. _ (mai puțin apartamentele înstrăinate în baza Legii nr. 112/1995 prin contractele de vânzare-cumpărare nr. xz/1996 și nr. yz/1996) și a restituit în natură, în proprietatea notificatorilor G.M.S, L.R, N.F și în folosință specială notificatorilor L.I.C, S.M.N și G.P, terenul de 410,39 mp (din suprafața totală de 529 mp) situat în str. P.S. nr. _ și terenul de 272,62 mp (din suprafața totală de 346 mp) situat în str. P.S. nr. 69.

După cum s-a arătat, înainte de emiterea acestor dispoziții și de încheierea antecontractului autentificat sub nr. zz/14.07.2004, promitenta-vânzătoare a dat declarația autentificată sub nr. de/18.06.2001, prin care a recunoscut calitatea de comoștenitoare și coindivizare a numitelor S.M.N și L.I.C și a arătat că este de acord ca „partea ce i se cuvine din revendicarea imobilului din str. P.S. nr. _ și nr. _ să revină numitei G.M.S”. Totodată, prin declarația autentificată sub nr. 1125/18.06.2001 (fila 15 din dosarul nr. rt al Tribunalului București-Secția a V-a civilă), G.M.S a arătat că este de acord ca 16% din drepturile stabilite din revendicarea imobilelor situate pe str. P.S. nr. _ și nr. _ să revină lui S.M.N și L.I.C”. Prin tranzacția autentificată sub nr. 1284/12.07.2001, L.R, G.M, G.P și N.F au transmis drepturile litigioase către L.I.C și R.M.N.

Pe de altă parte, prin sentința civilă nr. _/28.02.2008 pronunțată de Tribunalul București-Secția a V-a civilă în dosarul nr. ef (filele 167-171 din vol. I al dosarului de apel), rămasă definitivă prin decizia civilă nr. _/29.06.2012 pronunțată de Curtea de Apel București-Secția a III-a civilă și pentru cauze cu minori și de familie (filele 209-235 din vol. I al dosarului de apel) și devenită irevocabilă nr. decizia civilă nr. _/28.03.2013 pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție-Secția I civilă (filele 190-208 din vol. I al dosarului de apel), s-a constatat nulitatea absolută a celor 6 contracte de vânzare-cumpărare încheiate în temeiul Legii nr. 112/1995 și chiriașii cumpărători au fost obligați să lase reclamanților G.P, G.A, G.A1, N.F, G.M.S și M.H.G, precum și intervenientelor în nume propriu R.M.N și L.I.C, în deplină proprietate și liniștită posesie, apartamentele și suprafața de teren aferentă, ce au făcut obiectul contractelor respective. De asemenea, prin decizia civilă nr. _/23.10.2015 pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție-Secția I civilă în dosarul nr. lm, a fost obligat pârâtul Municipiul București, prin primar general, să lase reclamanților G.A1, G.A, G.M.S, G.P, N.F, precum și intervenientelor în nume propriu G.M.N și L.I.C, în deplină proprietate și liniștită posesie, terenul în suprafață de 9 mp, situat în str. P.S. nr. _, fiind astfel soluționată în mod irevocabil, după patru cicluri procesuale, cererea înregistrată inițial sub nr. yx/1999 pe rolul Judecătoriei Sectorului 1 București.

Potrivit extraselor nr. gh/01.02.2017 și nr. gi/01.02.2017 (filele 129-135 din dosarul de fond) și mențiunilor înscrise în cărțile funciare nr. _ și nr. 256288 (filele 11-13 22-25 din vol. I al dosarului de apel), asupra imobilelor situate pe str. P.S. nr. _ și nr. 71, s-a intabulat, la data de 27.07.2016, dreptul de proprietate privată în favoarea coindivizării L.I.C (cota indiviză de 8/72), G.M.N (cota indiviză de 8/72), G.P (cota indiviză de 9/72), G.A (cota indiviză de 9/72), G.A1 (cota indiviză de 6/72), G.M.S (cota indiviză de 8/72) și N.F (cota indiviză de 24/72), nu însă și în favoarea apelantului-reclamant (moștenitor legal al lui L.R).

Aceasta, întrucât, după cum se menționează în cuprinsul cărților funciare, la intabularea dreptului de proprietate în cote indivize au fost avute în vedere nu doar dispozițiile emise de către primarul general și hotărârile judecătorești menționate mai sus, ci și declarațiile autentificate sub nr. de/18.06.2001 și nr. dm/18.06.2001, precum și tranzacția autentificată sub nr. dn/12.07.2001, prin care autoarea apelantului-pârât a cedat cota sa indiviză din cele două imobile către rudele sale.

Se mai constată că, la data de 24.11.2016, s-a intabulat dreptul de proprietate în favoarea SC L.I SRL pentru cota indiviză de 39/72, iar, la data de 09.12.2016, s-a intabulat dreptul de proprietate în favoarea SC L.T.I SRL pentru cota indiviză de 8/72.

Ulterior, prin contractele de vânzare-cumpărare autentificate sub nr. /23.11.2016, nr. op/07.12.2018, nr. or/07.12.2018, nr. os/07.12.2018 și nr. ot/07.12.2018, G.M.S, N.F, G.A1, G.P, L.I.C, L.I SRL și L.T.I SRL au vândut către C.B.M și C.G.L(copiii intimaților-reclamanți, aspect recunoscut prin răspunsul la întrebarea nr. 5 din interogatoriu) cotele indivize pe care le dețineau din imobilele situate pe str. P.S. nr._și nr._(în total cota de 1/1). Prin actul autentificat sub nr. mo/10.05.2019 (filele 35-36 din dosarul de apel), C.B.M și C.G.au hotărârea alipirea celor două imobile situate pe str. P.S. nr._și nr._într-un singur imobil, compus din terenul în suprafață de 885 mp și construcția în suprafață construită la sol de 391 mp.

La data de 13.05.2019, în cartea funciară nr. 275284 (filele 106-110 din dosarul de fond), s-a intabulat dreptul de proprietate asupra imobilului situat pe str. P.S. nr._și 69, în favoarea lui C.B.M și C.G.L, fiecare având o cotă de ½ din dreptul de proprietate

S-a constatat, așadar, că promitenta-vânzătoare a transmis și cotele indivize din dreptul de proprietate asupra imobilelor situate pe str. P.S. nr._și nr. 71, promise spre vânzare intimaților-reclamanți, astfel că se justifică activarea clauzei penale împotriva apelantului-pârât.

În lumina celor prezentate, apar ca nefondate susținerile apelantului-pârât, în sensul că mama sa ar fi fost victima mafiei imobiliare, că ar fi fost înșelată cu concursul notarilor publici, că rudele sale ar fi înstrăinat și cota sa indiviză din dreptul de proprietate asupra imobilelor, că dreptul de proprietate nu ar fi fost conservat în patrimoniul promitentei vânzătoare din culpa intimatului-reclamant, care timp de 13 ani nu a întreprins niciun demers pentru procurarea actelor necesare vânzării. În realitate, autoarea apelantului-pârât a promis să vândă cotele sale indivize din dreptul de proprietate asupra unor imobile, deși transmisese aceste cote în favoarea unor rude (prin declarație și tranzacție autentificate), fiind evidentă reaua-credință. Împrejurarea că, în perioada 2016-2018, imobilele în discuție au fost achiziționate în întregime de către copiii intimaților-reclamanți nu poate fi invocată pentru a paraliza demersul judiciar de față, care este fundamentat pe răspunderea civilă contractuală a apelantului-pârât, în calitate de unic moștenitor legal al mamei sale.

Apelantul-pârât a mai susținut, invocând dispozițiile art. 11 din Legea nr. 36/1995, că notarul public care a autentificat antecontractul de vânzare-cumpărare nr. zz/14.07.2005 nu avea competența teritorială să instrumenteze acte pe teritoriul municipiului București, ci doar pe raza județului Ilfov, întrucât sediul biroului său este în comuna A, împrejurare în raport cu care a invocat nulitatea absolută a antecontractului, în temeiul art. 1171 din Codul civil de la 1864.

Curtea a constatat că și acest ultim motiv de apel este nefondat. În ceea ce privește competența notarilor publici, art. 10 din Legea nr. 36/1995 (forma în vigoare la data autentificării antecontractului de vânzare-cumpărare nr. zz/14.07.2005) prevede următoarele: „În îndeplinirea atribuțiilor ce-i revin, notarul public are competență generală, cu excepțiile prevăzute în situațiile următoare: a) procedura succesorală notarială este de competența notarului public din biroul notarial situat în circumscripția teritorială a judecătorei în care defunctul și-a avut ultimul domiciliu; b) în cazul moștenirilor succesive, moștenitorii pot alege competența oricăruia dintre birourile notariale din circumscripția teritorială a judecătorei în care și-a avut ultimul domiciliu acela dintre autori care a decedat cel din urmă; c) actele de protest al cambiilor, biletelor la ordin și cecurilor se fac de notarul public din circumscripția teritorială a judecătorei în care urmează a se face plata; d) eliberarea duplicatelor și reconstituirea actelor notariale se fac de notarul public în al cărui birou se află originalul acestora”. Din lecturarea acestui text legal rezultă în mod clar că notarul public are competență generală (regula), legiuitorul instituind patru cazuri de competență teritorială exclusivă (excepții), enumerate în mod

limitativ la art. 10 lit. a)-d), printre care nu se regăsește ipoteza autentificării unui antecontract de vânzare-cumpărare.

În ceea ce privește art. 11 din Legea nr. 36/1995, invocat în cererea de apel, acest text nu fundamentează susținerea apelantului-pârât, întrucât reglementează instanța competentă teritorial a soluționa conflictul de competență ivit între birourile notarilor publici: „Conflictele de competență între birourile notarilor publici situate în aceeași circumscripție a unei judecătoriai se soluționează de acea judecătorie, la sesizarea părții interesate. Hotărârea judecătoriai este definitivă. Când conflictul intervine între birouri notariale situate în circumscripții diferite, competența aparține judecătoriai în a cărei circumscripție se află biroul de notar public cel din urmă sesizat”.

Ca atare, nu are nicio acoperire în dispozițiile Legii nr. 36/1995 susținerea apelantului pârât, în sensul că notarul care a autentificat antecontractul de vânzare-cumpărare nr. zz/14.07.2005 nu ar avea competența teritorială să instrumenteze acte pe teritoriul municipiului București.

Față de aceste considerente, constatând că toate motivele de apel invocate de pârât sunt nefondate și că sentința civilă apelată este legală și temeinică, Curtea, în temeiul art. 480 alin. 1 din Codul de procedură civilă, a respins apelul ca nefondat. Chiar dacă apelantul-pârât a pierdut procesul, a fost respinsă ca nefondată cererea intimațiilor-reclamanți de obligare a acestuia la plata cheltuielilor de judecată, constatând că nu s-a făcut dovada efectuării unor atare cheltuieli, la dosar nefiind depuse documente justificative, astfel cum impune art. 452 din Codul de procedură civilă.

**Cerere de sechestrul asigurător, întemeiată pe dispozițiile art. 953 alin. (1) Cod
procedură civilă. Caracterul neexigibil al creanței.**

„Potrivit dispozițiilor art. 663 alin. 4 din Codul de procedură civilă, „creanța este exigibilă dacă obligația debitorului este ajunsă la scadență sau acesta este decăzut din beneficiul termenului de plată”. Contrar susținerilor apelantului-reclamant, prima instanță a interpretat și a aplicat în mod corect aceste dispoziții legale, prin raportare la probatoriul sumar administrat în procedura specială a măsurilor asigurătorii, criticile de apel formulate neputând fi primite.

Astfel, este real că, în cuprinsul cererii completatoare depuse în dosarul nr. xx (filele 4-5 din dosarul de apel), apelantul-reclamant a arătat că înțelegerea părților ar fi fost ca împrumutul, având ca obiect suma de 674.666 USD, să fie returnat de către intimatul-pârât atunci când acesta decide să se retragă din societatea R.E.T SRL, însă, în egală măsură, prima instanță a reținut în mod corect că această intenție de retragere a asociatului din societate nu produce efecte juridice per se, fiind un act supus aprobării instanței, pe rolul Tribunalului București-Secția a VI-a civilă fiind înregistrat deja dosarul nr. xy.(...)

Contrar susținerilor apelantului-reclamant, prima instanță nu era ținută a constata caracterul exigibil al creanței afirmate doar prin prisma celor menționate în cuprinsul cererii completatoare depuse în dosarul nr. xx, întrucât prevederile art. 226 din Legea nr. 31/1990 sunt cât se poate de clare, în sensul că, în lipsa unor prevederi în actul constitutiv sau când nu se realizează acordul unanim, asociatul se poate retrage, pentru motive temeinice, doar în baza unei hotărâri a tribunalului, astfel că abia la momentul pronunțării unei astfel de hotărâri judecătorești va produce efecte juridice decizia asociatului de a se retrage din societatea cu răspundere limitată.”

(Decizia civilă nr.1449A din 21.10.2022, Curtea de Apel București – secția a III a civilă și
pentru cauze cu minori și de familie)

Prin cererea înregistrată pe rolul Tribunalului București-Secția a V-a civilă la 11.08.2022, reclamantul K.A a solicitat, în contradictoriu cu pârâtul K.Y, instituirea sechestrului asigurător asupra unui număr de 37.444 părți sociale deținute de pârât, în calitate de asociat la R.E.T SRL, precum și asupra tuturor bunurilor mobile și imobile, în limita sumei de 3.151.028 lei (echivalentul a 674.666 USD), cu cheltuieli de judecată.

Prin încheierea din data de 06.09.2022, Tribunalul București-Secția a V-a civilă a respins cererea ca neîntemeiată și a dispus restituirea către reclamant a cauțiunii în quantum de 1.575.514 lei, consemnată prin ordinul de plată nr. xz/11.08.2022, pentru următoarele considerente:

Potrivit dispozițiilor art. 953 din Codul de procedură civilă: „(1) Creditorul care nu are titlu executoriu, dar a cărui creanță este constatată în scris și este exigibilă, poate solicita înființarea unui sechestrul asigurător asupra bunurilor mobile și imobile ale debitorului, dacă dovedește că a intentat cerere de chemare în judecată. El poate fi obligat la plata unei cauțiuni în quantumul fixat de către instanță. (2) Același drept îl are și creditorul a cărui creanță nu este constatată în scris, dacă dovedește că a intentat acțiune și depune, odată cu cererea de sechestrul, o cauțiune de jumătate din valoarea reclamată”. Din coroborarea textelor enunțate, rezultă că art. 953 alin. 2 poate fi invocat de creditorul care nu are o creanță constatată în scris, dar creanța este exigibilă, a promovat cerere de chemare în judecată pentru plata creanței și a achitat o cauțiune de jumătate din valoarea reclamată.

În speță, condițiile de formă privind promovarea litigiului pentru plata creanței și achitarea cauțiunii de jumătate din valoarea obiectului acestui litigiu sunt îndeplinite, pe rolul Tribunalului București fiind înregistrat dosarul nr. xx, prin care reclamantul a solicitat obligarea pârâtului la restituirea împrumutului acordat de 3.151.028 lei, reclamantul consemnând cauțiunea reprezentând jumătate din suma pretinsă, respectiv suma de 1.575.514 lei. Deși în documentul de consemnare a cauțiunii, și anume ordinul de plată nr. xz/11.08.2022, se indică faptul că suma a fost consemnată în dosarul nr. xx, cauțiunea va fi considerată valabil plătită pentru dosarul de față, fiind evidentă intenția

reclamantului de plată a cauțiunii aferente cererii de sechestrul asigurător, cu atât mai mult cu cât în dosarul nr. xx nu este datorată cauțiune.

Însă, la acest moment, nu poate reține cu certitudine caracterul exigibil al creanței.

Astfel, în cererea precizatoare depusă în dosarul nr. xx, reclamantul a arătat că înțelegerea părților ar fi fost ca împrumutul să fie returnat de pârât atunci când decide să se retragă din firma R.E.T SRL sau să valorifice acțiunile la această firmă în alt mod. Reclamantul a invocat faptul că este scadentă creanța, întrucât pârâtul a formulat cerere de retragere din firma R.E.T SRL, înregistrată pe rolul Tribunalului București-Secția a VI-a civilă sub nr. xy. Însă, retragerea pârâtului din firmă reprezintă un act supus aprobării instanței de judecată, din moment ce face obiectul dosarului nr. xy al Tribunalului București-Secția a VI-a civilă, după cum arată chiar reclamantul. Or, din probatoriul administrat până la acest moment nu rezultă indicii că înțelegerea părților ar fi fost că simpla exprimare de către pârât a intenției de retragere din societate ar valora împlinirea termenului, indiferent de validarea sau nu de către instanța de judecată a respectivei retrageri, cu alte cuvinte indiferent de soluția ce se va pronunța în dosarul nr. xy al Tribunalului București Secția a VI-a civilă.

În consecință, la acest moment nu fi reținut cu certitudine caracterul exigibil al creanței, motiv pentru cererea de instituire a sechestrului asigurător a fost respinsă ca neîntemeiată, iar, în temeiul art. 1064 alin. 4 din Codul de procedură civilă, s-a restituit către reclamant cauțiunea de 1.575.514 lei, consemnată de acesta la dispoziția Tribunalului București în dosarul nr. xx, prin ordinul de plată nr. xz/11.08.2022 către Garanti BBVA.

Împotriva acestei încheieri, la data de 21.09.2022, reclamantul a formulat apel principal, prin care a solicitat schimbarea încheierii, în sensul admiterii cererii și instituirii sechestrului asigurător asupra unui număr de 37.444 părți sociale deținute de pârât, în calitate de asociat la R.E.T SRL, precum și asupra tuturor bunurilor mobile și imobile, în limita sumei de 3.151.028 lei (echivalentul a 674.666 USD), invocând în esență faptul că prima instanță a interpretat eronat cererea completatoare depusă în dosarul de fond, sens în care a învederat:

Prin cererea completatoare s-a arătat că părțile s-au înțeles ca „împrumutul să fie returnat de pârât când decide să se retragă din firma R.E.T SRL sau să valorifice acțiunile la această firmă în alt mod”, rezultând că sensul este unul foarte clar exprimat: data scadentă devine momentul când pârâtul decide să se retragă (respectiv data înregistrării unei acțiuni directe la o instanță competentă, urmată de plata taxei de timbru), iar nu momentul aprobării din partea instanței de judecată, cum în mod greșit a interpretat prima instanță. Aprobarea sau admiterea cererii de retragere nu poate fi considerat ca moment al scadenței împrumutului, deoarece întreaga cerere vizează, pe de o parte, revolta acestuia că părțile sociale pe care pârâtul le deține au fost achiziționate cu bani împrumutați de reclamant, acum folosite împotriva sa, iar, pe de altă parte, a arătat și subliniat în cuprinsul cererii de chemare în judecată că este esențial ca pârâtul să-i returneze banii, condiția fiind de a nu folosi aceste părți sociale decât în sensul utilizării lor în cadrul firmei. Prin urmare, este evident că a existat o interdicție de utilizare ex societatis, ceea ce conduce la declanșarea scadenței de îndată ce intenția pârâtului de a se retrage din firmă a putut fi identificată ca fiind reală, serioasă și expres determinată. Au mai existat discuții în contradictoriu între părți, dar au fost depășite, însă niciodată nu s-a uzat de o cale clară, neechivocă și expresă cum este retragerea din societate, acțiunea fiind depusă la Tribunalul București-Secția a VI-a civilă.

Prin urmare, teza a doua, neîmbrățișată de prima instanță, este cea corectă, respectiv simpla manifestare a intenției de retragere valorează împlinirea termenului, însăși exprimarea din cererea completatoare fiind în logica acestui raționament. În niciun moment, reclamantul nu a afirmat prin cererea completatoare „când instanța decide sau când se aprobă cererea de instanță”, ci când decide pârâtul să se retragă. Or, pârâtul a decis să se retragă la data când a înregistrat o cerere în acest sens, astfel că, începând cu acel moment, suma a devenit exigibilă. De altfel, este și normal să fie așa, atâta timp cât asociatul a beneficiat de o facilitate financiară pentru a dobândi această calitate, iar părțile sociale pe care le deține nu sunt achitate, condiția fiind aceea că nu le poate folosi pentru a le valorifica în afara societății și nici ca armă împotriva persoanei fără de care nu ajungea în poziția aceasta. Prin urmare, nici din cererea completatoare depusă în dosarul de fond nr. xx, nici din cuprinsul cererii

privind sechestrul asigurător, nici din economia și rațiunea acțiunii de fond privind pretențiile nu se putea înțelege sau deduce că momentul exigibilității ar fi altul.

În drept, apelantul-reclamant a invocat art. 954 alin. 3 din Codul de procedură civilă.

Odată cu întâmpinarea depusă la dosar în data de 14.10.2022, pârâtul a formulat apel incident la considerente, prin care a criticat considerentele prin care prima instanță a reținut ca fiind valabil plătită cauțiunea și, totodată, nu a analizat existența creanței pretinsă de reclamant, trecând direct la analiza caracterului exigibil al creanței, considerente pe care le consideră greșite.

În motivare, apelantul-pârât a susținut că nu este îndeplinită condiția de formă privind plata valabilă a cauțiunii, precum și că prima instanță trebuia să analizeze mai întâi existența creanței, dat fiind că din art. 953 alin. 2 din Codul de procedură civilă rezultă că, pentru a putea fi încuviințată cererea de sechestrul asigurător, reclamantul trebuie să dovedească, în primul rând, existența unei creanțe, chiar dacă nu este constatată în scris, iar creanța trebuie să fie exigibilă. Prin urmare, una din condițiile pe care trebuia să le îndeplinească reclamantul este aceea de a dovedi existența unei creanțe sau cel puțin aparența unui drept de creanță, simplele susțineri ale reclamantului privind existența unei creanțe nefiind suficiente. Or, reclamantul nu are nicio creanță împotriva sa, toate afirmațiile acestuia cu privire la o pretinsă creanță fiind neîntemeiate. Mai mult, susținerile acestuia cu privire la pretinsul împrumut sunt nedovedite, neexistând niciun înscris prin care să dovedească aceste afirmații. Prin urmare, în lipsa unui împrumut și a oricărei probe din care să rezulte existența sau aparența împrumutului, instanța ar fi trebuit să rețină în considerentele încheierii atacate că reclamantul nu a făcut dovada nici măcar a unei creanțe sau a aparenței unui drept de creanță.

În drept, apelantul-pârât a invocat art. 472 alin. 1 și art. 461 din Codul de procedură civilă.

Examinând apelurile civile de față, în limitele stabilite de art. 477-478 din Codul de procedură civilă, Curtea le-a respins pe ambele ca nefondate, pentru următoarele considerente:

Conform dispozițiilor art. 477 alin. 1 din Codul de procedură civilă, „instanța de apel va proceda la rejudecarea fondului în limitele stabilite, expres sau implicit, de către apelant, precum și cu privire la soluțiile care sunt dependente de partea din hotărâre care a fost atacată”.

Acest text de lege instituie regula tantum devolutum quantum appellatum și este o expresie a principiului disponibilității, consacrat de art. 9 din Codul de procedură civilă, astfel că, deși apelul este o cale de atac devolutivă, totuși instanța de apel este ținută a proceda la examinarea cauzei în limita criticilor formulate prin cererea de apel, reluând judecata asupra fondului, dar nu asupra tuturor problemelor de fapt și de drept care au fost invocate în fața primei instanțe sau care ar putea fi invocate în cauză, ci doar cu privire la acelea criticate de către părțile care au declarat apel.

În cauză, reclamantul a declarat apel principal, prin care a susținut că în mod greșit prima instanță a reținut că nu este exigibilă creanța, iar pârâtul a declarat apel incident la considerente, prin care a învederat că nu este îndeplinită condiția de formă privind plata valabilă a cauțiunii, precum și că prima instanță trebuia să analizeze mai întâi existența creanței sau aparența acesteia.

Potrivit dispozițiilor art. 953 din Codul de procedură civilă: „(1) Creditorul care nu are titlu executoriu, dar a cărui creanță este constatată în scris și este exigibilă, poate solicita înființarea unui sechestrul asigurător asupra bunurilor mobile și imobile ale debitorului, dacă dovedește că a intentat cerere de chemare în judecată. El poate fi obligat la plata unei cauțiuni în cuantumul fixat de către instanță. (2) Același drept îl are și creditorul a cărui creanță nu este constatată în scris, dacă dovedește că a intentat acțiune și depune, odată cu cererea de sechestrul, o cauțiune de jumătate din valoarea reclamată”. Din coroborarea acestor dispoziții legale rezultă că un creditor care nu are titlu executoriu și a cărui creanță nu este constatată în scris, dar este exigibilă, poate solicita înființarea unui sechestrul asigurător asupra bunurilor mobile și imobile ale debitorului, dacă dovedește că a intentat acțiune și depune, odată cu cererea de instituire a sechestrului, o cauțiune de jumătate din valoarea reclamată. Contrar susținerilor ambelor părți, se constată că prima instanță a interpretat și a aplicat corect aceste dispoziții legale în cauză, neputând fi primite criticile de apel formulate.

Referitor la condiția formală privind depunerea cauțiunii, prima instanță a constatat întemeiat că aceasta a fost îndeplinită de către apelantul-reclamant, în condițiile în care acesta a consemnat cauțiunea reprezentând jumătate din suma pretinsă, respectiv suma de 1.575.514 lei, prin ordinul de plată nr.xz/11.08.2022. Este real că, în cuprinsul acestui ordin de plată, s-a indicat faptul că suma a

fost consemnată în dosarul nr. xx, însă prima instanță a constatat judicios faptul că este vorba despre o simplă eroare materială și a considerat cautiunea valabil plătită în prezentul dosar, în condițiile în care în dosarul nr. xx nu era datorată vreo cautiune. Ca atare, nu poate fi primită prima critică a apelantului-pârât, în sensul că nu este îndeplinită condiția de formă privind plata valabilă a cautiunii.

Relativ la a doua critică a apelantului-pârât, potrivit căreia prima instanță trebuia să analizeze, înainte de caracterul exigibil al creanței, dacă există această creanță sau dacă există cel puțin aparența unui drept de creanță, se constată că și aceasta este nefondată.

Astfel, din interpretarea coroborată și logică a dispozițiilor alin. 1, 2 și 3 ale art. 953 din Codul de procedură civilă rezultă, după cum s-a arătat deja, că un creditor care nu are titlu executoriu și a cărui creanță nu este constatată în scris, cum este situația în speță, poate solicita înființarea unui sechestrul asigurător asupra bunurilor mobile și imobile ale debitorului, dacă face dovada îndeplinirii cumulative a următoarelor condiții: i) creanța să fie exigibilă, ii) să se fi intentat acțiune pentru recuperarea creanței invocate, iii) să se fi depus, odată cu cererea de instituire a sechestrului, o cautiune de jumătate din valoarea reclamată. Ca atare, este neîntemeiată susținerea apelantului-pârât, potrivit căreia prima instanță trebuia să constate existența unei creanțe certe, o astfel de condiție nefiind prevăzută de art. 953 din Codul de procedură civilă. De altfel, nici jurisprudența și nici doctrina de specialitate, atât sub imperiul Codului de procedură civilă 1865, cât și a noului Cod de procedură civilă, nu au reținut necesitatea existenței unei creanțe certe, iar, după intrarea în vigoare a noului Cod de procedură civilă, apare și mai evidentă lipsa condiției existenței unei creanțe certe, din moment ce, prin art. 663 alin. 2, s-a stabilit că o creanță este certă „atunci când existența ei neîndoielnică rezultă din însuși titlul executoriu”. Or, art. 952 alin. 1 din Codul de procedură civilă prevede expres că, pentru instituirea sechestrului asigurător, creditorul nu trebuie să aibă titlu executoriu, întrucât, într-un asemenea ipoteză, ar putea să procedeze direct la executarea silită, fără a mai fi necesar să pretindă instituirea unor măsuri asigurătorii.

Apelantul-reclamant a susținut că, potrivit înțelegerii părților, decizia intimatului-pârât de a se retrage din societate atrage exigibilitatea creanței la data depunerii în instanță a acțiunii având ca obiect retragerea asociatului din societate (dosarul nr. xy), fără a fi necesară aprobarea retragerii de către instanța de judecată, astfel cum în mod greșit a apreciat prima instanță.

Această critică de apel este nefondată, întrucât prima instanță a apreciat în mod corect că apelantul-reclamant nu a făcut dovada că este exigibilă creanța pe care o afirmă.

Potrivit dispozițiilor art. 663 alin. 4 din Codul de procedură civilă, „creanța este exigibilă dacă obligația debitorului este ajunsă la scadență sau acesta este decăzut din beneficiul termenului de plată”. Contrar susținerilor apelantului-reclamant, prima instanță a interpretat și a aplicat în mod corect aceste dispoziții legale, prin raportare la probatoriul sumar administrat în procedura specială a măsurilor asigurătorii, criticile de apel formulate neputând fi primite.

Astfel, este real că, în cuprinsul cererii completatoare depuse în dosarul nr. xx (filele 4-5 din dosarul de apel), apelantul-reclamant a arătat că înțelegerea părților ar fi fost ca împrumutul, având ca obiect suma de 674.666 USD, să fie returnat de către intimatul-pârât atunci când acesta decide să se retragă din societatea R.E.T SRL, însă, în egală măsură, prima instanță a reținut în mod corect că această intenție de retragere a asociatului din societate nu produce efecte juridice per se, fiind un act supus aprobării instanței, pe rolul Tribunalului București-Secția a VI-a civilă fiind înregistrat deja dosarul nr. xy.

În această ordine de idei, se rețin prevederile art. 226 din Legea nr. 31/1990 republicată, care au următorul conținut: „(1) Asociatul în societatea în nume colectiv, în comandită simplă sau în societatea cu răspundere limitată se poate retrage din societate: a) în cazurile prevăzute în actul constitutiv; a¹) în cazurile prevăzute la art. 134; b) cu acordul tuturor celorlalți asociați; c) în lipsa unor prevederi în actul constitutiv sau când nu se realizează acordul unanim, asociatul se poate retrage pentru motive temeinice, în baza unei hotărâri a tribunalului, supusă numai apelului. (1¹) Dreptul de retragere poate fi exercitat, în cazurile prevăzute la alin. 1 lit. a) și b), în termen de 30 de zile de la data publicării hotărârii adunării generale a asociaților în Monitorul Oficial al României, Partea a IV-a. Dispozițiile art. 134 alin. (2¹) se aplică corespunzător. (2) În situația prevăzută la alin. (1) lit. c), instanța judecătorească va dispune, prin aceeași hotărâre, și cu privire la structura participării la

capitalul social a celorlalți asociați. (3) Drepturile asociatului retras, convenite pentru părțile sale sociale, se stabilesc prin acordul asociaților ori de un expert desemnat de aceștia sau, în caz de neînțelegere, de tribunal. Costurile de evaluare vor fi suportate de societate.”

Contrar susținerilor apelantului-reclamant, prima instanță nu era ținută a constata caracterul exigibil al creanței afirmate doar prin prisma celor menționate în cuprinsul cererii completatoare depuse în dosarul nr. xx, întrucât prevederile art. 226 din Legea nr. 31/1990 sunt cât se poate de clare, în sensul că, în lipsa unor prevederi în actul constitutiv sau când nu se realizează acordul unanim, asociatul se poate retrage, pentru motive temeinice, doar în baza unei hotărâri a tribunalului, astfel că abia la momentul pronunțării unei astfel de hotărâri judecătorești va produce efecte juridice decizia asociatului de a se retrage din societatea cu răspundere limitată.

Or, din moment ce, potrivit susținerilor apelantului-reclamant, exigibilitatea creanței este direct legată de decizia intimatului-pârât de a se retrage din societate, o astfel de decizie nu se poate considera ca fiind valabilă decât la momentul la care este aprobată de către Tribunalul București- Secția a VI-a civilă în cadrul dosarului nr. xy, astfel cum corect a reținut prima instanță.

Față de aceste considerente, constatând că motivele de apel invocate de ambele părți sunt nefondate și că încheierea apelată este legală și temeinică, Curtea, în temeiul art. 480 alin. 1 din Codul de procedură civilă, a respins ca nefondat atât apelul principal, cât și apelul incident.

Acțiune în constatarea nulității absolute a contractelor de împrumut și a convențiilor de dare în plată încheiate de tatăl reclamantului, în viață la data judecării acțiunii. Lipsa calității procesuale active a reclamantului.

„Fiind un terț față de cele patru acte reputate ca fiind nule pentru cauză ilicită/imorală și respectiv fraudă la lege, apelantul-reclamant trebuia să dovedească un interes personal și direct din constatarea nulității lor.

Or, acest interes direct și personal nu se verifică în persoana apelantului-reclamant P.A.D, așa cum în mod corect a constatat și prima instanță. Consecința eventualei declarări a nulității contractelor de împrumut (pentru cauzele de nulitate invocate care au ca premisa existența cauzei, care însă ar contraveni prevederilor legale) este aceea că intimații-pârâți M.M.O și M.R.M au față de intimatul-pârât P.L o obligație de restituire a sumelor de 140 000 euro și de 65 000 euro, așa cum ar fi avut și pentru ipoteza în care contractele sunt valabile, în executarea obligațiilor asumate. Totodată, consecința eventualei nulități a contractelor de dare-n plată este aceea că cele două imobile, din localitatea Grădinari și respectiv din București, s-ar întoarce în patrimoniul intimatului-pârât P.L și al numitei P.D (sau a moștenitorilor acesteia pentru ipoteza în care ar fi decedată, așa cum s-a susținut).

În niciuna dintre ipoteze, patrimoniul apelantului-reclamant nu este afectat în vreun fel, întrucât efectele eventualei nulități absolute ale celor patru acte nu se produc în patrimoniul acestuia.

Totodată, eventualul interes invocat de apelant la succesiunea părintelui său în viață nu beneficiază de protecție legală, pentru a putea fi valorificat, deoarece se opun, așa cum în mod corect a reținut și prima instanță, prevederile art. 956 c.civ., derivând dintr-o succesiune viitoare sau nedeschisă, și este prezumat de lege ca fiind imoral și așadar nelegitim (în doctrină apreciindu-se că „ele trezesc dorința morții celui care lasă moștenirea”).”

(Decizia civilă nr.1445A din 21.10.2022, Curtea de Apel București – secția a III a civilă și pentru cauze cu minori și de familie)

Prin cererea înregistrată pe rolul Tribunalului București, Secția a V-a Civilă la data de 15.10.2020 sub numărul xx, reclamantul P.A.D a solicitat, în contradictoriu cu pârâții P.L, M.R.M.R și M.M.O, să se constate nulitatea absolută a contractelor de împrumut încheiate între pârâți la 06.04.2012 și antedate (la 06.11.2010, respectiv 18.01.2011), precum și a convențiilor de dare în plată autentificate sub nr. xy/06.04.2012 și nr. xz/06.04.2012, acestea având o cauză ilicită și imorală.

În motivare, reclamantul a arătat, în esență, că este fiul pârâtului P.L dintr-o relație de concubinaj, iar pârâta M.R.M.R este fiica lui P.L, iar pârâtul M.M.O este soțul pârâtei M.R.M.R.

A menționat că, din cauza faptului că nu a fost în relații apropiate cu tatăl său, a aflat despre aceste acte și condițiile în care au fost încheiate abia în prezent, fiindu-i afectat interesul său ca în calitate de moștenitor să nu fie dezavantajat prin acte nelegale, făcute către celălalt moștenitor al tatălui său.

A precizat că tatăl său, P.L nu a luat niciun împrumut de la ceilalți 2 pârâți, aceștia urmărind doar o cauză și un scop ilicit, acela de a sustrage de la o eventuală urmărire bunurile aparținând lui P.L, care era urmărit penal de DNA.

În dovedire, a solicitat încuviințarea probelor cu înscrisuri, interogatorii și testimonială.

În drept, a invocat prevederile art. 1236, 1237, 1238 și urm. Cod civil, art. 20 din Legea nr. 78/2000.

Prin încheierea din 09.03.2021, tribunalul a admis cererea reclamantului de scutire de la plata taxei de timbru, în cuantum de 13.596,08 lei.

Prin întâmpinarea depusă la 26.05.2021, pârâții M.R.M.R și M.M.O au invocat excepția lipsei de interes, iar pe fond au solicitat respingerea cererii, ca neîntemeiată, cu cheltuieli de judecată.

La data de 25.10.2021, reclamantul a depus o cerere denumită „modificatoare”, prin care a precizat că înțelege să denunțe ca false, în baza art. 304 C.p.c., actele a căror nulitate a solicitat-o (contractele de împrumut și contractele de dare în plată).

La data de 25.10.2021, pârâtul P.L a depus cerere de suspendare a judecării, până la soluționarea dosarului penal nr. xw/P/2020.

La termenul din 26.10.2021, tribunalul a invocat din oficiu excepția lipsei calității procesuale active, aducând la cunoștința reclamantului că nulitatea absolută poate fi invocată de orice persoană interesată, fiind necesar astfel să își justifice interesul în formularea acțiunii.

La data de 16.11.2021, reclamantul a depus note de ședință, prin care a solicitat repunerea cauzei pe rol, având în vedere că instanța nu a luat act de cererea modificatoare și nu a comunicat-o părților, încălcând astfel principiile contradictorialității, egalității armelor și al dreptului de dispoziție.

Prin sentința civilă nr.1847//29.11.2021 Tribunalul București - Secția a V-a Civilă a respins cererea de repunere pe rol, ca neîntemeiată, a admis excepția lipsei calității procesuale active și, pe cale de consecință, a respins cererea de chemare în judecată formulată de reclamantul P.A.D în contradictoriu cu pârâții M.M.O, M.R.M.R , P.L, ca fiind introdusă de o persoană fără calitate procesuală activă, cu obligarea reclamantului la plata către pârâți a sumei de 2.000 lei, cu titlu de cheltuieli de judecată, reprezentând onorariu avocat.

Pentru a hotărî astfel, prima instanță a reținut cu titlu prealabil, că cererea de repunere pe rol este neîntemeiată, așa încât a respins-o în consecință.

Tribunalul a reținut că prin cererea depusă la 25.10.2021 (f. 195) și denumită „modificatoare”, reclamantul nu a schimbat cadrul procesual (sub aspectul obiectului sau al părților), ci doar a arătat că înțelege să denunțe ca false înscrisurile a căror nulitate a invocat-o (contractele de împrumut și de dare în plată), potrivit art. 304 și urm. c.pr.civ.

Or, aceasta nu este o cerere de modificare a cererii de chemare în judecată (respectiv o cerere adițională, potrivit art. 30 alin. 5 c.pr.civ.), astfel încât să fie aplicabil art. 204 c.pr.civ., ci o cerere care ține de probațiune, aceasta fiind discutată după discutarea excepției lipsei calității procesuale active și doar în măsura respingerii acesteia.

Tribunalul a constatat că, prin contractul de împrumut încheiat la 18.01.2011, pârâta M.R.M.R i-a împrumutat pârâtului P.L suma de 140.000 euro (f. 11-13). Acest împrumut a fost stins prin convenția de dare în plată autenticată cu nr. xz/06.04.2012 (f. 14-16).

Prin contractul de împrumut încheiat la 06.11.2010, pârâtul M.M.O i-a împrumutat pârâtului P.L suma de 65.000 euro (f. 17-19). Acest împrumut a fost stins prin convenția de dare în plată autenticată cu nr. xy/06.04.2012 (f. 14-16).

Reclamantul a solicitat să se constate nulitatea absolută a contractelor menționate, pentru cauză ilicită și imorală.

Tribunalul a constatat că reclamantul nu a fost parte în aceste contracte, însă poate invoca nulitatea absolută, în condițiile art. 1247 alin. 2 cod civil („Nulitatea absolută poate fi invocată de orice persoană interesată, pe cale de acțiune sau de excepție”), adică numai dacă face dovada calității sale de persoană interesată. Cu alte cuvinte, pentru a avea calitate procesuală activă, reclamantul trebuie să justifice un interes determinat, legitim, personal, născut și actual (potrivit art. 33 C.p.c.).

Prin cererea de chemare în judecată, reclamantul a arătat că a introdus prezenta cerere întrucât i-a fost afectat interesul său ca în calitate de moștenitor să nu fie dezavantajat prin acte nelegale, făcute de tatăl său către celălalt moștenitor (pârâta M.R.M.R). Prin urmare, și-a justificat interesul prin dreptul său succesoral, în calitate de moștenitor al pârâtului P.L. De asemenea, la termenul din 26.10.2021, reclamantul a precizat că pârâtul P.L ar fi putut dispune, în favoarea sa, de bunurile care au făcut obiectul convențiilor de dare în plată.

În acest context, tribunalul a reținut că potrivit art.954 alin.1 cod civil, „Moștenirea unei persoane se deschide în momentul decesului acesteia”, iar conform art. 956 cod civil, „Dacă prin lege nu se prevede altfel, sunt lovite de nulitate absolută actele juridice având ca obiect drepturi eventuale asupra unei moșteniri nedeschise încă, precum actele prin care se acceptă moștenirea sau se renunță la aceasta, înainte de deschiderea ei, ori actele prin care se înstrăinează sau se promite înstrăinarea unor drepturi care s-ar putea dobândi la deschiderea moștenirii”.

Prin urmare, din moment ce pârâtul P.L este în viață, reclamantul nu poate invoca o posibilă calitate de moștenitor (verificarea capacității de a moșteni făcându-se abia la data deschiderii

sucesiunii, adică la momentul decesului, potrivit art. 957 cod civil) și nu poate face acte care să vizeze o moștenire nedeschisă încă, astfel că nu justifică un interes născut și actual.

Pe de altă parte, interesul reclamantului nu este nici determinat întrucât, chiar și dacă acțiunea ar fi admisă și bunurile care au făcut obiectul convențiilor de dare în plată s-ar întoarce în patrimoniul pârâtului P.L, reclamantul nu ar obține vreun folos concret, ci doar unul eventual, abstract. Astfel, chiar și dacă s-ar accepta că reclamantul ar veni la moștenirea pârâtului P.L, până la momentul unui eventual deces acesta ar putea dispune de bunurile sale în mod liber, astfel că nu există vreo garanție că acestea s-ar mai afla în patrimoniul său la momentul deschiderii succesiunii. De asemenea, împrejurarea că pârâtul P.L ar dispune de respectivele bunuri prin acte între vii, în favoarea reclamantului, reprezintă o simplă speculație, nefiind de natură să determine caracterul determinat al împrumutului.

De asemenea, față de argumentele deja prezentate, s-a reținut că interesul reclamantului nu este nici personal el încercând, în realitate, să apere interesele pârâtului P.L.

Pe cale de consecință, față de considerentele expuse, tribunalul a admis excepția lipsei calității procesuale active și a respins cererea, ca fiind introdusă de o persoană fără calitate procesuală activă.

În baza art.453 alin.1, art.451 alin.1 și art.452 Cod procedură civilă constatând culpa procesuală a reclamantului, îl va obliga la plata către pârâtii M.R.M.R și M.M.O la plata sumei de 2.000 lei, cu titlu de cheltuieli de judecată, reprezentând onorariu de avocat (achitat conform chitanței nr. 21/24.03.2021), acesta fiind proporțional în raport cu valoarea sau complexitatea cauzei ori cu activitatea desfășurată de avocat, ținând seama și de circumstanțele cauzei.

Împotriva acestei sentințe, la data de 11.02.2022 au declarat apel reclamantul P.A.D, iar la 17.02.2022 a declarat apel pârâtul P.L, care au fost înregistrate pe rolul Curții de Apel București - Secția a III-a Civilă și pentru cauze cu minori și de familie la data de 17.03.2022.

În motivarea apelului depus la data de 11.02.2022, apelantul – reclamant a arătat că anterior primului termen de judecată, respectiv la data de 25.10.2021, a depus o cerere modificatoare prin care s-a schimbat cadrul procesual, sens în care a menționat inclusiv faptul că înscrisurile a căror nulitate s-a cerut sunt denunțate ca fiind false.

În acest context, la data de 25.10.2021 apelantul – reclamant a depus o cerere de suspendare a judecării, până la soluționarea dosarului penal nr. xw/P/2020.

Instanța nu a luat act de cererea modificatoare, respectiv nu a comunicat cererea intimațiilor în vederea asigurării respectării principiului contradictorialității.

Mai mult, în ceea ce privește cererea de suspendare instanța nu a analizat temeinicia acesteia. Totodată, raportat la cererea modificatoare instanța a apreciat greșit că aceasta este o cerere de înscriere în fals, respectiv reprezentând un aspect ce ține de administrarea probelor. Or, apelantul – reclamant a învederat instanței faptul că s-a început urmărirea penală cu privire la săvârșirea infracțiunii de fals (dosar penal nr.xw/P/2000J. Într-o atare situație instanța era obligată să pună în discuție cererea de suspendare, eventual să efectueze o adresă către organul de urmărire penală pentru a afla stadiul urmăririi penale. Prin prisma soluției ce urmează a se pronunța în dosarul penal, instanța poate aprecia asupra tuturor aspectelor al interesului personal a reclamantului.

Apelantul – reclamant a menționat faptul că prin cererea de chemare în judecată a invocat nulitatea absolută având ca motiv atât cauza ilicită și imorală cât și fraudă la lege.

Instanța a analizat excepția lipsei calității procesuale active doar prin prisma interesului lui decurgând din nerespectarea ordinii publice și a bunelor moravuri, or în speță se impune analizarea inclusiv a situației premiză în care actul juridic este doar mijlocul pentru a eluda aplicarea unei norme legale imperative.

Într-o altă ordine de idei, instanța a confundat și a aplicat greșit două instituții de drept procesual, respectiv calitatea procesuală activă și interesul.

Deși instanța a admis excepția lipsei calității procesuale active a apelantului reclamant, motivele soluției privesc lipsa sa de interes pentru a putea invoca nulitatea absolută a actelor juridice în cauză.

Ca sancțiune de drept civil ce intervine în cazul unui act juridic încheiat cu nerespectarea unei norme juridice care ocrotește un interes general, nulitatea absolută poate fi invocată de orice persoană care are interes.

Această regulă își găsește justificarea în normele protejate, în faptul că nulitatea este menită să ocrotească interese generale obștești, așa încât, un cerc larg de persoane pot dobândi legitimitate procesuală activă la invocarea ei.

Într-adevăr, calitatea procesuală activă este strâns legată de o altă condiție de ordin procesual, respectiv de aceea a interesului, adică de folosul practic urmărit de cel care recurge la acțiunea civilă, interes ce trebuie să fie personal.

Interesul personal al apelantului – reclamant rezultă din faptul că prin încheierea actelor juridice în cauză s-a urmărit diminuarea patrimoniului intimatului P.L. Toate aceste împrejurări trebuie să fie privite prin prisma faptului că principalii beneficiari în urma încheierii actelor în cauză sunt M.R.M.R.(fiica intimatului P.L) și M.M.O (soțul intimatei M.R.M.R). În aceste împrejurări este evident faptul că reclamantul, în calitate fiu și totodată moștenitor, prin formularea acțiunii în cauză ce are ca obiect nulitatea actelor juridice, a învederat instanței faptul că prin acțiunile celor implicați s-a diminuat în mod semnificativ patrimoniul tatălui său.

Legiuitorul a acordat unui cerc larg de persoane posibilitatea de a invoca nulitatea absolută a unui act juridic, astfel încât legea le acordă acestor persoane calitate procesuală activă, dar aceasta nu înseamnă că în mod automat ele ar justifica și un interes propriu, astfel încât instanța avea obligația să analizeze toate aspectele cu privire la interes cu ocazia analizării condițiilor de exercițiu ale acțiunii civile.

Cererea de apel a fost întemeiată pe dispozițiile art 466 Cod procedură civilă.

În motivarea apelului depus la data de 15.02.2022, apelantul – reclamant a arătat că prin hotărârea apelată i s-a încălcat dreptul la un proces echitabil, prima instanță încălcându-i dreptul la apărare, respingând cererea pe care a formulat-o pentru lipsa de apărare.

În acest sens, a arătat apelantul că apărătorul său, B.G în urma unui test realizat acasă a constatat ca acesta este pozitiv la COVID, motiv pentru care a solicitat termen pentru lipsa de apărare, iar ulterior a luat legătură cu domnul avocat care i-a spus ca la testarea făcută la o policlinica nu s-a confirmat testul pozitiv. A mai precizat apelantul – reclamant că la momentul judecării cauzei, SCA B și Asociații s-a desființat și apărarea era și este asigurată de domnul avocat B.G.

Apelantul a adăugat că astfel prima instanță a încălcat prevederile art. 6, 13, 237, 245 și 392 Cod procedură civilă, respectiv s-a încălcat dreptul său la un proces echitabil.

De asemenea, a menționat că prima instanță a încălcat prevederile art.13 Cod procedură civilă referitoare la dreptul la apărare al părților drept garantat de lege și prin care părțile au dreptul, în tot cursul procesului, de a fi reprezentate sau, după caz, asistate în condițiile legii, precum și prevederile precum și ale art. 14 privind contradictorialitatea. Precizează ca instanța de fond a încălcat prevederile art. 153 Cod procedură civilă, la momentul respingerii cererii de amânare a judecării cauzei, punând astfel pe reclamant în imposibilitatea de a se apăra efectiv și eficient cu privire la excepția lipsei calității procesuale active ridicata din oficiu de instanța în ședința publică în care a respins cererea de amânare pentru lipsa de apărare.

A adăugat apelantul-reclamant că, deși instanța s-a pronunțat asupra excepției lipsei calității procesuale active, motivarea acesteia este referitoare la o alta excepție, respectiv excepția lipsei de interes, pe care însă instanța de fond nu a pus-o în discuția părților, motiv pentru care apreciază ca a fost încălcat și principiul contradictorialității.

Faptul ca excepția lipsei calității procesuale este diferita de excepția lipsei de interes reiese chiar din codul de procedura civila, aceste doua excepții diferite având texte legale de reglementare diferite, respectiv art.36 pentru lipsa calității procesuale și art.33 pentru lipsa de interes. De altfel legea însăși prevede o ordine de soluționare a excepțiilor, excepția lipsei calității procesuale trebuind sa fie soluționată înainte de excepția lipsei de interes, deoarece condiția interesului trebuie verificată în persoana care are calitate procesuală și capacitate procesuală, necesitând de cele mai multe ori administrarea mai multor dovezi pentru soluționarea acesteia.

Apelantul a solicitat instanței de control judiciar să rețină că în mod nelegal instanța de fond a confundat calitatea procesuală activă a reclamantului cu interesul său în promovarea acțiunii. Conform art.1247 alin.2 Cod civil nulitatea absolută poate fi invocată de orice persoană interesată, pe cale de acțiune sau de excepție.

Astfel, potrivit art.1246 Cod civil „(1) Orice contract încheiat cu încălcarea condițiilor cerute de lege pentru încheierea sa valabilă este supus nulității, dacă prin lege nu se prevede o altă sancțiune”, iar conform art.1247 Cod civil „Nulitatea absolută poate fi invocată de orice persoană interesată, pe cale de acțiune sau de excepție”. Or, având în vedere că prin cererea formulată de reclamant, acesta a solicitat ca prin hotărârea ce se va pronunța să se constate nulitatea absolută a contractelor încheiate între părți, acesta invocând un caz de nulitate absolută, reclamantul are calitate procesuală activă.

Faptul că reclamantul nu este parte contractantă în contractele a căror nulitate absolută solicită a se constata nu conduce la concluzia *de plano* că nu are calitate procesuală activă în cerere. În acest sens, apelantul – reclamant solicită să se rețină că prima instanță nu a avut în vedere regimul juridic al nulității absolute, respectiv că nulitatea absolută poate fi invocată de orice persoană interesată, de instanță din oficiu, de procuror, precum și de alte organe prevăzute de lege. Așadar, faptul că apelantul - reclamant nu a fost parte în contractele ce fac obiectul litigiului nu determină lipsa calității sale procesuale active în promovarea unei cereri în constatarea nulității absolute, justificând calitate procesuală activă în măsura în care acesta justifică interes în promovarea cererii așa cum a arătat prin cererea formulată, întrucât pârâtul P.L.(tatăl reclamantului) i-a făcut cunoscut acestuia ca i-a făcut un testament prin care îl numea legatar universal, în aceasta idee reclamantul vorbind despre calitatea sa de moștenitor.

Or, în speța, este evident folosul practic urmărit de reclamant care în virtutea unui testament făcut de pârâtul P.L, prin solicitarea constatării nulității absolute a contractelor încheiate de P.L, are un interes personal în acest demers, cu mențiunea ca acest testament care se afla în posesia pârâtului P.L și datorita căruia reclamantul încearcă sa își protejeze un interes personal iar pe cale de consecință justifică și calitate procesuală activă.

Nu în ultimul rând referitor la admiterea excepției lipsei calității procesuale active apelantul – reclamant solicită instanței să țină seama de prevederile imperative ale art.36 cod procedura civila potrivit căruia „Calitatea procesuală rezultă din identitatea dintre părți și subiectele raportului juridic litigios, astfel cum acesta este dedus judecății. Existența sau inexistența drepturilor și a obligațiilor afirmate constituie o chestiune de fond.”.

A solicitat apelantul instanței să constate că prin încălcarea dreptului la apărare și soluționarea unei excepții invocate din oficiu a cărei motivare se refera la o alta excepție procesuala care nu a fost pusă în discuția părților de către instanța, li s-a încălcat dreptul la un proces echitabil prevăzut de art.6 din codul de procedura civila și art. 6 CEDO, fiind încălcat și principiul contradictorialității dar și principiul dreptului de dispoziție, având în vedere calificarea cererii de modificare a acțiunii inițiale în cerere de probatorii, cu încălcarea dreptului de dispoziție.

Astfel, a arătat apelantul-reclamant, că atâta timp cât s-a depus o cerere de modificare a acțiunii, și ca aceasta cerere de modificare a cauzei, nu a fost consemnata de instanța care a refuzat sa ia act de aceasta, nu a fost comunicata și nici pusa în discuția părților, a solicitat apelantul ca instanța de apel să constate ca au fost încălcate atât prevederile art.22 cod procedura civila, dar și a prevederilor CEDO referitoare la dreptul la un proces echitabil, ca și dreptul de dispoziție fiindu-le afectat însăși dreptul de acces la instanța.

Dreptul la un proces echitabil nu poate trece drept efectiv decât daca cererile și observațiile părților sunt cu adevărat studiate, adică examinate de instanța sesizata, ori în speța, instanța nu dorește sa se pronunțe asupra unei cereri de modificare făcută în termen, care nu a fost comunicata părților și care nu a fost pusa în discuția părților, încălcând principiile contradictorialității și egalitarii armelor părților în procesul civil, ca și al dreptului de dispoziție, instanța rămânând în pronunțare pe excepția lipsei de interes a cererii nemodificate, ridicata din oficiu în acest fel, procedura desfășurată în fața acestei instanței nerăspunzând exigențelor art.6 din Convenție.

Curtea Europeană a reținut constant că „sarcina judecătorului este de a veghea ca toate elementele susceptibile să influențeze soluționarea pe fond a litigiului, să facă obiectul unei dezbateri în contradictoriu între părți” (CEDO, Ruiz-Mateos contra Spaniei, hotărârea din 23 iunie 1993, seria A nr.262). Pentru a asigura respectarea acestei cerințe, judecătorul va fi obligat să pună în discuția părților toate chestiunile de care depinde soluționarea cauzei, iar în cazul în care în cauză au fost formulate cereri, sau administrate probatorii cu înscrisuri, judecătorul are obligația de a asigura părților din proces posibilitatea de a discuta asupra acestor cereri.

Conform principiului egalității armelor trebuie acordat ambelor părți un drept comparabil de acces la dosarul cauzei (CEDO, Bendenoun contra Franței, hotărârea din 24.01.1994, seria A, nr.284).

În speța, încălcând principiul dreptului de dispoziție, al contradictorialității și al egalității armelor în procesul civil, instanța nu a luat în considerare modificarea cererii de chemare în judecată, nu a dispus comunicarea acesteia, și nu a pus-o în discuția părților, refuzând dreptul reclamantului de a-și modifica cererea de chemare în judecată, și pronunțându-se în mod nelegal mai înainte de excepție pe calificarea cererii de modificare ca cerere de probatorii, fără însă apune în discuția părților această cerere de modificare.

În speța, încălcând principiul contradictorialității, al dreptului de dispoziție, al dreptului la apărare și al egalității armelor în procesul civil, instanța i-a refuzat efectiv dreptul la un proces echitabil în timpul desfășurării procedurii judiciare.

Pentru toate aceste motive, apelantul a solicitat admiterea cererii de apel și anularea sentinței cu trimiterea cauzei spre rejudecare.

În drept, au fost invocate dispozițiile art.466 Cod procedură civilă.

În motivarea apelului declarat de apelantul – pârât P.L, acesta a arătat că sentința pronunțată este nelegală, instanța lăsând cauza în pronunțare fără administrarea niciunei probe.

Astfel, apelantul pârât a indicat că prima instanță a lăsat cauza în pronunțare, deși reclamantul, prezent personal în fața instanței, a solicitat acordarea unui nou termen judecată având în vedere că apărătorul său este în imposibilitate de prezentare, datorată unor motive medicale, fiind prezent la spital pentru efectuarea unui test PCR.

Deși reclamantul, prin acțiunea introductivă, a solicitat administrarea probei cu înscrisuri, interogatorii și martori, instanța a reținut cauza în pronunțare la primul termen de judecată, deși nu era posibil fără administrarea probațiunii necesare, practic, instanța respingând acțiunea fără a se face vreo probă.

De asemenea, apărătorul pârâtului P.L a solicitat unirea excepției lipsei calității procesuale active cu fondul cauzei, având în vedere că pentru soluționarea acesteia este necesară administrarea unui probatoriu.

Din economia dispozițiilor art. 22 alin.2 Cod procedură civilă, rezultă că judecătorii au îndatorirea să stăruie, prin toate mijlocele legale, pentru a preveni orice greșală privind aflarea adevărului în cauză, pe baza stabilirii faptelor și prin aplicarea corectă a legii, în scopul pronunțării unei hotărâri legale și temeinice, iar dacă probele propuse nu sunt îndestulătoare pentru lămurirea în întregime a procesului, instanța va dispune ca părțile să completeze probele.

În accepțiunea aceluiași dispoziții legale judecătorul poate, din oficiu, să pună în discuția părților necesitatea administrării altor probe, pe care le poate ordona, chiar dacă părțile se împotrivesc.

În raport de aceste prevederi legale, dar și de faptul că reclamantul, prin cererea de chemare în judecată a indicat probe solicitate a fi administrate (înscrisuri, interogatorii și martori) respingerea acțiunii, fără a fi administrate probele propuse și cu motivarea că nu a fost dovedit interesul în promovarea cererii, echivalează cu o necercetare a fondului cauzei.

Conform art. 14 alin. (6) Cod procedură civilă „instanța își va întemeia hotărârea numai pe motive de fapt și de drept, pe explicații sau pe mijloace de probă care au fost supuse, în prealabil, dezbaterii contradictorii”. Textul art.14 Cod procedură civilă impune, la rândul său, respectarea principiului contradictorialității. Acesta reprezintă posibilitatea conferită de lege părților de a discuta orice element de fapt sau de drept al procesului civil. Principiul contradictorialității include și dreptul de a discuta și combate susținerile celeilalte părți. În consecință, nerespectarea acestuia aduce atingere și principiului garantării dreptului la apărare.

De asemenea, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a statuat constant în jurisprudența sa că, dreptul al un proces echitabil garantat de art. 6 par.1 din Convenția pentru drepturile omului și a libertăților fundamentale cuprinde, printre altele, dreptul părților din proces de a prezenta probele pe care le consideră pertinente pentru cauza lor întrucât scopul Convenției nu este de a garanta drepturi teoretice sau iluzorii, ci drepturi concrete și efective, acest drept neputându-se concretiza decât dacă probele sunt într-adevăr înțelese, adică examinate cum trebuie de instanța sesizată (CEDO, cauza Perez c. Franței, 21.04.2004).

Pentru aceste considerente, apelantul – pârât a solicitat admiterea apelului declarat împotriva sentinței civile nr. /29.11.2021 pronunțată de Tribunalul București în dosarul nr.xx, anularea sentinței atacate și trimiterea cauza spre rejudecare aceleiași instanțe de fond, în rejudecare, instanța urmând să se pronunțe asupra probelor după punerea lor în discuția părților, cu respectarea principiului contradictorialității și a dreptului la apărare.

În drept, au fost invocate dispozițiile art.466 Cod procedură civilă.

Apelul declarat de apelantul-pârât a fost legal timbrat (fila 61 CAB).

La termenul din data de 23.09.2022 a fost admisă cererea formulată de apelantul reclamant de acordare a ajutorului public judiciar sub forma scutirii de la plata taxei judiciare de timbru.

În apel nu au fost administrate probe noi.

Analizând actele și lucrările dosarului, Curtea a reținut următoarele:

Cercetând cu prioritate conform art. 482 rap la art. 248 Cod procedură civilă excepția lipsei de interes în formularea apelului de către apelantul-pârât P.L, Curtea a apreciat-o întemeiată, urmând să o admită în considerarea următoarelor argumente:

În conformitate cu art. 458 Cod procedură civilă ca regulă, căile de atac pot fi exercitate numai de părțile aflate în proces, care justifică un interes în accețiunea procesuală a termenului, subsumată scopului anulării sau schimbării hotărârii atacate.

Contrar susținerilor comune ale apelanților, expuse la termenul de judecată, Curtea reține că apelantul-pârât a câștigat procesul în fața primei instanțe, atâta timp cât acțiunea îndreptată împotriva sa a fost respinsă, ca efect al primirii excepției lipsei legitimității procesuale active a părții care a inițiat procedura judiciară, anume reclamantul P.A.D. De asemenea, în aprecierea instanței de față, interesul procesual al reclamantului și al pârâtului în declararea unei căi de atac nu este același, așa cum a susținut apelantul-pârât la termenul de dezbateri, pentru că cele două părți (reclamant și pârât) au interese procesuale opuse, în caz contrar s-ar fi aflat pe aceeași poziție procesuală, în cazul de față activă, de reclamanti.

Fiind pronunțată de către prima instanță o soluție ce este favorabilă tuturor pârâților, așadar și apelantului P.L, aspect reflectat inclusiv în planul prevăzut de art. 453 Cod procedură penală, Curtea a constatat că pârâtul nu are un interes procesual personal în provocarea, în propriul apel, a unei analize din perspectiva respectării de către prima instanță a dreptului la apărare al reclamantului și respectiv necesitatea unirii excepției lipsei calității procesuale active a părții adverse cu fondul, acestea fiind singurele critici de apel ce pot fi decelate din memoriul de apel formulat.

Având în vedere așadar că apelantul-pârât a câștigat procesul în primă instanță, Curtea a admis excepția lipsei de interes în promovarea apelului, pe care l-a respins, în aplicarea art. 480 alin. 1 rap la art. 458 și la art. 33 Cod procedură civilă, ca lipsit de interes.

Examinând apelul declarat de apelantul-reclamant P.A.D, Curtea a reținut că acesta a susținut că prima instanță ar fi nesocotit prevederile art. 6 Cod procedură civilă interpretat prin prisma blocului de convenționalitate în aplicarea art. 6 CEDO, privind dreptul la un proces echitabil, fiind încălcate componenta dreptului său la apărare prin prisma respingerii cererii de amânare a judecării cauzei (art. 13 Cod procedură civilă), încălcarea principiului contradictorialității și a rolului activ al judecătorului prin aceea că cererea „modificatoare” pe care a formulat-o la termenul din data de 25.11.2021 nu a fost comunicată părților și nici nu a fost pusă în discuția acestora, prima instanță refuzând să ia act de conținutul acesteia, fiindu-i negat însuși accesul la justiție (art. 6 și art. 22 Cod procedură civilă).

A mai ales apelantul-reclamant că prima instanță a încălcat dreptul de dispoziție al părților (art. 9 Cod procedură civilă) și contradictorialitatea care guvernează procesul civil prin faptul că, deși a admis excepția lipsei calității procesuale active, considerentele ar reflecta analiza unei alte excepții,

aceea a lipsei de interes, perspectiva din care hotărârea ar fi și contradictorie, că în mod greșit prima instanță nu s-a pronunțat asupra cererii de suspendare a judecării cauzei până la soluționarea dosarului penal nr. xw/P/2020, solicitare făcută în relație cu cererea depusă la data de 25.11.2021, iar pe fond, că ar fi nelegală soluția pronunțată cu privire la calitatea sa activă de a solicita nulitatea absolută pentru cauză ilicită și imorală și fraudă la lege a celor două contracte de împrumut încheiate în 06.11.2010 și 18.01.2011 și a convențiilor de dare-n plată nr. xy/06.04.2012 și nr. xz/06.04.2012 încheiate între părți.

Stabilite fiind limitele devoluțiunii în apel, conform art. 477 alin. 1 rap la art. 479 alin. 1 Cod procedură civilă, Curtea a avut în vedere următoarele:

Apelantul-reclamant este fiul intimatului-pârât P.L, perspectivă din care, prin acțiunea pe care a promovat-o, a invocat nulitatea absolută a contractelor de împrumut încheiate în 06.11.2010 și 18.01.2011 și a convențiilor de dare-n plată nr. xy/06.04.2012 și nr. xz/06.04.2012 pentru cauză ilicită și imorală și fraudă la lege.

În esență, în configurarea cauzelor de nulitate invocate, reclamantul a susținut că cele două contracte de împrumut sunt fictive/antedatate, așa încât operațiunile de dare-n plată subsecvente, încheiate de tatăl său cu intimații M.R.M.R(sora sa cosangvină) și M.M.O (soțul acesteia) ar urmări un scop ilicit, acela de a sustrage imobilele din com G, jud. Giurgiu și respectiv din București, strada L, nr. __, sectorul __ de la a fi sechestrate în dosarul penal __/P/2010 în care P.L are calitatea de inculpat.

Având în vedere regimul nulității absolute, care poate fi invocată de orice persoană interesată, apelantul-reclamant a susținut că interesul său în promovarea acțiunii este acela că prin actele încheiate i-ar fi afectate drepturile sale succesoriale (eventual rezerva succesorală sau calitatea de legatar) de pe urma tatălui, său, intimatului-pârât P.L.

Procedând la examinarea motivelor de apel așa cum au fost rezumate în precedent, Curtea apreciază prioritar că prin respingerea cererii de amânare a judecării cauzei la termenul din data de 26.10.2021 apelantului-reclamant nu i s-a încălcat dreptul la apărare, așa cum acesta a susținut prin apelul declarat, pentru că motivul de amânare invocat nu a fost probat.

În conformitate cu art. 13 alin. 1 și alin. 2 Cod procedură civilă „Dreptul la apărare este garantat. Părțile au dreptul, în tot cursul procesului, de a fi reprezentate sau, după caz, asistate în condițiile legii”.

În egală măsură, potrivit art. 222 Cod procedură civilă „amânarea judecării pentru lipsă de apărare poate fi dispusă, la cererea părții interesate, numai în mod excepțional și pentru motive care nu sunt imputabile părții sau reprezentantului ei”.

Dispozițiile redactate în conținut subliniază caracterul excepțional al cererii de amânare a judecării cauzei, iar acest caracter excepțional poate fi evaluat doar prin prisma unor dovezi prezentate în sprijinul său. Or, în cauza de față, nici în fața Tribunalului și, adaugă Curtea, nici în faza procesuală a apelului, apelantul-reclamant nu a prezentat nicio probă care să susțină realitatea împrejurării afirmate de avocatul părții potrivnice la termenul de judecată din data de 26.10.2021, probă care să confirme faptul că domnul avocat B.G ar fi fost suspect a fi infectat cu virusul Covid19. În acest context, argumentul adus de apelant este lipsit de orice suport probator care, prin ipoteză, să-i susțină temeinicia, rămânând la stadiul unei simple afirmații a apărătorului unei părți potrivnice apelantului, așa încât cererea de amânare a fost în mod legal respinsă de Tribunal.

De asemenea, Curtea nu poate face abstracție nici de faptul că potrivit delegației anexate cererii de chemare în judecată, apelantul-reclamant a mandatat doi avocați pentru susținerea intereselor sale judiciare în prezenta cauză, așa încât asistarea acestuia la termenul de judecată arătat putea fi realizată, conform actelor de la dosar, nu numai de domnul avocat B.G, ci și de domnul avocat G.P cu privire la care nu s-a invocat și nici dovedit vreo imposibilitate obiectivă și excepțională de a se prezenta în pretoriul instanței. Prin urmare, respingând cererea de amânare a judecării cauzei, prima instanță nu a nesocotit dreptul apelantului la apărare, ca o componentă a dreptului la un proces echitabil, ci a soluționat cererea formulată, neînsoțită de vreo dovadă, în acord cu prevederile legale incidente, veghind în egală măsură și la respectarea principiului legalității și egalității, respectiv a drepturilor părții adverse de a se soluționa cauza într-un termen optim și previzibil.

Luând act inclusiv de împrejurarea că intimații-pârâți M.R.M.R și M.M.O s-au opus acordării unui nou termen de judecată, precum și faptul că pronunțarea a fost amânată de Tribunal, așa încât pe calea concluziilor scrise, apelantul era în măsură să prezinte orice argument în combaterea excepției lipsei calității procesuale active, Curtea a apreciat că primul motiv de apel cercetat nu este întemeiat.

Curtea a apreciat neîntemeiat și motivul de apel vizând încălcarea de către prima instanță a principiului contradictorialității.

Din interpretarea art. 14 Cod procedură civilă rezultă că principiul contradictorialității este privit de legiuitor, la rândul său, ca o componentă a dreptului la apărare, constând în dreptul părților aflate pe poziții cu interese contrare de a pune concluzii în legătură cu problemele de fapt și de drept care interesează dezlegarea pricinii cererile, în legătură cu împrejurările de drept și de fapt invocate, de a propune și administra probe, ca un corolar, instanța urmând a-și întemeia hotărârea numai asupra aspectelor supuse dezbaterii contradictorii a părților.

Din perspectiva art. 14 Cod procedură civilă, invocat ca fiind încălcat de Tribunal, Curtea a constatat că obiecțiile aduse primirii cererii de chemare în judecată din perspectiva incidenței art. 956 Cod civil (pactul asupra succesiunilor nedeschise) au fost prezentate de intimații-pârâți prin chiar întâmpinarea formulată în fața primei instanțe, ce a fost comunicată apelantului-reclamant. Împrejurarea că Tribunalul a așezat aceste obiecții în matca procedurală apreciată ca fiind corectă, aceea a lipsei calității procesuale active, iar nu a lipsei de interes, așa cum au fost prezentate de intimați, nu înseamnă că apelantul-reclamant nu ar fi cunoscut apărările ce i se opun, încă din faza scrisă a procedurii judiciare. Totodată, excepția lipsei calității procesuale active a fost pusă în mod corespunzător în discuția părților, acestea având posibilitatea de a expune toate argumentele în susținerea sau combaterii sale, aspect ce rezultă din examinarea încheierii de dezbateri. Prin urmare, exigențele art. 14 Cod procedură civilă au fost respectate în judecata în primă instanță, omisiunea de comunicare a cererii depuse la data de 25.10.2021 părții adverse justificat de faptul că a fost calificată ca fiind o cerere în probațiune, precum și nesoluționarea solicitării de suspendare a judecării cauzei până la soluționarea dosarului penal nr. xw/P/2020 nefiind în legătură cu conținutul art. 14 Cod procedură civilă.

În acest sens, Curtea a subliniat că dreptul la un proces echitabil căruia i se subsumează atât dreptul la apărare, cât și respectarea principiului contradictorialității, nu înseamnă nesocotirea sau încălcarea normelor de drept material sau procesual, ca expresie a urmării simplei voințe a unei părți sau a denumirii pe care aceasta o dă unei cereri.

În alte cuvinte, partea nu poate invoca cu succes, în aprecierea instanței de apel, faptul că dreptul de dispoziție al părților, deopotrivă recunoscut de lege (art. 9 Cod procedură civilă) s-ar opune calificării corecte a cererilor și apărărilor prezentate instanței de judecată și urmării cursului procesului în logica pe care o impun cererile sau apărările formulate. Procedura judiciară urmează disciplina prevăzută de lege, iar conform art. 22 alin. 4 Cod procedură civilă judecătorul dă sau restabilește calificarea actelor deduse judecării, chiar dacă părțile le-au dat o altă denumire.

Anticipând astfel următorul motiv de apel, Curtea a avut în vedere că prin cererea depusă prin email la data de 25.10.2021, intitulată de „modificare a cererii” și semnată prin avocatul ales, apelantul-reclamant, înțelegând să păstreze acțiunea în forma în care a fost formulată, a arătat că în baza art. 304 Cod procedură civilă înțelege să denunțe ca false cele două contracte de împrumut, susținând că acestea ar fi fost antedatate, aspect deopotrivă invocat și prin acțiunea introductivă.

Prin urmare, așa cum în mod corect a reținut și prima instanță, cererea depusă la data de 25.10.2021 nu este din punct de vedere juridic o cerere adițională, așa cum aceasta este definită de art. 30 alin. 5 Cod procedură civilă, pentru că nu modifică niciun element al cererii introductive, ci este o solicitare în dovedirea susținerilor din acțiunea deja formulată. În acest sens, Curtea a avut în vedere că dispozițiile art. 304 Cod procedură civilă, sub denumirea marginală „Denunțarea înscrisului ca fals” fac parte din Subsecțiunea a 3-a din Capitolul II, Cartea a II-a a codului de procedură civilă, anume în subsecțiunea probelor, mai exact aceea a „Dovezii cu înscrisuri” și vizează procedura de verificare a acestora.

Or, potrivit art. 248 alin. 1 Cod procedură civilă instanța era obligată să se pronunțe asupra excepțiilor invocate – în cazul acesta a excepției lipsei calității procesuale active – înainte de a se

pronunța asupra încuviințării sau administrării oricărei probe, așadar înainte de a pune în discuție (eventual a comunica părților adverse) solicitarea făcută în probațiune întemeiată pe art. 304 Cod procedură civilă, denumită eronat de parte ca fiind „cerere modificatoare”, fără ca astfel să se poată reține încălcarea dreptului de acces la o instanță, ca o componentă la rândul său a dreptului la un proces echitabil (art. 6 Cod procedură civilă) sau încălcarea rolului activ.

Așa fiind, pentru considerentele expuse, nici această critică adusă judecății în primă instanță nu a fost primită.

De asemenea, apelantul-reclamant a invocat că în mod greșit Tribunalul nu s-ar fi pronunțat asupra cererii de suspendare a judecării cauzei până la soluționarea dosarului penal nr. xw/P/2020.

Nici acest motiv de apel nu este întemeiat.

Din interpretarea art. 10 alin. 1 Cod procedură civilă rezultă că actele de procedură se îndeplinesc în condițiile, ordinea sau termenele stabilite de lege sau de judecător.

În cauza de față, prevederile legale, anume art. 248 alin. 1 Cod procedură civilă obligau părțile să dezbată cu prioritate, în condiții de contradictorialitate asigurate, excepția lipsei calității procesuale active a apelantului-reclamant și numai subsecvent, pentru ipoteza respingerii acestei excepții, să fie luată în discuție cererea de temporizare a procedurii judiciare până la finalizarea unui dosar penal. În alte cuvinte, în mod corect prima instanță a examinat dacă apelantul are calitate procesuală activă să solicite nulitatea celor patru acte juridice, rezultatul dosarului penal fiind indiferent pentru procedura pendinte dacă o astfel de calitate nu se confirmă, cum este situația de față, fără ca îndeplinirea actelor în ordinea pe care legea o prevede să poată echivala încălcării principiului contradictorialității, al dreptului la apărare sau al dreptului la un proces echitabil, in extenso, așa cum s-a susținut prin cererea de apel.

Curtea a mai avut în vedere că, în mod formal, apelantul-reclamant a enunțat încălcarea prevederilor art. 237 Cod procedură civilă („scopul și conținutul cercetării procesului”), ale art. 245 Cod procedură civilă („noțiunea” de excepție procesuală) și respectiv ale art. 392 Cod procedură civilă („deschiderea dezbaterilor în fond”), fără o dezvoltare a motivelor de apel care să reflecte modul în care aceste prevederi ar fi fost nesocotite, relaționate soluției pronunțate de prima instanță sau conținutului încheierii de dezbateri, din 26.10.2021. S-a limitat astfel instanța de apel să constate că dispozițiile art. 392 Cod procedură civilă au fost respectate întrucât actele de procedură, înțelegând prin aceasta punerea în discuția părților a excepției lipsei calității procesuale active subsecvent respingerii cererii de amânare - au fost îndeplinite așa cum prevăd expres prevederile art. 237 alin. 2 pct 1 Cod procedură civilă, nemaifiind nicio altă cerere prealabilă de soluționat și că în ședință a fost acordat cuvântul în ordinea prevăzută de art. 216 Cod procedură civilă. Drept consecință, judecata în primă instanță respectând întocmai prevederile legale arătate, orice obiecție formală ridicată de apelantul-reclamant din această perspectivă nu poate fi primită.

Apelantul-reclamant a mai invocat că hotărârea pronunțată în primă instanță ar avea caracter contradictoriu, susținând că, deși a fost pusă în discuție excepția lipsei calității procesuale active, prima instanță s-ar fi pronunțat, fără a pune în discuția părților, asupra excepției lipsei de interes, fiind nesocotite astfel dispozițiile art. 33, ale art. 36 rap la art. 13 și art. 14 Cod procedură civilă.

Curtea a apreciat că nici acest motiv de apel nu este întemeiat.

Cercetând sentința pronunțată în cauză, Curtea a constatat că, plecând de la premisa că apelantul-reclamant este terț față de contractele de împrumut din 06.11.2010 și din 18.01.2011 (despre care susține că au fost antedatate) și respectiv de contractele de dare-n plată autentificate de BNP I.A sub nr. xy/06.04.2012 și xz/06.04.2012, prima instanță a reținut că acesta nu are un interes direct și personal în declararea nulității absolute a acestora, întrucât nu ar trage nici un folos concret din declararea celor patru acte juridice drept nule. De asemenea, prima instanță a mai reținut și că apelantul-reclamant nu se poate prevala de calitatea sa de viitor/eventual moștenitor al tatălui său în viață, în justificarea interesului de a promova acțiunea, pentru că dispozițiile art. 954 rap la cele ale art. 956 Cod civil se opun valorificării în justiție a unui astfel de interes.

Atât din perspectivă procesuală, cât și pe fondul analizei realizate, Curtea a apreciat că soluția primei instanțe este legală, nefiind contradictorie.

Deși nulitatea absolută ocrotește un interes general, persoana care invocă o astfel de nulitate trebuie să urmărească un folos propriu din declararea ineficacității actului juridic, adică să aibă un interes individual, direct și personal din constatarea nulității absolute a actului juridic. Mai exact, în aprecierea Curții, nulitatea invocată se impune să producă o consecință directă asupra drepturilor patrimoniale (și uneori chiar nepatrimoniale) ale celui care se prevalează de ea, acesta este sensul dispozițiilor art. 1247 alin. 2 Cod civil., care preiau întocmai viziunea asupra nulităților absolute, dezvoltate atât doctrinar, cât și jurisprudențial sub imperiul reglementării civile anterioare.

Așa fiind, în materia nulităților absolute există o suprapunere parțială între cele două condiții ale exercițiului dreptului la acțiune: legitimarea procesuală activă (art. 36 Cod procedură civilă) și interesul de a acționa (art. 33 Cod procedură civilă), din perspectiva componentei interesului de a fi direct și personal. Drept consecință, întrucât potrivit dispozițiilor art. 1247 alin. 2 Cod civil., „nulitatea absolută poate fi invocată de orice persoană interesată”, devine evident că soluția dată excepției lipsei calității procesuale active de impune a fi examinată din perspectiva interesului personal și direct în a acționa, acesta fiind sensul considerentelor primei instanțe.

Curtea a concluzionat așadar, în mod contrar celor susținute de apelantul-reclamant, că prima instanță nu a confundat cele două excepții, ci a analizat excepția lipsei calității procesuale active, pe care a pus-o ca atare în discuția părților la termenul din data de 26.10.2021. Acesta este contextul în care se impun a fi avute în vedere considerațiile privitoare la interesul apelantului-reclamant în declararea nulității absolute, pe care sentința atacată le relevă, nefiind încălcate nici prevederile art. 9, ale art. 13 și nici cele ale art. 14 Cod procedură civilă, cât timp partea a avut deschisă efectiv calea de a-și expune argumentele în combaterea excepției invocate.

Pe fondul excepției, Curtea a reținut că, potrivit art. 36 Cod procedură civilă, calitatea procesuală activă presupune existența unei identități între persoana reclamantului și subiectul activ al raportului juridic dedus judecării.

Fiind un terț față de cele patru acte reputate ca fiind nule pentru cauză ilicită/imorală și respectiv fraudă la lege, apelantul-reclamant trebuia să dovedească un interes personal și direct din constatarea nulității lor.

Or, acest interes direct și personal nu se verifică în persoana apelantului-reclamant P.A.D, așa cum în mod corect a constatat și prima instanță. Consecința eventualei declarări a nulității contractelor de împrumut (pentru cauzele de nulitate invocate care au ca premisa existența cauzei, care însă ar contraveni prevederilor legale) este aceea că intimații-pârâți M.M.O și M.R.M au față de intimatul-pârât P.L o obligație de restituire a sumelor de 140 000 euro și de 65 000 euro, așa cum ar fi avut și pentru ipoteza în care contractele sunt valabile, în executarea obligațiilor asumate. Totodată, consecința eventualei nulități a contractelor de dare-n plată este aceea că cele două imobile, din localitatea Grădinari și respectiv din București, s-ar întoarce în patrimoniul intimatului-pârât P.L și al numitei P.D (sau a moștenitorilor acesteia pentru ipoteza în care ar fi decedată, așa cum s-a susținut).

În niciuna dintre ipoteze, patrimoniul apelantului-reclamant nu este afectat în vreun fel, întrucât efectele eventualei nulități absolute ale celor patru acte nu se produc în patrimoniul acestuia.

Totodată, eventualul interes invocat de apelant la succesiunea părintelui său în viață nu beneficiază de protecție legală, pentru a putea fi valorificat, deoarece se opun, așa cum în mod corect a reținut și prima instanță, prevederile art. 956 Cod civil, derivând dintr-o succesiune viitoare sau nedeschisă, și este prezumat de lege ca fiind imoral și așadar nelegitim (în doctrină apreciindu-se că „ele trezesc dorința morții celui care lasă moștenirea”).

Curtea a conchis așadar că, soluționând în concordanță cu prevederile legale incidente excepția lipsei calității procesuale active a apelantului-reclamant în formularea acțiunii, nu se poate reține cu drept temeii încălcarea dreptului la un proces echitabil în niciuna dintre componentele sale (respectarea dreptului la apărare, a principiului contradictorialității, al dreptului de dispoziție sau al rolului activ al judecătorului), iar accesul la instanță, afirmat în mod neîntemeiat ca fiind încălcat de Tribunal, nu presupune ignorarea de către instanță a normelor de drept material sau procesual prevăzute în dreptul intern, ci dimpotrivă, soluționarea pricinii în acord cu acestea.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 480 alin. 1 Cod procedură civilă Curtea a respins apelul declarat de apelantul-reclamant P.A.D, ca nefondat, menținând sentința apelată ca legală și temeinică.

SECȚIA A IV-A CIVILĂ

Acțiune în constatarea dreptului de administrare asupra unui imobil pretins a face parte din Fondului Forestier Național. Inexistența unui act prin care să se transmită dreptul de administrare asupra terenului în litigiu și lipsa de relevanță din acest punct de vedere a dispozițiilor cu caracter general din Codul Silvic referitoare la fondul forestier național și a H.G. nr. 229/2009 privind competența Regiei Naționale a Pădurilor Romsilva în domeniul protecției acestuia precum și a apartenenței scriptice a terenului în litigiu unui anumit amenajament silvic.

„Curtea constată că în mod corect prima instanță a reținut că susținerile apelantei reclamante referitoare la nelegalitatea Ordinului nr. 321/19.02.1991 al Ministrului Tineretului și Sporturilor și a H.G. nr. 97/2002 nu pot forma obiect al analizei în prezenta cauză, instanța neputându-se pronunța asupra legalității unor acte administrative cu caracter normativ sau individual decât în condițiile în care este sesizată potrivit Legii contenciosului administrativ (sesizare pe cale principală cu privire la anularea unui act administrativ normativ sau pe calea excepției de nelegalitate a actului administrativ individual în cadrul unui litigiu în care respectivul act administrativ are legătură cu soluționarea acestuia).

Instanța de apel consideră ca fiind nefondate susținerile apelantei reclamante referitoare la faptul că prima instanță nu a avut în vedere menționarea suprafeței de teren în litigiu în amenajamentele silvice întocmite pentru anii 1974, 1983, 1991 și 2000, în condițiile în care aceasta a reținut în considerente hotărârii atacate în mod just faptul că nu pot fi avute în vedere drept dovadă a dreptului de administrare invocat de către apelanta reclamantă dispozițiile cu caracter general din Codul Silvic referitoare la fondul forestier național și H.G. nr. 229/2009 privind competența Regiei Naționale a Pădurilor Romsilva în domeniul protecției acestuia, și nici apartenența scriptică a terenului în litigiu unui anumit amenajament silvic, corect dându-se relevanță actelor administrative invocate de către intimații părâți în susținerea dreptului de administrare al Ministerului Tineretului și Sporturilor și a dreptului de folosință gratuită al Federației Române de Tir Sportiv, în condițiile în care aceste acte normative sunt în vigoare.”

(Secția a IV-a Civilă, decizia civilă nr. 1397A din data de 10.10.2022)

Apelanta-reclamantă a invocat în dovedirea dreptului său de administrare asupra terenului în litigiu apartenența acestuia la fondul forestier național și includerea sa în amenajările silvice anuale 1974, 1983, 1991 și 2000, susținându-se că nu a existat o scoatere temporară sau definitivă a terenului în litigiu din fondul forestier național, drept temei de drept fiind invocate dispozițiile art. 1 alin. 1 din Legea 46/2008 privind Codul silvic, referitoare la componența fondului forestier național, respectiv dispozițiile art. 11 din Legea nr. 46/2008 potrivit cărora (...) este titulara dreptului de administrare a fondului forestier, proprietatea publică a statului.

În combaterea acestor susțineri, intimații părâți au susținut că dreptul de administrare asupra terenului în litigiu aparține M.T.S, fiind făcut un istoric al dreptului de proprietate al imobilului și al drepturilor de administrare și de folosință constituite asupra acestuia începând cu anul 1946.

Astfel, terenul ce a fost proprietatea __, a fost vândut Băncii Naționale a României, iar, în baza aprobării date prin Decretul lege nr. 1462/30.04.1946, a făcut obiectul unui schimb cu Societatea DS.

Prin Decretul nr.62/30.01.1956, PTT a trecut din proprietatea AGV în proprietatea Statului Român și în administrarea Comitetului pentru Cultură Fizică și Sport de pe lângă Consiliul de Miniștri împreună cu «întregul utilaj, instalațiile și obiectele existente necesare funcționării poligonului.

Prin aceleași act normativ acesta a fost dat în folosință gratuită a Uniunii de Cultură Fizică și Sport, iar, contrar celor susținute de către apelanta reclamantă, obiect al transferului nu l-au constituit doar construcțiile ce alcătuiau P.T.T., ci și terenul pe care acesta se afla, funcționarea acestuia potrivit destinației sale nefiind posibilă în lipsa vreunui drept asupra terenului pe care clădirile erau amplasate.

În Ordinul nr. 321/19.02.1991 al Ministerului Tineretului și Sporturilor se menționează și terenul aferent P.T.T. ca imobil ce se predă Federației Române de Tir iar la pct. 7 din Anexa la H.G. nr. 97/2002, privind darea în folosință gratuită a unor bunuri imobile, proprietate publică a statului, aflate în administrarea Ministerului Tineretului și Sportului, unor federații sportive naționale și Comitetului Olimpic Român, s-a menționat darea în folosință gratuită Federației de Tir Sportiv pe o perioadă de 49 de ani a C.t. « IS », compus din teren în suprafață totală de 649.987,5744 m.p., din care: suprafața construită de 51.861,3640 m.p., reprezentând clădire pentru birouri, cabine la poligoanele de pistol viteză, de skeet, de trap, de pușcă, de « mistreț alergător », tribune, clădire « Pavilion central », grup refacere, grup sanitar și sală de arbitraj în suprafață de 5.128,770 m.p., 10 poligoane în suprafață de 42.295,770 m.p. și drum exploatare în suprafață de 4.436,8242 m.p. precum și o suprafață de pădure de 518.036 m.p.

Potrivit dispozițiilor art. 2 din H.G. 97/2002 predarea-preluarea bunurilor se făcea pe bază de protocol încheiat între părțile interesate în termen de 30 de zile de la data intrării în vigoare a prezentei hotărâri, între Ministerul Tineretului și Sportului și Federația de Tir Sportiv fiind încheiat protocolul de predare primire nr. 162/2002.

Ulterior, H.G. 97/2002 a fost modificată prin H.G. 2172/2004 în sensul că s-a prevăzut transmiterea din domeniul public al statului în domeniul privat al acestuia a bunurilor imobile având datele de identificare din anexa la acest act normativ, în cuprinsul căreia, la punctul 8 figura evidențiat C.T. « IS ».

Prin același act normativ se menționa că bunurile anterior menționate rămân în administrarea Agenției Naționale pentru Sport și în folosință gratuită a structurilor sportive prevăzute în anexa actului normativ.

Prin H.G. 1045/2000 și H.G. 1326/2001 imobilul ce face obiectul litigiului de față, parte a terenului în suprafață de aprox. 65 ha, este menționat ca fiind proprietatea publică a Statului Român, acesta fiind în administrarea Ministerului Tineretului și Sportului.

Or, în raport de aceste acte normative, Curtea constată că în mod corect prima instanță a constatat faptul că Ministerul Tineretului și Sporturilor (structură instituțională echivalentă Comitetului pentru Cultură Fizică și Sport ce funcționa în perioada comunistă pe lângă Consiliul de Miniștri și care a preluat patrimoniul acestuia, potrivit dispozițiilor art. 80 din Legea 69/2000 privind educația fizică și sportul, și sub a cărui denumire s-a transformat începând cu 2008 Agenția Națională pentru Sport) este titularul unui drept de administrare asupra întregului fond imobiliar ce poartă denumirea C.T. « IS » și a cărei componență este detaliată în pct. 7 din Anexa la H.G. nr. 97/2002.

De asemenea, Curtea constată că în mod corect prima instanță a reținut că susținerile apelantei reclamante referitoare la nelegalitatea Ordinului nr. 321/19.02.1991 al Ministrului Tineretului și Sporturilor și a H.G. nr. 97/2002 nu pot forma obiect al analizei în prezenta cauză, instanța neputându-se pronunța asupra legalității unor acte administrative cu caracter normativ sau individual decât în condițiile în care este sesizată potrivit Legii contenciosului administrativ (sesizare pe cale principală cu privire la anularea unui act administrativ normativ sau pe calea excepției de nelegalitate a actului administrativ individual în cadrul unui litigiu în care respectivul act administrativ are legătură cu soluționarea acestuia).

Instanța de apel consideră ca fiind nefondate susținerile apelantei reclamante referitoare la faptul că prima instanță nu a avut în vedere menționarea suprafeței de teren în litigiu în amenajamentele silvice întocmite pentru anii 1974, 1983, 1991 și 2000, în condițiile în care aceasta a reținut în considerente hotărârii atacate în mod just faptul că nu pot fi avute în vedere drept dovadă a dreptului de administrare invocat de către apelanta reclamantă dispozițiile cu caracter general din Codul Silvic referitoare la fondul forestier național și H.G. nr. 229/2009 privind competența Regiei Naționale a Pădurilor Romsilva în domeniul protecției acestuia, și nici apartenența scriptică a terenului în litigiu unui anumit amenajament silvic, corect dându-se relevanță actelor administrative invocate de către intimații pârâți în susținerea dreptului de administrare al Ministerului Tineretului și Sporturilor și a dreptului de folosință gratuită al Federației Române de Tir Sportiv, în condițiile în care aceste acte normative sunt în vigoare.

Acțiune în răspundere civilă delictuală a comitentului pentru fapta prepusului. Prejudiciu constând în suma acordată cu titlu de despăgubiri în temeiul Legii nr. 10/2001, cu depășirea valorii imobilului, stabilită conform standardelor internaționale de evaluare. Prescripție extinctivă.

„Prin urmare, paguba este rezultatul exclusiv al propriei culpe cu privire la modalitatea de gestionare a resurselor financiare ale entității controlate, care, potrivit legii, trebuia să declanșeze mecanisme interne în ceea ce privește controlul de gestiune financiară, precum controlul de legalitate, controlul financiar preventiv, controlul financiar intern sau auditul. Constatările Curții de Conturi sau ale unui alt organ cu atribuții de control, precum și măsurile dispuse în sarcina entității controlate sunt obligatorii exclusiv pentru aceasta din urmă, în condițiile în care raportul de control constată doar producerea pagubei, fără să constituie, prin el însuși, izvor al creanței. Izvorul obligației debitorului nu îl reprezintă actul de control al Curții de Conturi sau al unui alt organ cu atribuții de control, ci actul sau faptul juridic ce a generat paguba invocată.”

(Secția a IV-a Civilă, decizia civilă nr. 1692A din data de 14.11.2022)

Apelanții - pârâți critică soluția pronunțată de către Tribunalul București asupra excepției prescripției dreptului la acțiune, susținând că nu a avut cunoștință de existența faptei ilicite și a prejudiciului decât la momentul la care au fost încunoștințați de prin adresa nr. 166/GB/ 18.02.2020 în legătură cu producerea și întinderea acestuia, aceștia nefiind parte în procedura de control desfășurată de Curtea de Conturi și care a vizat doar verificarea rapoartelor de evaluare și nu stabilirea în concret a prejudiciului, însă aceste critici sunt nefondate în raport de obiectul acțiunii și de dispozițiile legale care reglementează cursul prescripției extinctive a dreptului material la acțiune.

Astfel, instanța de apel reține că obiectul cauzei este reprezentat de solicitarea de obligare a pârâtei la plata unor sume de bani în temeiul dispozițiilor legale care reglementează răspunderea civilă delictuală, ca urmare a săvârșirii de către acestea a faptei ilicite constând în întocmirea raportului de expertiză de către experții autorizați, în calitate prepuși ai autorității, și omologarea de către A.N.R.P. a acestui raport de expertiză prin emiterea unei decizii de despăgubire pentru valoarea stabilită în cuprinsul acestuia, cu consecința prejudicierii bugetului de stat, prin stabilirea contravalorii unor despăgubiri mult peste valoarea reală de piață a proprietăților imobiliare evaluate.

În conformitate cu dispozițiile art. 6 alin. 4 Cod civil și art. 201 din Legea nr. 71/2011, prescripțiile extinctive începute și neîmplinite la data intrării în vigoare a legii noi sunt în întregime supuse dispozițiilor legale care le-au instituit, legea aplicabilă prescripției extinctive, sub toate aspectele (început, termen, suspendare, întrerupere, repunere în termen, efecte) fiind legea în vigoare la data la care prescripția a început să curgă.

Conform art. 1 și 3 din Decretul nr. 167/1958 privitor la prescripția extintivă, aplicabil în cauză în raport de considerentele ce se vor arăta în continuare, dreptul la acțiune se prescrie în termenul general de 3 ani, termen care se calculează cu începere de la momentul nașterii dreptului la acțiune.

În privința momentului de la care prescripția începe să curgă, prevederile 8 din Decretul nr. 167/1958 stabilesc că prescripția dreptului la acțiune în repararea pagubei pricinuite prin fapta ilicită, începe să curgă de la data când păgubitul a cunoscut sau trebuia să cunoască, atât paguba cât și pe cel care răspunde de ea.

Pe de altă parte, și art. 2528 alin. 1 Cod civil reținut ca fiind incident de către prima instanță, stabilește că prescripția dreptului la acțiune în repararea unei pagube care a fost cauzată printr-o faptă ilicită începe să curgă de la data când păgubitul a cunoscut sau trebuia să cunoască atât paguba, cât și pe cel care răspunde de ea.

Curtea constată că ambele reglementări stabilesc două momente alternative de la care prescripția poate începe să curgă: pe de o parte, momentul subiectiv al cunoașterii pagubei și a celui care răspunde de ea, iar, pe de altă parte, momentul obiectiv al datei la care păgubitul putea ori trebuia să cunoască aceste elemente.

Cu privire la momentul obiectiv de început al curgerii termenului de prescripție, se constată că acesta este momentul în care partea trebuia și putea să cunoască paguba și pe cel care răspunde de ea, iar stabilirea acestuia se întemeiază pe ideea culpei prezumate a părții de a nu fi depus toate diligențele necesare pentru descoperirea pagubei și a celui chemat să răspundă de ea, în acest fel titularul dreptului la acțiune, căruia i s-a cauzat un prejudiciu, fiind îndemnat să stăruie în aflarea elementelor care să îi permită să intenteze acțiunea în răspundere civilă.

În privința momentului subiectiv, Curtea constată că apelanții invocă faptul că acesta ar fi reprezentat de data recepționării emiterii adresei nr. 166/GB/18.02.2020, prin care a adus la cunoștința Ministerului Finanțelor constatarea diferențelor de evaluare a imobilului, care a format obiectul dosarului administrativ nr. 25911/CC, ca urmare a întocmirii raportului de reevaluare întocmit de SC C E SRL, însă Curtea nu poate reține că abia la acel moment a fost cunoscut prejudiciul deoarece pentru începutul termenului de prescripție nu interesează stabilirea sau cunoașterea exactă a cuantumului prejudiciului, legea făcând referire la « cunoașterea pagubei și a celui ce a cauzat-o », fiind suficient din acest punct de vedere ca prejudiciul să fie unul determinabil, rămânând ca în interiorul termenului de prescripție păgubitul să efectueze verificări pentru stabilirea întinderii prejudiciului și să acționeze pentru recuperarea acestuia.

Împrejurarea că legiuitorul a înțeles să stabilească un moment subiectiv, ulterior creării prejudiciului, de la care începe să curgă termenul de prescripție extinctivă, stabilind că prescripția începe să curgă numai de la data când victima a cunoscut atât paguba, cât și pe cel răspunzător de ea, impune ca – într-o atare ipoteză – cel păgubit să fie chemat să probeze imposibilitatea identificării prejudiciului și a celui care răspunde de acesta în termenul prescris de lege, întrucât, în caz contrar, operează prezumția de culpă a victimei, putându-se reține că aceasta nu a depus toate diligențele necesare pentru descoperirea pagubei și a celui chemat să răspundă de ea.

Curtea va înlătura susținerea apelantului-pârât cu privire la incidența în cauză a momentului subiectiv de la care începe să curgă termenului de prescripție extinctivă, respectiv data emiterii adresei nr. /GB/18.02.2020, având în vedere că acesta putea și avea posibilitatea să cunoască existența faptei și a prejudiciului anterior acestui moment, respectiv de la data emiterii deciziei de despăgubire pe numele beneficiarului și de la momentul la care titlul de conversie emis în baza acesteia a fost comunicat și Fondului Proprietatea, unde Statul Român deținea la acel moment calitatea de acționar unic (conform art. 7 alin. 1 din Legea nr. 247/2005, în forma de la momentul emiterii actelor administrative respective).

De la momentul emiterii deciziei de despăgubire, apelanții-reclamanți puteau să cunoască paguba ce urma a se produce în mod cert bugetului de stat și persoana răspunzătoare de producerea acesteia, acesta neputând invoca imposibilitatea de a cunoaște existența faptei ilicite și a prejudiciului în condițiile în care întreaga procedură reglementată de dispozițiile Legii 10/2001 și ale Legii 165/2013 a fost concepută în vederea finalizării procesului de restituire a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist iar în cadrul acestei proceduri Statul participă în mod activ prin organele special create în acest scop, cărora le-a delegat atribuțiile sale prin acte normative de înființare și funcționare a respectivelor instituții și autorități publice și asupra cărora are obligația de a exercita supravegherea și controlul modului în care aceste atribuții sunt îndeplinite.

Curtea nu va reține apărarea reclamanților potrivit cărora aceștia nu au fost parte în procedura administrativă, această teză neputând fi acceptată întrucât pârâta este chiar reprezentantul Statului Român în această procedură iar Statul își exercită drepturile și își îndeplinește obligațiile prin organele sale, instituția sau autoritatea publică având obligația de a acționa în reprezentarea Statului pentru îndeplinirea atribuțiilor specifice conferite de acesta, iar Statul, la rândul lui, având obligația să exercite supravegherea și controlul modului în care aceste atribuții sunt îndeplinite de instituțiile sale.

În acest context, Statul nu poate susține că nu a avut atribuții să controleze o instituție înființată special chiar de el, pentru că ar însemna ca el să invoce în apărare propria inacțiune, constând în aceea că nu a creat mecanisme prin care să supravegheze și să controleze modul în care instituțiile sau autoritățile publice, cărora le-a delegat exercitarea unor atribuții care îi revin, îndeplinesc respectivele atribuții.

Ca atare, întrucât ANRP a fost instituția publică special abilitată de Statul Român - care și-a exprimat voința în acest sens prin adoptarea Legii 247/2005 - să desfășoare procedura de acordare a despăgubirilor pentru imobilele preluate abuziv, Statul nu poate invoca faptul că nu a cunoscut faptul că imobilul ar fi fost supraevaluat prin raportul 2119/25.03.2009, validat prin Decizia de despăgubire nr. 4333/23.04.2009, evaluarea imobilului fiind realizată în cadrul A.N.R.P. în exercitarea atribuțiilor stabilite în sarcina acestei instituții, potrivit dispozițiilor Titlul VII din Legea nr. 247/2005.

În plus, Curtea reține că prin O.U.G. nr. 25/2007, a trecut în subordinea Ministerului Economiei și Finanțelor, situație confirmată și de art. 13, alin. 4 din H.G. nr. 34/2009 și menținută până în data de 30.07.2013, când, prin H.G. nr. 572, a trecut din subordinea Ministerului de Finanțe în subordinea Guvernului și în coordonarea Primului-Ministru.

Prin urmare, în perioada săvârșirii faptei ilicite imputate pârâtei (întocmirea raportului de evaluare), cât și a producerii prejudiciului (emiterea deciziei de despăgubire), intimata-pârâtă a fost în subordinea Ministerului Finanțelor, reprezentantul statului în prezenta speță, astfel că, în contextul în care atât (...)cât și funcționau în reprezentarea Statului Român, existau toate premisele ca apelanții-reclamanți să poată cunoaște prejudiciul și persoana responsabilă de producerea acestuia și să depună toate diligențele în vederea cuantificării exacte a acestuia și a recuperării lui.

Referitor la diligențele ce s-ar fi impus a fi depuse în vederea stabilirii prejudiciului, Curtea reține că, deși Statul Român a recurs la unul din mecanismele prevăzute de lege, uzând de posibilitatea de a verifica activitatea Autorității Naționale pentru Restituirea Proprietăților prin intermediul controlului exercitat de Curtea de Conturi, se impunea ca acest control să fie unul util, respectiv să fie efectuat la un moment apropiat de cel la care s-a dispus acordarea măsurilor compensatorii și emiterea titlurilor de conversie, astfel încât orice posibil prejudiciu produs în cadrul acestei proceduri să poată fi recuperat în termenul general de prescripție, neputându-se invoca practic propria culpă pentru neorganizarea unui sistem eficient de verificare și control pentru a reține alt moment de la care începe să curgă termenul de prescripție al dreptului material la acțiune.

În raport de aceste circumstanțe, este lipsit de relevanță faptul că în 2020 apelanților - reclamanți li s-a adus la cunoștință de către ANRP întinderea exactă a prejudiciului (diferența dintre valoarea imobilului stabilită prin raportul de evaluare inițial și noul raport de evaluare), din moment ce Statul dispunea de suficiente elemente pentru a concluziona că i s-a produs o pagubă prin supraevaluarea imobilului atât la momentul emiterii deciziei de despăgubire cât și la momentul finalizării controlului Curții de Conturi, în cauză fiind aplicabile prin analogie considerentele reținute de către Înalta Curte de Casație și Justiție în soluționarea unui recurs în interesul legii, care a vizat modalitatea de interpretare a dispozițiilor art. 268 alin. 1 lit. c din Legea nr. 53/2003 privind Codul muncii raportat la art. 8 din Decretul nr. 167/1958 privitor la prescripția extinctivă, respectiv a art. 2.526 din Codul civil.

Astfel, instanța supremă a reținut că « în condițiile în care nu există certitudinea datei unui posibil control al Curții de Conturi sau al unui alt organ cu atribuții de control, entitatea publică nu poate sta în pasivitate, așteptând verificarea ulterioară a resurselor bugetare prin actul de control, ci trebuie să depună toate diligențele pentru depistarea existenței unor eventuale pagube cauzate de salariați în privința acelor resurse. Cum stabilirea momentului obiectiv de la care începe să curgă termenul de prescripție extinctivă, așa cum s-a arătat deja, se întemeiază pe ideea culpei prezumate a celui păgubit de a nu fi depus toate diligențele necesare pentru descoperirea pagubei și recuperarea acesteia, sub aspectul curgerii prescripției extinctive, nu are relevanță constatarea făcută și adusă la cunoștință de organul de control al Curții de Conturi sau de un alt organ cu atribuții de control, care este un terț.

Paguba constatată, preexistentă raportului Curții de Conturi sau al unui alt organ cu atribuții de control, trebuia să fie cunoscută independent de constatările organului de control, cu atât mai mult cu cât raportul a fost efectuat în baza actelor aflate în posesia entității controlate.

Prin urmare, paguba este rezultatul exclusiv al propriei culpe cu privire la modalitatea de gestionare a resurselor financiare ale entității controlate, care, potrivit legii, trebuia să declanșeze mecanisme interne în ceea ce privește controlul de gestiune financiară, precum controlul de legalitate, controlul financiar preventiv, controlul financiar intern sau auditul. Constatările Curții de Conturi sau

ale unui alt organ cu atribuții de control, precum și măsurile dispuse în sarcina entității controlate sunt obligatorii exclusiv pentru aceasta din urmă, în condițiile în care raportul de control constată doar producerea pagubei, fără să constituie, prin el însuși, izvor al creanței. Izvorul obligației debitorului nu îl reprezintă actul de control al Curții de Conturi sau al unui alt organ cu atribuții de control, ci actul sau faptul juridic ce a generat paguba invocată.

Brevet de invenție. Lipsă activitate inventivă.

„Față de D1, Curtea constată că nu se aduc argumente tehnice privind alcătuirea sau asocierea modulelor de pregătire materii prime sau argumente care să evidențieze soluția tehnică respectiv dispozitivul prin caracteristicile esențiale. Astfel, Curtea, asemenea primei instanțe, reține că pentru o persoană de specialitate ansamblul constituit dintr-un malaxor, sistem de calcinare, alimentatoare și dozatoare este evident pentru prepararea termitului din pulbere de aluminiu și oxid de fier sau cupru.

Mai mult, față de D6, Curtea apreciază că soluția utilizării unui creuzet cu sifon este la îndemâna unei persoane de specialitate, fie pentru funcționarea continuă, fie secvențială, prin programarea adecvată a deschiderii unei electrovalve, la un interval de timp corespunzător ciclului de încărcare amestec-descărcare, produs de reacție, D6 fiind echivalentul tehnic al unui dop declanșator.

Astfel, Curtea apreciază că în lipsa argumentelor de ordin constructiv conform regulamentului, cu privire la modulul II de preparare termit intermediar și la modulul III de reacție față de documentul D6, privind dispozitivul conceput special pentru aluminotermia continuă sau discontinuă, lipsește în realitate prezentarea elementelor constitutive esențiale ale invenției.”

(Secția a IV-a Civilă, Decizia civilă nr. 1431A din data de 12.10.2022)

Apelul formulat vizează, în esență, brevetabilitatea invenției „Procedeu și dispozitiv pentru valorificare unor deșeuri de tip tunder, șlam sau șpan prin procedeu aluminotermic”, prin raportare la condiția activității inventive impuse de art. 6 din Legea nr. 64/1991.

Potrivit art. 6 alin. 1 din Legea nr. 64/1991 „un brevet poate fi acordat pentru orice invenție având ca obiect un produs sau un procedeu, în toate domeniile tehnologice, cu condiția ca aceasta să fie nouă, să implice o activitate inventivă și să fie susceptibilă de aplicare industrială”.

Potrivit art. 11 din Legea nr. 64/1991 „o invenție este considerată ca implicând o activitate inventivă dacă, pentru o persoană de specialitate, ea nu rezultă în mod evident din cunoștințele cuprinse în stadiul tehnicii” în timp ce art. 47 alin. 9 din Regulamentul de punere în aplicare a Legii nr. 64/1991, stabilește că: „se consideră că o invenție implică o activitate inventivă dacă se află, în special, în una dintre situațiile următoare: a) folosirea neevidentă de mijloace cunoscute, într-un alt scop și cu obținerea unor efecte noi, surprinzătoare; b) o nouă utilizare a unui dispozitiv ori a unui material cunoscut care elimină dificultăți tehnice imposibil de depășit în mod cunoscut; c) o combinație de caracteristici noi sau cunoscute realizată în așa fel încât acestea să își potenteze reciproc efectele și să se obțină un rezultat tehnic nou; d) o selecție, în cadrul unui procedeu, a acelor parametri tehnici cuprinși într-un interval cunoscut care produc efecte neașteptate asupra desfășurării procedurii ori asupra proprietăților produsului obținut; e) o selecție, în cadrul unui grup foarte larg de compuși ori de combinații chimice cunoscute, a acelor care prezintă avantaje neașteptate; f) folosirea mijloacelor tehnice ale invenției revendicate pentru rezolvarea problemei tehnice pe alta cale decât cea care rezultă din documentele din stadiul tehnicii analizate de persoana de specialitate.”

În speța de față, prin hotărârea nr. 16 din 10.10.2017 a Comisiei de reexaminare invenții s-a reținut că invenția apelantului-reclamant este lipsită de activitate inventivă având în vedere că nu au fost prezentate clar și concis etapele de procedeu, cu parametri și condiții tehnice de desfășurare. Mai mult s-a apreciat că în descrierea formulată nu se particularizează modalitatea de dozare selectivă a reactanților, cantitățile de produse ce se obțin prin aplicarea procedurii de invenție. De asemenea, s-a subliniat că nu se înțelege în ce constă prepararea reducătorilor, care sunt reducătorii, care sunt oxizii metalici și elementele de aliere, precum și rapoartele de combinare ale acestora. Mai mult, Comisia a reținut că nu se înțelege modul în care se realizează controlul temperaturii de reacție, controlul și reglarea cantităților de produși de reacție și de reactanți, astfel încât reacția aluminotermică să se poată desfășura secvențial sau continuu.

Astfel, din examinarea primei revendicări se observă că aceasta cuprinde elemente generale care nu sunt susținute de exemple concrete de realizare a invenției, procedeu nefiind dezvăluit,

conform prevederilor art. 17 alin. 3 din Legea nr. 64/1991 De asemenea, se constată că revendicarea I de procedeu nu se poate admite, cum în mod judicios au stabilit atât comisia de reexaminări, cât și prima instanță, atâta vreme cât nu dezvăluie clar și complet procedeul de invenție.

Totodată, analizând revendicarea de dispozitiv din depozitul inițial, Curtea observă că nu sunt prezentate acele elemente constitutive esențiale ale invenției, cu rolul funcțional și modul de conectare a acestora în cadrul dispozitivului.

Cea de-a doua revendicare, cuprinde o enumerare a elementelor constitutive ale modulului II și ale modulului III, fără a preciza apelantul rolul funcțional și caracteristicile constructive ale acestor elemente, conform prevederilor art. 12 alin 2 din Regulament.

Tot în ceea ce privește dispozitivul se constată că în realitate, referindu-se la alcătuirea dispozitivului, în realitate apelantul se referă la procedeu, iar nu la dispozitiv.

Față de D1, Curtea constată că nu se aduc argumente tehnice privind alcătuirea sau asocierea modulelor de pregătire materii prime, sau argumente care să evidențieze soluția tehnică respectiv dispozitivul prin caracteristicile esențiale. Astfel, Curtea, asemeni primei instanțe, reține că pentru o persoană de specialitate ansamblul constituit dintr-un malaxor, sistem de calcinare, alimentatoare și dozatoare este evident pentru prepararea termitului din pulbere de aluminiu și oxid de fier sau cupru.

Mai mult, față de D6, Curtea apreciază că soluția utilizării unui creuzet cu sifon este la îndemâna unei persoane de specialitate, fie pentru funcționarea continuă, fie secvențială, prin programarea adecvată a deschiderii unei electrovalve, la un interval de timp corespunzător ciclului de încărcare amestec-descărcare, produs de reacție, D6 fiind echivalentul tehnic al unui dop declanșator.

Astfel, Curtea apreciază că în lipsa argumentelor de ordin constructiv conform regulamentului, cu privire la modulul II de preparare termit intermediar și la modulul III de reacție față de documentul D6, privind dispozitivul conceput special pentru aluminotermia continuă sau discontinuă, lipsește în realitate prezentarea elementelor constitutive esențiale ale invenției.

Este lipsit de relevanță faptul că aceste aparate sunt folosite la obținerea altor substanțe este evidentă pentru specialistul din domeniu.

**Acțiune în contrafacere. Risc de confuzie.
Beneficiu comercial. Standard de probațiune.**

„Ceea ce se poate opune unei mărci, în raport de prevederile art. 6 alin. 4 lit. b, nu este simplul fapt al existenței sau utilizării unui semn ori a unei mărci neînregistrate, ci eventuale drepturi care decurg din această utilizare și care trebuie indicate și dovedite în concret, condiție neîndeplinită în speță, astfel că soluția de admitere a capetelor de cerere în contrafacere apare ca justificată, de vreme ce semnul pârâtei este foarte asemănător mărcii reclamantei (aspect necontestat) și privește același tip de servicii, generând risc de confuzie.

Riscul de confuzie nu este înlăturat de împrejurarea că specificul activității implică servicii oferite în localități diferite unor clienți, în principiu, diferite, pentru că legea nu vorbește despre un risc materializat de confuzie, ci are în vedere inclusiv riscul potențial.

Această soluție decurge din faptul că prejudiciul ce poate fi reținut în speță, așa cum s-a stabilit mai sus, este unul legat de diluarea mărcii și de afectarea acesteia prin crearea de confuzie în rândul publicului care ar fi putut accesa una sau alta dintre concurenți, după marcă, prin motoare de căutare etc.; nu s-a dovedit, însă, că a existat în mod concret un beneficiu comercial al pârâtei decurgând din utilizarea semnului similar mărcii reclamantei, că întreaga, sau fie și numai o parte a clientelei pârâtei i-ar fi solicitat acesteia din urmă serviciile pentru că ar fi confundat-o cu reclamanta, după marcă, sau pentru că ar fi fost ghidată de prestigiul mărcii reclamantei.

Nu doar că nu s-a făcut această dovadă – la urma urmei domeniul contrafacerii în proprietatea intelectuală este susceptibil și de o utilizare largă a prezumțiilor, nu numai a dovezilor directe – dar prezumțiile ce se pot extrage din situația de fapt și din împrejurările specifice ale speței conduc la o concluzie opusă: este vorba despre două cabinete/clinici stomatologice ce operează în localități diferite și îndepărtate, una în București, cealaltă în Sibiu, clientela fiind ghidată nu atât de marcă, cât fie de recomandările ce urmează medicilor sau faimei locale, fie de proximitate, fiind improbabil ca potențialii clienți ai clinicii din București să solicite serviciile cabinetului din Sibiu în considerarea mărcii. Fiind improbabil un astfel de tip de confuzie concret apărută, o susținere contrară ar fi trebuit să se bazeze pe un probatoriu mai concret care să înlăture această prezumție de improbabilitate a producerii unui prejudiciu reclamantei costând în pierderea unui câștig sau în obținerea unui beneficiu injust de către pârâtă, pentru a deveni operante criteriile art. 14 lit. a din OUG nr. 100/2005.”

(Secția a IV-a Civilă, Decizia civilă nr. 1881A din data de 08.12.2022)

Curtea observă că argumentele principale ale apelului pârâtei, ce tind spre respingerea integrală a acțiunii în contrafacere, se fondează pe dispozițiile art. 6 alin. 4 lit. b din Legea nr. 84/1998, pârâta pretinzând că a dobândit drepturi decurgând dintr-o marcă neînregistrată sau dintr-un alt semn utilizat în activitatea comercială, prin faptul folosirii semnului „D” cu bună credință, cu funcție de marcă, anterior datei de depozit a mărcii reclamantei.

Argumentele apelantei pârâte nu pot fi primite, întrucât simplul fapt al utilizării unui semn în activitatea comercială purtând acel semn nu echivalează unui drept în înțelesul art. 6 alin. 4 lit. b; pentru a se putea prevala de dispozițiile art. 6 alin. 4 lit. b din Legea nr. 84/1998, pârâta nu se poate întemeia pe simplul fapt al utilizării unui semn, ci trebuie să invoce o protecție oarecare recunoscută și legitimată juridic (o protecție decurgând dintr-un drept la nume, alt drept de proprietate industrială, o licență, notorietate, renume etc. și care să fi fost implicate în folosința semnului în dispută).

Ceea ce se poate opune unei mărci, în raport de prevederile art. 6 alin. 4 lit. b, nu este simplul fapt al existenței sau utilizării unui semn ori a unei mărci neînregistrate, ci eventuale drepturi care decurg din această utilizare și care trebuie indicate și dovedite în concret, condiție neîndeplinită în speță, astfel că soluția de admitere a capetelor de cerere în contrafacere apare ca justificată, de vreme ce semnul pârâtei este foarte asemănător mărcii reclamantei (aspect necontestat) și privește același tip de servicii, generând risc de confuzie.

Riscul de confuzie nu este înlăturat de împrejurarea că specificul activității implică servicii oferite în localități diferite unor clienți, în principiu, diferite, pentru că legea nu vorbește despre un risc materializat de confuzie, ci are în vedere inclusiv riscul potențial.

Nu pot fi excluse extinderi în alte localități ale uneia sau alteia dintre cele două afaceri concurente și nici asocierea dintre cele două afaceri, ce poate fi făcută atunci când sunt accesate platformelor de publicitate, paginile rețelelor sociale pe care se face această publicitate, etc.

În ceea ce privește chestiunea despăgubirilor, va fi înlăturată solicitarea pârâtei de respingere integrală a acestora.

Pârâta se prevalează de împrejurarea că, potrivit art. 14 alin. 1 din OUG nr. 100/2005, ar datora reclamantei despăgubiri doar dacă activitatea de contrafacere ale celei dintâi s-ar fi desfășurat cu intenție, ceea ce, pretinde ea, nu se poate susține, de vreme ce a început să utilizeze cu bună credință semnul reclamat încă din anul 2015, anterior înregistrării mărcii reclamantei.

Curtea este de acord că pârâta a început să utilizeze cu bună credință, încă din anul 2015, semnul reclamat, anterior înregistrării mărcii reclamantei și că situația este rezultatul probabil al unor acțiuni ale părților independente una de cealaltă și a ajungerii în mod întâmplător și coincidental la folosirea unor semne asemănătoare, dintre care cel utilizat de reclamantă a fost și înregistrat ca marcă.

Acest lucru ar fi fost de natură să înlăture pretențiile reclamantei de a fi despăgubită dacă nu ar fi existat, însă, o bună perioadă în care pârâta a persistat în folosirea semnelui, deși cunoștea că reclamanta a înregistrat o marcă asemănătoare și i se pusese în vedere că reclamanta înțelege să-și apere drepturile conferite de marcă și să nu tolereze continuarea existenței pe piață a unui semn asemănător și potențial generator de confuzie.

Astfel, pentru perioada ulterioară primei notificări pe care reclamanta i-a adresat-o pârâtei, aducându-i acesteia la cunoștință drepturile sale la marca „D” cu element figurativ și solicitându-i să nu mai folosească semnul „D”, și până la momentul în care pârâta a renunțat să mai utilizeze semnul reclamat, respectiv din martie 2018 până în iulie 2020, pârâta se face vinovată de o activitate de contrafacere cu intenție, așa încât această condiție pentru recunoașterea dreptului reclamantei la despăgubiri este îndeplinită.

Pe de altă parte, pârâta se prevalează de faptul că art. 14 alin. 1 ar reclama dovedirea unui prejudiciu real, condiție despre care pretinde că nu e îndeplinită în speță.

Prin utilizarea noțiunii de prejudiciu „real”, textul nu are în vedere dovedirea unei pagube concret determinate și identificate, care să se fi materializat (spre exemplu, clientul X care a apelat din confuzie la serviciile concurenței datorită asocierii mărcilor), ci stabilirea, din faptele și împrejurările ce rezultă din speță, că activitatea de contrafacere este una păgubitoare pentru titular, această pagubă putând să conștie inclusiv în diluarea forței mărcii, în generarea unei neclarități în rândul consumatorilor cu privire la titularul real (originea reală) al serviciilor oferite pe piață sub aceeași marcă, așa cum este și cazul în speță.

Prin urmare, prejudiciul este unul real și e rezultatul unei activități desfășurate cu știință pentru o parte a perioadei reclamate (din martie 2018 până la data introducerii acțiunii și după aceea până în iulie 2020), deci cu intenție, iar pârâta, contrar criticilor sale, datorează despăgubiri.

În schimb, spre deosebire de ceea ce pretinde reclamanta, aceste despăgubiri nu pot fi contorzitate după criteriile art. 14 lit. a din OUG nr. 100/2005.

În această chestiune, Curtea observă că, într-adevăr, există o motivare ușor contradictorie a tribunalului atunci când acesta invocă inițial prevederile art. 14 lit. a din OUG nr. 100/2005, ce instituie criterii obiective de reparație decurgând din consecințele economice negative constând, în principiu, în pierderea câștigului suferită de partea vătămată sau beneficiile realizate în mod injust de persoana care a încălcat dreptul de proprietate industrială protejat – cu referire, în speță, la beneficiul injust al pârâtei – pentru ca finalmente, în loc să acorde beneficiul injust, respectiv profitul net realizat de pârâtă, prima instanță să recurgă la evaluarea subsidiară și alternativă oferită de art. 14 lit. b din același act normativ, ce propune fixarea unei sume forfetare, pe baza unor elemente cum ar fi cel puțin suma redevențelor sau valoarea drepturilor care ar fi fost datorate, dacă persoana care a încălcat un drept de proprietate industrială protejat ar fi cerut autorizația de a utiliza dreptul de proprietate în cauză.

Cu toate acestea, Curtea observă că această contradicție se rezolvă nu în sensul aplicării art. 14 lit. a (acordarea beneficiului injust, în mod integral), cum dorește reclamanta, ci în sensul înlăturării acestui text și utilizării numai a art. 14 lit. b ca fundament al acordării despăgubirilor.

Această soluție decurge din faptul că prejudiciul ce poate fi reținut în speță, așa cum s-a stabilit mai sus, este unul legat de diluarea mărcii și de afectarea acesteia prin crearea de confuzie în rândul publicului care ar fi putut accesa una sau alta dintre concurente, după marcă, prin motoare de căutare etc.; nu s-a dovedit, însă, că a existat în mod concret un beneficiu comercial al pârâtei decurgând din utilizarea semnului similar mărcii reclamantei, că întreaga, sau fie și numai o parte a clientelei pârâtei i-ar fi solicitat acesteia din urmă serviciile pentru că ar fi confundat-o cu reclamanta, după marcă, sau pentru că ar fi fost ghidată de prestigiul mărcii reclamantei.

Nu doar că nu s-a făcut această dovadă – la urma urmei domeniul contrafacerii în proprietatea intelectuală este susceptibil și de o utilizare largă a prezumțiilor, nu numai a dovezilor directe – dar prezumțiile ce se pot extrage din situația de fapt și din împrejurările specifice ale speței conduc la o concluzie opusă: este vorba despre două cabinete/clinici stomatologice ce operează în localități diferite și îndepărtate, una în București, cealaltă în Sibiu, clientela fiind ghidată nu atât de marcă, cât fie de recomandările ce urmează medicilor sau faimei locale, fie de proximitate, fiind improbabil ca potențialii clienții ai clinicii din București să solicite serviciile cabinetului din Sibiu în considerarea mărcii. Fiind improbabil un astfel de tip de confuzie concret apărută, o susținere contrară ar fi trebuit să se bazeze pe un probatoriu mai concret care să înlătore această prezumție de improbabilitate a producerii unui prejudiciu reclamantei costând în pierderea unui câștig sau în obținerea unui beneficiu injust de către pârâtă, pentru a deveni operante criteriile art. 14 lit. a din OUG nr. 100/2005.

În consecință, în raport de natura prejudiciului suferit de reclamantă, numai dispozițiile art. 14 lit. b, oferite ca alternativă de legiuitor, pot ajuta la cuantificarea despăgubirilor.

Din acest punct de vedere, tribunalul a procedat corect orientându-se către o sumă forfetară corespunzătoare unui procent din profitul net obținut de pârâtă, doar că prima instanță a ales un procent exagerat – 20% – când un procent de 5%, acceptat de altminteri și de pârâtă, este unul mai în acord cu practica uzuală și mai apropiat de nivelul scăzut de afectare a mărcii și activității comerciale a reclamantei în circumstanțele concrete expuse.

În consecință, în baza art. 480 cod procedură civilă va fi respins apelul reclamantei și va fi admis apelul pârâtei, în sensul schimbării în parte a hotărârii primei instanțe și a diminuării daunelor interese materiale acordate până la nivelul sumei de 13.121 lei, precum și a cheltuielilor de judecată acordate reclamantei în primă instanță, prin reducerea numai a părții echivalente a taxei de timbru conform despăgubirilor admise, onorariul de expert și cel de avocat urmând a fi acordate integral.

Curtea face mențiunea că, în principiu, calculul despăgubirilor prin aplicarea procentului de 5% la profitul net obținut de pârâtă ar fi trebuit făcut nu pentru întreaga perioadă de 3 ani, cu privire la care expertul a calculat profitul net, ci numai pentru anul 2018 și prima jumătate a anului 2019, întrucât anterior lunii martie 2018 pârâta nu a acționat cu intenție, ba chiar se afla în afara oricărei culpe în activitatea de contrafacere (semnul reclamat era utilizat dinaintea înregistrării mărcii reclamantei, iar continuarea utilizării după înregistrarea acesteia și anterior notificării era urmarea unui caz fortuit), iar pentru perioadă ulterioară primei jumătăți a anului 2019 nu au existat pretenții ale reclamantei.

Cu toate acestea, Curtea a aplicat procentul de 5% la profitul obținut de pârâtă pentru întreaga perioadă solicitată de reclamantă, întrucât pârâta nu a formulat critici pe acest aspect al perioadei și, dimpotrivă, s-a declarat de acord cu această manieră de calcul la întreaga perioadă și cu suma rezultată în ipoteza în care instanța urma să soluționeze apelul în forma subsidiară, prin reducerea daunelor morale în maniera propusă de pârâtă, a cărei solicitare a fost, astfel, satisfăcută și respectată în virtutea principiului disponibilității.

În fine, va fi respinsă cererea reclamantei privitoare la daunele morale, întrucât, chiar dacă acestea pot fi, în funcție de context, prezumate, ele trebuie în primul rând, să fie identificate și indicate ca atare; reclamantul trebuie să descrie în ce constă prejudiciul moral suferit și abia apoi, în funcție de circumstanțele speței, se poate verifica dacă acesta este dovedit fie prin mijloace directe de probă, fie prin prezumții.

Or, în speță, nu s-a reliefat în ce anume constă în concret prejudiciul moral, pentru a putea fi verificată și/sau cenzurată existența și întinderea sa, ba, mai mult, presupusul prejudiciu de imagine sau aspectele ce țin de diluarea mărcii au fost deja surprinse și cuprinse în daunele materiale acordate, mai ales că, îndeobște, în cazul societăților comerciale, prejudiciile de imagine și de marcă se regăsesc cel mai adesea în zona pagubelor materiale, chiar dacă mai greu determinabile, decât în cele pur morale.

În orice caz, reclamanta nu a indicat un anume prejudiciu moral concret, nu l-a dovedit, iar ceea ce Curtea a recunoscut ca prejudiciu suferit de reclamantă ce poate fi dedus din probatoriu, a reparat deja, pe calea despăgubirilor acordate pentru daune materiale.

Acțiune în contrafacere. Anulare certificat de înregistrare desen/model.

„Noțiunea de noutate specifică modelelor (și desenelor) industriale este una absolută, fiind destructiv de noutate orice model industrial identic, publicat anterior depozitului reglementar, și aceasta indiferent dacă acest model este sau nu înregistrat, dacă face obiectul altui drept de proprietate intelectuală (precum drept de autor sau chiar brevet) sau este publicat într-o manieră care l-a făcut accesibil publicului.

Noțiunea legală de noutate absolută nu poate fi restrânsă printr-un act normativ cu putere infralegislativă. Astfel, deși apelanta invocă încălcarea art. 22 alin.3 din Legea nr. 129/1992, respectiv a art. 31 din Regulamentul de aplicare a acestei legi, o atare încălcare nu poate fi reținută.”

(Secția a IV-a Civilă, decizia civilă nr. 1711A din data de 16.11.2022)

Apelanta-pârâtă este titulara certificatului de înregistrare nr. X emis de Oficiul de Stat pentru Invenții și Mărci (OSIM), emis ca urmare a hotărârii nr. XX a Comisiei de Examinare Desene și Modele din cadrul OSIM, prin care s-a dispus înregistrarea modelului industrial cu titlul element gard, cu reprezentarea grafică aflată la dosarul cauzei, care reprezintă un profil de gard cu striții.

Potrivit art. 6 din Legea nr. 129/1992 privind desenele și modelele industriale, republicată (forma în vigoare la data înregistrării modelului contestat),

(1) Obiectul cererii poate fi înregistrat în măsura în care constituie un desen sau model, în sensul art. 2, este nou și are un caracter individual.

(2) Un desen sau model este considerat nou dacă niciun desen ori model identic nu a fost făcut public înaintea datei de depunere a cererii de înregistrare sau, dacă a fost revendicată prioritatea, înaintea datei de prioritate.

(3) Se consideră că desenele sau modelele sunt identice dacă trăsăturile lor caracteristice diferă numai în ceea ce privește detaliile neesențiale.

(4) Se consideră că un desen sau model are caracter individual dacă impresia globală pe care o produce asupra utilizatorului avizat este diferită de cea produsă asupra unui asemenea utilizator de orice desen ori model făcut public înaintea datei de depunere a cererii de înregistrare sau, dacă a fost revendicată prioritatea, înaintea datei de prioritate.

(5) La evaluarea caracterului individual trebuie să se ia în considerare gradul de libertate a autorului în elaborarea desenului sau modelului.

Noțiunea de noutate specifică modelelor (și desenelor) industriale este una absolută, fiind destructiv de noutate orice model industrial identic, publicat anterior depozitului reglementar, și aceasta indiferent dacă acest model este sau nu înregistrat, dacă face obiectul altui drept de proprietate intelectuală (precum drept de autor sau chiar brevet) sau este publicat într-o manieră care l-a făcut accesibil publicului.

Noțiunea legală de noutate absolută nu poate fi restrânsă printr-un act normativ cu putere infralegislativă. Astfel, deși apelanta invocă încălcarea art. 22 alin.3 din Legea nr. 129/1992, respectiv a art. 31 din Regulamentul de aplicare a acestei legi, o atare încălcare nu poate fi reținută.

Este real că, potrivit art. 31 din Regulament,

(1) În stabilirea noutății se iau în considerare materialele existente în fondul documentar al O.S.I.M., Serviciul de desene și modele.

(2) Fondul documentar existent la O.S.I.M., în cadrul Serviciului de desene și modele, este alcătuit din: a) colecția de cereri de desene și modele publicate în B.O.P.I.-D.M.; b) colecția de desene sau modele, protejate pe teritoriul României;

c) colecția de cereri internaționale depuse conform Aranjamentului de la Haga;

d) colecția de cereri de înregistrare de desene și modele publicate în Buletinul Oficial al O.H.I.M.;

Faptul că în procedurile administrative și administrativ-jurisdicționale din fața OSIM se pornește de la fondurile de documentare menționate nu poate limita în vreun fel dreptul părții interesate de a face dovada cu orice mijloace de probă a existenței unui model (tridimensional) industrial anterior

celui înregistrat, identic în sensul legii (deci care nu prezintă diferențe esențiale), în scopul de a face dovada că nu este îndeplinită condiția noutății.

Rezultă această interpretare – de altfel obligatorie în aprecierea Curții – inclusiv din poziția procesuală a OSIM care a apreciat – desigur orientativ, dar fondat – că reclamantul poate prezenta și alte înregistrări în cadrul acțiunii în anulare (întâmpinare OSIM prima instanță).

A primi teza apelantei-pârâte ar echivala înlocuirea noțiunii legale de noutate absolută cu o noutate parțială, limitată la teritoriul național, fără a exista niciun temei legal pentru aceasta, cu atât mai mult cu cât atât Polonia cât și România sunt membre ale Uniunii Europene și ale Pieței Unice specifice Uniunii Europene.

Relevante cel puțin pentru orientarea interpretării prevederilor naționale echivalente sunt și dispozițiile art. 5 din Regulamentul (CE) nr. 6/2002 privind desenele sau modelele industriale comunitare, potrivit cu care:

(1) Se consideră că un desen sau model industrial reprezintă o noutate dacă nici un desen sau model identic nu a fost făcut public:

(a) în cazul unui desen sau model industrial comunitar neînregistrat, înainte de data la care desenul sau modelul pentru care se solicită protecție a fost făcut public pentru prima dată; (b) în cazul unui desen sau model industrial comunitar înregistrat, înainte de data de depunere a cererii de înregistrare a desenului sau modelului pentru care se solicită protecție sau, dacă se revendică o prioritate, înainte de data de prioritate.

(2) Desenele sau modelele sunt considerate identice dacă caracteristicile lor diferă între ele numai la nivelul unor detalii neesențiale.

Or, acest text nu cuprinde nicio limitare de ordin teritorial, noțiunea de noutate fiind una absolută.

Intimata-reclamantă a făcut dovada elementelor destructive de noutate prin achiziționarea, în anul 2015, a unor mașini industriale de producție de profile garduri care produc un profil care arată în esență identic cu modelul înregistrat de apelantă. În Republica Polonia, societatea cu care a contractat intimata a depus la 15.05.2013 cerere pentru înregistrarea modelului industrial corespunzător, figurile aflate la dosarul cauzei fiind în esență identice în sensul legii cu modelul înregistrat de apelantă.

Nu poate fi primită critica apelantei care se prevalează doar de o anumită figură (cu striții mai puține) a modelului polonez, dar după cum s-a arătat există și figuri care corespund modelului pârâtei.

Potrivit art. 6 alin.3 din Legea nr. 129/1992, se consideră că desenele sau modelele sunt identice dacă trăsăturile lor caracteristice diferă numai în ceea ce privește detaliile neesențiale. Acesta este cazul în speță, fiind făcută dovada lipsei noutății ca o condiție de fond esențială pentru înregistrarea modelului industrial. Așadar, anularea a fost în mod temeinic și legal dispusă de tribunal.

SECȚIA A V-A CIVILĂ

Intervenție în cererile de înregistrare în registrul comerțului. Competența instanței de judecată de a soluționa și cererea de intervenție și cererea de înregistrare

„Din aceste dispoziții, rezultă, în mod neechivoc, obligația persoanei desemnate de a se desesiza de soluționarea cauzei în ipoteza depunerii unei cereri de intervenție și de a înainta instanței atât cererea de intervenție, cât și cererea de înregistrare. Pe cale de consecință, instanța de judecată este competentă să soluționeze și cererea de intervenție, dar și cererea de înregistrare, nefiind permisă doar soluționarea cererii de intervenție și restituirea dosarului către ORC pentru continuarea procedurii de înregistrare.”

(Curtea de Apel București - secția a V-a civilă, decizia civilă nr. 1798A/15 noiembrie 2022)

Prin adresa înaintată Tribunalului București, la data de _03.2022, Oficiul Național al Registrului Comerțului (ONRC) a înaintat cererea de intervenție formulată de intervenienta AAA, înregistrată în cadrul oficiului sub numărul _, precum și întregul dosar întocmit pentru cererea de înregistrare menționată.

Prin rezoluția nr. _, ONRC a transmis cererea de intervenție adresată în raport de cererea de înregistrare menționată cu privire la schimbarea directorului general al societății petente.

Prin cererea de intervenție, întemeiată în drept pe dispozițiile art. 7 indice 1 din OUG nr. 116/2009, AAA a solicitat respingerea cererii de înregistrare menționată formulate de societate BBB SA prin consiliul de administrație.

Prin încheierea din data de xx.xx.2022 Tribunalul a admis în principiu cererea de intervenție; a respins ca neîntemeiată, cererea de intervenție și a dispus continuarea soluționării cererii de înregistrare nr. qq/xx.02.2022 a menționatelor referitoare la desemnarea unui nou director general al societății BBB SA; a respins, ca neîntemeiate, cererile părților de acordare a cheltuielilor de judecată.

Pentru a pronunța această soluție a reținut dispozițiile art. 7 indice 1 din OUG nr. 116/2009, dispozițiile art. 61 alin. 1 C.proc.civ. după care a reținut că art. 7¹ din OUG nr. 116/2009 trebuie interpretat în sensul că prin intermediul acestui control de legalitate nu pot fi făcute de către instanță aprecieri în legătură cu valabilitatea actelor supuse controlului.

Așadar, una dintre condițiile de exercitare a oricărei forme de manifestare a acțiunii civile este existența unui interes. Pentru a se considera admisibilă în principiu o cerere de intervenție principală, trebuie ca terțul, să pretindă un drept propriu și să justifice un interes legitim, înțeles ca folos practic pe care acesta l-ar obține prin formularea cererii, în condițiile legii.

Analizând cererea de intervenție formulată de intervenientă, prin raportare la dispozițiile legale anterior menționate, a apreciat ca aceasta a dovedit ca are interes în promovarea unei asemenea cereri, intervenienta acționând în calitatea ei conferită de hotărârea adunării generale a acționarilor salariaților BBB SA din data de xx.xx.2020, prin care acestea i-au fost distribuite, conform menționatelor existente pe tabelul întocmit în acest sens, un număr de 2.321.324 acțiuni.

În continuare, a reținut dispozițiile art. 18, art. 112, art. 183 alin. 1 și 3 din Normele metodologice (NM) aprobate prin Ordinul 2594/C/2008, dispozițiile art. 1 și 5 din Legea nr. 26/1990, iar prin raportare la acestea a conchis că în analiza cererilor de înregistrare și a incidentelor apărute în raport de acestea, trebuie urmărită asigurarea principiului legalității și necesității respectării securității raporturilor juridice, înregistrarea (menționarea) în registrul comerțului asigurând opozabilitatea față de terți a actelor și faptelor comercianților. Rezultă așadar că, pentru a putea fi înregistrate (menționate) în registrul comerțului, hotărârile comercianților trebuie să beneficieze de o prezumție de validitate, impunându-se efectuarea doar a unui control formal de legalitate.

Astfel, în cadrul procedurii menționate mai sus nu se poate verifica respectarea sau nu a prevederilor privind modalitatea de adoptare a hotărârii, ci intervenientul trebuie să utilizeze calea

acțiunii în anulare. Aceste aspecte pot fi verificate de o instanță de judecată numai pe calea unei acțiuni în anularea hotărârii.

Pe de altă parte, tribunalul a constatat că petenta a respectat la depunerea cererii sale la Oficiul Registrului Comerțului de pe lângă Tribunalul București prevederile NM privind modul de ținere a registrelor comerțului, de efectuare a înregistrărilor și de eliberare a informațiilor.

În continuare, a reținut dispozițiile art. 20 alin. 6 din Ordinul 2594/C/2008 și faptul că decizia depusă de către petenta cuprinde toate mențiunile obligatorii prevăzute de lege, indicându-se că s-au respectat condițiile formale de adoptare a actului, respectiv formalitățile de convocare, condițiile de cvorum, condițiile Legii nr. 31/1990 și ale actului constitutiv, și decizia fiind semnată de către președintele consiliului de administrație de la momentul emiterii.

Cu privire la solicitarea de înregistrare a mențiunilor în registru, privind desemnarea unor noi administratori, instanța a reținut dispozițiile art. 161 din NM adoptate prin Ordinul nr. 2594/2008, după care a apreciat că lipsa specimenului de semnătură al noului director general al societății este un element care poate fi complinit, la indicațiile ONRC, sens în care acesta din urmă a și dat termen în continuare, iar alt motiv de admitere a cererii de intervenție intervenienta nu a invocat, de altfel din concluziile orale puse de intervenientă rezultă că cererea de intervenție a fost formulată preventiv, dat fiind că aceasta se află în litigiu cu petenta referitor la calitatea ei de acționar, astfel încât deciziile consiliului de administrație și hotărârile AGA nu îi sunt comunicate și nu cunoaște conținutul lor.

Pe cale de consecință, instanța a respins cererea de intervenție și a dispus continuarea soluționării cererii de înregistrare nr. qq/xx.02.2022 a mențiunilor referitoare la desemnarea unui nou director general al societății BBB SA.

Cercetând solicitarea intervenientei de acordare a cheltuielilor de judecată, observând soluția dată cererii acesteia de intervenție, dar și principiile instituite de art. 451-453 Cod procedură civilă în absența culpei procesuale a părții adverse, a respins ca neîntemeiată o atare solicitare, soluția fiind aceeași și în privința petentei, care nu a făcut dovada efectuării vreunor cheltuieli de judecată în prezenta cauză.

Împotriva acestei încheieri a formulat apel petenta BBB SA și a solicitat, în principal, anularea parțială a încheierii apelate și trimiterea cauzei spre rejudecare la prima instanță, conform art. 480 alin. 3 Cod procedură civilă.

În motivare, a arătat că soluția se impune pentru că Tribunalul București nu a analizat/soluționat Cererea de înregistrare mențiuni nr. qq/xx.02.2022 („Cererea de înregistrare Mențiuni”), ci doar cererea de intervenție a dnei AAA. O interpretare contrară, respectiv soluționarea Cererii de înregistrare mențiuni direct de către instanța de apel, ar priva-o de dreptul de a beneficia de principiul dublului grad de jurisdicție.

În subsidiar, a solicitat schimbarea în parte a încheierii apelate, în sensul înlocuirii soluției prin care prima instanța a dispus continuarea soluționării Cererii de înregistrare mențiuni de către ORC-TB cu soluționarea Cererii de înregistrare mențiuni direct de către instanța de apel, prin admiterea acesteia.

Anularea/Schimbarea în parte a încheierii are în vedere exclusiv soluția primei instanțe de dispunere a continuării soluționării cererii de înregistrare mențiuni de către ORC-TB, iar nu și soluția de respingere a cererii de intervenție a dnei AAA drept neîntemeiată.

A solicitat și obligarea intimetei la plata cheltuielilor de judecată prilejuite de acest demers procesual.

În motivare, a arătat că din dispozițiile art. 7¹ alin. (1) și (2) din O.U.G. nr. 116/2009 rezultă în mod evident că instanța de judecată care se pronunță asupra cererii de intervenție este obligată să soluționeze și cererea de înregistrare mențiuni formulată de către petent, instanța neavând niciun cadru legal pentru a dispune trimiterea acesteia către Oficiul Registrului Comerțului pentru soluționare.

Sub aspect procedural, raportat la situația de față, instanța a procedat contrar legii, respectiv a soluționat cererea de intervenție, dar în ceea ce privește Cererea de înregistrare mențiuni a dispus trimiterea acesteia către ORC-TB pentru a continua soluționarea.

În continuare, referitor la raționamentul dispunerii unei astfel de soluții, respectiv pretinsa lipsă a specimenului de semnătură al noului Director General al BBB SA, a arătat că acesta este, de asemenea, greșit dat fiind că specimenul de semnătură se afla printre documentele transmise către ORC-TB, acesta fiind conținut în documentul intitulat „Declarație” din data de xx.02.2022. În opinia apelantei, în situația teoretică a constatării unor lipsuri, instanța de judecată este entitatea care era obligată să solicite petentei BBB SA complinirea acestora, astfel cum rezultă și din practica judiciară și doctrina de specialitate.

În drept au fost invocate dispozițiile art. 466 și urm. Cod procedură civilă, precum și orice alte dispoziții incidente în cauză.

Intimata-intervenientă AAA nu a formulat întâmpinare, dar pentru termenul de judecată din data de 15.11.2022 a formulat note scrise prin care a invocat excepția lipsei de interes în formularea apelului, motivat de faptul că petenta nu a pierdut fondul dat fiind că cererea sa de intervenție a fost respinsă și prima instanță a dispus continuarea procedurii de către Registrul Comerțului.

La termenul de judecată, Curtea de apel București Secția a V-a a respins excepția lipsei de interes invocată de intimata intervenientă.

Prin decizia pronunțată Curtea de apel București Secția a V-a a admis apelul formulat de apelanta-reclamantă BBB SA în contradictoriu cu intimata-intervenientă AAA, a anulat încheierea apelată și a trimis cauza spre rejudecare aceleiași instanțe.

În motivare, instanța de apel a arătat:

Conform art. 7¹ din OUG nr. 116/2009 „dacă la cererile de înregistrare sunt depuse cereri de intervenție, directorul oficiului registrului comerțului de pe lângă tribunal și/sau persoana ori persoanele desemnată/desemnate transmite/transmit instanței întregul dosar, care cuprinde cererea de înregistrare în registrul comerțului și cererea de intervenție, precum și înscrisurile depuse în susținerea acestora. Soluționarea cererilor de înregistrare și a cererilor de intervenție se face cu citarea părții și a intervenienților. Instanța se pronunță de urgență, în condițiile art. 49-56 din Codul de procedură civilă.”

Conform art. 23 din Norma metodologică privind modul de ținere a registrelor comerțului, de efectuare a înregistrărilor și de eliberare a informațiilor din 10.10.2008 aprobate prin Ordinul 2594/C/2008 „în cazul în care au fost formulate cereri de intervenție, potrivit art. 7¹ din O.U.G. nr. 116/2009, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 84/2010, cu modificările ulterioare, ORCT ia măsuri pentru menționarea în registrul comerțului și transmiterea, către instanța judecătorească competentă, a întregului dosar, care cuprinde cererea de înregistrare în registrul comerțului, cererea de intervenție precum și înscrisurile depuse în susținerea acestora, astfel cum acestea au fost depuse.”

Din aceste dispoziții, rezultă, în mod neechivoc, obligația persoanei desemnate de a se desesiza de soluționarea cauzei în ipoteza depunerii unei cereri de intervenție și de a înainta instanței atât cererea de intervenție, cât și cererea de înregistrare. Pe cale de consecință, instanța de judecată este competentă să soluționeze și cererea de intervenție dar și cererea de înregistrare, nefiind permisă doar soluționarea cererii de intervenție și restituirea dosarului către ORC pentru continuarea procedurii de înregistrare.

Soluția își găsește rațiunea în aceea că cererile de înregistrare în registrul comerțului se soluționează, de regulă, de directorul oficiului registrului comerțului de pe lângă tribunal și/sau persoanei ori persoanelor desemnate de către directorul general al Oficiului Național al Registrului Comerțului (art. 1 din O.U.G. nr. 116/2009), aceste persoane fiind cele care analizează atât cererea și documentele depuse în susținerea acesteia (documente ce sunt enumerate pentru fiecare mențiune în cuprinsul Normelor), procedura fiind prevăzută de art. 7 din O.U.G. nr. 116/2009.

Însă, prin formularea cererii de intervenție, procedura de soluționare a cererii de înregistrare în registrul comerțului capătă caracter contencios, iar obiectul judecății va consta în verificarea legalității înregistrării, în limitele în care acest control este permis.

Cu alte cuvinte, deși dacă nu s-ar fi formulat cererea de intervenție, persoana desemnată ar fi fost deplin competentă să soluționeze cererea de înregistrare, formularea cererii de intervenție are

drept consecință desesizarea cu caracter irevocabil a persoanei desemnate de soluționarea cererii de înregistrare.

Nu are importanță faptul remarcat de tribunal, că singurul motiv invocat de intervenientă este lipsa specimenului de semnătură al noului director general al societății, iar acesta este un element care poate fi complinit, la indicațiile ONRC, sens în care acesta din urmă a și dat termen în continuare sau că în fața instanței intervenienta a arătat că a formulat cererea de intervenție preventiv, pentru că dispozițiile art. 7¹ din OUG nr. 116/2009 nu permit excepții de la regula soluționării de instanța de judecată a cererii de înregistrare odată cu cererea de intervenție.

În acest context, soluția de restituire a dosarului către ORC în vederea continuării soluționării cererii de înregistrare nr. qq/xx.02.2022, este incorectă.

Pentru aceste considerente, se va admite apelul iar, urmare a faptului că procedând la desesizarea de soluționarea cererii de înregistrare nr. qq/xx.02.2022, în opinia instanței de apel, tribunalul nu s-a pronunțat pe fondul cauzei, se va dispune, în condițiile art. 480 alin.3 Cod de procedură civilă, anularea încheierii și trimiterea cauzei spre rejudecare aceleși instanțe.

În ceea ce privește cheltuielile de judecată solicitate de petentă în apel, instanța de apel arată că potrivit art. 453 Cod de procedură civilă „Partea care pierde procesul va fi obligată, la cererea părții care a câștigat, să îi plătească acesteia cheltuieli de judecată.”, dar dispozițiile legale au în vedere ipoteza în care partea a câștigat definitiv procesul, situație care nu se regăsește în cauză dat fiind că s-a dispus rejudecarea cauzei. Așadar, nu se poate dispune la acest moment obligarea intimetei la plata cheltuielilor de judecată.

Insolvența. Regula proporționalității prevăzută de art.162 din Legea nr.85/2014 în legătură cu distribuirea, între creditorii garantați, a sumelor obținute din valorificarea bunurilor asupra cărora au fost constituite cele două garanții, în detrimentul dispozițiilor art.2.342 și art.2.420 din Codul civil

„Deși potrivit dispozițiilor legii speciale a insolvenței, ambele creanțe sunt înscrise în tabelul creditorilor cu același rang de preferință, respectiv în temeiul art.159 alin.1 pct.3 din Legea nr.85/2014, Curtea apreciază că regula proporționalității distribuirii sumelor prevăzută de art.162 din Legea nr.85/2014 nu poate fi aplicabilă în speță.

(...) potrivit definiției de la art.5 alin.1 pct.15 din Legea nr.85/2014, acestea „au înțelesul dat lor de Codul civil, dacă prin lege specială nu se prevede altfel”.

Sintagma „au înțelesul dat lor de Codul civil” face trimitere la întreaga reglementare a garanțiilor personale, a privilegiilor și garanțiilor reale, urmând ca dispozițiile Codului civil să fie aplicabile în absența unei reglementări speciale din Legea nr.85/2014. O interpretare a acestei sintagme potrivit căreia definiția face trimitere doar la denumirea cauzelor de preferință ar goli de conținut teza acestei dispoziții legale, iar prevederea ar fi de prisos în raport de principiul unității terminologice prevăzut de Legea nr.24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative. În acest sens, art. 37 alin.1 din această lege statuează că „în limbajul normativ aceleași noțiuni se exprimă numai prin aceiași termeni”.

Totodată, Curtea reține că de esența reglementării cauzelor de preferință, potrivit Codului civil, este însăși corecta lor calificare și ordinea satisfacerii creanțelor în ipoteza concursului între acestea. Potrivit art.2420 din Codul civil, astfel cum în mod corect a arătat apelanta, „rangul ipotecilor perfecte se determină potrivit înscrierii sau perfectării ipotecilor”. Prin urmare, apelanta – creditoare deține o ipotecă de rang I, fiind prima creditoare care a îndeplinit formalitățile de publicitate a actelor de garanție asupra bunurilor debitoarei, astfel cum s-a arătat anterior. Aceasta are dreptul a se îndestula, cu prioritate, din sumele obținute din vânzarea bunurilor asupra cărora s-a instituit ipoteca mobilă.”

(Curtea de Apel București - secția a V-a civilă,decizia civilă nr. 1498A/10 octombrie 2022)

Prin sentința civilă nr. _/13.05.2022, pronunțată de Tribunalul Ialomița, în dosarul nr. xxxx/2017/a3 a fost admisă contestația formulată de creditoarea BBB împotriva Raportului de fonduri nr. xxx.2022 publicat în BPI xxx.2022 și a Planului de distribuire nr. xxx.2022 publicat în BPI xxx.2022. S-a dispus refacerea planului de distribuire și a Raportului de fonduri cu respectarea prevederilor art. 162 și art. 163 alin.2 din legea nr. 85/2014.

Pentru a pronunța această hotărâre, instanța de fond a avut în vedere:

Creditorul AAA deține supra bunului adjudecat, „seră structură metalică, sistem de ventilație, stație meteo” o garanție reală mobilă instituită prin contractul de garanție reală mobilă nr. 13.07.2007, iar creditorul BBB a instituit asupra aceluiși bun sechestrul prin procesul verbal de sechestrul bunuri imobile nr. 306092/26.03.2015. Rezultă așadar că ambii creditori au o creanță garantată împotriva debitorului asupra bunului adjudecat.

Potrivit Tabelului definitiv al creanțelor debitoarei, publicat în BPI, tabel necontestat de creditori, la categoria de creanțe garantate sunt înscrși creditorii BBB cu o creanță admisă definitiv în suma de 155.263 lei și AAA SA cu o creanță admisă definitiv de 735.942,12 lei.

Lichidatorul judiciar a arătat că în urma valorificării „serei structură metalică, sistem de ventilație, stație meteo” pentru care a fost încasată suma de 34.297,90 lei, a fost distribuită suma de 20.000 lei către creditoarea AAA SA și s-au decontat celelalte cheltuieli de procedură.

Analizând distribuirea sumelor realizate în urma lichidării, către creditorii garantați, în raport de conținutul tabelului definitiv, tribunalul a reținut că distribuirea efectuată nu îndeplinește condițiile prevăzute de art. 161 coroborat cu art. 159 din Legea nr. 85/2014, deoarece prețul obținut din valorificarea bunului nu a respectat prevederile art. 162 din Legea nr. 85/2014, în sensul că sumele de distribuit între creditori în același rang de prioritate vor fi acordate proporțional cu suma

alocată pentru fiecare creanță, prin tabelul definitiv consolidat, și ale art. 163 alin.2 din același act normativ, în sensul ca „(2) În cazul insuficienței sumelor necesare acoperirii valorii integrale a creanțelor cu același rang de prioritate, titularii acestora vor primi o cotă falimentară, reprezentând suma proporțională cu procentul pe care creanța lor îl deține în categoria creanțelor respective.”

Având în vedere faptul că ambii creditori sunt garantați, instanța a constatat că distribuirea sumelor obținute din valorificarea bunului garantat trebuie să se facă proporțional cu creanța deținută de fiecare dintre ei, așa cum prevede art. 162 din legea 85/2014.

Față de cele reținute mai sus, instanța a admis contestația împotriva Raportului de fonduri nr. xxx.2022 publicat în BPI xxx.2022 și a Planului de distribuire nr. xxx.2022 publicat în BPI xxx.2022 și a dispus refacerea planului de distribuire și a Raportului de fonduri, cu respectarea prevederilor art. 162 și art. 163 alin.2 din legea nr. 85/2014.

Împotriva acestei hotărâri a declarat apel creditoarea AAA SA solicitând admiterea apelului astfel cum a fost formulat, modificarea sentinței atacate în sensul respingerii contestației care face obiectul prezentei cauze și pe cale de consecință, să se constate netemeinicia acesteia.

Creanța sa provine din Contractul de credit din data de xx.2007, încheiat între XX și YY. Pentru garantarea rambursării creditului acordat, au fost constituite următoarele garanții: ipoteca asupra unui activ imobiliar al debitoarei, conform Contractului de ipoteca autentificat sub nr. xx din data de 13.07.2007; garanție reală imobiliară asupra bunuri mobile:

Ca urmare a încheierii Contractului de cesiune creanțe din data de 27.03.2017, XX în calitate de creditor-cedent, a cesionat un portofoliu de creanțe pe care îl deținea împotriva debitorilor săi către AAA S.A., cesionar; printre creanțele cesionate se află și creanța deținută împotriva entității debitoare YY persoana Fizică, rezultată din titlurile mai sus menționate.

Pentru ca dreptul de creanță să fie opozabilă terților, inclusiv debitorilor cedați, cesiunea de creanță a fost înregistrată la Arhiva Electronica de Garanții Reale Mobiliare sub numărul 2017-xxx, ce poate fi verificat accesând adresa www.co.romarhiva.ro.

În mod eronat a reținut instanța că ambii creditori garantați au o creanță împotriva debitorului având același rang de prioritate și că distribuirea efectivă nu îndeplinește condițiile prevăzute de art. 161 coroborat cu art. 159 din Legea nr.85/2014, deoarece distribuirea sumei obținute din valorificarea bunurilor nu a respectat prevederile art. 162 din Legea 85/2014.

În ceea ce privește creanța garantată a creditoarei, solicită a se avea în vedere faptul că deține împotriva debitorului o creanță înscrisă la masa credală în cuantum de 73.5.941,12 lei, aceasta fiind garantată cu bunurile mobile vândute, menționate mai sus, astfel cum se poate constata din Contractul de garanție reală mobilă 13.07.2007.

Creanța BBB a fost înscrisă în categoria creanțelor garantate luând în considerare sechestrul instituit asupra acestor active mobiliare la data de 26.03.2015, astfel cum rezultă din Procesul-verbal de sechestr.

Societatea apelantă deține o creanță garantată în raport cu bunurile mobile vândute, constituită prin Contractul de garanție reală mobilă 13.07.2007, înscrisă în RNPM din 23.05.2010, iar BBB deține o creanță garantată asupra acelorași bunuri mobile, însă neînscrisă în RNPM.

Așadar, este vorba de un concurs între o ipotecă perfectă și un privilegiu ce nu a fost înscris în registrele de publicitate, caz în care devin incidente dispozițiile art.2.342 alin.2 Cod civil, anterior citate, care recunosc prioritatea ipotecii perfecte.

Prin întâmpinare, intimata-creditoare BBB a solicitat respingerea apelului ca nefondat, arătând că potrivit Tabelului definitiv al creanțelor debitoarei, publicat în BPI, tabel ce nu a fost contestat de către creditori la categoria de creanțe garantate sunt înscrise ea cu o creanță admisă definitiv în sumă de 155.263 lei și AAA SA cu o creanță admisă definitiv de 735.942,12 lei. Așadar, în mod corect a reținut judecătorul sindic că distribuirea efectuată nu îndeplinește condițiile prevăzute de art. 161 coroborat cu art. 159 din Legea nr.85/2014, deoarece prețul obținut din valorificarea bunului nu a respectat prevederile art. 162 din Legea nr. 85/2014, în sensul că sumele de distribuit între creditori în același rang de prioritate vor fi acordate proporțional cu suma alocată pentru fiecare creanță, pentru tabelul definitiv consolidat.

Analizând sentința civilă apelată prin prisma motivelor de apel și a art. 480 C. proc. civ.,

Curtea a reținut:

Criticile aduse de apelanta AAA sentinței civile pronunțate de judecătorul sindic privesc aplicarea de către prima instanță a regulii proporționalității prevăzută de art.162 din Legea nr.85/2014 în legătură cu distribuirea, între creditorii garanți, a sumelor obținute din valorificarea bunurilor asupra cărora au fost constituite cele două garanții, în detrimentul dispozițiilor art.2.342 și art.2.420 din Codul civil.

Curtea apreciază aceste critici drept fondate, pentru următoarele considerente:

În legătură cu situația de fapt, Curtea de apel constată că aceasta a fost în mod corect reținută de către judecătorul sindic, impunându-se a se reitera doar aspectele legate de modalitatea de înscriere a celor două creanțe în tabelul definitiv.

Astfel, atât creanța apelantei – creditoare AAA SA cât și cea a intimitei – creditoare BBB sunt înscrise în tabelul definitiv în categoria creanțelor garantate.

Creditoarea AAA SA deține o garanție reală mobilă în baza contractului de garanție reală 13.07.2007 înscrisă în Arhiva Electronică de Garanții Reale Mobiliare la.23.05.2010 (conform extras AEGRM de la f.35 în dosarul primei instanțe).

La rândul său, Creditoarea BBB a instituit, asupra serei de legume împreună cu anexele sale și asupra terenului pe care aceasta este amplasată, un sechestrul prin procesul verbal de sechestrul 26.03.2015 (f.63 -65 în dosarul primei instanțe).

În temeiul art.154 alin.6 din Codul de procedură fiscală, Curtea reține că sechestrul astfel aplicat constituie ipotecă legală și a fost înscris, la data de xxx.2015, în cartea funciară a imobilului reprezentând teren în suprafață de 4.000 mp pe care se află amplasată sera (extras CF la f.66-67 în dosarul primei instanțe).

Deși potrivit dispozițiilor legii speciale a insolvenței, ambele creanțe sunt înscrise în tabelul creditorilor cu același rang de preferință, respectiv în temeiul art.159 alin.1 pct.3 din Legea nr.85/2014, Curtea apreciază că regula proporționalității distribuirii sumelor prevăzută de art.162 din Legea nr.85/2014 nu poate fi aplicabilă în speță.

Regula proporționalității (care presupune împărțirea lichidităților obținute în urma lichidării conform procentelor deținute din suma totală ce urmează a fi distribuită în interiorul aceluiași rang de prioritate) nu se poate aplica între creanțele care beneficiază de o cauză de preferință întrucât, potrivit definiției de la art.5 alin.1 pct.15 din Legea nr.85/2014, acestea „au înțelesul dat lor de Codul civil, dacă prin lege specială nu se prevede altfel”.

Sintagma „au înțelesul dat lor de Codul civil” face trimitere la întreaga reglementare a garanțiilor personale, a privilegiilor și garanțiilor reale, urmând ca dispozițiile Codului civil să fie aplicabile în absența unei reglementări speciale din Legea nr.85/2014. O interpretare a acestei sintagme potrivit căreia definiția face trimitere doar la denumirea cauzelor de preferință ar goli de conținut teza acestei dispoziții legale, iar prevederea ar fi de prisos în raport de principiul unității terminologice prevăzut de Legea nr.24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative. În acest sens, art. 37 alin.1 din această lege statuează că „în limbajul normativ aceleași noțiuni se exprimă numai prin aceiași termeni”.

Totodată, de esența reglementării cauzelor de preferință, potrivit Codului civil, este însăși corecta lor calificare și ordinea satisfacerii creanțelor în ipoteza concursului între acestea. Potrivit art.2420 din Codul civil, astfel cum în mod corect a arătat apelanta AAA, „rangul ipotecilor perfecte se determină potrivit înscrierii sau perfectării ipotecilor”. Prin urmare, apelanta – creditoare deține o ipotecă de rang I, fiind prima creditoare care a îndeplinit formalitățile de publicitate a actelor de garanție asupra bunurilor debitoarei, astfel cum s-a arătat anterior. Aceasta are dreptul a se îndestula, cu prioritate, din sumele obținute din vânzarea bunurilor asupra cărora s-a instituit ipoteca mobilă.

Așadar, lichidatorul judiciar a distribuit în mod corect suma de 20.000 de lei către apelanta creditoare AAA SA.

Ca atare, apelul formulat de apelantă este fondat și, în temeiul art. 480 alin. 2 C. proc. civ., Curtea urmează a admite apelul, va schimba în tot sentința apelată în sensul că va respinge contestația formulată de creditoarea BBB împotriva Raportului de fonduri nr.xxx.2022 publicat în BPI nr.xxx.2022 și a Planului de distribuție nr.xxx.2022 publicat în BPI xxx.2022, ca neîntemeiată.

Recurs. Motivele de recurs. Limitele recursului.

„Art. 488 pct. 8 din codul de procedură civilă, invocat de către recurentă, vorbește de încălcarea sau aplicarea greșită a normelor de drept material fiind clar că se referă la etapa de aplicare a legii la situația de fapt, iar nu la etapa referitoare la stabilirea situației de fapt. Această concluzie rezultă din natura căii de atac a recursului, o cale de atac denumită de codul de procedură civilă ca fiind extraordinară, o cale de atac în casare (după cum arată chiar art. 488), deci o cale de atac în care (anterior casării) nu se poate pune în discuție situația de fapt, ci doar situația de drept sau neregulile procedurale prevăzute de art. 488 la pct.1-8.

(...) interpretarea clauzelor contractului într-o manieră neconformă sensului reieșit din acordul părților constituie, în acest caz, și o ipoteză de analiză corelată a probelor. Stabilirea adevăratei voințe a părților contractante constituie un aspect al etapelor devolutive, iar nu al controlului de legalitate, pentru că doar în valorificarea probelor propuse și încuviințate se poate stabili care a fost înțelegerea părților. Or, în recurs instanța nu poate constata o altă situație de fapt decât cea configurată de către instanța de apel.”

(Curtea de Apel București - secția a V-a civilă, decizia civilă nr. 512R/11 noiembrie 2022)

Prin sentința civilă nr. _/21.05.2021 pronunțată de Judecătoria Sectorului 6 București în dosarul nr. xxx/2020, a fost admisă în parte cererea formulată de reclamanta AAA S.R.L. în contradictoriu cu pârâta BBB S.R.L., a constatat reziliat contractul nr xx08.04.2020 începând cu data de 01.07.2020 și a fost obligată pârâta la plata către reclamantă a sumei de 952 euro la cursul valutar calculat la Banca xxx la data plății, reprezentând contravaloare chirie aferentă lunilor mai și iunie 2020. A fost respins capătul de cerere privind obligarea pârâtei la plata sumei de 5712 euro, ca neîntemeiat. A fost obligată pârâta la plata către reclamantă a sumei de 1769,76 lei reprezentând cheltuieli de judecată, constând în taxă judiciară de timbru.

Prin decizia civilă nr. _/17.05.2022 calea de atac formulată de către reclamantul AAA SRL a fost respinsă ca nefondată.

A reținut Tribunalul că potrivit art. 14.1 din contract, pentru nerespectarea totală sau parțială sau pentru execuția defectuoasă a vreuneia din clauzele contractuale partea vinovată se obligă să plătească daune interese în cuantum de 10% pe zi din valoarea contractului.

Potrivit art. 1539 Noul Cod civil creditorul nu poate cere atât executarea în natură a obligației principale, cât și plata penalității, afară de cazul în care penalitatea a fost stipulată pentru neexecutarea obligațiilor la timp sau în locul stabilit. Alineatul (2) al art. 1538 Noul Cod civil dă creditorului un drept de opțiune între clauza penală și executarea silită în natură, în vreme ce art. 1539 Noul Cod civil interzice expres cumulul celor două. Excepția o constituie cazul în care penalitatea a fost stipulată pentru neexecutarea obligațiilor la timp sau în locul stabilit. În acest caz, creditorul va avea dreptul atât la executarea silită în natură, cât și la despăgubirea pentru prejudiciul încercat prin întârzierea în executarea obligației sau prin neexecutarea ei la locul stabilit, despăgubire evaluată convențional sub forma clauzei penale.

În acord cu opinia instanței de fond, având în vedere că potrivit prevederilor contractuale reclamanta nu este îndreptățită la obținerea întregii valori a contractului, iar potrivit art. 1539 din codul civil partea nu poate solicita atât executarea în natură, cât și penalități stipulate tot pentru neexecutare, se apreciază că în mod temeinic și legal instanța fondului a respins capătul de cerere privind obligarea pârâtei la plata sumei de 5712 euro, ca neîntemeiat.

Societatea intimată, fiind în culpa procesuală cu privire la cheltuielile avansate de reclamanta în realizarea demersului său, datorează în cond. art.451 și 453 Noul Cod de procedură civilă și cheltuielile constând în onorariu avocațial. În speță, suma solicitată cu titlu de onorariu de avocat-3209.79 lei (fila 37 dosar de fond) apare ca fiind nepotrivit de mare, prin raportare la valoarea obiectului pricinii, complexitate și la munca depusă de avocat, pentru a concepe cererea de chemare în judecată , un onorariu în cuantum de 1769.76 lei fiind apreciat ca fiind un cuantum rezonabil.

Împotriva acestei soluții a formulat cale de atac AAA SRL, raportat la dispozițiile art. 488 alin. 1 pct. 8 din codul de procedură civilă, solicitând admiterea recursului, casarea deciziei și, în rejudecare, admiterea apelului și în tot a cererii de chemare în judecată.

În motivare a invocat că s-au încălcat dispozițiile art. 1530, 1531 și 1538-1539 teza a doua, art. 1547 din codul civil și art. 451 alin. 4 din codul de procedură civilă.

Art. 14 alin. 1 din contract conține o clauză penală, fiind întrunite condițiile angajării răspunderii civile delictuale. Art. 1530 din codul civil se referă atât la neexecutarea obligației cât și la executarea necorespunzătoare, partea adversă utilizând semiremorca fără achitarea contravalorii, simplu fapt al neexecutării dovedind culpa (art. 1547 din codul civil). Din interpretarea colaborată a art. 14 și a art. 1539 din codul civil rezultă că clauza vizează toate obligațiile din contract, fiind încălcată convenția părților și interpretându-se greșit acordul de voință.

Instanța de apel, la fel ca și instanța de fond au aplicat greșit dispozițiile art. 451 și 452 din codul de procedură civilă cenzurând taxa judiciară de timbru.

Nu s-a formulat întâmpinare.

Analizând motivele de recurs, Curtea reține că potrivit art. 488 C.pr.civ., modificarea sau casarea unei hotărâri se poate cere pentru ipotezele prevăzute la pct. 1-8, motivele de recurs vizând doar nelegalitatea hotărârii atacate. Acestea reprezintă cauza recursului și înseamnă că nelegalitatea hotărârii care se atacă trebuie să îmbrace obligatoriu una din formele prevăzute de art. 488 pct. 1-8 Npc.

Deci, recursul nu presupune examinarea cauzei sub toate aspectele, ci numai controlul legalității hotărârii atacate, respectiv al concordanței acesteia cu dispozițiile legii materiale și procesuale aplicabile, neputând a se analiza și schimba situația de fapt stabilită de instanțele de fond (decât cel mult în situația reținerii spre rejudecarea fondului, subsecvent casării unei decizii).

Art. 488 pct. 8 din codul de procedură civilă, invocat de către recurentă, vorbește de încălcarea sau aplicarea greșită a normelor de drept material fiind clar că se referă la etapa de aplicare a legii la situația de fapt, iar nu la etapa referitoare la stabilirea situației de fapt. Această concluzie rezultă din natura căii de atac a recursului, o cale de atac denumită de codul de procedură civilă ca fiind extraordinară, o cale de atac în casare (după cum arată chiar art. 488), deci o cale de atac în care (anterior casării) nu se poate pune în discuție situația de fapt, ci doar situația de drept sau neregulile procedurale prevăzute de art. 488 la pct.1-8.

Mai trebuie adăugat că art. 488 din codul de procedură civilă nu mai prevede ca motiv de recurs interpretarea greșită a actului juridic dedus judecății (motiv prevăzut anterior de art. 304 pct. 8 CPC), iar motivele de recurs trebuie interpretate restrictiv tocmai pentru că enumerarea lor este limitativă.

Sublinierea este realizată în contextul în care partea formulează motive de recurs referitoare la greșita interpretare a dispozițiilor contractuale cât privește aplicarea clauzei penale (art. 14).

Or, interpretarea clauzelor contractului într-o manieră neconformă sensului reieșit din acordul părților constituie, în acest caz, și o ipoteză de analiză corelată a probelor. Stabilirea adevăratei voințe a părților contractante constituie un aspect al etapelor devolutive, iar nu al controlului de legalitate, pentru că doar în valorificarea probelor propuse și încuviințate se poate stabili care a fost înțelegerea părților. Or, în recurs instanța nu poate constata o altă situație de fapt decât cea configurată de către instanța de apel.

În speță, instanța de prim control judiciar a apreciat, la fel ca și instanța fondului că partea nu poate solicita atât executarea în natură, cât și penalități stipulate tot pentru neexecutare, cât timp în acest scop a fost instituită clauza nr. 14 din convenția părților. În cazul unei răspunderi contractuale, obligația a cărei încălcare atrage răspunderea celui vinovat este o obligație concretă, stabilită prin contractul dintre părți.

În acest context factual, definitiv stabilit de către instanțele de fond nu se poate reține încălcarea art. 1530, 1531 și 1538-1539 teza a doua, art. 1547 din codul civil. Acesta pentru că partea solicită, în esență, ca prin interpretarea prevederilor contractuale, deci în baza probele administrate, să se stabilească că clauza penală a fost stabilită și pentru o neexecutarea obligațiilor la timpul sau locul stabilit și să se facă cumul penalității cu executarea în natură (conform art. 1539 din codul civil).

Sușinerile recurente privind îndeplinirea tuturor condițiilor pentru atragerea răspunderi în această ipoteză sunt, în realitate, critici de netemeinicie care fac trimitere la probele administrate tinzând la reevaluarea situației de fapt.

Or, așa cum s-a arătat, deja, instanța de recurs nu examinează faptele cauzei, existența și aprecierea lor aparținând puterii suverane a instanțelor de fond. Controlul exercitat de instanța de recurs se referă doar la corectitudinea concluziei instanțelor de fond, dacă judecătorii fondului au interpretat și aplicat corect norma de drept.

În aceste condiții nu se relevă încălcarea art. 488 pct. 8 din codul de procedură civilă.

Nu s-au încălcat dispozițiile art. 451 alin. 4 din codul de procedură civilă (motiv de recurs analizat din punctul de vedere al art. 488 alin. 1 pct. 5 din codul de procedură civilă), cât timp în cazul în care cererea este admisă în parte, ca în prezentul dosar, cheltuielile de judecată constând în taxa judiciară de timbru se acordă proporțional pretențiilor apreciate ca întemeiate și nu ținând cont de cele respinse. În acest sens dispune art. 453 din codul de procedură civilă, aplicarea acestui text fiind corect realizată.

În consecință, cu înlocuirea motivelor Tribunalul sub acest aspect, nu se poate reține caracterul fondat al acestui motiv de recurs.

În consecință, raportat la dispozițiile art. 496 din codul de procedură civilă, curtea va respinge recursul formulat ca nefondat.

Răspundere contractuală. Daune interese în cazul unei obligații de a face. Punere în întârziere

„Referitor la punerea în întârziere, Curtea reține că, potrivit art.1536 Codul civil, în cazul altor obligații decât cele având ca obiect plata unei sume de bani, executarea cu întârziere dă întotdeauna dreptul la daune-interese egale cu dobânda legală, calculată de la data la care debitorul este în întârziere asupra echivalentului în bani al obligației, cu excepția cazului în care s-a stipulat o clauză penală ori creditorul poate dovedi un prejudiciu mai mare cauzat de întârzierea în executarea obligației.

Prin urmare, contrar celor reținute de instanța de apel, în cazul obligațiilor de a face, categorie în care se include obligația de livrare a autovehiculului, creditorul obligației este îndreptățit la daune interese moratorii, însă numai de la momentul la care debitorul este în întârziere asupra echivalentului în bani al obligației.

(...) Pe de altă parte, întrucât livrarea a avut loc anterior cererii de chemare în judecată ce face obiectul prezentului dosar, este evident că cererea nu mai valorează punere în întârziere pentru obligația deja executată, pentru a putea justifica acordarea daunelor interese moratorii.”

(Curtea de Apel București - secția a V-a civilă,decizia civilă nr. 403R/27 septembrie 2022)

Prin cererea înregistrată la data de xx.10.2019, pe rolul Judecătoria Sectorului 1 București, sub nr. xxx/299/2019, reclamanta AAA S.R.L a solicitat obligarea pârâtei BBB S.R.L. la plata sumei de 10.812 Euro, reprezentând penalități de întârziere calculate conform art.12 din Contractul de vânzare cumpărare nr. xxx/15.10.2018, precum și la plata sumei de 833 Euro, reprezentând contravaloarea frigiderului care nu a fost montat pe autovehicul ce a făcut obiectul contractului nr. xxx/15.10.2018, deși a fost inclus în prețul acestuia, cu cheltuieli de judecată.

Prin sentința civilă nr. 4986/06.08.2020, s-a admis în parte acțiunea, fiind obligată pârâta la plata către reclamanta a sumei de 10812 euro, cu titlul de penalități de întârziere, 833 euro, reprezentând contravaloare frigider auto și 7212 lei, reprezentând cheltuieli de judecată constând în taxa judiciară de timbru și onorariu avocat redus la suma de 5000 lei

Împotriva acestei sentințe a formulat apel pârâta BBB S.R.L.

Prin decizia civilă nr.1014/24.02.2022, Tribunalul București a respins apelul ca nefondat, obligând apelanta la plata cheltuielilor de judecată în cuantum de 1.000 lei.

Instanța de apel a reținut că potrivit art. 9 și 5 din contract, vânzătorul trebuia să predea autovehiculul în termen de 3 zile de la data plății, dar data exactă a livrării urma a fi notificată cumpărătorului prin text, telefax sau scrisoare recomandată. Față de prevederile acestui articol, s-a apreciat că prima instanță a reținut în mod corect obligația de notificare a reclamantei și faptul că nu i se poate imputa reclamantei neprezentarea la sediul vânzătorului la 3 zile de la data plății sau la o altă dată anterioară datei de 17.01.2019, în condițiile în care nu s-a emis nicio notificare în acest sens.

Pentru a se solicita daune-interese moratorii nu era necesară emiterea unei notificări din partea reclamantei și nici a unor facturi fiscale, întrucât prin prevederile art. 12 nu se prevăd astfel de obligații în sarcina intimatului. În opinia instanței, intimata-reclamantă avea dreptul să ceară daune-interese și anterior punerii în întârziere, conform art. 1522 al.4 Codul civil, potrivit căruia, chiar și anterior expirării termenului de executare indicat în notificarea de punere în întârziere, creditorul poate cere daune-interese

Nu au fost reținute nici susținerile apelantei referitoare la necomandarea frigiderului, în condițiile în care în pachetul de dotări standard și opționale convenit de părți, după dosar atât de reclamantă, cât și de intimată, se menționează în mod clar comandarea frigiderului auto. Pe de altă parte, s-a arătat că dovada obiectului contractului de vânzare-cumpărare se realizează prin documentele întocmite cu ocazia încheierii contractului și stabilirii termenilor convenției părților, neavând nicio relevanță și nicio forță probantă sub acest aspect procesul-verbal de predare-primire al autovehiculului.

Împotriva acestei decizii a formulat recurs pârâta BBB S.R.L., solicitând casarea deciziei atacate și, în rejudecare, respingerea acțiunii ca neîntemeiată.

În motivare, a arătat că decizia recurată este lipsită de temei legal.

Astfel, contrar celor reținute de prima instanță și cea de apel, recurenta nu era obligată să o notifice pe intimată cu privire la ridicarea autoturismului de la sediul celei dintâi, întrucât contractul de vânzare cumpărare nr xxx/15.10.2018 nu cuprinde o astfel de clauză.

În realitate, intimata este cea care și-a încălcat obligația de a se prezenta la locul de livrare, conform art.4 și art.5 din contract care au valoare de lege între părțile contractante.

În ce privește întârzierea în efectuarea livrării autoturismului, fără a contesta data plății integrale a prețului, recurenta susține că nu îi este imputabilă.

În acest sens, se face trimitere la mail-ul din 11.12.2018, transmis de cumpărătorul CCC leasing IFN SA, care confirmă faptul că acesta s-a ocupat de înmatricularea autoturismului, operațiune care a avut loc abia la data de 11.01.2019.

Notificarea din data de 12.12.2018, pe care intimata a atașat-o cererii de chemare în judecată, nu a fost comunicată societății recurente.

Suma pretinsă în prezenta cauză nu este datorată, întrucât penalitățile solicitate nu au fost facturate, conform art.12 din contract, iar printre dotările suplimentare ale autoturismului nu se regăsea frigiderul în valoare de 833 Eur, dovada în acest sens fiind semnarea de către intimată, fără obiecțiuni, a procesului verbal de predare primire a autovehiculului.

În consecință, recurenta a susținut că se impune casare deciziei atacate, iar pe fond respingerea acțiunii.

În drept, a invocat prevederile art.488 pct.8 Codul de procedură civilă.

Intimata reclamantă a formulat întâmpinare, invocând excepția nulității recursului, iar pe fond solicitând respingerea acestuia.

În apărare, s-a arătat că hotărârea atacată este legală, fiind pronunțată pe baza materialului probatoriu administrat și a clauzelor contractului de vânzare cumpărare încheiat între părți.

La termenul din 27.09.2022, curtea a respins în ședință excepția nulității recursului invocată de intimata-reclamantă.

Analizând recursul, curtea reține:

Referitor la motivul de recurs prevăzut de art.488 pct.8 Codul de procedură civilă (hotărârea a fost dată cu încălcarea sau aplicarea greșită a normelor de drept material), Curtea constată că se invocă greșita aplicare a dispozițiilor privind condițiile angajării răspunderii civile delictuale, respectiv cele referitoare la existența unei fapte ilicite, punerea în întârziere a debitorului și vinovăția acestuia.

În ce privește fapta ilicită, Curtea reține că, într-adevăr, potrivit art.4 și art.5 din contractul de vânzare cumpărare nr.xxx/15.10.2018, termenul de livrare a autovehiculului era de 3 zile de la data plății integrale a prețului, iar locul de livrare era sediul vânzătorului.

Data exactă a livrării urma a fi notificată cumpărătorului și utilizatorului de către vânzător, prin telex, telefax sau scrisoare recomandată, conform art.9 din contract.

În aceste condiții, întrucât autovehiculul a fost livrat la data de 17.01.2019, deși plata integrală se realizase încă din data de 08.11.2019, iar recurenta pârâtă nu dovedește că ar fi notificat cumpărătorul și utilizatorul, în condițiile art.9 din contract, cu privire la o dată de livrare anterioară, Curtea apreciază că instanța de apel a considerat în mod corect că a existat o neexecutare la termen a obligației ce revenea vânzătorului.

În ce privește vinovăția, Curtea reține că, potrivit art.1548 Codul civil, culpa debitorului unei obligații contractuale se prezumă prin simplul fapt al neexecutării, iar împrejurarea invocată de recurenta pârâtă, referitoare la obligația de înmatriculare a autovehiculului, ce incumba cumpărătorului, nu are natura unei cauze exoneratoare de răspundere.

Se va avea în vedere că livrarea nu era condiționată de înmatricularea autovehiculului, înmatricularea fiind o operațiune ulterioară livrării, astfel cum reiese din art.6 din contract, potrivit căruia vânzătorul va livra autovehiculul însoțit de toate actele/obiectele necesare înmatriculării pe teritoriul României. Vânzătorul va fi responsabil de livrarea necorespunzătoare a autovehiculului, care împiedică/întârzie în orice modalitate înmatricularea acestuia.

Referitor la punerea în întârziere, Curtea reține că, potrivit art.1536 Codul civil, în cazul altor obligații decât cele având ca obiect plata unei sume de bani, executarea cu întârziere dă întotdeauna dreptul la daune-interese egale cu dobânda legală, calculată de la data la care debitorul este în întârziere asupra echivalentului în bani al obligației, cu excepția cazului în care s-a stipulat o clauză penală ori creditorul poate dovedi un prejudiciu mai mare cauzat de întârzierea în executarea obligației.

Prin urmare, contrar celor reținute de instanța de apel, în cazul obligațiilor de a face, categorie în care se include obligația de livrare a autovehiculului, creditorul obligației este îndreptățit la daune interese moratorii, însă numai de la momentul la care debitorul este în întârziere asupra echivalentului în bani al obligației.

Punerea în întârziere se realizează în condițiile art.1522 alin.1 Codul civil, respectiv fie printr-o notificare scrisă prin care creditorul îi solicită executarea obligației, fie prin cererea de chemare în judecată.

Textul de lege invocat de instanța de apel, și anume 1522 alin.4 Codul civil, nu înlătură obligativitatea punerii în întârziere a debitorului cu privire la îndeplinirea obligației, ci permite creditorului să solicite daune interese și pentru perioada cuprinsă între momentul punerii în întârziere și cel al expirării termenului acordat pentru executarea obligației.

În cazul de față, nu s-a făcut dovada și nici nu s-a susținut de către intimata reclamantă că ar fi transmis vreo notificare de punere în întârziere recurentei pârâte, în intervalul cuprins între data la care ar fi trebuit îndeplinită obligația de livrare și cea la care livrarea a avut loc efectiv.

Pe de altă parte, întrucât livrarea a avut loc anterior cererii de chemare în judecată ce face obiectul prezentului dosar, este evident că cererea nu mai valorează punere în întârziere pentru obligația deja executată, pentru a putea justifica acordarea daunelor interese moratorii.

În aceste condiții, intimata reclamantă nu era îndreptățită să obțină daune interese calculate conform clauzei penale din contract, pentru întârzierea în executarea obligației de livrare, întrucât se opun prevederile art.1536 Codul civil, soluția contrară a instanței de apel fiind greșită sub acest aspect, impunându-se a fi reformată în parte.

În ce privește pretinsa reținere a unei situații de fapt contrare probelor administrate, referitoare la includerea printre dotările autovehiculului a unui frigider, Curtea a constatat că suntem în prezența unor critici de netemeinicie și nu de nelegalitate. Or, instanța de apel are plenitudine de apreciere cu privire la probatoriul administrat, nefiindu-i permis instanței de recurs să procedeze la reinterpretarea probelor administrate, față de faptul că recursul reprezintă o cale extraordinară de atac, în cadrul căreia se verifică exclusiv legalitatea hotărârii atacate.

Așadar, criticile recurentului pe stabilirea situației de fapt nu se circumscriu motivului de casare prevăzut de art.488 pct.8 Codul de procedură civilă, și de altfel niciunui alt motiv de recurs, deoarece stabilirea situației de fapt este atributul instanțelor de fond.

În consecință, întrucât s-a stabilit pe baza probelor administrate că printre dotările autovehiculului se număra un frigider, precum și faptul că recurenta pârâtă nu a dovedit că ar fi livrat bunul comandat, aceasta datorează cu titlul de despăgubiri suma de 833 Eur, reprezentând contravaloarea bunului în discuție, punerea în întârziere în acest caz având loc prin însăși cererea de chemare în judecată.

Pentru considerentele expuse, față de caracterul întemeiat în parte al motivului de recurs prevăzut de art.488 pct.8 Codul de procedură civilă raportat la art.1536 Codul civil, Curtea a arătat că va admite recursul, va casa decizia recurată și, rejudecând, va admite apelul pârâtei și va schimba în parte sentința apelantă, în sensul respingerii capătului de cerere privind penalități ca neîntemeiat.

În baza art.453 alin.2 Codul de procedură civilă, ținând cont de culpa procesuală ce revine ambelor părți, precum și de măsura în care au fost admise pretențiile, pârâta va fi obligată la plata către reclamantă a sumei de 281,92 lei, taxă judiciară de timbru și 2000 lei onorariu avocat, proporțional cu pretențiile admise, urmând ca pârâta să își suporte propriile cheltuieli constând în onorariu de avocat. Vor fi păstrate restul dispozițiilor sentinței apelate.

În baza art.453 Codul de procedură civilă, intimata va fi obligată la plata către recurentă a sumei de 5066,07 lei cheltuieli de judecată în apel, reprezentând taxa judiciară de timbru aferentă

penalităților de întârziere și onorariu de avocat, precum și 1087 lei cheltuieli de judecată în recurs, reprezentând taxa judiciară de timbru aferentă penalităților de întârziere.

Condiții pentru a sesiza Înalta Curte de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile.

Perimare. Momentul de la care curge termenul de perimare. Suspendarea sau nu a termenului de perimare prin formularea căii de atac a recursului împotriva încheierii de suspendare.

„(...)prin intermediul sesizării întemeiate pe această normă de drept se poate solicita Înaltei Curți de Casație și Justiție să lămurească o anumită problemă de drept rezultată din posibilitatea unor interpretări diferite determinate de faptul că un anumit text de lege are o formulare neclară, este incomplet, nu este corelat cu alte norme legale, nu ar mai fi în vigoare etc.

Ca atare, nu pot face obiectul unei sesizări a Înaltei Curți de Casație și Justiție în condițiile art. 519 și urm. C. proc. civ. solicitările privind modul de aplicare a unei norme legale la situația de fapt dedusă judecătii în litigiul pendente. (...) O astfel de calificare se realizează de instanța investită cu soluționarea căii de atac, prin raportare la situația de fapt dedusă judecătii, prin aprecierea și studierea circumstanțelor particulare ale speței și nu poate primi o dezlegare de principiu, pe calea mecanismului instituit de art.519 și următoarele Cod procedură civilă.”

„Cu privire la motivul de recurs legat de momentul de la care curge termenul de perimare, ca fiind acela al comunicării încheierii de suspendare și nu acela al pronunțării acestei încheieri, Curtea îl va respinge ca nefondat în raport de prevederile neechivoce ale art. 416 alin.2 C.proc.civ („termenul de primare curge de la ultimul act de procedură îndeplinit de părți sau de instanță”), text care nu condiționează curgerea acestui termen de comunicarea actului de procedură. În acest sens sunt și considerentele Deciziei nr.254/2020 a Curții Constituționale, decizie prin care a fost respinsă excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art.416 alin.2 Cod procedură civilă.”

„Potrivit art. 418 alin.3 C.proc.civ, „Perimarea se suspendă, de asemenea, pe timpul cât partea este împiedicată de a stăruie în judecată din cauza unor motive temeinic justificate, precum și în alte cazuri expres prevăzute de lege.”

Cum formularea căii de atac împotriva încheierii de suspendare nu este prevăzută de lege în mod expres ca reprezentând un caz de suspendare, urmează a analiza dacă aceasta reprezintă un motiv temeinic justificat de natură a împiedica partea să stăruie în judecată.”

(Curtea de Apel București - secția a V-a civilă, decizia civilă nr. 331R/12 iulie 2022)

Prin cererea înregistrată pe rolul Tribunalului București, Secția a VI-a la de xx.09.2020 reclamanta AAA SA a solicitat în contradictoriu cu pârâta BBB SA: obligarea pârâtei la plata sumei de 10.171.336,88 lei (estimare provizorie), reprezentând costuri suplimentare asociate prelungirii Duratei de Execuție aferente perioadei A (7 iunie 2012 - 28 februarie 2015) de executare a Contractului "Execuție lucrări de construcții și instalații (exclusiv ERTMS, GSM-R, centralizarea electronica) pe secțiunea 2 xxxx, parte a proiectului de Reabilitare a xxx; obligarea pârâtei la plata dobânzii de întârziere de la data pronunțării hotărârii până la data plății efective; obligarea pârâtei la plata tuturor cheltuielilor de judecată.

La termenul din data de 17.09.2020, judecata cauzei a fost suspendată în temeiul art. 242 Cod procedură civilă, din vina reclamantei AAA S.A pentru neîndeplinirea obligațiilor stabilite de instanță prin încheierea de ședință din data de 20.11.2020, respectiv de a detalia modul de calcul al prejudiciului, astfel cum a înțeles să investească instanța, chiar și în mod provizoriu, cu indicarea: valorii fiecărei componente a sumei, precum și a subcomponentelor sumei, dar și a perioadei și a modului de calcul.

Împotriva încheierii de suspendare reclamanta a formulat cerere de recurs împotriva Încheierii de suspendare din 17.09.2020 care a fost respinsă prin Decizia nr. 887/24.11.2021 pronunțată de Curtea de Apel București, Secția a VI-a.

La data de 12.01.2022 reclamanta a formulat cerere de repunere pe rol la care a atașat cerere precizatoare față de obligațiile puse în vedere de instanță prin Încheierea din 20.11.2022.

Prin sentința civilă nr. 1243 din data de 03.06.2022, Tribunalul București-Secția a VI-a civilă a admis excepția perimării și a constatat perimată acțiunea.

Pentru a pronunța această soluție Tribunalul a reținut prevederile art. 416 Cod de procedură civilă și că, în cauză, ultimul act de procedură a fost îndeplinit la data de 16.04.2021, când judecata a fost suspendată pentru lipsa neîndeplinirea obligațiilor stabilite în sarcina reclamantei. De la această dată, cauza a rămas în nelucrare mai mult de 6 luni, fără a interveni motive de întrerupere sau de suspendare a cursului perimării, în sensul art. 417 și 418 din Codul de procedură civilă.

Nu prezintă nici o relevanță faptul că a fost formulată o cerere de repunere pe rol, din moment ce aceasta este introdusă la data de 07.01.2022, deci ulterior împlinirii termenului legal de 6 luni.

Referitor la invocarea formulării unei cereri de recurs împotriva încheierii de suspendare, tribunalul a reținut de asemenea că este irelevant din moment ce recursul nu a fost admis, soluția de suspendare fiind astfel menținută cu toate efectele juridice care decurg din aceasta, una dintre consecințele juridice fiind perimarea.

Hotărârea judecătorească pronunțată în recurs nu este un act de procedură făcut în vederea judecării procesului, în sensul art. 417 CPC, așa cum a invocat reclamanta, ci este soluția dată asupra unei căi de atac prin care partea a invocat nelegalitatea măsurii suspendării și nu reprezintă o manifestare de voință a părții în sensul îndeplinirii obligațiilor stabilite în sarcina sa, cu consecința reluării judecării.

Nimic nu a împiedicat reclamanta să depună o cerere de repunere pe rol în termenul legal de 6 luni, concomitent cu formularea cererii de recurs.

Împotriva acestei sentințe a formulat recurs recurenta-reclamantă AAA SA prin care a solicitat casarea încheierii din data de 03.06.2022 și trimiterea dosarului pentru continuarea judecării. În drept, a invocat art. 421 alin. 2 și art. 488 alin.1 pct. 5 C.pr.civ.

La data de 06.07.2022, intimata BBB SA a depus la dosarul cauzei întâmpinare prin care a solicitat respingerea ca nefondat a recursului, menținerea Sentinței recurate; obligarea recurentei-reclamante la plata eventualelor cheltuieli de judecată.

În ședința publică din data de 12.07.2022, recurenta-reclamantă a formulat cerere de sesizare a Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea următoarei chestiuni de drept: interpretarea dispozițiilor art. 416 Cod procedură civilă coroborat cu art. 419 alin. (3) C.proc.civ. în sensul de a se stabili dacă recursul formulat împotriva încheierii prin care se dispune suspendarea cauzei în temeiul art. 242 C.proc.civ. suspendă cursul perimării pe durata soluționării recursului formulat împotriva încheierii de suspendare.

1. În ceea ce privește cererea de sesizare a Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, formulată de recurenta-pârâtă, Curtea reține următoarele:

Potrivit art. 519 Cod procedură civilă, dacă, în cursul judecării, un complet de judecată al Înaltei Curți de Casație și Justiție, al curții de apel sau al tribunalului, investit cu soluționarea cauzei în ultimă instanță, constatând că o chestiune de drept, de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei respective, este nouă și asupra acesteia Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat și nici nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare, va putea solicita Înaltei Curți de Casație și Justiție să pronunțe o hotărâre prin care să se dea rezolvare de principiu chestiunii de drept cu care a fost sesizată.

Aceste condiții trebuie să fie întrunite în mod cumulativ.

Analizând îndeplinirea cumulativă a acestor condiții în cauza dedusă judecării, Curtea constată următoarele:

Prezentul litigiu (reprezentat de recursul formulat de recurenta-reclamantă AAA SA) are natura juridică a unei cauze aflate în curs de judecată, iar curtea de apel, instanță legal investită cu recursul, judecă prezentul litigiu în ultimă instanță, având în vedere prevederile art. 634 alin. 1 pct. 5 C. proc. civ.

Prin recursul formulat, recurenta-reclamantă a criticat decizia civilă pronunțată de prima instanță din perspectiva încălcării și aplicării greșite a prevederilor art. 416 coroborat cu art. 418 alin.3 C.proc.civ., apreciind că recursul formulat împotriva încheierii prin care se dispune suspendarea

cauzei în temeiul art.242 C.proc.civ. suspendă cursul perimării pe durata soluționării recursului formulat împotriva încheierii de suspendare.

Având în vedere aspectele expuse de recurenta-reclamantă prin cererea depusă la termenul din data de 12.07.2022, Curtea constată că ceea ce se solicită este lămurirea de către Înalta Curte de Casație și Justiție dacă formularea unei cereri de recurs împotriva unei încheieri de suspendare a judecării reprezintă „un motiv temeinic justificat”, în înțelesul art.419 alin.3 C.proc.civ., pentru a opera suspendarea cursului perimării.

După cum s-a statuat în jurisprudența conturată în cadrul acestui mecanism de unificare a practicii judiciare, pentru a fi vorba de o problemă de drept reală, trebuie ca norma de drept disputată să fie îndoielnică, imperfectă, lacunară sau neclară. Chestiunea de drept supusă dezbaterii trebuie să fie una veritabilă, legată de posibilitatea de a interpreta diferit un text de lege, fie din cauză că acest text este incomplet, fie pentru că nu este corelat cu alte dispoziții legale, fie pentru că se pune problema că nu ar mai fi în vigoare.

Or, în speță, aspectele invocate de către apelanta – reclamantă nu intră în domeniul de aplicare a prevederilor art. 519 și urm. Cod procedură civilă, având în vedere că prin intermediul sesizării întemeiate pe această normă de drept se poate solicita Înaltei Curți de Casație și Justiție să lămurească o anumită problemă de drept rezultată din posibilitatea unor interpretări diferite determinate de faptul că un anumit text de lege are o formulare neclară, este incomplet, nu este corelat cu alte norme legale, nu ar mai fi în vigoare etc.

Ca atare, nu pot face obiectul unei sesizări a Înaltei Curți de Casație și Justiție în condițiile art. 519 și urm. C. proc. civ. solicitările privind modul de aplicare a unei norme legale la situația de fapt dedusă judecării în litigiul pendente. Astfel, calificarea unui motiv ca fiind temeinic justificat pentru a opera suspendarea cursului perimării nu reprezintă o chestiune de drept în înțelesul art.519 C.proc.civ. O astfel de calificare se realizează de instanța investită cu soluționarea căii de atac, prin raportare la situația de fapt dedusă judecării, prin aprecierea și studierea circumstanțelor particulare ale speței și nu poate primi o dezlegare de principiu, pe calea mecanismului instituit de art.519 și urm. Cod procedură civilă.

Având în vedere aceste aspecte, Curtea apreciază a fi neîntemeiată solicitarea recurentei-reclamante de sesizare a Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unor chestiuni de drept.

Pentru aceste considerente, Curtea urmează a respinge cererea de sesizare a Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, formulată de recurenta-reclamantă, ca neîntemeiată.

2.) Analizând sentința civilă recurată prin prisma motivelor de recurs și a dispozițiilor art. 483 – 502 Cod procedură civilă, Curtea a reținut:

În speță, așa cum în mod corect a reținut și instanța de fond, ultimul act de procedură îndeplinit a fost la data de 16.04.2021, dată de la care cauza a rămas în nelucrare mai mult de șase luni, termenul de perimare împlinindu-se la data de 16.11.2021, în conformitate cu art. 181 alin. 1 pct. 3 Cod procedură civilă.

Cu privire la motivul de recurs legat de momentul de la care curge termenul de perimare, ca fiind acela al comunicării încheierii de suspendare și nu acela al pronunțării acestei încheieri, Curtea îl va respinge ca nefondat în raport de prevederile neechivoce ale art.416 alin.2 Cod procedură civilă („termenul de primare curge de la ultimul act de procedură îndeplinit de părți sau de instanță”), text care nu condiționează curgerea acestui termen de comunicarea actului de procedură.

În acest sens sunt și considerentele Deciziei nr.254/2020 a Curții Constituționale, decizie prin care a fost respinsă excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art.416 alin.2 Cod procedură civilă „16. Partea nu poate să se prevaleze de faptul că nu i-a fost comunicată îndeplinirea unui anumit act procedural de la care începe să curgă acest termen. (...). În condițiile citării legale, se prezumă că partea cunoaște toate actele îndeplinite, indiferent că se comunică sau nu ori dacă au fost efectuate de părți ori de instanță. Mai mult, ținând cont de obligația exercitării cu bună-credință a drepturilor, inclusiv a celor procesuale, chiar dacă în cauză a fost îndeplinit un anumit act pe care, potrivit legii, instanța nu avea obligația să îl comunice și de care partea nu ia cunoștință, aceasta va trebui să aibă

în vedere calculul termenului de perimare de la ultimul act procedural despre a cărui efectuare știa deja. Partea nu poate invoca, în apărarea sa, faptul că actul nu i-a fost comunicat, de vreme ce, comportamentul său pentru evitarea perimării cauzei ar fi trebuit să fie raportat la actul a cărui existență o cunoștea și care este anterior celui de a cărei necomunicare se prevalează. Într-o asemenea ipoteză devine incident principiul *nemo auditur propriam turpitudinem alegans*, care lipsește de pertință criticile de neconstituționalitate formulate prin prisma unui astfel de argument, în condițiile în care persoana interesată, deși cunoștea sau ar fi trebuit să cunoască momentul de la care începe să curgă termenul de perimare, precum și consecințele juridice ale nerespectării acestuia, nu s-a conformat exigenței legale, invocând, de fapt, propria sa culpă.”

Pe de altă parte, Curtea apreciază că termenul de perimare nu a fost suspendat în condițiile art. 418 Cod procedură civilă.

Astfel, contrar celor invocate de recurentă, Curtea constată că formularea cererii de recurs împotriva încheierii prin care prima instanță a dispus suspendarea judecării în temeiul art.242 Cod procedură civilă nu a condus la suspendarea cursului perimării. Curtea nu va analiza și incidența prevederilor art.417 C. proc.civ. privind întreruperea cursului perimării întrucât acest motiv nu a fost invocat prin cererea de recurs, nefiind admisibilă completarea motivelor de recurs prin concluziile formulate oral în ședință publică sau prin depunerea înscrisului intitulat „opinie legală”, conform art.487 C.proc.civ

Potrivit art. 418 alin.3 Cod procedură civilă, „Perimarea se suspendă, de asemenea, pe timpul cât partea este împiedicată de a stăruie în judecată din cauza unor motive temeinic justificate, precum și în alte cazuri expres prevăzute de lege”.

Cum formularea căii de atac împotriva încheierii de suspendare nu este prevăzută de lege în mod expres ca reprezentând un caz de suspendare, urmează a analiza dacă aceasta reprezintă un motiv temeinic justificat de natură a împiedica partea să stăruie în judecată.

Stabilirea dacă împrejurările invocate de parte au fost de natură a o împiedica să solicite continuarea judecării reprezintă o chestiune de fapt, iar constatarea temeiniciei acesteia depinde de motivele concrete expuse. În speță, recurenta – reclamantă a arătat că motivul pentru care nu a formulat cererea de repunere pe rol a fost acela al necesității soluționării cu prioritate a recursului declarat împotriva încheierii de suspendare în raport cu cererea de repunere pe rol. Or, Curtea constată că aprecierea asupra ordinii de soluționare a celor două cereri este atributul exclusiv al instanțelor legal investite și nu al părții, în speță al recurente – reclamante. Pe cale de consecință, această împrejurare nu a condus la imposibilitatea părții în a formula cererea de repunere pe rol. Calea parcursă de aceasta, constând în așteptarea soluționării cererii de recurs și formularea ulterioară a cererii de repunere pe rol, reprezintă expresia propriei alegeri și nu a intervenirii vreunui caz de împiedicare.

Relativ la culpa recurente în lăsarea pricinii în nelucrare, Curtea, contrar celor susținute de parte, apreciază că această culpă există și rezultă, în principal, din faptul că suspendarea judecării cauzei a fost determinată de conduita acesteia în legătură cu neîndeplinirea obligațiilor stabilite în sarcina sa, fiind fără relevanță, sub acest aspect, declararea căii de atac a recursului împotriva încheierii de suspendare. Această conduită procesuală a părții a avut drept scop stabilirea legalității hotărârii recurate și nu continuarea judecării în condițiile și cu respectarea obligațiilor stabilite de instanța legal investită. Declararea căii de atac nu conduce în mod obligatoriu și la continuarea judecării, subzistând dreptul de opțiune al părții de a solicita sau nu reluarea judecării chiar și în ipoteza respingerii cererii de recurs.

Având în vedere motivele expuse anterior, Curtea a apreciat recursul recurente ca fiind nefondat și l-a respins ca atare.

Inadmisibilitate plângere împotriva unei adrese de răspuns a directorului ORC.

„Contrar susținerilor apelantei privind calea de atac indicată în adresa O.N.R.C. nr. xxx/03.02.2022, depusă la fila 28 a dosarului de fond, în fapt, acesteia i-au fost menționate în finalul adresei indicate doar dispozițiile legale cu caracter general aplicabile materiei, respectiv faptul că rezoluțiile O.N.R.C. pot fi atacate cu cale de atac, conform dispozițiilor 6 alin.(3) din O.U.G. nr.116/2009, pentru instituirea unor măsuri privind activitatea de înregistrare în registrul comerțului. Nu rezultă din conținutul adresei susmenționate, faptul că intimata O.N.R.C. i-a indicat societății-apelante faptul că are posibilitatea de a ataca cu o acțiune în instanță chiar răspunsul conținut de adresa respective.

Din contra, chiar dacă nu în mod direct, societății-apelante îi era făcut cunoscut în finalul adresei de răspuns nr. xxx/03.02.2022 temeiul juridic pe baza căruia îi era furnizat răspunsul în cauză, respectiv art.4 alin.(2) și (3) din Legea nr.26/1990, privind Registrul comerțului, în conformitate cu care, Oficiul registrului comerțului este obligat să elibereze, pe cheltuiala persoanei care a făcut cererea, copii certificate de pe înregistrările efectuate în registru și de pe actele prezentate, precum și informații despre datele înregistrate în registrul comerțului și certificate constatatoare că un anumit act sau fapt este ori nu este înregistrat, actele prevăzute la alin. (2) pot fi cerute și eliberate și prin corespondență.”

(Curtea de Apel București - secția a V-a civilă, decizia civilă nr. 1396A/28 septembrie 2022)

Prin cererea înregistrată la data de xx.02.2022 pe rolul Tribunalului București-Secția a VI a Civilă, sub nr. _/3/2022, petenta ARE SA în contradictoriu cu intimatele Oficiul National al Registrului Comerțului și Oficiul Registrului Comerțului de pe lângă Tribunalul București, a solicitat instanței ca, prin hotărârea ce o va pronunța, să desființeze rezoluția ORCTB nr. xxx/03.02.2022 ca fiind nelegală și netemeinică și să se dispună obligarea ORCTB să emită certificatul constatator conform art. 235 alin. 5 din Legea nr. 31/1990.

Prin sentința civilă nr._/08.04.2022 Tribunalul București - Secția a VI-a Civilă a admis excepția inadmisibilității cererii, invocată din oficiu și a respins cererea în consecință.

În motivare, Tribunalul a reținut:

În fapt, prin cererea înregistrată la data de 06.1.2021 sub nr.xx s-a solicitat de către administratorul înregistrarea în Registrul comerțului a mențiunii cu privire la radierea ART SRL, fără a se solicita și repartizarea activului.

Prin rezoluția din 09.12.2021 s-a admis cererea de radiere așa cum a fost formulată și s-a dispus radierea firmei ART SRL, iar la data de 10.12.2021 s-a eliberat și certificatul de radiere al firmei.

Împotriva acestei rezoluții nu s-a formulat plângere.

Prin cererea nr._/20.01.2022 administratorul a solicitat îndreptarea erorii materiale din rezoluția din 09.12.2021 prin suplimentarea acesteia cu descrierea împărțirii activelor (creanța fiscală descrisă în hotărârea AGA care a fost preluată de asociatul ARE SA).

Prin rezoluția din data de 21.01.2022 s-a arătat că, având în vedere că prin cererea de radiere nu s-a solicitat și repartizarea activului cert care a existat înainte de data radierii din registrul comerțului, confirmat de AFP Sector 1, nu se respectă prevederile art. 235 alin.2, 3 și 4 din Legea nr.31/1990 având în vedere prevederile Hotărârii AGA din 26.10.2021 (nu s-a depus o confirmare din partea AFP privind existența activului și nici descrierea lui, conform art.235 din Legea nr.31/1990, nu s-a făcut dovada publicării în Monitorul Oficial a hotărârii AGA privind repartizarea și descrierea activului, nu s-a clarificat în ce constă bunurile a căror proprietate, în urma lichidării, vor fi transmise către asociați, având în vedere existența unui litigiu cu privire la creanța menționată în Hotărârea AGA și nu s-a depus raportul de repartizare a activului rămas în urma lichidării, s-a acordat termen la data de 07.02.2022).

Ulterior, prin rezoluția din data de 01.02.2022, pronunțată în dosarul nr. xxx/20.01.2022, a fost respinsă cererea de îndreptare eroare materială. În motivare, s-a menționat că cererea de radiere

înregistrată cu nr. xxx/02.11.2021 a fost admisă conform formularului depus, respectiv fără dispunerea repartizării activului și, având în vedere că societatea și-a pierdut personalitatea juridică la data radierii din registrul comerțului, s-a constatat că respectiva cerere nu face obiectul unei cereri de îndreptare eroare materială, potrivit art. 194-198 din OMJ 2594/C/2008.

Împotriva acestei rezoluții nu s-a formulat plângere.

La data de 21.01.2022 a fost înregistrată la ORCTB sub nr. 22120 solicitarea formulată de reclamantă, prin avocat ZZZ, privind eliberarea unui certificat constatator al dreptului de proprietate asupra activelor distribuite în urma radierii societății, în conformitate cu Hotărârea A.G.A. din 26 octombrie 2021 și în baza prevederilor art. 235 alin. (4) din Legea nr. 31/1990, respectiv a creanței fiscale împotriva debitorului Direcția Generală Regională a Finanțelor București-Administrația Finanțelor Sector 1.

La data de 03.02.2022 O.R.C.T.B. a formulat răspuns la solicitarea reclamantei prin care a precizat că cererea de radiere nr.xxx/02.11.2021 a fost soluționată așa cum a fost formulată, potrivit dispozițiilor persoanei desemnate cuprinse în rezoluția nr. xxx/03.11.2021, iar cererea de îndreptare erori materiale nr. xxx/20.01.2022 privind înscrierea repartizării activelor a fost respinsă de persoana desemnată prin rezoluția nr. xxx/01.02.2022. De asemenea, s-au mai precizat prevederile art.6 alin.3 din OUG nr.116/2009, art 4 Legea nr.26/1990, art.13 și art.202 alin.1 din OMJ nr.2.594/C/2008.

Împotriva acestui răspuns a formulat reclamanta plângerea ce formează obiectul prezentului dosar.

Tribunalul, reținând art.1 din OUG nr.116/2009, art. 6 din OUG nr.116/2009, a arătat că obiectul plângerilor întemeiate pe prevederile art.6 alin.3 din OUG nr.116/2009 îl pot face doar rezoluțiile pronunțate de către directorul Oficiului registrului comerțului în soluționarea cererilor formulate potrivit art. 1 și 2.

În prezenta cauză reclamanta a formulat plângerea împotriva unui răspuns la o adresă, astfel cum chiar pârâta a arătat prin adresa pe care a înaintat-o către Tribunalul București la data de 08.03.2022, nicidecum împotriva unei rezoluții emise conform art. 6 alin.1 din OUG nr.116/2009.

În acest sens, s-a constatat că reclamanta, prin avocat ZZZ, a formulat o cerere pentru eliberarea unui certificat constatator. Dar cererea respectivă nu a reprezentat o cerere de natura celor indicate de textele legale menționate mai sus, cu privire la care directorul registrului comerțului să fi fost obligat să pronunțe o rezoluție. Doar în această ultimă situație s-ar fi putut formula o plângere în temeiul art. 6 alin.3 din OUG nr.116/2009.

De asemenea, Tribunalul a reținut că răspunsul formulat de pârâtă a fost adresat către domnul ZZZ, întrucât cererea de eliberare certificat constatator a fost formulată de către acesta și trimisă de pe mailul ce conține numele său. Totodată, în cuprinsul răspunsului s-a arătat situația cererilor formulate cu privire la societatea radiată și căile de atac legale, la care s-ar fi putut apela, dacă partea ar fi nemulțumită de o soluție pronunțată de pârâte, situațiile în care se pot formula acestea precum și cazurile în care se pot elibera certificate constatatoare.

Contrar susținerilor reclamantei, pârâta a răspuns cererii reclamantei, doar că răspunsul nu a fost unul favorabil, în sensul eliberării respectivului certificat solicitat de reclamantă.

Tribunalul a reținut că procedura instituită prin OUG nr.116/2009 și Ordinul nr. 2594/C din 10 octombrie 2008, pentru aprobarea Normelor metodologice privind modul de ținere a registrelor comerțului, de efectuare a înregistrărilor și de eliberare a informațiilor are un caracter derogator de la dreptul comun, aceasta trebuie urmată astfel cum a fost reglementată, inclusiv din punct de vedere al utilizării formularelor-tip utilizate, iar persoanele interesate nu pot opta între procedura prevăzută de acest acte normativ, care este obligatorie, și o cerere simplă, urmată de o acțiune în justiție, pe calea dreptului comun, pentru obținerea aceluiași efecte.

În măsura în care s-ar aprecia, astfel cum consideră reclamanta, că răspunsul O.R.C.T.B. nr. xxx/03.02.2022 nu ar fi un răspuns la o adresă, ci o veritabilă rezoluție a directorului O.N.R.C.T.B. ce ar putea fi atacată pe calea specială a plângerii, conform art. 6 alin.13 din OUG nr.116/2009, Tribunalul a considerat că s-ar eluda procedurile stabilite prin normele speciale ce reglementează activitatea registrului comerțului.

Pentru aceste motive, prima instanță a admis excepția inadmisibilității și a respins cererea ca inadmisibilă.

Împotriva acestei sentințe, a formulat recurs reclamantă ARE SA, solicitând casarea sentinței civile nr. 686/2022 și trimiterea cauzei spre rejudecare la Tribunalul București conform art. 498 alin. (2) Cod procedura civilă.

În motivarea căii de atac a recursului, s-a arătat că, în mod eronat Tribunalul București a reținut în dispozitivul sentinței civile nr. 686/2022 că hotărârea pronunțată poate fi atacată cu recurs, printr-o interpretare și aplicare greșită a normelor de drept procedurale și materiale relevante. Potrivit art. 488 alin. (1) pct. 5 Cod procedură civilă, „casarea unor hotărâri se poate cere numai pentru următoarele motive de nelegalitate: (...) când, prin hotărârea dată, instanța a încălcat regulile de procedură a căror nerespectare atrage sancțiunea nulității”.

A arătat că sentința nr. 686/2022 a fost dată cu încălcarea regulilor de procedură instituite prin art. 6 alin. (3) O.U.G. nr. 116/2009, anume: „împotriva rezoluției directorului și/sau persoanei sau persoanelor desemnate se poate formula plângere în termen de 15 zile de la pronunțare, pentru părți (...). În cazul rezoluțiilor de respingere (...), împotriva rezoluției directorului și/sau persoanei sau persoanelor desemnate se poate formula plângere în termen de 15 zile de la pronunțare, pentru părți (...)”.

În soluționarea plângerii formulate de recurentă și pronunțarea sentinței nr. 686/2022, Tribunalul București a calificat în mod greșit plângerea ca fiind formulată împotriva unui simplu răspuns la o adresă, reținând că nu se poate pune semnul egalității între răspunsul la o adresă formulat de ORCTB și o rezoluție emisă de directorul ORCTB.

Recurenta a precizat că a formulat plângerea în conformitate cu mențiunile ORCTB.

Interpretarea oferită de Tribunalului București textelor legale incidente a ignorat faptul că, suplimentar dispozițiilor legale aplicabile, a formulat plângerea în cauză în conformitate inclusiv cu mențiunile cuprinse în ceea ce instanța apreciază a fi un simplu răspuns la o adresă.

Astfel, se putea remarca simplul fapt că, în cuprinsul răspunsului său, chiar O.R.C.T.B. invocă dispozițiile art. 6 alin. (3) O.U.G. nr. 116/2009, arătând că:

În conformitate cu prevederile art. 6 alin. (3) din O.U.G, nr. 116/2009, împotriva rezoluției directorului și/sau persoanei sau persoanelor desemnate se poate formula plângere în termen de 15 zile de la pronunțare, pentru părți, și de la data publicării actului modificator al actului constitutiv în Monitorul Oficial al României, Partea a IV-a, respectiv Partea a VII-a, pentru orice altă persoană interesată

În cazul rezoluțiilor de respingere a cererii de înregistrare și a înregistrărilor care nu conduc la modificarea actului constitutiv, împotriva rezoluției directorului și/sau persoanei sau persoanelor desemnate se poate formula plângere în termen de 15 zile de la pronunțare, pentru părți, și de la data publicării pe pagina de internet a Oficiului Național al Registrului Comerțului sau pe portalul de servicii on-line al acestuia, pentru orice persoană interesată. Totodată, precizăm faptul că rezoluțiile pronunțate de persoanele investite cu soluționarea cererilor de înregistrare aflate în competența acestora sunt executorii de drept, acestea putând fi atacate conform prevederilor legale în vigoare.

Or, în contextul în care chiar ORCTB prevede drept temei al căii de atac împotriva răspunsului său dispozițiile art. 6 alin. (3) O.U.G. 116/2009, în mod excesiv și eronat se reține în sarcina recurentei obligația îndeplinirii unei conduite contrare, anume formularea altei căi de atac.

Dacă personalul calificat al ORCTB (care beneficiază de o anumită pregătire de specialitate în materie, selecționarea sa fiind realizată în baza unui concurs, iar activitatea sa implicând interpretarea și executarea în mod uzual a reglementărilor specifice în materie) indică drept cale de atac plângerea, apelanta cu bună-credință a acționat în conformitate cu aceasta, cu atât mai mult cu cât nu a identificat în legislația specială posibilitatea formulării unei alte căi de atac. Astfel, nu putea fi refuzat dreptul apelantei de a activa controlul judiciar, în contextul în care a exercitat calea de atac indicată chiar de către emitentul actului atacat, în condițiile și termenul legal.

Aceasta este și rațiunea pentru care legiuitorul a conturat dispozițiile art. 457 alin. (3) și (4) din Codul de procedură civilă, potrivit cu care:

Dacă instanța respinge ca inadmisibilă calea de atac neprevăzută de lege, exercitată de partea interesată în considerarea mențiunii inexacte din cuprinsul hotărârii cu privire la calea de atac, hotărârea pronunțată de instanța de control judiciar va fi comunicată, din oficiu, tuturor părților care au luat parte la judecata în care s-a pronunțat hotărârea atacată. De la data comunicării începe să curgă, dacă este cazul, termenul pentru exercitarea căii de atac prevăzute de lege. Atunci când instanța dispune recalificarea căii de atac, de la data pronunțării încheierii, pentru părțile prezente, sau de la data comunicării încheierii, pentru părțile care au lipsit, va curge un nou termen pentru declararea sau, după caz, motivarea căii de atac prevăzute de lege. Într-adevăr, art. 457 alin. (3) și (4) C.pr.civ. are ca premisă o mențiune inexactă provenită din partea instanței de judecată și care se regăsește în cuprinsul hotărârii judecătorești. Însă, acesta este un text de drept comun în formularea căruia legiuitorul nu a putut să includă toate situațiile susceptibile a apărea în practică.

În plus, prevederea legală consacră principiul imposibilității sancționării părții care se încrede într-o mențiune inexactă făcută de o autoritate/instituție publică, competentă în raport cu cadrul legal incident, motiv pentru care nu există niciun impediment în aplicarea sa prin analogie.

Astfel, ori de câte ori această rațiune se verifică, instanța trebuie să se ghideze în funcție de soluțiile trasate prin art. 457 alin. (3) și (4) C.pr.civ., cu scopul realizării actului de justiție, iar în niciun caz prin sancționarea părții care a respectat mențiunea cuprinsă într-un act emis de o instituție publică.

Recurenta a precizat că nu există o a doua categorie a actelor ORCTB, aceea a „răspunsurilor”. În acest sens, Tribunalul București a făcut o distincție artificială între rezoluțiile și răspunsurile emise de ORCTB, însă, în realitate, o asemenea distincție nu există.

Tribunalul București a făcut această distincție rezoluție/răspuns exclusiv în baza lipsei termenului ”rezoluție” din cuprinsul actului atacat, fără a analiza însă conținutul actului sau emitentul acestuia. Cu alte cuvinte, în viziunea primei instanțe, simplul fapt că actul nu poartă titulatura vizată este suficient pentru a conchide că acesta nu reprezintă în realitate „rezoluție”.

Directorul ORCTB în mod greșit a formulat răspunsul atacat fără a-l denumi ”rezoluție”, dar această împrejurare nu poate constitui temei suficient pentru interpretarea primei instanțe și respingerea căii sale de atac.

Pornind de la definiția oferită de Dicționarul explicativ al limbii române, susține recurenta că rezoluția este acea ”rezolvare pe care cel în drept o dă unei cereri, unui act”. Astfel, împrejurarea că răspunsul ORCTB nu poartă denumirea ”rezoluție” nu poate constitui un real indiciu în sensul că ar exista o categorie distinctă a acelor emise de ORCTB, cea a răspunsurilor, distinctă de cea a rezoluțiilor, câtă vreme răspunsul pe care l-a primit este o (pretinsă) rezolvare pe care ORCTB a dat-o cu privire la cererea formulată. Cu alte cuvinte, ceea ce contează este substanța, anume manifestarea de voință a ORCTB, care, ori de câte ori există, poate și trebuie să facă obiectul unei căi de atac.

Legislația specială aplicabilă în materie nu se face o distincție între rezoluții și răspunsuri, sens în care nu se indică care ar fi (dacă ar exista) situațiile în care ORCTB se pronunță prin rezoluții și care ar fi acelea în care emite un simplu răspuns, distinct de rezoluție. Mai mult, analizând în integralitate prevederile Legii nr. 26/1990, observăm că nicăieri în cuprinsul acestei reglementări nu se face trimitere măcar la rezoluții, ceea ce înseamnă că reglementările aplicabile în materie nu pun accentul pe denumirea actului.

Or, a considera existentă categoria răspunsurilor ca acte ale ORCTB înseamnă a lăsa directorului acestei instituții o largă marjă de apreciere, sens în care, ori de câte ori acesta dorește să sustragă un act de sub controlul instanței de judecată, ar avea opțiunea de a emite un act fără a îl denumi ”rezoluție”, ceea ce nu poate fi admis.

În al doilea rând, recurenta a susținut că, din chiar cuprinsul răspunsului ORCTB rezultă că acesta este semnat de către directorul ORCTB. Deci, în contextul în care răspunsul pe care l-a primit este o (pretinsă) rezolvare a unei cereri, dată chiar de directorul ORCTB (deci conținutul și emitentul acestui act se identifică cu conținutul și emitentul rezoluției), nu există niciun motiv pentru a crea la nivel jurisprudențial o categorie distinctă a actelor ORCTB, aceea a răspunsurilor. Probabil acesta este și motivul pentru care legiuitorul nu a introdus o asemenea noțiune în legislație.

În al treilea rând, a crea o categorie distinctă a actelor ORCTB înseamnă a lipsi justițiabilul de orice cale de atac împotriva manifestării de voință a ORCTB, deschizându-se astfel calea unor abuzuri, precum cel din prezenta cauză, atâta vreme cât prevederile legale care reglementează activitatea registrului comerțului nu prevăd în cuprinsul lor decât calea de atac a plângerii împotriva rezoluțiilor directorului.

Cu alte cuvinte, în situația pur teoretică în care s-ar admite categoria distinctă a răspunsurilor, acestea nu ar putea fi atacate cu nicio cale de atac, strict pentru argumentul formal în sensul că nu reprezintă rezoluții. Or, tocmai motivul pentru care legiuitorul nu a prevăzut o cale de atac împotriva altor acte ale ORCTB decât rezoluțiile este acela că asemenea acte nu există. Dacă ar fi existat, cu siguranța în reglementările aplicabile s-ar fi prevăzut și regimul juridic aplicabil acestora.

Tribunalul a reținut că procedura instituită prin OUG nr. 116/2009 și Ordinul nr. 2594/C din 10 octombrie 2008, are un caracter derogator de la dreptul comun, aceasta trebuie urmată astfel cum a fost reglementată, inclusiv din punct de vedere al utilizării formularelor-tip utilizate, iar persoanele interesate nu pot opta între procedura prevăzută de acest act normativ, care este obligatorie, și o cerere simplă, urmată de o acțiune în justiție, pe calea dreptului comun, pentru obținerea acelorași efecte.

În măsura în care s-ar aprecia, astfel cum consideră recurenta, că răspunsul ORCTB nr. xxx/03.02.2022 nu ar fi un răspuns la o adresă, ci o veritabilă rezoluție a directorului ORCTB ce ar putea fi atacată pe calea specială a plângerii, conform art. 6 alin.3 din OUG nr.116/2009, Tribunalul consideră că s-ar eluda procedurile stabilite prin normele speciale ce reglementează activitatea Registrului comerțului.

În aceste condiții, recurenta a învederat că a respectat întru totul condițiile impuse de reglementările speciale, neexistând nicio procedură pe care ar fi eludat-o prin cererea formulată. În acest sens, a arătat prin plângerea formulată că, reglementările speciale impun pentru eliberarea certificatului doar două condiții, anume formularea unei cereri, precum și plata unei taxe.

Din dispozițiile legale incidente materiei rezultă faptul că, există două categorii de cereri aflate în competența directorului ORCTB: (i) cererile de înregistrare în registrul comerțului și (ii) alte cereri aflate în competența de soluționare a judecătorului delegat, în acest sens fiind dispozițiile art. 1 din O.U.G. nr. 116/2009.

În acest context, a învederat că, nefiind o cerere de înregistrare în Registrul comerțului (prima categorie), cererea de eliberare a unui certificat constatator nu poate face parte decât din cea de-a doua categorie, categoria „altor cereri aflate în competența de soluționare a judecătorului delegat Mai mult, faptul că cererea sa este de competența judecătorului delegat rezultă din chiar observarea activității de înregistrare. Raportat la situația de fapt din cauză, a reținut că există o operațiune principală, înregistrarea radierii, precum și mai multe operațiuni accesorii, cum sunt, de exemplu, emiterea certificatului de radiere și emiterea certificatului constatator al dreptului de proprietate asupra activelor distribuite. Toate acestea alcătuiesc un tot unitar, respectiv activitatea de înregistrare/înregistrarea în sens larg, și, drept urmare, trebuie tratate sub același regim juridic.

Însăși denumirea actului normativ în discuție, O.U.G. nr. 116/2009, utilizează sintagma ”activitatea de înregistrare”, indicând că această activitate nu se poate rezuma la simpla înregistrare, ci înglobează toate operațiunile accesorii acesteia. Așadar, eliberarea de certificate constatatoare este o operațiune în legătură cu înregistrarea propriu-zisă în registrul comerțului (înregistrarea în sens restrâns) care urmează regimul operațiunii principale, respectiv înregistrarea. Dacă operațiunile amintite ar fi privite în mod individual, s-ar crea premisele aplicării unui tratament diferit nejustificat, astfel cum rezultă din chiar observarea situației de fapt din prezenta cauză.

Recurenta a susținut și că a dobândit ope legis un drept de creanță în proprietate încă de la data radierii societății ART, iar dispozițiile legale aplicabile - art. 235 alin. (4) din Legea nr. 31/190 nu impun o anumită limită în timp până la care să poată solicita emiterea unui certificat constatator, care doar atestă un drept al său, servind ca instrumentum probationis. În contextul în care ar privi aceste operațiuni în mod separat, s-ar crea diferențe în funcție de momentul formulării cererii de emitere a certificatului constatator. Astfel, dacă cererea de eliberare a certificatului constatator ar fi formulată împreună cu cererea de radiere, competent ar fi judecătorul delegat, deci directorul

ORCTB; dimpotrivă, dacă această cerere ar fi formulată la un moment ulterior, alta ar fi competența de soluționare.

În continuare, în susținerea punctului de vedere potrivit căruia hotărârea de fond nu este motivată, recurenta a precizat că, în contextul în care actul ORCTB este considerat un simplu răspuns, acesta ar fi lipsit de orice efecte juridice, deci practic inexistent, câtă vreme în legislația specială nu există nicio cale de atac ce ar putea fi îndreptată exclusiv împotriva ”răspunsurilor”, noțiune care, așa cum a arătat, nu este consacrată. O asemenea calificare ar echivala cu admiterea primului capăt de cerere formulat de apelantă, cu consecința desființării rezoluției atacate. Drept urmare, o motivare cu privire la cel de-al doilea capăt de cerere se cerea a fi dată, având în vedere mai ales faptul că dreptul s-a transmis în patrimoniul apelantei încă de la momentul radierii și nu există niciun impediment legal ca instanța să oblige ORCTB la emiterea unui certificat constatator.

Nu în ultimul rând, în baza art. 488 alin. (1) pct. 8 C.pr.civ., recurenta a înțeles să solicite casarea Sentinței civile nr. 686/2022 și pe motiv că „hotărârea a fost dată cu încălcarea sau aplicarea greșită a normelor de drept material”. În acest sens, a reiterat faptul că temeiul de drept material care a stat la baza formulării cererii înaintate O.R.C.T.B., cât și a plângerii împotriva răspunsului ORCTB este art. 235 alin. (4) din Legea societăților nr. 31/1990.

Prin dispozițiile art. 235 alin. (4) din Legea nr. 31/1990 a fost instituit și recunoscut un drept în favoarea asociaților unei entități radiate de a primi de la registru un certificat constatator al dreptului de proprietate asupra activelor distribuite. Nici Legea societăților nr. 31/1990, dar nici legislația specială privind activitatea registrului comerțului nu reglementează și nu impun un cadru legal/regim juridic aplicabil în exercitarea dreptului de a solicita eliberarea certificatului constatator, aspect reliefat pe larg în cuprinsul plângerii soluționate prin sentința civilă nr. 686/2022. În secțiunea de motivare în drept a sentinței civile nr. 686/2022, Tribunalul București nu a analizat în niciun fel cel de-al doilea capăt de cerere formulat de recurentă (cum a arătat mai sus), aspect care, pe fond, poate fi interpretat ca o respingere implicită a acestuia. Or, o respingere implicită a celui de-al doilea capăt de cerere ar echivala cu confirmarea poziției ORCTB exprimată prin rezoluția din data de 21.01.2022, aspect care este în contradicție cu dispozițiile legale materiale în baza cărora și-a întemeiat cererea și, subsecvent, plângerea.

Nici Tribunalul București și nici ORCTB nu au indicat vreun temei legal care să completeze dispozițiile legale de la art. 235 alin. (4) din Legea societăților nr. 31/1990 și care să condiționeze în orice fel exercitarea dreptului de a solicita eliberarea certificatului constatator.

În concluzie, recurenta a indicat că sentința civilă nr. 686/2022 încalcă norma de drept material instituită prin art. 235 alin. (4) din Legea nr. 31/1990, fiind deci nelegală.

În ceea ce privește fondul cauzei, în sinteză, a reiterat argumentele prezentate în plângere, referitoare la faptul că rezoluția contestată nu conține niciun răspuns cu privire la cererea apelantei, făcând referire la cereri pe care nu le-a formulat, nicidecum la cererea sa.

Hotărârea A.G.A. din 26 octombrie 2021 transmisă ORCTB împreună cu cererea de radiere, asociații ART au individualizat în mod explicit activele rămase și modalitatea de distribuire a acestora către asociați. Așadar, a existat o manifestare de voință a societății ulterior radiate referitoare la transmiterea activelor rămase în patrimoniul asociaților săi. Pe fondul existenței acestei hotărâri, transmiterea dreptului de proprietate s-a realizat prin efectul legii, la data radierii societății ART.

Față de împrejurarea că dreptul de proprietate s-a transmis asociaților în temeiul legii, a arătat că ORCTB nu are un drept de opțiune cu privire la eliberarea certificatului constatator, ci este ținut a elibera un asemenea certificat ori de câte ori în hotărârea A.G.A. se regăsesc suficiente elemente de identificare a activelor, astfel încât acestea pot fi preluate în mod automat în certificatul constatator.

La data de 05.08.2022, intimații-pârâți Oficiul National al Registrului Comerțului și Oficiul Registrului Comerțului de pe lângă Tribunalul București au formulat întâmpinare.

Procedura de înregistrare în Registrul comerțului este una necontencioasă, directorul/persoana desemnată cu soluționarea cererilor de înregistrare făcând un control formal al înscrisurilor depuse de petent în susținerea cererilor de înregistrare. De asemenea potrivit dispozițiilor art.10 alin.2 din OUG nr. 116/2009 pentru instituirea unor măsuri privind activitatea de înregistrare în Registrul comerțului, cu modificările și completările ulterioare „solicitantul răspunde pentru legalitatea,

autenticitatea, exactitatea datelor cuprinse în cererile de înregistrare și documentele depuse în susținerea acestora”.

La data de 20.01.2022 prin cererea nr. 19805, administratorul societății recurente a solicitat îndreptarea erorii materiale din rezoluția xxx/03.11.2021 prin suplimentarea acesteia cu descrierea împărțirii activelor (creanța fiscală descrisă în hotărârea AGA care a fost preluată de asociatul ARE SA).

Persoana desemnată cu soluționarea cererii a făcut următoarele obiecțiuni „nu se respectă prevederile art. 194-198 din OMJ 2594/C/2008 având în vedere că societatea și-a pierdut personalitatea juridică la data radierii din registrul comerțului (a fost radiată din Registrul comerțului la data de 04.11.2021), conform art. 7 din OUG nr. 116/2009 - având în vedere că prin cererea de radiere nr. xxx/02.11.2021 nu s-a solicitat și repartizarea activului cert care a existat înainte de data radierii din registrul comerțului confirmat de AFP Sector 1, nu se respectă prevederile art. Hot AGA din 26.10.2021 (nu s-a depus confirmare din partea AFP privind existența activului și nici descrierea lui, conform art. 235 din Legea nr. 31/1990 rep.- nu s-a făcut dovada publicării în Monitorul Oficial a Hotărârii AGA privind repartizarea activului, cu descrierea acestuia, conform art. 227 și art. 235 din Lg 31/1990 rep. „modul de lichidare a societății, atunci când sunt de acord cu privire la repartizarea și lichidarea patrimoniului societății atunci când asigură stingerea pasivului sau regularizarea lui în acord cu creditorii “ și art. 172 din OMJ 2594/0/2008 - nu s-a clarificat în ce constă bunurile a cărui proprietatea, în urma lichidării, vor fi transmise asociațiilor, având în vedere că asupra existenței creanței menționată în Hot AGA din 26.10.2021, există un litigiu, conform art. 172 din OMJ 2594/0/2008, art. 235 din Legea 31/190 rep. și art. 7 din OUG nr. 116/2009 (așa cum s-a menționat în textul Hot AGA din 26.10.2021 - nu s-a depus raportul de repartizare a actului rămas în urma lichidării, conf. Art. 172 din OMJ 2694/C/2008”.

La data de 01.02.2022, prin rezoluția nr. xxx, persoana desemnată cu soluționarea cererii de îndreptare erori materiale nr. 19805/20.01.2022 a respins cererea, „constatând că nu sunt îndeplinite cerințele legale din rezoluția de amânare din 21.01.2022, în sensul în care, în urma verificărilor efectuate cu privire la cererea de radiere înregistrată cu nr. xxx din 02.11.2021, s-a constatat că acestea a fost admisă conform formularului depus și anume, fără dispunerea repartizării activului și având în vedere că societatea și-a pierdut personalitatea juridică la data radierii din registrul comerțului, constată că prezenta cerere nu face obiectul unei cereri de îndreptare eroare materială, potrivit dispozițiilor art. 194-198 din OMJ 2594/C/2008, conf. art. 7 din OUG nr. 116/2009”.

Din verificările efectuate rezultă că împotriva rezoluției nr. xxx/01.02.2022 nu s-a formulat plângere conform dispozițiilor din OUG nr. 116/2009.

Prin adresa înregistrată la ORC-TB sub nr. xxx/21.01.2022, s-a solicitat de către reprezentantul convențional al recurente, d-nul ZZZ, eliberarea unui certificat constatator al dreptului de proprietate asupra activelor distribuite în urma radierii societății ART, în temeiul art. 235 alin. (4) din Legea nr. 31/1990 republicată, cu modificările și completările ulterioare.

După soluționarea cererii de îndreptare erori materiale nr. xxx/20.01.2022, a răspuns petentului prin adresa nr. xxx/03.02.2022, în sensul că cererea de îndreptare eroare materială a fost respinsă, specificându-se numărul de dosar, numărul rezoluției pronunțate de persoana desemnată, precum și căile de atac împotriva acesteia, prevăzute de OUG nr. 116/2009, aprobată cu modificările și completările ulterioare.

Având în vedere cele expuse mai sus, în mod temeinic și legal nu a dat curs solicitării de emiteră a certificatului constatator prevăzut de art. 235 din Legea nr. 31/1990 republicată, cu modificările și completările ulterioare.

Adresa nr. xxx/03.02.2022 este un act administrativ emis de instituția intimată, care se circumscrie art. 4 alin.(2) din Legea nr. 26/1990 privind Registrul comerțului, în conformitate cu care „oficiul registrului comerțului este obligat să elibereze, pe cheltuiala persoanei care a făcut cererea, copii certificate de pe înregistrările efectuate în registru și de pe actele prezentate, precum și informații despre datele înregistrate în registrul comerțului și certificate constatatoare că un anumit act sau fapt este ori nu este înregistrat”, iar nu rezoluție pronunțată de persoana desemnată conform dispozițiilor OUG nr. 116/2009, aprobată cu modificările și completările ulterioare.

Având în vedere cele de mai sus, în ceea ce privește apelul formulat, au solicitat respingerea acestuia și păstrarea soluției din fond.

Prin încheierea de ședință din data de 28.09.2022, pronunțată de Curtea de Apel București-Secția a V-a Civilă, a fost calificată calea de atac ca fiind apel.

Analizând apelul recalificat, curtea a reținut:

În acord cu dispozițiile art.235 alin.(1) din Legea nr.31/1990, privind societățile comerciale, în societățile în nume colectiv, în comandită simplă și în cele cu răspundere limitată, asociații pot hotărî, o dată cu dizolvarea, cu cvorumul și majoritatea prevăzute pentru modificarea actului constitutiv, și modul de lichidare a societății, atunci când sunt de acord cu privire la repartizarea și lichidarea patrimoniului societății și când asigură stingerea pasivului sau regularizarea lui în acord cu creditorii. Alin.(2) al aceluiași articol dispune în sensul că, prin votul unanim al asociaților se poate hotărî și asupra modului în care activele rămase după plata creditorilor vor fi împărțite între asociați. În lipsa acordului unanim privind împărțirea bunurilor, va fi urmată procedura lichidării prevăzută de prezenta lege. Întrucât alin.(3) al articolului menționat dispune faptul că transmiterea dreptului de proprietate asupra bunurilor rămase după plata creditorilor are loc la data radierii societății din registrul comerțului, alin (4) al articolului stipulează că, registrul va elibera fiecărui asociat un certificat constatator al dreptului de proprietate asupra activelor distribuite, în baza căruia asociatul poate proceda la înscrierea bunurilor imobile în cartea funciară.

Procedura mai sus menționată nu a fost urmată de reprezentanții legali ai societății ART. În cadrul cererii depuse de aceștia la O.N.R.C. în vederea radierii din Registrul comerțului a societății menționate nu au fost completate și rubricațiile 4.2.-4.4. corespunzătoare repartizării activului net, aprobării decontului de cheltuieli, etc, fila 40 dosar fond.

În consecință, în lipsa completării rubricațiilor mai sus menționate, intimata O.N.R.C. a dispus radierea societății ART fără mențiunea repartizării activului net al acesteia, fila 44 dosar fond.

În condițiile mai sus expuse, cererea societății-apelante având ca obiect îndreptarea erorii materiale existente în rezoluția O.N.R.C. din 09.12.2021, mai sus menționată, prin suplimentarea acesteia cu descrierea împărțirii activelor, respectiv creanța fiscală descrisă în hotărârea AGA care a fost preluată de asociatul ARE SA, nu a putut fi soluționată decât în sensul respingerii sale, în fapt constatându-se, în mod întemeiat, lipsa vreunei erori materiale în conținutul rezoluției din data de 09.12.2021.

Ulterior, prin cererea cu nr.xxx ce formează obiectul prezentei cauze, la data de 21.01.2022 a fost înregistrată la O.N.R.C. solicitarea societății apelante privind eliberarea unui certificat constatator al dreptului de proprietate asupra activelor distribuite în urma radierii societății, în conformitate cu Hotărârea A.G.A. din 26 octombrie 2021 și în baza prevederilor art. 235 alin. (4) din Legea nr. 31/1990, respectiv a creanței fiscale împotriva debitorului Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice București-Administrația Finanțelor Publice Sector 1.

Prin răspunsul înregistrat la O.N.R.C. sub nr. xxx/03.02.2022, această instituție îi comunică apelantei un sumar al celor mai sus expuse, și anume, că cererea de radiere nr. xxx/02.11.2021 a fost soluționată așa cum a fost formulată, potrivit celor menționate în rezoluția nr.xxx/03.11.2021, iar cererea de îndreptare erori materiale nr.xxx/20.01.2022 privind înscrierea repartizării activelor a fost respinsă de persoana desemnată prin rezoluția nr.xxx/01.02.2022. Ca temei de drept au fost invocate prevederile art.6 alin.3 din OUG nr.116/2009, art. 4 din Legea nr.26/1990, art.13 și art.202 alin.1 din OMJ nr.2.594/C/2008.

Contrar susținerilor apelantei privind calea de atac indicată în adresa O.N.R.C. nr. xxx/03.02.2022, depusă la fila 28 a dosarului de fond, în fapt, acesteia i-au fost menționate în finalul adresei indicate doar dispozițiile legale cu caracter general aplicabile materiei, respectiv faptul că rezoluțiile O.N.R.C. pot fi atacate cu cale de atac, conform dispozițiilor 6 alin.(3) din O.U.G. nr.116/2009, pentru instituirea unor măsuri privind activitatea de înregistrare în registrul comerțului. Nu rezultă din conținutul adresei susmenționate, faptul că intimata O.N.R.C. i-a indicat societății-

apelante faptul că are posibilitatea de a ataca cu o acțiune în instanță chiar răspunsul conținut de adresa respective.

Din contra, chiar dacă nu în mod direct, societății-apelante îi era făcut cunoscut în finalul adresei de răspuns nr. xxx/03.02.2022 temeiul juridic pe baza căruia îi era furnizat răspunsul în cauză, respectiv art.4 alin.(2) și (3) din Legea nr.26/1990, privind Registrul comerțului, în conformitate cu care, Oficiul registrului comerțului este obligat să elibereze, pe cheltuiala persoanei care a făcut cererea, copii certificate de pe înregistrările efectuate în registru și de pe actele prezentate, precum și informații despre datele înregistrate în registrul comerțului și certificate constatatoare că un anumit act sau fapt este ori nu este înregistrat, actele prevăzute la alin. (2) pot fi cerute și eliberate și prin corespondență.

Așadar, Curtea reține că în mod temeinic a constatat prima instanță faptul că plângerea societății-apelante nu vizează o rezoluție a intimatei O.N.R.C., ci o adresă de răspuns a acesteia din urmă instituții către reprezentanții legali ai apelantei. De altfel, în condițiile în care societatea-apelantă nu figura înscrisă în evidențele O.N.R.C., pentru motivele mai sus expuse, cu modalitatea de repartizare a activului net între asociați, instituția menționată se afla în imposibilitatea legală de a-i elibera certificat constatator al dreptului de proprietate asupra activelor distribuite.

Ceea ce putea să-i elibereze a fost, conform art.4 alin.(2) din Legea nr.26/1990, mai sus redat, informații despre datele înregistrate în registrul comerțului. Or, tocmai acest lucru se regăsește în conținutul adresei nr. xxx/03.02.2022, în speță explicația imposibilității de eliberare a unui certificat constatator al dreptului de proprietate asupra activelor distribuite în urma radierei societății ART pentru motivele pe larg expuse în conținutul prezentei decizii.

În esență, acesta a fost și motivul pentru care prima instanță nu a considerat necesar a expune alte considerente cu privire la capătul doi al cererii de chemare în judecată, în afara celor referitoare la inexistența unei rezoluții a O.N.R.C. care să întrunească exigențele legale necesare pentru a face actul respectiv atacabil cu o acțiune în instanță. O.N.R.C. nu putea elibera un certificat constatator societății-apelante conform dispozițiilor art.4 alin.(2) teza finală din moment ce astfel de înregistrări nu se aflau în evidențele O.N.R.C. urmare a neefectuării acestora în cererea de radiere a ART.

De semnalat pe acest al doilea capăt de cerere al acțiunii introductive este faptul că apelanta-reclamantă a solicitat obligarea intimatelor la emiterea certificatului constatator conform art.235 alin.(5) din Legea nr.31/1990, deci în sensul unei obligații pozitive, care să conțină mențiunea repartizării activului net al societății dizolvate. Or, în acest context, este de notat că, în condițiile art.4 alin.(2) teza finală din Legea nr.26/1990 ar fi fost eventual posibilă emiterea unui certificat care să conțină mențiunea neînregistrării unui anumit fapt (deci de ordin negativ, aspect, însă, nesolicitat), iar nu emiterea unui astfel de certificat constatator atunci când condițiile legale nu sunt îndeplinite.

Concluzionând asupra cauzei civile deduse judecătii și reținând argumentele de fapt și de drept expuse în cele ce preced, în temeiul dispozițiilor art.480 alin.(1) Cod procedură civilă, Curtea va respinge ca neîntemeiat apelul promovat de apelanta-reclamantă ARE S.A.

SECȚIA A VI-A CIVILĂ

Legea nr. 101/2016. Modalitatea de calcul a termenelor

„Potrivit art. 55 alin. 3¹ din Legea nr. 101/2016, hotărârea pronunțată în cazul litigiilor prevăzută la art. 53 alineatul 1¹ poate fi atacată numai cu apel, în termen de 10 zile de la comunicare, la instanța ierarhic superioară. Apelul este soluționat de urgență și cu precădere, într-un termen ce nu va depăși 30 de zile de la data sesizării legale a instanței.

Conform art. 5 alin. 1 din același act normativ, termenele procedurale stabilite de prezenta lege, exprimate în zile, încep să curgă de la începutul primei ore a primei zile a termenului și se încheie la expirarea ultimei ore a ultimei zile a termenului, iar conform alin. 2 din art. 5, ziua în cursul căreia a fost comunicat un act procedural nu este luată în calculul termenului. Dacă ultima zi a unui termen exprimat altfel decât în ore este o zi nelucrătoare, termenul se încheie la expirarea ultimei ore a următoarei zile lucrătoare.

Se constată că art. 5 din Legea nr. 101/2016 reglementează un mod diferit de calcul al termenelor față de Codul de procedură civilă, în sensul că doar ziua în cursul căreia a fost comunicat un act procedural nu este luată în calculul termenului; în schimb, ziua în care acesta se împlinește este luată în calcul.”

(Curtea de Apel București - Secția a VI-a Civilă, decizia civilă nr. 1490 A din 21 octombrie 2022)

Prin cererea înregistrată la data de 08.02.2022 pe rolul Tribunalului București - Secția a VI-a civilă, sub nr. __, reclamanta R, în contradictoriu cu pârâta P, a solicitat instanței ca, prin hotărârea ce se va pronunța, să dispună obligarea acesteia la îndeplinirea obligațiilor contractuale și repararea prejudiciului creat, respectiv obligarea la plata sumei de 109.480 lei, precum și dobânda legală pentru neplata prețului, calculate începând cu data de 11.01.2022 și până la data plății integrale conform contractului; constatarea nulității absolute a înscrisului denumit Notificare de reziliere contract nr. 828.646/23.11.2021, precum și a demersurilor pârâtei privind rezoluțiunea contractului de furnizare de produse nr. 282/23.11.2021 și, pe cale de consecință, constatarea faptului că acest contract de furnizare este în vigoare și își produce efectele, iar în subsidiar obligarea pârâtei la plata sumei de 109.480 lei cu titlu de contravaloare lipsă de folosință, precum și obligarea la plata cheltuielilor de judecată.

Prin sentința civilă nr. __, Tribunalul București – Secția a VI-a civilă a respins cererea ca neîntemeiată. A respins, ca neîntemeiată, și cererea reclamantei de obligare a pârâtei la plata cheltuielilor de judecată.

Împotriva acestei sentințe a declarat apel reclamanta, care a solicitat desființarea încheierii atacate și schimbarea în tot a sentinței apelate, în sensul admiterii cererii de chemare în judecată.

Intimata a depus întâmpinare, solicitând respingerea apelului ca nefondat.

Curtea a invocat și a pus în discuție din oficiu excepția tardivității apelului.

Potrivit art. 55 alin. 3¹ din Legea nr. 101/2016, hotărârea pronunțată în cazul litigiilor prevăzută la art. 53 alineatul 1¹ poate fi atacată numai cu apel, în termen de 10 zile de la comunicare, la instanța ierarhic superioară. Apelul este soluționat de urgență și cu precădere, într-un termen ce nu va depăși 30 de zile de la data sesizării legale a instanței.

Conform art. 5 alin. 1 din același act normativ, termenele procedurale stabilite de prezenta lege, exprimate în zile, încep să curgă de la începutul primei ore a primei zile a termenului și se încheie la expirarea ultimei ore a ultimei zile a termenului, iar conform alin. 2 din art. 5, ziua în cursul căreia a fost comunicat un act procedural nu este luată în calculul termenului. Dacă ultima zi a unui termen exprimat altfel decât în ore este o zi nelucrătoare, termenul se încheie la expirarea ultimei ore a următoarei zile lucrătoare.

Curtea constată că art. 5 din Legea nr. 101/2016 reglementează un mod diferit de calcul al termenelor față de Codul de procedură civilă, în sensul că doar ziua în cursul căreia a fost comunicat

un act procedural nu este luată în calculul termenului; în schimb, ziua în care acesta se împlinește este luată în calcul.

În cauză, sentința primei instanțe a fost comunicată la data de 06.06.2022, astfel că ultima zi în care apelul putea fi declarat era 16.06.2022.

Apelul a fost depus la poștă la data de 17.06.2022, astfel că se constată caracterul întemeiat al excepției invocate din oficiu, Curtea respingând apelul ca tardiv declarat.

Frați consangvini. Aplicabilitatea prezumției reglementate de art. 1391 alin. (2) Cod civil

„Prevederile art. 1391 alin. 2 Cod civil, arată că instanța judecătorească va putea, de asemenea, să acorde despăgubiri ascendenților, descendenților, fraților, surorilor și soțului, pentru durerea încercată prin moartea victimei, precum și oricărei alte persoane care, la rândul ei, ar putea dovedi existența unui asemenea prejudiciu.

Conform textului citat, frații nu sunt datori să dovedească existența prejudiciului, această obligație incumbând doar eventualelor „alte persoane” decât cele expres enumerate.

De asemenea, textul nu distinge între frații care sunt rude cu defunctul pe ambele linii ori numai pe linia maternă sau pe cea paternă, diferența urmând a se face, eventual, în privința cuantumului despăgubirii.

Chestiuni precum legătura mai slabă în concret cu fratele defunct nu sunt apte să excludă complet frații consangvini de la acordarea de despăgubiri, ci reprezintă, eventual, doar un element pentru stabilirea unei sume mai mici decât în cazul fraților care sunt rude cu defunctul pe ambele linii.”

(Curtea de Apel București - Secția a VI-a Civilă, decizia civilă nr. 1491 A din 21 octombrie 2022)

Prin cererea înregistrată pe rolul Tribunalului București - Secția a VI-a civilă sub nr. __, reclamantii au chemat în judecată pe pârâta P și pe intervenientul forțat I, solicitând obligarea pârâtei la plata unor sume de bani cu titlu de despăgubiri pentru daunele morale pricinuite de decesul fratelui consangvin.

Prin sentința civilă nr. __, Tribunalul București – Secția a VI-a civilă respins cererea.

Prima instanță a arătat că depoziția martorului AM, care a relatat că i-a văzut pe frații și pe surorile vitrege ale defunctului la înmormântare și la pomenirea de 40 de zile, nu demonstrează pe deplin o legătură afectivă puternică a acestora cu victima, care să justifice acordarea unor despăgubiri morale.

Împotriva sentinței pronunțate de prima instanță au declarat apel reclamantii frați consangvini ai defunctului, care au solicitat schimbarea hotărârii atacate, în sensul obligării pârâtei la plata de despăgubiri către ei.

În motivare au arătat, în esență, că prevederile art. 1391 alin. 2 Cod civil se referă la frați, fără a exclude pe cei consangvini sau uterini.

Au susținut că și frații consangvini care nu domiciliază în țară au fost profund afectați de decesul victimei.

Pârâta a depus întâmpinare față de apelul declarat de reclamantii frați consangvini ai defunctului, solicitând respingerea acestuia ca nefondat.

Verificând, în limitele cererilor de apel, stabilirea situației de fapt și aplicarea legii de către prima instanță, Curtea reține:

În legătură cu reclamantii, prima instanță a reținut că probele administrate nu demonstrează pe deplin o legătură afectivă puternică a lor cu victima, care să justifice acordarea unor despăgubiri morale.

Diferit de această statuare, Curtea reține că analiza trebuia să plece de la prevederile art. 1391 alin. 2 Cod civil, potrivit cărora instanța judecătorească va putea, de asemenea, să acorde despăgubiri ascendenților, descendenților, fraților, surorilor și soțului, pentru durerea încercată prin moartea victimei, precum și oricărei alte persoane care, la rândul ei, ar putea dovedi existența unui asemenea prejudiciu.

Conform textului citat, frații nu sunt datori să dovedească existența prejudiciului, această obligație incumbând doar eventualelor „alte persoane” decât cele expres enumerate.

De asemenea, Curtea reține că textul nu distinge între frații care sunt rude cu defunctul pe ambele linii ori numai pe linia maternă sau pe cea paternă, diferența urmând a se face, eventual, în privința cuantumului despăgubirii.

Chestiunile de fapt invocate de pârâtă în fața primei instanțe și în întâmpinarea depusă în apel (referitoare la locul în care aceștia domiciliază ori la legătura mai slabă în concret cu fratele defunct) nu sunt apte să excludă complet frații consangvini de la acordarea de despăgubiri, ci reprezintă doar un criteriu pentru stabilirea unei sume mai mici decât în cazul fraților care sunt rude cu defunctul pe ambele linii.

De asemenea, raportul de evaluare psihologică extrajudiciară depus la dosar în apel confirmă existența unor urmări ale decesului victimei în psihicul fiecăruia dintre apelanții-reclamanți.

În legătură cu acest raport, Curtea reține că el poate fi valorificat, sub aspect probatoriu, în condițiile art. 264 alin. 2 C. pr. civ., judecătorul apreciind în mod liber concluziile sale, similar situației unor înscrisuri asemănătoare, precum o rețetă prescrisă de un medic.

Se are în vedere și faptul că, potrivit art. 5 din Legea nr. 213/2004, psihologul cu drept de liberă practică are ca atribuții studiul comportamentului uman și al proceselor mentale, investigarea și recomandarea căilor de soluționare a problemelor psihologice, elaborarea și aplicarea de teste pentru măsurarea inteligenței, abilităților, aptitudinilor și a altor caracteristici umane, testarea psihologică, prevenirea și psihoterapia tulburărilor emoționale și de personalitate, precum și a fenomenelor de inadaptare la mediul social și profesional, precum și interpretarea datelor obținute și elaborarea recomandărilor pe care le consideră necesare.

Așadar, un astfel de raport poate fi avut în vedere, alături de celelalte probe administrate.

Oricum, în cauză, nu raportul în discuție este decisiv în constatarea existenței prejudiciului moral, ci prevederile art. 1391 alin. 2 C. civ., raportul doar confirmând aceeași concluzie.

Astfel, Curtea va schimba în parte sentința apelată, în sensul că va obliga pârâta la plata către fiecare dintre apelanții-reclamanți a sumei de ... euro, reprezentând despăgubiri pentru daune morale.

Cerere de apel trimisă prin fax în timpul Stării de Alertă. Consecințe.

„Potrivit prevederilor art. 199 alin. 1 C. pr. civ., aplicabile și în materia apelului, cererea de chemare în judecată, depusă personal sau prin reprezentant, sosită prin poștă, curier, fax sau scanată și transmisă prin poștă electronică ori prin înscris în formă electronică, se înregistrează și primește dată certă prin aplicarea ștampilei de intrare.

Rezultă din această dispoziție legală că este permisă transmiterea cererilor și prin fax ori scanate și prin poștă electronică.

De asemenea, că, potrivit art. 5 alin. 2 din Legea nr. 114/2021, când este posibil, cererile de chemare în judecată, căile de atac, precum și orice alte acte de procedură adresate instanței, pentru care legea prevede condiția formei scrise și care nu se depun direct în ședință, se transmit prin mijloace electronice.

Acest text, pentru a avea utilitate, trebuie interpretat în sensul de a oferi o facilitate în plus pentru parte față de Codul de procedură civilă.

Prin urmare, chiar dacă în condițiile dreptului comun s-ar considera că înregistrarea cererilor transmise prin fax sau scanate și prin poștă electronică trebuie urmată, ulterior, de semnarea în original sau de transmiterea prin poștă sau prin curier a unui exemplar semnat în original, în condițiile incidenței stării de alertă trebuie considerat că transmiterea prin mijloace electronice este suficientă prin ea însăși. Aceasta și pentru că Legea nr. 114/2021 are ca scop prevenirea și combaterea efectelor pandemiei de COVID-19, iar prezentarea în instanță sau apelul la poșta clasică ori la curier presupun contacte interumane a căror frecvență s-a urmărit a se reduce prin reglementarea în discuție.”

(Curtea de Apel București - Secția a VI-a Civilă, decizia civilă nr. 364 R din 23 septembrie 2022)

Prin sentința civilă nr. __, pronunțată în dosarul nr. __, Judecătoria Sectorului 3 București - Secția civilă a admis acțiunea formulată de reclamanta R în contradictoriu cu pârâta P și a obligat pârâta să plătească reclamantei suma de 55.000 lei, reprezentând diferența contravalorii serviciilor hoteliere prestate, la care se adaugă penalitățile de întârziere de 0,01% pe zi aferente debitului principal, calculate de la 22.11.2019 până la data plății efective, și a obligat pârâta să plătească reclamantei suma de 2.315,49 lei cu titlu de cheltuieli de judecată, reprezentând taxă judiciară de timbru.

Prin decizia civilă nr. __, Tribunalul București – Secția a VI-a civilă a admis excepția nulității și a anulat apelul formulat de către apelanta P împotriva sentinței civile nr. __ din __, pronunțate de Judecătoria Sectorului 3 București în dosarul nr. __, în contradictoriu cu intimata R, ca nesemnat.

S-a reținut, în esență, că apelul a fost transmis prin fax, astfel cum rezultă din înscrisul intitulat „rezultate recepționare” aflat la fila 7 din dosar.

Prin rezoluția din data de 12.10.2021, regularizând cererea, Tribunalul i-a pus în vedere apelantei să depună cererea de apel în original, fiind necesar ca potrivit art. 470 alin. 1 Cod procedură civilă, cererea de apel să poarte semnătura olografă a părții.

Prin aceeași rezoluție, apelantei i-a fost adus la cunoștință și faptul că în cazul necomplinirii lipsei semnăturii, cererea de apel urmează a fi anulată.

S-a mai arătat, de asemenea, că la termenul din data de 17.12.2021, apelanta, legal citată, nu s-a prezentat în instanță, lipsa semnăturii cererii de apel nefiind astfel complinită la primul termen la care părțile au fost legal citate.

Împotriva acestei decizii a declarat recurs apelanta, care a solicitat casarea hotărârii atacate.

În motivare a arătat că instanța de apel a aplicat în mod eronat prevederile art. 470 alin. 1 lit. e și alin. 3 Cod procedură civilă și a invocat faptul că Înalta Curte de Casație și Justiție a decis că este greșită o soluție de anulare a apelului pentru lipsa semnăturii olografe dacă cererea de apel a fost transmisă instanței în formă scanată, prin mijloace electronice.

A susținut că instanța de apel a interpretat greșit prevederile art. 199 alin. 1 Cod procedură civilă, care permit transmiterea cererilor în formă scanată, prin mijloace electronice.

Intimata a depus întâmpinare, solicitând respingerea recursului ca nefondat.

A susținut că, spre deosebire de situația din hotărârea Înaltei Curți de Casație și Justiție invocată de recurentă, în cauza de față apelantei i-a fost respectat dreptul la apărare, punându-i-se în vedere să transmită la dosar forma cererii de apel cu semnătura aplicată în original.

A arătat că legea permite trimiterea cererilor prin mijloace electronice, însă numai în scopul primirii de dată certă, fără ca acest fapt să scutească partea de obligația de a complini ulterior lipsa semnăturii olografe în original.

De asemenea, a invocat faptul că prevederile art. 5 alin. 2 din Legea nr. 114/2021 nu anulează, ci completează dispozițiile art. 196 și 470 Cod procedură civilă.

Analizând recursul, Curtea reține:

Potrivit prevederilor art. 199 alin. 1 C. pr. civ., aplicabile și în materia apelului, cererea de chemare în judecată, depusă personal sau prin reprezentant, sosită prin poștă, curier, fax sau scanată și transmisă prin poștă electronică ori prin înscris în formă electronică, se înregistrează și primește dată certă prin aplicarea ștampilei de intrare.

Rezultă din această dispoziție legală că este permisă transmiterea cererilor și prin fax ori scanate și prin poștă electronică.

Curtea reține, de asemenea, că, potrivit art. 5 alin. 2 din Legea nr. 114/2021, când este posibil, cererile de chemare în judecată, căile de atac, precum și orice alte acte de procedură adresate instanței, pentru care legea prevede condiția formei scrise și care nu se depun direct în ședință, se transmit prin mijloace electronice.

Acest text, pentru a avea utilitate, trebuie interpretat în sensul de a oferi o facilitate în plus pentru parte față de Codul de procedură civilă.

Prin urmare, chiar dacă în condițiile dreptului comun s-ar considera că înregistrarea cererilor transmise prin fax sau scanate și prin poștă electronică trebuie urmată, ulterior, de semnarea în original sau de transmiterea prin poștă sau prin curier a unui exemplar semnat în original, Curtea reține că, în condițiile incidenței stării de alertă, precum în apelul judecat în cauză, trebuie considerat că transmiterea prin mijloace electronice este suficientă prin ea însăși. Aceasta și pentru că Legea nr. 114/2021 are ca scop prevenirea și combaterea efectelor pandemiei de COVID-19, iar prezentarea în instanță sau apelul la poșta clasică ori la curier presupun contacte interumane a căror frecvență s-a urmărit a se reduce prin reglementarea în discuție.

În aceste condiții, având în vedere și dispozițiile art. 488 alin. 1 pct. 5 Cod procedură civilă, Curtea a admis recursul și a casat decizia recurată.

Fiind incidente prevederile art. 498 alin. 2 Cod procedură civilă, a fost trimisă cauza instanței de apel pentru continuarea judecății.

SECȚIA A VII-A PENTRU CAUZE PRIVIND CONFLICTE DE MUNCĂ ȘI ASIGURĂRI SOCIALE

Modificare contract individual de muncă. Neîndeplinire condiție aviz favorabil – art. 48 din Codul muncii

„Dispozițiile art. 48 Codul Muncii reglementează posibilitatea angajatorului de a modifica locul și felul muncii fără consimțământul salariatului, însă numai temporar și numai pentru situații de forță majoră, cu titlu de sancțiune disciplinară sau ca măsură de protecție (pe baza unei recomandări medicale), situații în care nu se încadrează intimatul reclamant. Faptul că salariatul nu a mai întrunit condiția unui aviz favorabil de acces în imobilele care au funcțiuni ce impun măsuri speciale de securitate pentru care presta munca de șofer nu se înscrie între cazurile expres și limitativ prevăzute de lege care permit angajatorului să modifice unilateral locul și felul muncii salariatului fără consimțământul salariatului, putându-se verifica față de situația de fapt descrisă, eventuala incidență a dispozițiilor care reglementează instituția suspendării sau încetarea contractului individual de muncă.”

(Curtea de Apel București – Secția a VII-a pentru cauze privind conflicte de muncă și asigurări sociale (decizia civilă nr.5507/2022)

Prin cererea de chemare în judecată înregistrată pe rolul Tribunalului Ilfov - Secția Civilă sub nr. _/93/2020 la data de 08.09.2020, reclamantul C R a solicitat în contradictoriu cu pârâta RAAPPS, ca prin hotărârea ce va fi pronunțată să se dispună: anularea Deciziei nr. _/15.07.2020 emisă de RAAPPS, prin care a fost modificat unilateral contractual său individual de muncă; obligarea intimetei la plata tuturor drepturilor salariale de care a fost lipsit pe perioada aplicării acestei decizii.

Prin sentința civilă nr. _/11.11.2021 a Tribunalului Ilfov – Secția Civilă a fost admisă cererea formulată de reclamantul CR în contradictoriu cu pârâta RAAPPS, a fost anulată Decizia nr. _/15.07.2020, a fost obligată pârâta la plata către reclamant a sumelor reprezentând diferența dintre drepturile salariale convenite pentru funcția de șofer și cele achitate pentru funcția de muncitor necalificat, pentru perioada 16.07.2020 - 01.07.2021.

Pentru a pronunța această sentință, instanța de fond a reținut următoarea situație de fapt și de drept:

Între părțile litigante a fost încheiat contractul individual de muncă înregistrat sub nr. _/05.12.2013 iar prin Decizia nr. _/15.07.2020, comunicată reclamantului la data de 24.07.2020, pârâta a procedat la modificarea și completarea contractului individual de muncă încheiat între părți, în mod unilateral și fără a încheia un act adițional la contractul individual de muncă.

A reținut tribunalul că în conformitate cu prev. art. 41 alin. (1) din C. muncii contractul individual de muncă poate fi modificat numai prin acordul părților iar locul muncii poate fi modificat unilateral de către angajator prin delegarea sau detașarea salariatului într-un alt loc de muncă decât cel prevăzut în contractul individual de muncă, pe durata delegării, respectiv a detașării, salariatul păstrându-și funcția și toate celelalte drepturi prevăzute în contractul individual de muncă (art. 42 C. muncii).

Potrivit dispozițiilor art. 48 Codul muncii angajatorul poate modifica temporar locul și felul muncii, fără consimțământul salariatului, și în cazul unor situații de forță majoră, cu titlu de sancțiune disciplinară sau ca măsură de protecție a salariatului, în cazurile și în condițiile prevăzute de prezentul cod.

A subliniat prima instanță că, în contra susținerilor pârâtei, angajatorul nu poate dispune în mod discreționar asupra elementelor contractului individual de muncă, în temeiul art. 40 Codul muncii, ci cu respectarea condițiilor prevăzute în același cod ori cu acordul angajatului.

S-a reținut că în litigiile de muncă, sarcina probei revine angajatorului, însă pârâta nu a depus la dosarul cauzei nicio probă din care să rezulte îndeplinirea condițiilor necesare pentru care a procedat la modificarea unilaterală a contractului individual de muncă încheiat cu reclamantul.

S-a avut în vedere totodată că, abia prin Actul adițional nr. /01.07.2021 părțile contractante au convenit modificarea contractului de muncă nr. /05.12.2013.

Față de aceste considerente, prima instanță a apreciat cererea reclamantului ca fiind fondată și admis-o, a anulat decizia contestată și a obligat pârâta la plata către reclamant a sumelor reprezentând diferența dintre drepturile salariale convenite pentru funcția de șofer și cele achitate pentru funcția de muncitor necalificat, pentru perioada 16.07.2020-01.07.2021

Împotriva acestei sentințe a declarat apel, în termen legal și motivat, pârâta RAAPPS, solicitând admiterea apelului R.A.-A.P.P.S., iar în consecință să se dispună: în principal, schimbarea în totalitate a sentinței civile nr. /11.11.2021, pronunțate de către Tribunalul Ilfov - Secția Civilă, cu consecința respingerii ca neîntemeiate, a cererii de chemare în judecată formulate de către C R, iar, în subsidiar, în măsura în care se vor considera neîntemeiate susținerile apelantei, să se constate că este greșită perioada reținută de către instanța de fond, respectiv "16.07.2020 - 01.07.2021", pentru care a fost obligată la plata diferențelor drepturilor salariale către numitul C R, perioada corectă în opinia apelantei fiind 22.07.2020 - 17.12.2020.

A susținut apelanta că instanța de fond a admis acțiunea, apreciind că au fost încălcate prevederile art. 40 și 41, alin. (1), din Codul Muncii, neavând însă în vedere întregul context și suport probator care a stat la baza emiterii de către R.A.-A.P.P.S., a Deciziei nr. /15.07.2020.

În acest sens a arătat apelanta că situația completă ce trebuie avută în vedere, la pronunțarea hotărârii este următoarea: la data de 05.12.2013, a fost încheiat CIM înregistrat sub nr. 180, pe perioadă determinată, respectiv de la data de 06.12.2013, până la data de 06.12.2014: studii angajat - diplomă de absolvire a învățământului obligatoriu de 10 clase, nr. 169/1984, emisă de Școala Generală nr. __, din localitatea B, Jud. __; funcție de execuție - funcționar activitate comercială, cod COR 341106; locul de muncă - R.A.-A.P.P.S.; salariul de bază în cuantum de 1.873 lei și spor vechime 25%. La data de 04.12.2014, a fost încheiat Actul Adițional nr. __, la Contractul individual de muncă înregistrat sub nr. /05.12.2013, prin care a fost prelungită durata acestuia, pentru o perioadă de 12 luni, respectiv de la data de 08.12.2014, până la data de 08.12.2015.

A arătat în continuare apelanta că prin adresa înregistrată la S.A.A. S sub nr. /14.01.2015, emisă de AD AR, sub nr. /2015, urmare a adresei sucursalei nr. /12.01.2015, s-a confirmat faptul că d-nul. C R, salariat în cadrul S.A.A., a participat în perioada 02.12 - 05.12.2014, la cursul de pregătire în domeniul hidrotehnic al personalului de exploatare a micilor acumulări din categoria C și D, organizat de ABA.

Prin adresa emisă de R.A.-A.P.P.S. nr. /05.02.2015 și înregistrată la S.A.A. sub nr. /05.02.2015, a fost comunicat acordul conducerii Regiei, cu privire la transformarea postului de Lucrător culturi acvatice din cadrul districtului silvic - ferma piscicolă, în piscicultor - cod COR 622102.

La data de 06.02.2015, în temeiul art. 41 (3), cu respectarea prevederilor art. 17 din Codul Muncii și cele ale art. 122, alin. 9, din CCM/2014, a fost încheiat Actul Adițional nr. __, la CIM nr. /05.12.2013, prin care au fost modificate următoarele elemente: Schimbarea funcției în piscicultor - cod COR 622102, menținându-se salariul existent la data respectivă; Modificarea duratei CIM în nedeterminată; Acordarea sporului de antenă de 10%; Schimbarea locului de muncă în cadrul districtului silvic - ferma piscicolă. La data de 26.05.2016, a fost încheiat în temeiul art. 41, cu respectarea prevederilor art. 17 din Codul Muncii, a art. 63 și cele ale art. 133, alin. 1 din CCM/2016, Actul Adițional nr. __, la CIM nr. /05.12.2013, prin care a fost modificat salariul de bază, la suma de 2.062 lei.

La data de 28.12.2017, a fost încheiat în temeiul art. 41, cu respectarea prevederilor art. 17 din Codul Muncii, având în vedere și prevederile O.U.G. nr. 79/2017 pentru modificarea și completarea Legii nr. 227/2015 privind Codul Fiscal, O.U.G. nr. 82/2017 privind trecerea contribuțiilor sociale de la angajator către angajat, precum și cele ale art. 57 din CCM/2017, Actul

Adițional nr. __, la CIM nr. __/05.12.2013, prin care a fost modificat salariul de bază, la suma de 2.474 lei.

La data de 04.06.2018, a fost încheiat în temeiul art. 41, cu respectarea prevederilor art. 17 din Codul Muncii, ale art. 62 și art. 134 din CCM/2017, Actul Adițional nr. 2265, la CIM nr. 180/05.12.2013, prin care a fost modificat salariul de bază, la suma de 2.759 lei.

A mai arătat apelanta că prin adresa emisă de R.A.-A.P.P.S. nr. 17238/13.11.2018 și înregistrată la S.A.A. sub nr. 5281/13.11.2018, a fost comunicat acordul conducerii Regiei, cu privire la deblocarea unui post de șofer, cod COR 832201, din cadrul Casei de Oaspeți, în vederea angajării unei persoane cu experiență și calificare corespunzătoare postului, La data de 15.11.2018, a fost încheiat în temeiul art. 41, cu respectarea prevederilor art. 17 din Codul Muncii și ale art. 132, alin. 1 din CCM/2018, Actul Adițional nr. __, la CIM nr. __/05.12.2013, prin care a fost schimbată funcția în șofer, cod COR 832201 - Complex Case de Oaspeți. Pentru încadrarea pe postul de șofer, pregătirea profesională a d-lui C R, a fost dovedită cu permisul de conducere categoria B. La data de 18.06.2019, a fost încheiat în temeiul art. 41, cu respectarea prevederilor art. 17 din Codul Muncii și cele ale art. 61 și ale art. 132, alin. 1 din CCM/2018, Actul Adițional nr. __, la CIM nr. __/05.12.2013, prin care a fost modificat salariul de bază, la suma de 3.020 lei. În urma controlului medical din data de 09.05.2019, prin fișa de aptitudini nr. 1819, intimatul-reclamant C R a fost declarat apt condiționat pentru postul de șofer.

S-a arătat în continuare de către apelantă că prin Decizia nr. __/01.04.2020, a fost dispusă suspendarea CIM nr. __/05.12.2013, în temeiul art. 52, alin. (1), lit. c) și al art. 53, alin. (1) și alin. (2) din Codul Muncii (șomaj tehnic), începând cu data de 02.04.2020, până în data de 15.04.2020 iar începând cu data de 22.05.2020 și până în data de 20.07.2020, CIM nr. __/05.12.2013 a fost suspendat de drept, în baza Certificatelor de concediu medical, depuse de către intimatul-reclamant C R, la S.A.A..

A învederat apelanta că la data de 15.07.2020, a fost emisă de către Directorul S.A.A., Decizia nr. __, având în vedere prevederile Hotărârii Consiliului de Administrație al R.A.-A.P.P.S. nr. __/06.05.2020, precum și cele ale prevederile Hotărârii Consiliului de Administrație al R.A.-A.P.P.S. din data de 03.06.2020, prin care s-au aprobat propunerile de modificare a structurii organizatorice a S.A.A., respectiv statul de funcții și organigrama, contractul individual de muncă înregistrat sub nr. __/05.12.2013, în baza căruia d-nul C R îndeplinea atribuțiile specific postului de șofer de autoturisme și camioane, cod COR 832201.

A precizat apelanta că, în data de 21.07.2020, în vederea comunicării, i-a fost înaintată d-lui C R, Decizia nr. __/15.07.2020, însă acesta, după ce a lecturat-o, a refuzat să o primească, motiv pentru care s-a procedat, în aceeași dată, 21.07.2020, la comunicarea acesteia prin poștă, cu confirmare de primire. Conform confirmării de primire întoarse prin poștă, intimatul-reclamant C R a semnat pentru Decizia nr. __/15.07.2020, în data de 24.07.2020.

A susținut apelanta că având în vedere refuzul d-lui C R de a semna Actul Adițional de modificare a CIM NR. __/05.12.2013, în evidențele economico-financiare ale instituției pârâte, nu a fost operată modificarea CIM nr. __/05.12.2013, dispusă prin decizia nr. __/15.07.2020. Prin urmare, intimatul- reclamant C R a beneficiat de drepturile salariale avute anterior și după emiterea și comunicarea Deciziei nr. __/15.07.2020.

A arătat că intimatul-reclamant C R a formulat pe calea ordonanței președințiale, o acțiune prin care a solicitat suspendarea efectelor Deciziei nr. __/15.07.2020 iar prin sentința civilă nr. __/30.10.2020, Tribunalul Ilfov – Secția Civilă a dispus suspendarea efectelor Deciziei nr. __/15.07.2020, până la soluționarea definitivă a cauzei ce face obiectul prezentului dosar, nr. __/93/2020.

În continuare a arătat apelanta că, având în vedere adresa R.A.-A.P.P.S. nr. __/27.07.2020, înregistrată la S.A.A. sub nr. __/28.07.2020, prin care Sucursala a fost informată că, SPP, prin adresa __/16.07.2020, a avizat pozitiv accesul personalului sucursalei în imobilele care au funcțiuni ce impun măsuri speciale de Securitate, cu excepția intimatului-reclamant C R, Directorul S.A.A. a emis Decizia nr. __/07.12.2020.

Prin Decizia nr. _/07.12.2020, în temeiul art. 52, alin. (1), lit. e) din Codul Muncii și cu respectarea prevederilor contractului colectiv de muncă aplicabil la nivelul R.A.-A.P.P.S., înregistrat la Inspekția Muncii Inspectoratul Teritorial de Muncă București sub nr. _/03.07.2019, s-a dispus ca: "începând cu data de 09.12.2020, se suspendă Contractului individual de muncă înregistrat sub nr. _/05.12.2013 modificat prin actul adițional nr. _/15.11.2018, în baza căruia angajatul, C R îndeplinea atribuțiile specific postului de șofer cod COR 832201, menționate în fișa portului, semnată la data de 16.11.2018, în cadrul S.A.A. - Complex Case de Oaspeți, până la data la care se va obține avizul de acces în imobilele care au funcțiuni ce impun măsuri speciale de securitate pentru angajat." Cu ocazia înaintării Deciziei nr. _/07.12.2020 d-lui C R, a fost întocmit procesul-verbal din data de 08.12.2020, înregistrat la R.A.-A.P.P.S. - S.A.A. sub nr. _/08.12.2020.

A conchis apelanta că, prin urmare, în data de 17.12.2020, a fost încheiat în temeiul art. 41 din Codul Muncii, cu respectarea prevederilor art. 132 și ale art. 133 din CCM/2019, Actul Adițional nr. _, prin care părțile au convenit: "1. Locul de muncă: Activitatea de șofer, Cod Cor 832201, se va desfășura, conform fișei de post anexă, semnată la data de 16.11.2018, în cadrul S.A.A. Direcția Logistică Administrativ Biroul Logistică Administrativ, fără a avea acces în imobilele care au funcțiuni ce impun măsuri speciale de securitate. 2. Salarizare: Sistarea sporului de lucru în condiții grele, periculoase, nocive și vătămătoare, în cuantum de 10% calculat la salariul de bază lunar brut."

A concluzionat apelanta că din expunerea tuturor etapelor mai sus detaliate, se desprind următoarele concluzii: 1. De-a lungul anilor, în care intimatul-reclamant C R a avut calitatea de salariat al R.A.-A.P.P.S., acesta a deținut, în funcție de aptitudinile sale fizice de la momentele respective, mai multe funcții de execuție și anume: funcționar activitate comercială / piscicultor / șofer autoturisme și camioane / muncitor necalificat / șofer, angajatorul R.A.-A.P.P.S. luând în calcul de fiecare dată, atât calificarea să, conduită profesională, starea de sănătate, precum și îndeplinirea tuturor celorlalte condiții care trebuiau avute în vedere, pentru a deține un anumit post, la un anumit moment dat.

Prin urmare, pentru a putea exercita funcția de șofer pentru Casa de Oaspeți, numitul C R, pe lângă permisul de conducere categoria B, pe care trebuia să îl dețină, ar fi trebuit să obțină și avizul de acces în imobilele care au funcțiuni ce impun măsuri speciale de securitate, aviz care însă nu a mai fost deținut de intimatul-reclamant din prezența cauză, la un anumit moment dat; acesta fiind și motivul pentru care a fost emisă Decizia nr. 213/07.12.2020, decizie necontestată de către acesta.

În perioada 22.05.2020 - 20.07.2020 contractul individual de muncă nr. _/05.12.2013 încheiat cu intimatul-reclamant C R a fost suspendat de drept având în vedere concediile medicale depuse de acesta.

A solicitat apelanta să se constate faptul că prin Sentința Civilă nr. _/11.11.2021, a fost obligată la plata diferenței drepturilor salariale către numitul C R, pentru perioada 16.07.2020-01.07.2021, însă în perioada 16.07.2020-20.07.2020 (perioadă inclusă în cea indicată mai sus 22.05.2020-20.07.2020) CIM nr. _/05.12.2013 a fost suspendat de drept, suspendare care, potrivit dispozițiilor art. 49 alin. (2), din Codul Muncii, are ca efect, atât suspendarea prestării muncii de către salariat, cât și suspendarea plății drepturilor de natură salarială, de către angajator. Prin Decizia nr. _/07.12.2020, începând cu data de 09.12.2020, CIM nr. _/05.12.2013 a fost suspendat, până la data la care intimatul-reclamant C R, va obține avizul de acces în imobilele care au funcțiuni ce impun măsuri speciale de securitate.

A mai arătat apelanta că, în al treilea rând, se poate concluziona că a emis Decizia nr. _/15.07.2020 cu respectarea dispozițiilor legale în materie, inclusiv cele art. 41-48 din Codul Muncii.

A precizat că este adevărat că în conformitate cu prevederile instituite de art. 41, alin. (1) din Codul Muncii, un contract individual de muncă poate fi modificat numai cu acordul părților, însă, alineatul (2) al aceluiași articol, stabilește excepțiile de la această regulă, numai în cazuri limitativ reglementate de legiuitor, respectiv: în ceea ce privește locul muncii, atunci când este vorba de delegare sau detașare, precum și în ceea ce privește felul muncii, atunci când este vorba de o situație de forță majoră, de o sancțiune disciplinară sau de o măsură luată pentru protecția salariatului, potrivit dispozițiilor art. 48 din Codul Muncii.

A opinat apelanta că, în contextul în care, intimatul-reclamant nu a mai întrunit condiția unui aviz favorabil de acces în imobilele care au funcțiuni ce impun măsuri speciale de securitate, pentru care acesta presta munca de șofer, a aplicat în mod corespunzător dispozițiile art. 41-48 din Codul Muncii, dând aplicabilitate totodată și prevederilor art. 17 din Codul Muncii.

A mai solicitat ca, în măsura în care se vor aprecia neîntemeiate susținerile apelantei, la pronunțarea hotărârii, să se aibă în vedere faptul că este greșită perioada pentru care a fost obligată la plata diferențelor drepturilor salariale, către numitul C R, respectiv "16.07.2020-01.07.2021". Chiar dacă angajatorul R.A.-A.P.P.S. a emis Decizia nr. /15.07.2020, astfel după cum a menționat și în rândurile de mai sus, având în vedere refuzul intimatului-reclamant C R de a semna Actul Adițional de modificare a CIM nr. /05.12.2013, în evidența economico-financiară a instituției angajatoare, nu a fost operată această modificare, drept pentru care acesta a beneficiat de drepturile salariale avute anterior și după această dată, de 16.07.2020.

A precizat că în Actul Adițional pe care îl va depune la dosarul cauzei, act adițional nesemnat de intimatul-reclamant C R, se menționează "(...) se încheie prezentul act adițional la CIM prin care începând cu data de 22.07.2020, a convenit modificarea următoarelor elemente: 1. Felul muncii: - Funcția - muncitor necalificat (în agricultură și horticultură) cod 921302." Prin urmare, schimbarea funcției pentru numitul în cauză, urma să fie operată începând cu data de 22.07.2020 și nu cu data emiterii deciziei nr. __, respectiv din 16.07.2020.

În ceea ce privește data de la care intimatul-reclamant din prezenta cauză a fost reîncadrat pe funcția de șofer, a menționat apelantul că instanța de fond nu a ținut cont de înscrisul intitulat "Act Adițional la Contractul Individual de Muncă nr. /05.12.2013, act adițional nr. /17.12.2020."

A solicitat a se observa faptul că în data de 17.12.2020. între R.A.-A.P.P.S. - S.A.A., în calitate de angajator și C R, în calitate de angajat, a fost încheiat Actul Adițional nr. __, act adițional semnat de către intimatul-reclamant, deci acceptat, însușit de acesta și din care reiese, fără putință de tăgadă faptul că, începând cu data de 17.12.2020, C R a fost reangajat în funcția de șofer, cod COR 832201, fără a avea însă acces în imobilele care au funcțiuni ce impun măsuri speciale de securitate. Și de asemenea, ca și o consecință firească a acestui fapt, a lipsei de acces în imobilele care au funcțiuni ce impun măsuri speciale de securitate, în Actul Adițional nr. /17.12.2020, a fost prevăzut la punctul 2 și faptul că a fost sistat sporul de lucru în condiții grele, periculoase, nocive și vătămătoare, în cuantum de 10%, calculat la salariul de bază lunar brut, tocmai datorită faptului că acest spor era acordat pentru accesul în imobilele care au funcțiuni ce impun măsuri speciale de securitate.

A reiterat apelanta și faptul că, intimatul-reclamant C R a solicitat pe calea ordonanței președințiale, în cauza ce formează obiectul dosarului nr. /93/2020, suspendarea efectelor Deciziei nr. /15.07.2020, până la soluționarea definitivă a prezentului dosar; Tribunalul Ilfov - Secția Civilă dispunând în acest sens, prin sentința civilă nr. /30.10.2020.

A susținut de asemenea apelanta că, raportat la întregul context, pe larg detaliat în rândurile de mai sus, consideră că nu datorează intimatului-reclamant din prezența cauză, nici cheltuielile de judecată.

Potrivit art. 5 alin. (3) Cod procedură civilă - judecătorul poate soluționa o cauză în baza legii, a uzanțelor, a dispozițiilor legale privitoare la situații asemănătoare și în situația în care o cauză nu poate fi soluționată astfel, ea va trebui soluționată în baza principiilor generale ale dreptului, în raport de circumstanțele acesteia și de cerințele echității.

Conchizând, în virtutea celor mai sus expuse, a solicită să se admită apelul, așa cum a fost formulat și motivat, iar pe cale de consecință, să se dispună, în principal, schimbarea în totalitate a sentinței civile nr. /11.11.2021 pronunțate de către Tribunalul Ilfov — Secția Civilă, cu consecința respingerii ca neîntemeiate, a cererii de chemare în judecată, formulate de către C R, iar, în subsidiar, în măsura în care se vor considera neîntemeiate susținerile apelantei, să se constate că este greșită perioada reținută de către instanța de fond, respectiv "16.07.2020-01.07.2021" pentru care a fost obligată la plata diferențelor drepturilor salariale, către numitul C R, perioada corectă în opinia apelantei, fiind 22.07.2020-17.12.2020.

În drept au fost invocate dispozițiile art. 466 și următoarele, Cod procedură civilă.

Deși legal citată, intimata nu a formulat întâmpinare.

Analizând actele și lucrările dosarului, prin raportare la criticile efectuate în apel, în conformitate cu dispozițiile art. 477 alin.(1) din Codul de procedură civilă, Curtea reține următoarele:

Între părțile din litigiu au loc raporturi de muncă, în baza contractului individual de muncă nr. _ din 05.12.2015 și a actelor adiționale încheiate la acesta.

Prin Decizia nr. _ din data de 15.07.2020 emisă de RA – Administrația Patrimoniului și Protocolului de Stat, angajatorul a dispus fără acordul salariatului modificarea, începând cu data de 16.07.2020 a contractului individual de muncă în ceea ce privește felul, locul muncii și drepturile salariale ale acestuia, respectiv din funcția de șofer de autoturisme și camioane – cod COR 832201 la CCOS în funcția de muncitor necalificat (în agricultură și horticultură) cod COR 921302 la CPHS, salariul fiind redus la 2.230 lei iar sporul de 10% din salariul de bază pentru lucru în condiții grele, vătămătoare, periculoase, nocive fiind sistat. (f 8 – 9 dosarul primei instanțe).

Prin demersul procesual în cauză, reclamantul CR a contestat Decizia nr. _/15.07.2020, emisă de R.A.-A.P.P.S. , prin care a fost modificat unilateral contractul său individual de muncă, solicitând anularea acesteia și obligarea R.A.-A.P.P.S. la plata tuturor drepturilor salariale de care a fost lipsit pe perioada aplicării acestei decizii.

Prima instanță a admis acțiunea, a anulat decizia și a obligat pârâta la plata către reclamant a sumelor reprezentând diferența dintre drepturile salariale convenite pentru funcția de șofer și cele achitate pentru funcția de muncitor necalificat, pentru perioada 16.07.2020 - 01.07.2021.

Apelanta RAAPPS critică hotărârea primei instanțe, susținând mai întâi că în mod greșit s-a dispus anularea deciziei nr. _/15.07.2020, aceasta fiind emisă cu respectarea prevederilor legale în materie, inclusiv cele ale art. 41 – 48 din Codul Muncii, întrucât modificarea unilaterală a contractului individual de muncă a fost cauzată de faptul că salariatul nu a mai întrunit condiția unui aviz favorabil de acces în imobilele care au funcțiuni ce impun măsuri speciale de securitate pentru care acesta presta munca de șofer.

Critica nu este întemeiată. Modificarea contractului individual de muncă prin decizia contestată s-a făcut în mod unilateral de către apelanta - pârâtă, fără încheierea vreunui act adițional la contractul individual de muncă, cu încălcarea dispozițiilor art.17 și 41 din Codul muncii, fără să existe temei legal în acest sens.

În acest sens, se observă că actul adițional la contractul individual de muncă, care urma să producă efecte începând cu data de 22.07.2020, având aceleași clauze cu cele dispuse de angajator prin Decizia nr. _ din data de 15.07.2020, nu a fost însoțit prin semnătură de salariatul reclamant C R.

Într-adevăr, dispozițiile art. 48 Codul Muncii reglementează posibilitatea angajatorului de a modifica locul și felul muncii fără consimțământul salariatului, însă numai temporar și numai pentru situații de forță majoră, cu titlu de sancțiune disciplinară sau ca măsură de protecție (pe baza unei recomandări medicale), situații în care nu se încadrează intimatul reclamant

Faptul că salariatul nu a mai întrunit condiția unui aviz favorabil de acces în imobilele care au funcțiuni ce impun măsuri speciale de securitate pentru care presta munca de șofer nu se înscrie între cazurile expres și limitativ prevăzute de lege care permit angajatorului să modifice unilateral locul și felul muncii salariatului fără consimțământul salariatului, putându-se verifica față de situația de fapt descrisă, eventuala incidență a dispozițiilor care reglementează instituția suspendării sau încetarea contractului individual de muncă.

Așa fiind, în mod just, reținând nelegalitatea deciziei contestate, prima instanță a admis contestația formulată și a anulat Decizia nr. _ din 15.07.2020.

Referitor la modul în care prima instanță a dezlegat capătul de cerere accesoriu având ca obiect plata diferențelor salariale, Curtea observă că apelanta a formulat în esență următoarele critici: este greșită perioada pentru care a fost obligată la plata diferențelor de drepturi salariale către reclamantul C R, respectiv 16.07.2020 – 01.07.2021, perioada corectă fiind 22 iulie 2020 – 17.12.2020, întrucât în perioada 16.07.2020 – 20.07.2020 contractul individual de muncă a fost suspendat de drept, iar începând cu data de 17.12.2020 între părți s-a încheiat actul adițional prin care s-a convenit reangajarea salariatului pe funcția de șofer; față de refuzul de modificare a contractului individual de muncă, în evidențele regiei nu au fost operate modificările dispuse prin decizia nr. _/15.07.2020, drept

pentru care salariatul a beneficiat de drepturile salariale avute anterior și după această dată, de 16.07.2020.

Cu privire la aceste susțineri, Curtea, verificând înscrisurile de la dosar, le constată parțial întemeiate.

Sub un prim aspect, se are în vedere că prin decizia nr. _ din 15.07.2020 prin care au fost modificate unilateral inclusiv drepturile salariale ale intimatului reclamant s-a dispus ca aceasta să producă efecte începând cu data de 16.07.2020.

În ceea ce privește afirmația apelantei în sensul că s-ar fi menținut aceleași drepturi salariale și după emiterea deciziei de modificare unilaterală a contractului individual de muncă al reclamantului, aceasta nu este dovedită, înscrisurile de la dosar neînsoțite de un mod de calcul clar și lămuritor neputând proba fără echivoc această susținere.

În continuare, se observă că, într-adevăr, prima instanță nu a avut în vedere la judecata pricinii, actul adițional înregistrat sub nr. _ din 17.12.2020 prin care părțile au convenit modificarea contractului individual de muncă în sensul că, începând cu aceeași dată, salariatul C R urma să reocupe postul de șofer, în cadrul S.A.A., fără a avea acces în imobilele care au funcțiuni ce impun măsuri speciale de securitate iar în ceea ce privește salarizarea, s-a agreat sistarea sporului de lucru în condiții grele, periculoase, nocive și vătămătoare, în cuantum de 10% din salariul de bază lunar brut. (f 64 dosarul primei instanțe).

Așa fiind, și ca urmare a anulării deciziei nr. _ din 15.07.2020, în lipsa unui temei legal sau convențional de modificare a drepturilor salariale convenite intimatului începând cu data 16.07.2020 și până la data de 17.12.2020, când a început să producă efecte noul act adițional încheiat de părți, menționat anterior, apelanta pârâtă datorează intimatului reclamant diferențele salariale neachitate dintre drepturile salariale convenite funcției de șofer și cele achitate pentru funcția de muncitor necalificat, pentru perioada efectiv lucrată din intervalul 16.07.2020-17.12.2020.

La stabilirea perioadei efectiv lucrate se va avea în vedere, astfel cum corect a susținut apelanta, că în acest interval de timp, contractul individual de muncă a fost suspendat de mai multe ori iar potrivit art. 49 alin 2 C M, suspendarea contractului individual de muncă are ca efect suspendarea prestării muncii de către salariat și a plății drepturilor salariale de către angajator.

Astfel, în perioada 22.05.2020 – 20.07.2020, contractul individual de muncă al reclamantului a fost suspendat de drept pentru incapacitate temporară de muncă, aspect dovedit de certificatele de concediu medical aflate la filele 23 - 30 în dosarul instanței de apel.

De asemenea, prin Decizia nr. _/07.12.2020, s-a dispus suspendarea contractului individual de muncă al salariatului în temeiul art. 52, alin. (1), lit. e) din Codul Muncii, începând cu data de 09.12.2020, până la data la care se va obține avizul de acces în imobilele care au funcțiuni ce impun măsuri speciale de securitate pentru angajat.

Prin urmare, pentru toate considerentele expuse, Curtea va admite apelul și va schimba în parte hotărârea apelată în sensul că va obliga pârâta să plătească reclamantului diferențele salariale neachitate dintre drepturile salariale convenite funcției de șofer și cele achitate pentru funcția de muncitor necalificat, pentru perioada efectiv lucrată din intervalul 16.07.2020-17.12.2020, menținând în rest hotărârea apelată.

Decizie concediere. Analiza mijloacelor probatorii. Dispoziții interne ce prevăd concedierea pentru respectiva faptă– art. 247 și urm. din Codul muncii

„Cu toate că a arătat că nu a încuviințat tacit măsurile propuse de cele două salariate și nu a supervizat acțiunea de înlocuire a borderourilor, această afirmație se bazează exclusiv pe declarația apelantului-reclamant în cadrul notei de constatare, însă este contrazisă prin declarațiile celor 4 martori audiați așa cum rezultă din cele ce preced.

Faptul că apelantul nu ar fi avut atribuțiile, competențele și responsabilitățile de a sancționa angajații ori de a soluționa astfel de probleme complexe reprezintă de asemenea o susținere neîntemeiată în condițiile în care ceea ce i s-a reproșat reclamantului nu este aceea că nu a gestionat situația într-un anumit fel, ci faptul că neanunțarea unității centrale, înlocuirea lozurilor false și modificarea borderourilor a constituit o încălcare a dispozițiilor interne sancționată în mod corect cu concedierea.”

Curtea de Apel București – Secția a VII-a pentru cauze privind conflicte de muncă și asigurări sociale, Decizia civilă nr.6841/2022

Prin cererea înregistrată la data de 25.08.2021, sub nr. _/87/2021, reclamantul D I în contradictoriu cu pârâta CNLR SA, a formulat contestație împotriva Deciziei de sancționare disciplinară nr. _ din 23.07.2021 prin care pârâta a dispus încetarea contractului individual de munca, în baza art. 248 alin. 1 lit. e. coroborat cu art. 16 lit. a din Legea nr.53/2003 Codul Muncii, prin care a solicitat, pe cale de excepție, să se constate nulitatea absolută a Deciziei nr. _/23/07.2021, având în vedere nerespectarea de către intimată a dispozițiilor imperative prevăzute de art.252 alin.2 lit.c din Codul Muncii, în sensul că Decizia nu cuprinde motivele pentru care au fost înlăturate apărările formulate de salariat în timpul cercetării disciplinare prealabile.

Pe fondul cauzei, a solicitat:

- anularea deciziei de concediere nr. _/23/07.2021, ca netemeinică și nelegală;
- reintegrarea în funcția deținută anterior concedierii, conform art. 80 alin. 2 Codul Muncii;
- obligarea pârâtei la plata unei despăgubiri egală cu drepturile salariale majorate și a tuturor drepturilor salariale, indexate și actualizate, cuvenite, de la data concedierii și până la reintegrarea efectivă deținută anterior concedierii;
- obligarea pârâtei la plata daunelor morale provocate conform art. 253 și urm. Codul Muncii, apreciate la valoarea de 10.000 lei;
- obligarea pârâtei la plata cheltuielilor de judecată.

Prin sentința civilă nr. _/02.03.2022, pronunțată de Tribunalul Teleorman - Secția Conflicte de muncă, asigurări sociale și contencios administrativ și fiscal, în dosarul nr. _/87/2021, a fost respinsă acțiunea formulată de reclamantul D I în contradictoriu cu pârâta CNLR, ca nefondată.

Pentru a pronunța această sentință, instanța de fond a reținut următoarea situație de fapt și de drept:

Acțiunea a fost neîntemeiată și a fost respinsă, pentru următoarele considerente:

Prin cerere, reclamantul D I în contradictoriu cu pârâta CNLR SA, a formulat contestație împotriva Deciziei de sancționare disciplinară nr. _ din 23.07.2021 prin care pârâta a dispus încetarea contractului individual de munca, în baza art. 248 al in. 1 lit. e) coroborat cu art. 16 lit. a din Legea nr.53/2003 Codul Muncii, prin care solicită, pe cale de excepție, să se constate nulitatea absolută a Deciziei nr. _/23/07.2021, având în vedere nerespectarea de către intimată a dispozițiilor imperative prevăzute de art.252 alin.2 lit. c) din Codul Muncii, în sensul că Decizia nu cuprinde motivele pentru care au fost înlăturate apărările formulate de salariat în timpul cercetării disciplinare prealabile.

Pe fondul cauzei, a solicitat: anularea deciziei de concediere nr. _/23/07.2021, ca netemeinică și nelegală; reintegrarea în funcția deținută anterior concedierii, conform art. 80 alin. 2 Codul Muncii; obligarea pârâtei la plata unei despăgubiri egală cu drepturile salariale majorate și a tuturor

drepturilor salariale, indexate și actualizate, convenite, de la data concedierii și până la reintegrarea efectivă deținută anterior concedierii; obligarea pârâtei la plata daunelor morale provocate conform art. 253 și urm. Codul Muncii, apreciate la valoarea de 10.000 lei; obligarea pârâtei la plata cheltuielilor de judecată.

Reclamantul a ocupat funcția de manager de zonă la Punctul de Lucru Județean T din cadrul CNLR, până la data de 23.07.2021, fiind concediat prin Decizia nr. /23/07.2021, emisă de pârâtă, în temeiul art. 248 alin.(1) lit. e), coroborat cu art. 61 lit. a) din Codul muncii, pentru abateri disciplinare grave.

Reclamantul a contestat decizia de concediere, apreciind că este nulă, întrucât „în decizie există o secțiune intitulată „motive care înlătură apărarea formulată de salariat” unde sunt prezentate discuțiile purtate în cadrul controlului efectuat de Biroul Control Financiar de Gestiune (BCFG) la Punctul de Lucru Județean T (PLJ) și consemnate într-o „notă de prezentare”, nu se distinge nici un motiv pentru care au fost înlăturate apărările formulate de salariat în timpul cercetării disciplinare prealabile. Decizia nu cuprinde raționamentul pentru care a condus comisia de disciplină la înlăturarea apărărilor reclamantului. Omisiunea întinatei nu poate fi înlocuită întrucât, fiind vorba de o nulitate absolută, pentru nerespectarea cerințelor de formă, nu poate fi acoperită prin confirmare, motiv pentru care sancțiunea nu poate fi decât constatarea nulității absolute a Deciziei atacate.”

Instanța a apreciat susținerile reclamantului ca o apărare de fond, reținând că acestea sunt neîntemeiate, neexistând motive de nulitate ale deciziei de sancționare.

În decizia contestată, Decizia nr. /23/07.2021, reclamantul nu a formulat apărări în adevăratul sens, în fața Comisiei de disciplină, ci a înșiruit cronologic faptele așa cum s-au derulat, în legătură cu lozurile neconforme și, deși avea obligația de a lua măsuri cu buna desfășurare a activității – fiind managerul PLJ T, conform atribuțiilor sale, nu se poate reține lipsa de vinovăție, practic prin expunerea situației de fapt, a recunoscut faptele și încălcarea disciplinei muncii.

Instanța a reținut că, la fila 4 a deciziei contestate, pârâta a indicat distinct „Motive care înlătură apărarea formulată de salariat”, detaliind modalitatea în care s-a desfășurat cercetarea disciplinară a reclamantului, întrebările adresate de comisia de disciplină și răspunsurile acestuia, concluzia fiind aceea că „Susținerile salariatului nu pot fi reținute, față de faptele săvârșite și materialul probator administrat, care dovedește săvârșirea faptelor ce constituie abatere disciplinară.”

S-a apreciat că decizia a fost emisă cu respectarea condițiilor de fond și de formă, astfel că nu există motive de nulitate a deciziei nr. /23/07.2021.

Potrivit alin. 4 al art. 251 din CM „în cursul cercetării disciplinare prealabile salariatul are dreptul să formuleze și să susțină toate apărările în favoarea sa și să ofere persoanei împuternicite să realizeze cercetarea toate probele și motivațiile pe care le consideră necesare, precum și dreptul să fie asistat, la cererea sa, de către un avocat sau de către un reprezentant al sindicatului al cărui membru este”.

Or, Tribunalul a constatat că în cauză, angajatorul a respectat prevederile legale referitoare la convocarea salariatului și efectuarea cercetării disciplinare prealabile.

Prin a doua critică, reclamantul a susținut că decizia de concediere este netemeinică, deoarece nu a săvârșit abaterea disciplinară reținută în sarcina sa.

Critica a fost nefondată. Susținerile reclamantului nu au putut fi primite de către Tribunal, fiind contrare situației de fapt rezultată atât din probele aflate la dosarul Comisiei de disciplină cât și de cele administrate în fața instanței.

Fiind administrată și proba testimonială, au fost audiați martorii ... (martori propuși de pârâtă) și .... (martorii propuși de reclamant).

Din depozițiile acestora, a rezultat că față de situația de fapt, reclamantul a fost de acord să se refacă borderourile, neputând sta în gestiune cu lozuri neconforme, martorul T declarând că „reclamantul i-a spus să facă modificări în borderouri pentru a rezolva situația, fără a fi anunțate alte persoane”, iar față de faptul că reclamantul a amânat să anunțe „Centrala” cu 2 săptămâni, toți martorii au declarat în același sens, depoziții total contrare interesului reclamantului.

Situația de fapt, reținută de instanță și recunoscută și de reclamant, în esență, a fost următoarea:

În luna martie 2021, reclamantul a fost anunțat de casierul gestionar din cadrul PLJ T, că sunt mai multe câștiguri de 50 de lei achitate de operatorul T, reclamantul considerând că trebuie să verifice respectivele lozuri, recunoscând că nu avea atribuții în acest sens, și nici măcar vreun alt angajat al unității, verificarea urmând să se facă cu ajutorul unei lămpi UV aflată la acest punct de lucru, precizând că atribuții de control de legalitate acestor lozuri o are comisia specializată din Centrala București, unde lozurile se predau o dată pe lună – pe data de 25, fiind verificate elemente de siguranță ale acestora.

A acceptat ca cele două salariate din punctul de lucru să-l contacteze pe salariatul T, care a depus lozurile în discuție, și i-au sugerat să înlocuiască cele 29 de lozuri neconforme, precum și faptul de a reface borderourile de lozuri, cu care au fost decontate câștigurile înscrise (pentru a nu se crea prejudiciu companiei).

Reclamantul a amânat 2 săptămâni să anunțe „Centrala” despre situația creată, deși avea atribuții în acest sens.

Reclamantul a precizat cu ocazia cercetării disciplinare - aspect menționat și în decizia de concediere că „Deplasarea la București a avut ca obiectiv principal „predarea unor echipamente” și numai în subsidiar „verificarea lozurilor”, ceea ce demonstrează că reclamantul

A discutat cu șeful Biroului Depozit Materiale și nu cu superiorul ierarhic – Directorul general al CNLR SA.

Cunoscând procedurile, reclamantul nu a inițiat niciun demers pentru atragerea răspunderii disciplinare a persoanelor implicate în falsificarea și valorificarea, prin decontarea la Depozitul Valori și Casierie a lozurilor false, dimpotrivă, încercând să mușamalizeze situația creată, fiind evident acest fapt - prin răspunsurile la nota de relații dată de către reclamant în timpul audierii la Comisia de disciplina acesta a precizat, printre altele, că știa că la nivelul agenției _ A existau anumite probleme în legătura cu folosirea mărcii de către doi dintre operatorii gestionari loto, dar ca „a discutat cu ei si le-am spus sa nu mai facă aceste greșeli.” Menționând totodată că a aflat de lozurile neconforme (false) în data de 18 martie 2021.

Prin încuviințarea tacită a măsurilor propuse și luate de cele doua salariate aflate în subordinea reclamantului D I - manager de zona la P.L.J. T, acesta a acceptat de fapt comportamentul neconform cu dispozițiile legale privind disciplina muncii al celor două salariate

Astfel, reclamantul a încălcat prevederile cuprinse atât în legislația muncii, cât și in reglementările interne ale companiei, încercând împreună cu cele doua salariate, să „acopere” situația, să o „rezolve” pe plan local, fiind conștient ca în momentul în care se va afla despre existența lozurilor respective, consecințele fiind grave.

La emiterea Deciziei nr. 582/23.07.2021, s-au avut în vedere dispozițiile art. 252 alin. 2 din Legea nr.53/2003 Codul Muncii, înscrisurile enumerate și dispozițiile art. 39 alin. (2) din Codul muncii, art. 84 din Regulamentul de Organizare și Funcționare, art. 51 alin. (2) din Contractul Colectiv de Munca al CNLR-S.A., prevederile Procedurii Operaționale cod PO-01/FN, Cap. VII din fisa postului - manager de zona (Pct. 5 și Pct. 8).

Analizând toate responsabilitățile reclamantului, raportat la normele incidente, sus expuse, și situația de fapt prezentată și dovedită prin probatoriul administrat în cauză, a rezultat că reclamantul prin acțiunile și inacțiunile sale, a încălcat prevederile legale mai sus menționate, faptele de acceptare , acoperire și rezolvare a situației în litigiu , săvârșite cu bună știință, faptele sunt de o gravitate deosebită, reclamantul încălcând atribuțiile de gestionare a situației create, încurajând totodată săvârșirea unor fapte ce constituie abateri disciplinare.

Astfel, se justifică măsura concedierii disciplinare a reclamantului prin Decizia nr. _/23.07.2021.

Potrivit prevederilor art. 72 din Regulamentul Intern al CNLR-S.A. (Ediția V- Revizia 2, aplicabil la data săvârșirii faptei):

„Răspunderea disciplinară este acea forma a răspunderii juridice, specifică dreptului muncii, care intervine în cazurile în care o persoană încadrată în munca săvârșește cu vinovăție o abatere de la obligațiile de serviciu stabilite prin Contractul Individual de Munca, fisa postului, Regulamentul Intern, normele de conduită, de disciplină, de protecția muncii, de protecția mediului, PSI, norme de

igiena, Contractul Colectiv de Munca aplicabil, ordinele si dispozițiile conducătorilor ierarhici sau orice alte norme legale sau reglementari specifice."

Dispozițiile art. 247 alin. 2 din Legea nr. 53/2003, republicata - Codul Muncii, ale art. 73 din Regulamentul Intern al CNLR-S.A. si ale art. 5 din Regulamentul privind cercetarea disciplinara (R-01/RU) prevăd:

„Abaterea disciplinara este fapta în legătură cu munca, constând într-o acțiune sau inacțiune săvârșită cu vinovăție de către salariat, prin care acesta a încălcat normele legale, Regulamentul Intern, normele de conduita, de disciplina, de protecția muncii, de protecția mediului, PSI, norme de igiena, Contractul Individual de Munca, fisa postului, Contractul Colectiv de Munca aplicabil, aldienele si dispozițiile conducătorilor ierarhici sau orice alte reglementari specifice."

În conformitate cu dispozițiile art. 74 din Regulamentul Intern al CNLR-SA (Ediția V-Revizia 2) „Condiția necesară și suficientă a declanșării răspunderii disciplinare este abaterea disciplinara săvârșită de către orice salariat, indiferent de funcția sau postul pe care îl ocupa."

Din verificarea si analiza probelor, în temeiul prevederilor art. 80 din Regulamentului Intern al CNLR-SA (Ediția V-Revizia 2) „constituie abateri disciplinare următoarele fapte:

a) încălcarea dispozițiilor Regulamentului Intern, a prevederilor Contractului Colectiv de Munca si a clauzelor Contractului Individual de Munca;

b) neîndeplinirea sarcinilor de serviciu precizate în fisa postului, din vina salariatului".

Prin faptul ca a agreeat, încurajat și nu a sancționat modificarea cu buna știință a documentelor financiar-contabile de evidență a vânzărilor si a plăților câștigurilor de către salariații din subordine, în scopul de a mușamaliza existenta celor 29 lozuri false, încercând, de fapt, sa „rezolve" situația pe plan local, și ascunzând cu intenție existența fraudei si a faptelor de natură penala, reclamantul D I a săvârșit o abatere disciplinara gravă, încălcând dispozițiile art. 39 alin. (2) lit. a, b si c din Legea nr. 53/2003, republicata - Codul Muncii art. 45 lit. a, b, e, g, h si ee din Regulamentul Intern, art.84 alin. (1), lit. a, b, si f din Contractul Individual de Munca (pct. M2), Regulamentul de Organizare si Funcționare al CNLR-S.A., art. 51 alin. 2, lit. a, b si c din Contractul Colectiv de Munca al CNLR-S.A. dar și obligațiile si responsabilitățile stabilite în sarcina sa prin fișa postului (Cap. VII-Responsabilități: Responsabilități generale , pct.5 si Cap. VII - Responsabilități specifice-punctul 8, procedurile operaționale (PO cod PO-01/ FN cap. 8 pct. 8.4).

Prin conduita sa, cunoscând consecințele faptelor expuse, reclamantul nu a efectuat demersurile necesare si urgente de a informa în mod direct și nemijlocit conducerea CNLR-SA.

Prin fapta sa, reclamantul a încălcat dispozițiile art. 39 alin. 2 lit .b din Codul muncii , conform cărora salariatului îi revine, în principal, obligația de a respecta disciplina muncii";,

Din punctul de vedere al angajatului, disciplina muncii reprezintă o obligație juridică cu caracter de sinteză care însumează și rezumă în esență totalitatea îndatoririlor de serviciu asumate de persoana care încheie contractul individual de muncă.

Sub aspectul finalității ei, disciplina muncii reprezintă o stare de ordine existentă în desfășurarea procesului de muncă, rezultând din respectarea întocmai a normelor ce reglementează acest proces și din îndeplinirea obligațiilor asumate prin încheierea contractului.

Încălcarea dispozițiilor din Codul muncii atrage răspunderea, fapta reclamantului constituind o abatere disciplinara gravă și se sancționează disciplinar de către angajator, acesta având prerogativă disciplinara conferită prin dispozițiile alin. (1) art. 247 din Codul muncii.

Potrivit art. 247 alin. (2) C. Muncii, abaterea disciplinara este o faptă în legătură cu munca și care constă într-o acțiune sau inacțiune săvârșită cu vinovăție de salariat, prin care acesta a încălcat normele legale, regulamentul intern, contractul individual de muncă sau contractul colectiv de muncă aplicabil, ordinele st dispozițiile legale ale conducătorilor ierarhici.

În conformitate cu prevederile art.61 lit. a din Codul muncii, "Angajatorul poate dispune concedierea pentru motive care țin de persoana salariatului în următoarele situații: a) În cazul în care salariatul a săvârșit o abatere gravă sau abateri repetate de la regulile de disciplină a muncii ori de la cele stabilite prin contractul individual de muncă, contractul colectiv de muncă aplicabil sau regulamentul intern, ca sancțiune disciplinara".

În cauză nu s-a demonstrat existența unor abateri repetate, ci este vorba despre comiterea unei singure fapte în privința căreia trebuie stabilit caracterul grav sau mai puțin grav, pentru a se aprecia dacă este de natură sau nu să atragă sancțiunea cea mai aspră a desfacerii disciplinare a contractului de muncă.

Codul muncii nu definește și nu enumeră abaterile grave, dar ele pot fi stabilite prin contractele colective de muncă sau prin regulamentele interne, prerogativa stabilirii abaterilor grave aparținând angajatorului.

Instanța a reținut că, pârâta a aplicat corect și legal art. 250 din Codul muncii care prevede că: "Angajatorul stabilește sancțiunea disciplinară aplicabilă în raport cu gravitatea abaterii disciplinare săvârșite de salariat, avându-se în vedere următoarele: a) împrejurările în care fapta a fost săvârșită; b) gradul de vinovăție a salariatului; c) consecințele abaterii disciplinare; d) comportarea generală în serviciu a salariatului; e) eventualele sancțiuni disciplinare suferite anterior de către acesta. "

S-a apreciat de instanță că sancțiunea aplicată a fost proporțională cu faptele reținute care încalcă o serie de dispoziții legale precum și interne la care se adaugă atitudinea salariatului, de a mușamaliza fapte de natură penală.

Față de cele expuse, Tribunalul a considerat că fapta săvârșită de reclamantul D I reprezintă o abatere disciplinară, gravitatea faptei fiind deosebită, iar sancțiunea disciplinară aplicată, respectiv desfacerea disciplinară a contractului individual de muncă, este pe deplin justificată.

În concluzie, decizia de concediere contestată, este emisă cu considerarea întocmai a prevederilor legale, prevăzute de codul muncii, norme, instrucțiuni, regulamente, decizia a fost motivată în fapt și drept, stabilită temeinicia sancțiunii.

Pentru aceste considerente, Tribunalul a respins contestația formulată de reclamantul D I împotriva deciziei nr. /23/07.2021 emisă de către CNLR SA, ca nefondată.

Fiind respinsă contestația, celelalte capete de cerere nu au mai fost analizate de instanță, fiind pretenții subsidiare.

Împotriva acestei sentințe a declarat apel reclamantul D I, criticând sentința pentru nelegalitate și netemeinicie, solicitând admiterea apelului și pe fond admiterea contestației formulate.

Apelantul a arătat că, într-adevăr, fiind managerul P.L.J. T conform atribuțiilor avea obligația de a lua măsuri pentru buna desfășurare a activității.

Consideră că greșit a reținut instanța de fond că prin expunerea situației de fapt în fața Comisiei de Disciplină prin cronologia faptelor așa cum s-au derulat, a recunoscut faptele și încălcarea disciplinei muncii.

Nu s-a reținut că încă din luna martie 2021, când a fost anunțat de casierul gestionar din cadrul P.L.J. T că sunt mai multe câștiguri de 50 de lei achitate de operatorul T apelantul s-a implicat personal în calitatea ce o avea și a dat o atenție importantă situației create încă din momentul când a fost anunțat de casierul gestionar că sunt mai multe câștiguri de 50 de lei achitate de respectivul operator pentru care există suspiciunea că nu prezintă elementele de siguranță.

Mai mult în perioada 20.04.2021 - 11.05.2021 în urma controlului tematic la P.L.J. T al CNLR pentru verificarea respectării dispozițiilor normelor interne cu privire la „achitarea câștigurilor la jocurile de noroc”, a fost ocazia cu care s-a pus la dispoziție un număr de 29 bucăți lozuri câștigătoare „norocel” existând suspiciunea că nu există elemente de siguranță.

În urma controlului s-a stabilit că s-au încălcat prevederile legale în legătură cu activitatea apelantului în calitate de manager de zonă, situație reținută greșit din punctul său de vedere și de instanța de fond, în condițiile în care: primordial a făcut tot posibilul de a nu se crea un prejudiciu companiei, depozițiile apelantului în fața organelor de control ale companiei (proces verbal de control) au fost în sensul „că banii trebuie recuperați”, a informat conducerea C.N.L.R. S.A. în legătură cu situația creată la nivelul unității teritoriale și chiar a luat primele măsuri, respectiv păstrarea în măsuri de siguranță a lozurilor neconforme, a ridicat lozurile neconforme în vederea verificărilor suplimentare, la București, păstrate în casa de bani de la D.V.C. împreună cu borderourile de loz aferente, a luat măsura urgentă de a înștiința toate agențiile din județ că orice loz câștigător mai mare de 50 de lei se va plăti la D.V.C. Alexandria unde se face o verificare sumară cu lampa U.V., nu a agreat modificarea documentelor financiar-contabile de evidență a vânzărilor și plăților,

câștigurilor în sensul de a crea sau a acoperi un prejudiciu așa cum din punctul său de vedere instanța de fond greșit a apreciat, apelantul nu poate fi învinuit de încălcarea punctului 5 din prevederile din fișa postului, deoarece așa cum a făcut dovada în față organelor de control, a informat conducerea C.N.R.L. S.A., a făcut deplasările menționate în data de 30.03.2021, atât la depozitul Obor al companiei, cât și la aparatul Central ocazie cu care s-au verificat și lozurile respective, ceea ce rezultă fără niciun dubiu că nu am mușamalizat existența cererilor 29 bucăți lozuri, mai mult, cu această ocazie au fost verificate retroactiv de comisia de control și un număr de 177 lozuri declarate câștigătoare care s-au confirmat că erau false, trecând neobservate, nu a încuviințat tacit măsurile propuse și luate de cele 2 salariate, așa cum a reținut instanța de fond, pentru că în nota de control am specificat că am avut o discuție cu respectivele salariate și indicațiile mele au fost în sensul „asemenea greșeli să nu se mai repete”, nu a supervizat acțiunea celor 2 salariate să înlocuiască borderourile de decontare roz și așa cum a menționat în nota de constatare afirmația apelantului a fost că primordial să se depună banii, să nu se creeze un prejudiciu companiei, nu a avut atribuțiunile, competențele și responsabilitățile de manager de zonă sancționarea salariaților din subordine, în cel mai bun caz propunerea de măsuri, sprijinul în soluționarea unor probleme complexe care îmi depășeau competențele și posibilitățile.

Apelantul a considerat că s-a conformat sarcinilor de serviciu, a luat cunoștință de fenomen, nu a mușamalizat cazul, l-a adus la cunoștința organelor de conducere, nu a avut intenția să rezolve situația pe plan local, așa cum a reținut instanța de fond și toate demersurile sale au fost aduse la cunoștință organelor competente.

A considerat că sancțiunea desfacerii disciplinare a contractului de muncă este cea mai dură măsură în condițiile în care nu a avut nicio abatere, în condițiile în care are o vechime în cadrul companiei de 30 de ani, fiind angajat din 01.02.1992.

În drept, apelantul a invocat dispozițiile art. 466 și urm. Cod procedură civilă.

Intimata a depus întâmpinare prin care a solicitat respingerea apelului ca neîntemeiat și păstrarea sentinței civile apelate ca fiind temeinică și legală.

În motivare a arătat că în mod legal și temeinic, instanța a respins acțiunea, neputându-se pune în discuție o așa zisă nelegalitate sau netemeinicie a soluției instanței.

Sușinerile apelantului - reclamant în sensul că Sentință civilă nr. _/02.03.2022 este netemeinică și nelegală nu au corespondent în realitate, întrucât după cum vom arăta în continuarea, decizia de concediere contestată a fost emisă cu considerarea întocmai a prevederilor legale, prevăzute de codul muncii, normele, instrucțiunile, și regulamentele incidente, decizia fiind motivată în fapt și drept.

După cum se reține în considerentele sentinței atacate în cauză, apelantul - reclamant D I avea obligația de a lua măsuri pentru buna desfășurare a activității, neputându-se reține susținerea acestuia din cererea de apel privind lipsa vinovăției, de vreme ce nu a înștiințat ierarhic conducerea CNLR S.A. și a căutat pe căi ocolite să ascundă, să mușamalizeze faptele penale săvârșite de salariații din subordine, prin recuperarea unor sume de bani însușite pe nedrept și supervizarea întocmirii în fals de către aceștia a documentelor contabile.

Invocarea de către apelantul - reclamant a unor demersuri efectuate cu mai mult de 2 săptămâni de la aflarea despre existenței lozurilor falsificate, respectiv "deplasarea la sediul CNLR S.A.", fără a lua în fapt nicio măsură pentru denunțarea faptelor penale în vederea tragerii la răspundere a persoanelor responsabile și împiedicarea unor fraude similare în viitor, nu reprezintă decât încercări de mascare a fraudei, prin ștergerea urmelor, și nicidecum motive în apărare.

Prin încuviințarea tacită a măsurilor luate de către salariații Punctului de Lucru Județean T din cadrul Depozitului de Valori Casierie, respectiv de către operatorii gestionari loto din agenția loto de unde au provenit lozurile falsificate, apelantul - reclamant, având funcția de conducere a structurii teritoriale, respectiv Manager de zona, a acceptat comportamentul salariaților din subordine, cu consecințe directe privind încălcarea prevederilor legislației muncii și ale reglementărilor interne ale CNLR S.A.

Singurele argumente prezentate de apelantul - reclamant D I în apărarea sa privesc faptul că la o distanță de 2 săptămâni față de data la care a luat cunoștință de prezentarea în Depozitul de Valori

Casierie a Punctului de Lucru Județean T a lozurilor false, acesta s-a deplasat la Depozitul Obor: "pentru predarea unor echipamente, ocazie cu care lozurile presupus neconforme au fost verificate de dl. IM " și "am explicat și justificat că prioritate pentru mine a fost să recuperam sume/e de bani care au fost decontate operatorului T și am propus gestionarilor ca acest lucru este prioritate".

Or, după cum a reținut și instanța fondului, deplasarea apelantului - reclamant a avut ca obiectiv principal "predarea unor echipamente" și doar în subsidiar "verificarea lozurilor", ceea ce demonstrează că acesta a discutat numai cu șeful Biroului Depozit Materiale din cadrul CNLR S.A., acesta nefiind șeful ierarhic al apelantului - reclamant, care avea obligația (conform procedurilor operaționale, instrucțiunilor de lucru, și a fișei de post) de a înștiința ierarhic conducerea C.N.L.R. S.A. "de îndată ce a luat cunoștință de existența unor nereguli în legătura cu activitatea_", potrivit reglementărilor interne ale CNLR S.A.

În mod fals apelantul - reclamant afirmă că a "informat conducerea CNLR S.A. în legătură cu situația creată la nivelul unității teritoriale și chiar am luat primele măsurii...", dar, după cum reiese și din înscrisurile existente la dosarul cauzei, acesta nu a procedat la informarea ierarhică a conducerii subscrisei cu privire la situația existentă.

Precizăm faptul ca apelantul - reclamant D I prin acțiunile și inacțiunile sale, în calitate de Manager de zonă, după cum rezultă și din probele administrate la instanța de fond, nu a inițiat niciun demers pentru cercetarea faptelor și atragerea răspunderii disciplinare a persoanelor implicate în falsificarea și valorificarea, prin decontarea la Depozitul Valori și Casierie al Punctului de lucru Județean T, a lozurilor falsificate.

D I, prin răspunsurile la Nota de relații dată în timpul audierii la Comisia de disciplină, a afirmat că știa că la nivelul agenției 34-003 Alexandria existau anumite probleme în legătură cu folosirea mărcii de către operatorii gestionari loto salariați ai Punctului de Lucru Județean Teleorman , dar că "a discutat cu ei și le-am spus să nu mai facă aceste greșeli."

Prin încuviințarea tacită a măsurilor luate de salariații aflați în subordinea apelantului - reclamant - manager de zona al Punctului de Lucru Județean T, reprezentant în teritoriu al companiei, acesta a acceptat de fapt comportamentul neconform cu dispozițiile legale privind disciplina muncii, încercând împreună cu personalul din subordine, să "acopere" situația, respectiv "să o rezolve" pe plan local, fiind conștient că în momentul în care se va afla la nivelul conducerii CNLR S.A. despre existența lozurilor respective, consecințele vor fi importante.

Pe cale de consecință, instanța fondului în mod temeinic a constatat că sunt întrunite condițiile răspunderii disciplinare, întrucât apelantul - reclamant, deși răspundea de activitatea de ansamblu a unității teritoriale și avea obligația de a lua măsuri organizatorice pentru buna desfășurare a activității în calitate de Manager de zonă, NU a nerespectat ierarhia din cadrul societății, care ar fi presupus înștiințarea ierarhică, "...de îndată ce a luat cunoștință de existența unor nereguli în legătură cu activitatea...", conform reglementărilor interne ale CNLR S.A. și a fișei de post anexă la contractul individual de muncă, neputându-se reține așadar susținerea apelantului-reclamant privind lipsa vinovăției.

Măsura de sancționare disciplinară, a fost luată tocmai pentru a se descuraja astfel de fapte, iar demersul contencios al apelantului - reclamant, prin care solicită anularea Deciziei de concediere nr. /23.07.2021, nu este corect față de ceilalți salariați care-și exercită atribuțiile cu bună-credință, în acest mod fiind încurajate faptele penale exercitate în detrimentul patrimoniului societății și, pe de altă parte, fiind afectată atât imaginea societății, cât și prerogativa disciplinară conferită de către legiuitor.

Faptele reținute în Decizia de sancționare disciplinară contestată în cauză nu au nicio justificare obiectivă sau subiectivă, CNLR S.A. fiind îndreptățită să adopte măsuri și politici pentru înlăturarea unor astfel de atitudini în rândul salariaților. Raporturile de muncă trebuie să aibă la bază o relație de încredere reciprocă angajat -angajator, iar abaterea disciplinară, respectiv fapta săvârșită de salariat, este una gravă, acoperirea activității penale a salariaților din subordine, respectiv comercializarea unor lozuri, false, neavând nicio justificare obiectivă sau subiectivă.

Este important de reținut gradul de vinovăție al salariatului, care a acționat cu intenție, acestuia fiindu-i cunoscută politica de toleranță zero față de faptele de natură penală ale salariaților CNLR

S.A. și implicațiile acestora în activității desfășurate preponderent cu publicul, subscrisa având forma juridică de societate comercială pe acțiuni cu capital integral de stat, cu unic acționar Statul Român.

Prin faptul că a agreat, încurajat și nu a sancționat modificarea cu bună știință a documentelor financiar-contabile de evidența a vânzărilor și a plăților câștigurilor de către salariații din subordine, în scopul de a mușamaliza existența lozuri falsificate, încercând, de fapt, să „rezolve” situația pe plan local, și ascunzând cu bună știință existența fraudei și a faptelor de natură penală, apelantul - reclamant D I a săvârșit o abatere disciplinară gravă, încă din data de 18 martie 2021 apelantul - reclamant a luat la cunoștință despre existența lozurilor câștigătoare falsificate, dar și despre modificarea înregistrărilor în registrele de casă ale operatorilor gestionari loto, însă acesta nu a efectuat demersurile necesare și urgente de a informa în mod direct și nemijlocit conducerea CNLR S.A.

Deși apelantul-reclamant arată că ar fi anunțat conducerea CNLR S.A. despre incidentul ivit, aceasta este o simplă aserțiune, fără corespondent în realitate și nesuținută probatoriu.

Apelantul-reclamant a recunoscut săvârșirea faptelor care au constituit abateri disciplinare și pentru care a fost sancționat, probele administrate în cursul cercetării disciplinare demonstrând vinovăția acestuia în raport de obligațiile avute în calitate de salariat - manager de zonă al Punctului de Lucru Județean T, precum și atitudinea psihică a apelantului - reclamant în sensul de a ascunde acțiunile întreprinse de angajații din subordine.

Or, din punct de vedere al angajatului, disciplina muncii reprezintă o obligație juridică cu caracter de sinteză, care însumează și rezumă în esență totalitatea îndatoririlor de serviciu asumate de persoana care încheie contractul individual de muncă.

Sub aspectul finalității ei, disciplina muncii reprezintă o stare de ordine existentă în desfășurarea procesului de muncă, rezultând din respectarea întocmai a normelor ce reglementează acest proces și din îndeplinirea obligațiilor asumate prin încheierea contractului.

Clemența pe care apelantul - reclamat o solicită instanței de judecată, ar fi de natură a crea impresia că o faptă gravă poate fi trecută cu vederea în condițiile în care paguba a fost acoperită, impresie greșită, dar mai ales periculoasă, în condițiile unui colectiv de câteva mii de salariați, abaterea disciplinară comisă de contestator putând fi apreciată foarte ușor ca faptă penală, ce are consecințe mult mai grave.

În drept, a invocat dispozițiile art. 205 și urm. Cod procedură civilă, art. 492 Cod procedură civilă., precum și dispozițiile legale menționate în cuprinsul întâmpinării.

Analizând actele și lucrările dosarului, prin raportare la criticile efectuate în apel, în conformitate cu dispozițiile art.477 alin.(1) din Codul de procedură civilă, Curtea reține următoarele:

Prin cererea de apel formulată, apelantul D I a criticat cele reținute prin sentința civilă apelată sub aspectul situației de fapt, arătând în acest sens că nu este adevărat că a recunoscut săvârșirea faptelor în fața comisiei de disciplină și că a gestionat în mod corect situația în vederea bunei desfășurări a activității.

Sub acest aspect, Curtea reține că elementul esențial din punct de vedere factual, care circumstanțiază intenția salariatului sancționat, provine din încălcarea dispozițiilor art. 84 alin. (1) lit. f) din regulamentul intern al companiei, privind informarea conducerii CNLR S.A. în legătură cu orice situație apărută la nivelul unității teritoriale, nerespectarea acestei obligații în sensul neanunțării de îndată a conducerii CNLR S.A. cu privire la situația constatată fiind reținută ca abatere disciplinară în sarcina apelantului prin decizia de sancționare contestată.

Astfel, deși prin cererea de apel se invocă faptul că apelantul a anunțat conducerea, nu se face nici o referire la data și contextul în care a avut loc această informare, element esențial în configurarea naturii faptei ca abatere disciplinară.

Așa cum rezultă chiar din declarația apelantului dată în cursul cercetării disciplinare, constatarea faptului că lozurile nu sunt conforme a avut loc la data de 18.03.2021.

Ulterior acestui moment, apelantul-reclamant nu a anunțat conducerea centrală a CNLR S.A. asupra situației constatate timp de aproximativ două săptămâni, cu toate că avea obligația să o facă de îndată, aspect ce rezultă din declarația salariatei dată în cursul cercetării disciplinare, care a arătat că după ce a constatat că lozurile nu prezentau elementele de siguranță la data de 18 martie 2021, a

anunțat imediat managerul și după ce i-a prezentat situația a insistat să anunțe centrala, ceea ce nu s-a întâmplat prea curând și în acel moment a procedat la înlocuirea lozurilor neconforme cu altele, cu acordul managerului, pentru a avea o gestiune corectă la finalul lunii.

Martorii audiați în fața instanței de fond au confirmat de asemenea faptul că apelantul-reclamant a întârziat în mod deliberat informarea centralei asupra incidentului constatat în scopul de a gestiona situația prin înlocuirea biletelor neconforme cu alte bilete câștigătoare și modificarea borderourilor în acest sens.

Astfel, martora B a declarat că a constatat neconcordanțele biletelor și le-a verificat cu ajutorul unei lămpi UV, după care l-a înștiințat pe reclamant. Acesta l-a sunat pe martorul T căruia i-a spus că nu poate sta cu lozuri neconforme în gestiune, după care martora și domnul T i-au propus să refacă borderourile iar apelantul a fost de acord.

Martora a mai arătat că reclamantul i-a spus domnului T să facă rost de lozuri câștigătoare și că deși martora a insistat ca reclamantul să meargă cu lozurile neconforme la centrală, acesta a amânat timp de două săptămâni.

Această declarație concordă cu cea a martorului T care a arătat că i-a adus la cunoștință reclamantului cu privire la existența neconformităților, iar acesta i-a spus să modifice borderourile pentru a rezolva situația la nivel intern, fără a fi anunțate și alte persoane.

Fiind audiată în instanță, martora G a arătat că martorul T a sunat și a spus că are nevoie de lozuri câștigătoare, pentru că nu și-au schimbat corect mărcile și au făcut greșeală la registrul de casă. Martora a mai arătat că reclamantul a participat la discuție, de unde rezultă că acesta știa de situația existentă.

De asemenea, martora P care a fost de față la constatarea neregularităților, a declarat că l-a sunat pe reclamant să vină la depozit și i-a arătat neconformitățile, iar acesta l-a trimis pe martorul T să aducă alte lozuri câștigătoare de aceeași valoare, pentru a nu ieși în lipsă la gestiune. Lozurile neconforme au fost depozitate la casa de bani, fiind solicitate de către reclamant după aproximativ două săptămâni, când s-a deplasat la București.

Astfel, din declarațiile tuturor celor 4 martori audiați în cauză rezultă că reclamantul a aflat de existența lozurilor false la data de 18.03.2021, moment la care nu a anunțat conducerea instituției ci a dispus înlocuirea lozurilor neconforme cu alte lozuri și modificarea borderourilor, unitatea centrală fiind anunțată numai după aproximativ două săptămâni.

Aceste elemente de fapt confirmă întru-totul realitatea faptică a abaterii disciplinare reținută în sarcina apelantului prin decizia de sancționare contestată.

Afirmațiile apelantului în sensul că a făcut tot posibilul pentru a nu se crea un prejudiciu companiei și că a luat măsuri pentru păstrarea în siguranță a lozurilor neconforme sunt lipsite de relevanță în condițiile în care acesta nu a anunțat de îndată unitatea centrală cu privire la incident iar măsurile întreprinse nu au fost în sensul clarificării situației ci a mușamalizării acesteia prin înlocuirea lozurilor false și modificarea realității reflectate în borderouri, măsuri care în nici un caz nu pot fi considerate ca adecvate.

Faptul că a înștiințat toate agențiile din județ că orice loz câștigător mai mare de 50 de lei se va plăti după o verificare sumară cu lampa UV la DVC Alexandria reprezintă aspecte străine de conținutul abaterii disciplinare.

Curtea va înlătura ca nefondat argumentul apelantului în sensul că nu a agreat modificarea documentelor de evidență, întrucât acest aspect rezultă din declarațiile martorilor audiați care au arătat că reclamantul i-a solicitat martorului T să obțină alte lozuri câștigătoare cu care să le înlocuiască pe cele neconforme, apelantul fiind de acord cu propunerea de refacere a borderourilor.

În ceea ce privește scopul modificării evidențelor, apelantul a arătat că acesta nu a fost de a crea sau a acoperi un prejudiciu, însă acest element de ordin subiectiv nu prezintă importanță în condițiile în care însăși fapta de a înlocui lozurile și de a modifica borderourile, cumulat cu neanunțarea unității centrale asupra situației, constituie în sine o abatere disciplinară extrem de gravă.

Prin cererea de apel s-a mai arătat că nu s-au încălcat prevederile art. 5 din fișa postului deoarece a informat conducerea la data de 30.03.2021, însă acest aspect este neîntemeiat în condițiile în care raportat la particularitățile situației, anume existența unor lozuri posibil falsificate, urgența

anunțării conducerii și a organelor penale era esențială, orice întârziere în cercetarea situației, chiar și pentru o zi, făcând extrem de dificilă identificarea făptuitorilor și clarificarea situației, iar anunțarea cu o întârziere foarte mare, de două săptămâni, echivalează de fapt cu nerespectarea obligației de serviciu.

Faptul că în cadrul controlului ulterior s-au mai identificat și alte lozuri neconforme nu este de natură să susțină poziția apelantului, acestea nefăcând obiectul abaterii disciplinare reținute în sarcina sa și confirmând odată în plus urgența cu care ar fi trebuit să anunțe unitatea centrală.

Cu toate că a arătat că nu a încuviințat tacit măsurile propuse de cele două salariate și nu a supervizat acțiunea de înlocuire a borderourilor, această afirmație se bazează exclusiv pe declarația apelantului-reclamant în cadrul notei de constatare, însă este contrazisă prin declarațiile celor 4 martori audiați așa cum rezultă din cele ce preced.

Faptul că apelantul nu ar fi avut atribuțiile, competențele și responsabilitățile de a sancționa angajații ori de a soluționa astfel de probleme complexe reprezintă de asemenea o susținere neîntemeiată în condițiile în care ceea ce i s-a reproșat reclamantului nu este aceea că nu a gestionat situația într-un anumit fel, ci faptul că neanunțarea unității centrale, înlocuirea lozurilor false și modificarea borderourilor a constituit o încălcare a dispozițiilor interne sancționată în mod corect cu concedierea.

Curtea mai reține în final, cu privire la individualizarea sancțiunii disciplinare, că absența altor abateri disciplinare și vechimea în cadrul companiei timp de 30 de ani nu justifică înlocuirea sancțiunii aplicate cu una mai ușoară, gravitatea abaterii săvârșite fiind deosebit de mare, poate chiar de natură penală, astfel că măsura desfacerii disciplinare a contractului de muncă este pe deplin justificată.

Finalizând astfel analiza motivelor de apel invocate, pe care instanța le găsește ca fiind în integralitate neîntemeiate, în baza art. 480 alin. (1) Cod procedură civilă va respinge apelul formulat ca nefondat.

Cheltuieli judecată efectuate în primă instanță. Sarcina probei și condiții de acordare – art. 452 Codul de procedură civilă

„Sunt întemeiate apărările intimatei în sensul că reclamanta nu a făcut dovada existenței și întinderii cheltuielilor de judecată cerute de la partea pârâtă în condițiile prevăzute de art. 452 din Codul de procedură civilă, potrivit cărora partea care pretinde cheltuieli de judecată trebuie să facă, în condițiile legii, dovada existenței și întinderii lor, cel mai târziu la data închiderii dezbaterilor asupra fondului cauzei.

Depunerea ulterioară, la dosarul instanței de control judiciar, a actelor justificative ce privesc cheltuielile efectuate la fondul cauzei, nu poate avea ca efect reformarea hotărârii primei instanțe sub aspectul cheltuielilor de judecată.”

Curtea de Apel București – Secția a VII-a pentru cauze privind conflicte de muncă și asigurări sociale, decizia civilă nr.7011/2022

Prin sentința civilă nr. _/04.05.2022, pronunțată în dosarul nr. _/87/2022, Tribunalul T - Secția conflicte de muncă asigurări sociale și contencios administrativ fiscal, Complet specializat pentru litigii de muncă și asigurări sociale a admis acțiunea civilă formulată de reclamanta OE, în contradictoriu cu pârâta DGASPC T și a anulat Dispoziția nr. _/27.01.2022, emisă de pârâta DGASPC T.

Pentru a pronunța această sentință, prima instanță a reținut, în esență, următoarea situație de fapt și de drept:

Reclamanta deține funcția contractuală de execuție de infirmieră la Complexul de servicii pentru persoană adultă cu handicap Videle – Centrul de îngrijire și asistență Videle, județul T.

Potrivit art. 254 alin. (1)-(4) din Codul muncii, aplicabil în cauza de față, salariații răspund patrimonial, în temeiul normelor și principiilor răspunderii civile contractuale, pentru pagubele materiale produse angajatorului din vina și în legătură cu munca lor.

În situația în care angajatorul constată că salariatul său a provocat o pagubă din vina și în legătură cu munca sa, va putea solicita salariatului, printr-o notă de constatare și evaluare a pagubei, recuperarea contravalorii acesteia, prin acordul părților, într-un termen care nu va putea fi mai mic de 30 de zile de la data comunicării.

Contravaloarea pagubei recuperate prin acordul părților nu poate fi mai mare decât echivalentul a 5 salarii minime brute pe economie.

Pentru antrenarea răspunderii patrimoniale, în lumina legislației actuale, se impune ca angajatorul să obțină titlu executoriu împotriva salariatului, deoarece decizia de imputare și angajamentul de plată, ca forme specifice de acțiune, prin care se materializa dreptul de creanță al unității păgubite față de autorul faptei ilicite și prejudiciabile, nu mai au o reglementare legală în noile dispoziții ale Codului muncii.

Codul muncii nu prevede posibilitatea stabilirii răspunderii patrimoniale și a obligației de restituire a sumelor încasate necuvenit de salariați pe calea emiterii unei decizii de imputare, fiind necesar obținerea unui titlu executoriu, obligație instituită de art. 169 alin.(2) din Codul Muncii.

În același sens s-a pronunțat și Curtea Constituțională care, prin Decizia nr. 123/2007, examinând excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 164 alin. (2) Codul muncii (art. 169 alin. (2) Codul muncii în prezent), art. 273 alin. (1) și (2) Codul muncii - art. 257 alin. (1) și (2) Codul muncii în forma actuală -, art. 274 Codul muncii (art. 258 Codul muncii forma actuală), a reținut că răspunderea patrimonială a angajatorului și a salariatului este diferită de celelalte forme ale răspunderii civile, diferențiere determinată de specificul și particularitățile raporturilor juridice de muncă și ale contractelor individuale de muncă ce dau naștere acestor raporturi, precum și de nevoia instituirii unor măsuri de protejare a salariatului față de eventualele acțiuni cu caracter abuziv din partea angajatorului care, la modul general, are o poziție dominantă în raporturile sale cu salariatul.

Astfel, interdicția reținerii din salariu cu titlu de daune, fără ca datoria exigibilă să fie constatată ca atare printr-o hotărâre judecătorească definitivă și irevocabilă, prevăzută de art. 169 alin. (2) din Codul muncii, este menită să elimine arbitrariul din reglementările anterioare, când conducerea unității stabilea existența pagubei, întinderea acesteia, lua măsuri de recuperare prin dispoziții de imputare și proceda deîndată la reținerea din drepturile salariale.

În aceste condiții, instanța a constatat că angajatorul nu avea posibilitatea legală să emită dispoziția prin care reclamanta să fie obligată la restituirea sumei pretinse ca sumă nedatorată încasată de la angajator, fiind dată cu încălcarea dispozițiilor imperative ale art. 254 și art. 169 alin. (2) din Codul muncii.

Capătul de cerere privind acordarea cheltuielilor de judecată a fost respins, ca nedovedit, întrucât reclamanta nu a făcut vreo dovadă că a angajat cheltuieli ocazionate de soluționarea cauzei, astfel că nu sunt întrunite cerințele art. 447 din Cod procedură civilă.

Împotriva acestei hotărâri, a declarat apel motivat, în termenul legal, apelanta OE, criticând-o pentru nelegalitate și netemeinicie.

Apelanta solicită admiterea prezentului apel, cu consecința modificării, în parte, a sentinței, în sensul admiterii cererii de restituire a cheltuielilor de judecată reprezentând onorariu de avocat.

În motivarea apelului, aceasta a arătat, în esență, următoarele:

În fapt, prin cererea de chemare în judecată s-a solicitat anularea deciziei emise de către angajator prin intermediul căreia reclamanta a fost obligată la plata unor sume de bani, cerere de chemare în judecată ce a fost admisă de către instanța de judecată.

De asemenea, pe calea aceleiași cereri a solicitat în temeiul art. 453 Cod procedură civilă ca pârâta să fie obligată la plata cheltuielilor de judecată ocazionate de litigiul pendinte.

În ceea ce privește cheltuielile de judecată, instanța le-a respins ca neîntemeiate, deși acestea au fost achitate și, din cunoștințele pe care le deține, dovada plății a fost anexată dosarului cauzei.

În vederea dovedirii acestora, depune din nou factura și chitanța în original în dublu exemplar.

În conformitate cu art. 453 Cod procedură civilă, "(1) Partea care pierde procesul va fi obligată, la cererea părții care a câștigat, să îi plătească acesteia cheltuieli de judecată." în acest sens, formulez prezentul apel prin care solicit instanței de control judiciar să oblige pârâta și la plata cheltuielilor de judecată reprezentând onorariul de avocat în quantum de 1.500 lei.

Prin întâmpinarea formulată, intimata DGASPC T a solicitat respingerea apelului, pentru următoarele motive:

În sentința civilă nr. /04.05.2022 din dosarul civil nr. /87/2022 aflat pe rolul Tribunalului T, instanța a motivat corect și a respins capătul de cerere privind acordarea cheltuielilor de judecată a reclamantei OE, întrucât nu s-a făcut dovada angajării cheltuielilor ocazionate de soluționarea cauzei.

Apelanta-reclamantă OE nu a făcut dovada existenței și întinderii cheltuielilor de judecată, conform art.452 Cod procedură civilă, care prevede că partea care pretinde cheltuieli de judecată trebuie să facă, în condițiile legii, dovada existenței și întinderii lor, cel mai târziu la data închiderii dezbaterilor asupra fondului cauzei, drept urmare solicităm respingerea apelului formulat ca neîntemeiat și lipsit de temei legal.

Examinând cauza prin prisma motivelor de apel formulate, în limitele prevăzute de art. 476-479 din Codul de procedură civilă, Curtea reține următoarele:

Astfel cum în mod just a reținut prima instanță, la dosarul de fond nu se regăsește vreun înscris care să facă dovada cheltuielilor de judecată ocazionate de proces părții care a avut câștig de cauză și care a solicitat recuperarea acestora de la partea adversă.

Așa fiind, sunt întemeiate apărările intimatei în sensul că reclamanta nu a făcut dovada existenței și întinderii cheltuielilor de judecată cerute de la partea pârâtă în condițiile prevăzute de art. 452 din Codul de procedură civilă, potrivit cărora partea care pretinde cheltuieli de judecată trebuie să facă, în condițiile legii, dovada existenței și întinderii lor, cel mai târziu la data închiderii dezbaterilor asupra fondului cauzei.

Conform textului legal menționat, dovada existenței și întinderii cheltuielilor de judecată suportate de partea care a avut câștig de cauză poate fi realizată până cel mai târziu la data închiderii

dezbaterilor asupra fondului cauzei. Ulterior acestui moment, depunerea oricărui act justificativ nu mai poate fi luată în considerare.

Depunerea ulterioară, la dosarul instanței de control judiciar, a actelor justificative ce privesc cheltuielile efectuate la fondul cauzei, nu poate avea ca efect reformarea hotărârii primei instanțe sub aspectul cheltuielilor de judecată.

Pentru considerentele expuse, văzând și dispozițiile art.480 alin. (1) din Codul de procedură civilă, Curtea va respinge apelul, ca nefondat.

SECȚIA A VIII-A CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL

Legea aplicabilă termenului de contestare a două Hotărâri de Guvern emise sub regimul Legii nr. 29/1990 a contenciosului administrativ. Stabilitatea raporturilor juridice ca și chestiune de drept substanțial guvernată de legea în vigoare la momentul emiterii actului.

„Prin cererea de chemare în judecată, reclamanta a solicitat anularea HG 113/04.03.1992 și anularea în parte a HG 597/28.09.1992, anexa 2.

Raportat la data emiterii actelor administrative contestate, în cauză, chestiunea litigioasă este cea a legii aplicabile în ceea ce privește termenul de contestare a hotărârilor de guvern.

Din această perspectivă, la data emiterii celor două hotărâri de guvern, era în vigoare Legea nr. 29/1990 privind contenciosul administrativ, în timp ce la data formulării prezentei acțiuni în anulare, este în vigoare Legea nr. 554/2004 privind contenciosul administrativ.

În vederea stabilirii termenului de contestare a hotărârilor de guvern, devin incidente dispozițiile Legii nr. 29/1990, iar nu ale Legii nr. 554/2004, cum a susținut reclamanta, având în vedere că, aspectele legate de stabilitatea raporturilor juridice care se desfășoară în temeiul unui act administrativ, reprezintă o chestiune de drept substanțial, care trebuie să fie guvernată de legea în vigoare la momentul emiterii actului.

Cât privește dispozițiile Legii nr. 554/2004, acestea sunt aplicabile din perspectivă procedurală, ca norme în vigoare la data formulării acțiunii în anulare a actelor administrative indicate, astfel cum rezultă de altfel și din interpretarea normelor tranzitorii prev. de art. 27 din lege (Cauzele aflate pe rolul instanțelor la data intrării în vigoare a prezentei legi vor continua să se judece potrivit legii aplicabile în momentul sesizării instanței).”

(Sentința civilă nr. 2041 din data de 14 noiembrie 2022 A Curții de Apel București – Secția a VIII a CAF)

Prin cererea înregistrată pe rolul Curții de Apel București, Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal sub nr. _ reclamanta S.C. AS S.A. în contradictoriu cu pârâțul Guvernul României, a solicitat instanței ca, prin hotărârea ce o va pronunța să dispună:

1. anularea Hotărârii de Guvern nr. 113/04.03. privind stabilirea unor măsuri pentru defalcarea și trecerea în patrimoniul comunelor, orașelor, după caz, al județelor, a bunurilor și valorilor de interes local din domeniul public și privat al statului, precum și trecerea sub autoritatea consiliilor locale sau, după caz, județelor, a regiilor autonome și societăților comerciale cu capital integral de stat care prestează servicii publice, hotărâre emisă în temeiul art. 115 din Legea nr. 69/1991 privind administrația publică locală și a art. 8 din HG nr. 113/1992 ;

2. anularea parțială a HG nr. 597/28.09.1992, respectiv a Anexei 2 (anexa 2), în partea care privește SC AS SA, hotărâre privind trecerea sub autoritatea consiliilor locale sau, după caz, județene, a regiilor autonome și societăților comerciale cu capital integral de stat care prestează servicii publice, hotărâre emisă în temeiul art. 115 din Legea nr. 69/1991 privind administrația publică locală și a art. 8 din HG nr. 113/1992;

Pârâțul Guvernul României, prin Secretariatul General al Guvernului, a formulat întâmpinare prin care solicitat respingerea cererii de chemare în judecată, ca neîntemeiată.

Prin încheierea din 04.07.2022 Curtea a respins ca neîntemeiată cererea de suspendare a executării, iar în privința cererii de anulare a respins ca neîntemeiată excepția de inadmisibilitate, pentru motivele expuse în cadrul acesteia.

La solicitarea instanței, părțile au formulat precizări cu privire la termenul de introducere a acțiunii în anulare, aplicabil în cazul HG 113/04.03.1992 și HG 597/28.09.1992 și cu privire la dispozițiile legale care stabilesc acest termen.

La data de 12.09.2022, reclamanta a formulat precizări prin care a învederat că HG 113/04.03.1992 și HG 597/28.09.1992 sunt acte administrative normative, care potrivit Legii 554/2004 pot fi atacate oricând.

La data de 15.09.2022, pârâtul a formulat precizări prin care a învederat că HG 113/04.03.1992 și HG 597/28.09.1992 au fost emise sub imperiul Legii 29/1990, lege abrogată prin art. 31 din Legea 554/2004, astfel încât demersul exercitat în temeiul Legii 554/2004, apare ca inadmisibil în cauză operând principiul *tempus regit actum*.

Asupra excepției tardivității formulării acțiunii, Curtea a reținut următoarele:

HG 113/04.03.1992 privind stabilirea unor măsuri pentru defalcarea și trecerea în patrimoniul comunelor, orașelor, după caz, al județelor, a bunurilor și valorilor de interes local din domeniul public și privat al statului, precum și trecerea sub autoritatea consiliilor locale sau, după caz, județene, a regiilor autonome și a societăților cu capital integral de stat, care prestează servicii publice, a fost emisă de Guvernul României în temeiul art. 115 din Legea 61/1991, fiind publicată în Monitorul Oficial nr. 47/23.03.1992.

HG 597/28.09.1992 privind trecerea sub autoritatea consiliilor locale sau, după caz, județene, a regiilor autonome și societăților comerciale cu capital integral de stat, care prestează servicii publice de interes local sau județean, a fost emisă de Guvernul României în temeiul art. 115 din Legea 61/1991, fiind publicată în Monitorul Oficial nr. 289/18.11.1992.

Împotriva hotărârilor indicate, reclamanta a formulat plângere prealabilă în temeiul art. 7 din 554/2004 prin care a solicitat revocarea în parte, respectiv excluderea societății A.S.S.A din sfera de aplicare, pe motiv că are doar capital majoritar de stat și nu prestează servicii publice, plângerea prealabilă nefiind soluționată de autoritatea publică emitentă.

Prin cererea de chemare în judecată, reclamanta a solicitat anularea HG 113/04.03.1992 și anularea în parte a HG 597/28.09.1992, anexa 2, arătând în esență că AS S.A nu intră în sfera de aplicare a acestor acte administrative, nefiind o societate comercială cu capital integral de stat care prestează servicii publice.

Raportat la data emiterii actelor administrative contestate, în cauză, chestiunea litigioasă este cea a legii aplicabile în ceea ce privește termenul de contestare a hotărârilor de guvern.

Din această perspectivă, Curtea a constatat că, la data emiterii celor două hotărâri de guvern, era în vigoare Legea nr. 29/1990 privind contenciosul administrativ, în timp ce la data formulării prezentei acțiuni în anulare, este în vigoare Legea nr. 554/2004 privind contenciosul administrativ.

În vederea stabilirii termenului de contestare a hotărârilor de guvern, devin incidente dispozițiile Legii nr. 29/1990, iar nu ale Legii nr. 554/2004, cum a susținut reclamanta, având în vedere că, aspectele legate de stabilitatea raporturilor juridice care se desfășoară în temeiul unui act administrativ, reprezintă o chestiune de drept substanțial, care trebuie să fie guvernată de legea în vigoare la momentul emiterii actului.

Altfel spus, stabilirea termenului în care un act administrativ poate fi contestat, cu consecințe directe asupra raporturilor juridice desfășurate în temeiul acestuia și implicit asupra definitivării efectelor produse în cadrul acestor raporturi juridice, nu poate fi influențată de acte normative ulterioare, emise după momentul emiterii actului administrativ.

Cât privește dispozițiile Legii nr. 554/2004, acestea sunt aplicabile din perspectivă procedurală, ca norme în vigoare la data formulării acțiunii în anularea actelor administrative indicate, astfel cum rezultă de altfel și din interpretarea normelor tranzitorii prev. de art. 27 din lege (Cauzele aflate pe rolul instanțelor la data intrării în vigoare a prezentei legi vor continua să se judece potrivit legii aplicabile în momentul sesizării instanței).

Făcând aplicarea celor mai sus expuse, în cauză, devin incidente dispozițiile art. 5 ultimul alineat din Legea nr. 29/1990, potrivit cărora În toate cazurile, introducerea cererii la instanță nu se va putea face mai târziu de un an de la data comunicării actului administrativ a cărui anulare se cere.

Potrivit art. 107 alin. 4 din Constituția României din 1991 Hotărârile și ordonanțele adoptate de Guvern se semnează de primul-ministru, se contrasemnează de ministrii care au obligația punerii lor în executare și se publică în Monitorul Oficial al României. Nepublicarea atrage inexistența hotărârii sau a ordonanței.

În condițiile în care actele administrative contestate sunt hotărâri emise de Guvernul României, Curtea a reținut că, momentul de la care acestea au devenit accesibile persoanelor interesate, coincide cu momentul publicării în Monitorul Oficial, respectiv 23.03.1992 în cazul HG nr. 113/1992 și 18.11.1992 în cazul HG nr. 597/1992, nefiind prevăzută în cazul acestor acte administrative o procedură separată de comunicare.

De la data publicării în Monitorul Oficial a celor două hotărâri, a început să opereze prezumția de cunoaștere a legii, prezumție care se află într-o relație directă cu momentul aducerii la cunoștință a actului, prin publicarea în Monitorul Oficial. Practic, de la data publicării în Monitorul Oficial, reclamanta a avut posibilitatea efectivă de a lua cunoștință de conținutul actelor administrative al căror caracter vătămător îl invocă prin prezenta acțiune.

Astfel, reclamanta avea posibilitatea să conteste hotărârile de guvern indicate, în termenul de 1 an prevăzut de art. 5 ultimul alineat din Legea nr. 29/1990 (termen cu aplicabilitate generală în ceea ce privește contestarea actelor administrative cu caracter vătămător, potrivit actului normativ menționat), care a început să curgă de la data publicării în Monitorul Oficial, respectiv de la 23.03.1992 în cazul HG nr. 113/1992 și 18.11.1992 în cazul HG nr. 597/1992.

Prin urmare, Curtea constatând că, prezenta acțiune a fost introdusă la data de 01.02.2022 (data poștei), cu depășirea termenului de 1 an prev. de art. 5 ultimul alineat din Legea nr. 29/1990, calculat de la momentul publicării în Monitorul Oficial al hotărârilor de guvern, a admis excepția tardivității și a respins cererea de chemare în judecată, ca tardiv formulată.

Blocarea dreptului de intrare în România pentru un reclamant împotriva căruia există măsura interzicerii intrării în țară pe o perioadă de 5 ani

„Cât timp decizia IGPF nr. xxx/19.03.2018 prin care s-a dispus în privința reclamantului măsura interzicerii intrării în România, pentru o perioadă de 5 ani este un act administrativ care produce efecte, nefiind anulat de o instanță judecătorească, măsura interzicerii intrării în România este încă aplicabilă pentru reclamant, nu se poate proceda la recunoașterea în favoarea acestuia a dreptului de intrare pe teritoriul României, interpretarea contrară determinând nesocotirea efectelor juridice ale unui act administrativ în vigoare. ”

(Sentința civilă nr. 1826 din data de 24 octombrie 2022 A Curții de Apel București – Secția a VIII a CAF)

Prin cererea înregistrată pe rolul Curții de Apel București - Secția a VIII-a de contencios administrativ și fiscal, la data de 07.07.2022 sub nr. _/2/2022, astfel cum a fost modificată la data de 25.07.2022, reclamantul R.I, cetățean sârb, în contradictoriu cu pârâții Ministerul Afacerilor Interne și Inspectoratul General al Poliției de Frontieră a solicitat instanței ca prin hotărârea ce o va pronunța să dispună permiterea să intre pe teritoriul României, cu scopul de a-și deschide o afacere și de a lucra conform specializării deținute de acesta, înainte de împlinirea termenului de 5 ani prevăzut de art. 106 ind. 4, alin. 8 din OUG 194/2002.

Pârâtul Ministerul Afacerilor Interne a formulat întâmpinare, prin care a invocat excepția netimbrării pe motiv că nu a fost atașată dovada achitării taxei judiciare de timbru, excepția lipsei calității procesuale pasive, întrucât nu are calitatea de emitent în privința măsurii interdicției intrării în România, iar printre atribuțiile sale, astfel cum acestea sunt specificate în O.U.G. nr. 30/2007 privind organizarea și funcționarea Ministerului Afacerilor Interne, nu se află efectuarea controalelor la frontieră și nici dispunerea unor măsuri privind interzicerea intrării străinilor pe teritoriul României, având în vedere că măsura i-a fost comunicată reclamantului în 2018, iar cererea de chemare în judecată a fost formulată în 2022, iar pe fond a solicita respingerea cererii, ca neîntemeiată.

Pârâtul, Inspectoratul General al Poliției de Frontieră, a formulat, de asemenea, întâmpinare, prin care a invocat excepția netimbrării și excepția tardivității introducerii acțiunii, pentru motive similare cu cele expuse de Ministerul Afacerilor Interne, iar pe fond a solicitat respingerea acțiunii ca neîntemeiată.

Pe fond, analizând materialului probator administrat în cauză, Curtea a reținut următoarele:

La data de 17.09.2018 Inspectoratul Teritorial al Poliției de Frontieră Timișoara a comunicat reclamantului R.I. că în temeiul art. 106⁴ alin. 8 OUG 194/2002 prin decizia IGPF nr. xxx/19.03.2018 s-a dispus în privința sa măsura interzicerii intrării în România, pentru o perioadă de 5 ani, pe motiv că la data de 17.09.2018, orele 08.30 a trecut ilegal frontiera de stat, din Serbia în România. Dovada de comunicare poartă semnătura olografă a reclamantului.

Reclamantul nu a înțeles să conteste decizia IGPF nr. _19.03.2018, iar prin acțiune a înțeles să solicite obligarea pârâtului Inspectoratul General al Poliției de Frontieră să îi permită intrarea pe teritoriul României anterior expirării măsurii interzicerii intrării în România, pentru o perioadă de 5 ani.

Față de situația de fapt expusă, cererea apare ca neîntemeiată, având în vedere că decizia IGPF nr. xxx/19.03.2018 prin care s-a dispus în privința reclamantului măsura interzicerii intrării în România, pentru o perioadă de 5 ani este un act administrativ care produce efecte, nefiind anulat de o instanță judecătorească.

Or, în aceste condiții, măsura interzicerii intrării în România, fiind încă aplicabilă pentru reclamant, nu se poate proceda la recunoașterea în favoarea acestuia a dreptului de intrare pe teritoriul României, interpretarea contrară determinând nesocotirea efectelor juridice ale unui act administrativ în vigoare.

Pentru aceste motive, Curtea, în temeiul art. 18 alin. 1 Legea 554/2004, a respins cererea de chemare în judecată, astfel cum a fost modificată, formulată în contradictoriu cu pârâtul Inspectoratul General al Poliției de Frontieră, ca neîntemeiată.

Greșita soluționare de prima instanță a excepției inadmisibilității acțiunii pe temeiul general prevăzut de art. 7 alin. (5) din teza a II-a din Legea nr. 554/2004 ca motiv de casare prevăzut de art. 488 alin. 1 pct. 8 Cod procedură civilă. Existența unei proceduri speciale de soluționare a acțiunilor salariale pe temeiul Legii nr. 153/2017 cu termene diferite de contestare a Ordinilor de salarizare.

„Ipotezele circumscrise motivului de casare/nelegalitate prevăzut de art.488 alin.1 pct. 8 CPC se întâlnesc și în situațiile în care instanța aplică un act normativ care nu este incident în speță sau dă eficiență unei norme generale în condițiile existenței unei norme speciale aplicabile.

Prima instanță a respins excepția inadmisibilității cu motivarea că, potrivit art. 7 alin. 5 teza a II-a din Legea nr. 554/2004 a contenciosului administrativ, nu este obligatorie plângerea prealabilă în cazul acțiunilor îndreptate împotriva actelor administrative care nu mai pot fi revocate întrucât au intrat în circuitul civil și au produs efecte juridice.

Or, prima instanță s-a raportat greșit la prevederile art. 7 din Legea nr. 554/2004 și nu la procedura specială instituită de legile de salarizare și în special de cea prevăzută de Legea nr. 153/2017, soluționând așadar excepția inadmisibilității prin raportare la un act normativ care nu era incident în speță.”

(Decizia civilă nr.2911 din data de 24.11.2022 a Curții de Apel București – Secția a VIII a CAF)

Prin cererea înregistrată inițial pe rolul Tribunalului București la data de 17.01.2021 sub nr. xxx/3/2021, reclamantul F. M. a formulat, în contradictoriu cu pârâțul Ministerul Economiei, Antreprenoriatului și Turismului, cerere de chemare în judecată prin care a solicitat: 1) anularea parțială a Ordinului nr.xxx/07.05.2020 prin care i s-a stabilit salariul brut în cuantum de 8081 lei și a Ordinului nr.xxx/20.08.2019 emis de Ministerul Economiei prin care i s-a stabilit salariu brut în cuantum de xxx lei; 2) obligarea pârâțului să stabilească nivelul maxim de salarizare în favoarea reclamantului, în funcție de nivelul maxim de salarizare existent în cadrul instituției/pârâțului, pentru aceeași funcție și grad profesional; obligarea pârâțului, începând cu data de 20.08.2019 și până la data de 01.09.2020 la calcularea și plata salariilor brute lunare la nivelul maxim aflat în plată în perioada 20.08.2019 – 01.09.2020 în cuantum de 9.640 lei, corespunzător funcției, gradului, treptei, gradației, vechimii în funcție sau în specialitate deținută; 3) plata dobânzii legale aferente drepturilor salariale rezultând din diferența dintre salariile cuvenite și cele efectiv achitate, începând cu data de 20.08.2019 până la data plății efective.

Prin Sentința civilă nr. _ din 17 mai 2021 Tribunalul București, secția a II-a contencios administrativ și fiscal a admis excepția necompetenței teritoriale și a declinat competența de soluționare a cauzei în favoarea Tribunalul Ilfov– Secția de contencios administrativ.

Prin sentința civilă nr. _ din data de 28 ianuarie 2022, Tribunalul Ilfov a respins excepția inadmisibilității ca neîntemeiată.

A admis cererea de chemare în judecată și în consecință a obligat pârâțul, ca pentru perioada 28.09.2019 – 1.09.2020 să stabilească pentru reclamant drepturile salariale la nivelul maxim aflat în plată în cadrul Ministerului Economiei, Antreprenoriatului și Turismului, corespunzător funcției, gradului și vechimii în funcție/specialitate deținute de reclamant.

A obligat pârâțul să plătească reclamantului diferența dintre salariul rezultat ca urmare a recalculării și salariul primit în perioada 28.09.2019 – 1.09.2020, diferență actualizată cu indicii de inflație și dobânda aferentă.

Împotriva acestei sentințe a formulat recurs pârâțul, criticând-o ca nelegală prin prisma cazului de casare prevăzut de art. 488 alin. 1 pct. 8 Cod procedură civilă.

În motivarea căii de atac formulate, recurentul arată că, prin hotărârea pronunțată, instanța de fond a respins greșit excepția inadmisibilității formulării acțiunii.

Astfel, intimatul-reclamant s-a adresat tardiv instituției pârâte, astfel că s-a constatat că nu a făcut dovada parcurgerii în termenul legal a procedurii prealabile prevăzută de art. 7 din Legea nr. 554/2004 și nici a celei prevăzute de art. 7 din Legea nr. 285/2010.

În interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 34 din Legea nr. 330/2009, art. 30 din Legea nr. 284/2010, art. 7 din Legea nr. 285/2010 și art. 11 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 83/2014, aceste dispoziții legale instituie o procedură administrativă prealabilă obligatorie sesizării instanțelor de contencios administrativ sau instanțelor de jurisdicție a muncii cu acțiuni ce au ca obiect anularea/revocarea/modificarea actelor administrative - comunicate angajaților - prin care angajatorii cărora li se aplică prevederile acestor legi au făcut încadrarea/reîncadrarea personalului plătit din fondurile publice și au stabilit drepturile salariale ce se acordă potrivit acestei încadrări/reîncadrări, respectiv au stabilit salariile de bază, indemnizațiile lunare de încadrare, soldele funcțiilor de bază sau salariile funcțiilor de bază.

Rolul procedurii descrise în legile de salarizare este tocmai asigurarea posibilității ordonatorului de credite de a corecta rapid orice eroare în stabilirea salariilor, iar dispozițiile imperative privind procedura de urmat în vederea contestării deciziei de stabilire a drepturilor salariale nu pot fi eludate.

Recurentul a învederat instanței Decizia nr. 9/2017 - recurs în interesul legii, a Înaltei Curte de Casație și Justiție, pein care s-a stabilit, în interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 34 din Legea nr. 330/2009, art. 30 din Legea nr. 284/2010, art. 7 din Legea nr. 285/2010 și art. 11 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 83/2014, că aceste dispoziții legale instituie o procedură administrativă prealabilă obligatorie sesizării instanțelor de contencios administrativ sau instanțelor de jurisdicție a muncii cu acțiuni ce au ca obiect anularea/revocarea/modificarea actelor administrative - comunicate angajaților - prin care angajatorii cărora li se aplică prevederile acestor legi au făcut încadrarea/reîncadrarea personalului plătit din fondurile publice și au stabilit drepturile salariale ce se acordă potrivit acestei încadrări/reîncadrări, respectiv au stabilit salariile de bază, indemnizațiile lunare de încadrare, soldele funcțiilor de bază sau salariile funcțiilor de baza.

Legal citat, intimatul a formulat întâmpinare prin care a solicitat respingerea recursului ca nefondat și menținerea ca legală a hotărârii instanței de fond, având în vedere următoarele:

Recurenta invoca, în realitate, un singur motiv de recurs lipsit de relevanță și critică doar modul în care a fost soluționată excepția inadmisibilității formulării acțiunii.

Această abordare încearcă a deturna atenția instanței atât de la data la care intimatul a luat cunoștința despre existența inechităților salariale la nivelul ministerului, data la care a început să curgă termenul în care i s-a născut posibilitatea formulării plângerii prealabile și a acțiunii în instanța, cât și de la faptul că, de fapt, nici nu exista obligativitatea legală a formulării plângerii prealabile.

Tribunalul a constatat corect că, fiind vorba de drepturi salariale, sunt incidente prevederile Deciziei ICCJ nr. 9/2017 privind examinarea recursului în interesul legii, care a statuat că în interpretarea unitară a dispozițiilor art. 34 din Legea nr. 330/2009, art. 30 din Legea nr. 284/2010, art. 7 din Legea nr. 285/2010 și a art. 11 din OUG nr. 83/2014, dispozițiile legale nu instituie o procedură prealabilă sesizării instanțelor din cadrul jurisdicției muncii cu acțiuni având ca obiect obligarea angajatorilor la plata, în temeiul legii, a unor drepturi salariale care nu sunt recunoscute prin acte ale ordonatorilor de credite ori prin contracte individuale de munca sau acte adiționale la acestea din urmă.

În afara considerentelor reținute de instanța de fond, intimatul a invocat și Decizia nr. 22 din 14.09.2020 (R.I.L.) pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție în dosarul nr. 1.376/1/2020 prin care instanța supremă a admis recursul în interesul legii formulat de Colegiul de conducere al Curții de Apel Brașov.

Prin cererea de chemare în judecată intimatul a arătat și, în același timp, a dovedit faptul că a luat cunoștința despre nivelul salarial existent în minister odată cu înmânarea (comunicarea) Ordinului nr. xxx/2020 în data de 12.05.2020. mai exact din anexa acestui ordin - extrasul de stat de personal valabil la data de la 01.01.2020.

La plângerea prealabilă, înregistrată sub nr. xxx/29.05.2020, intimatul a primit din partea ministerului un răspuns formal sau mai bine spus un refuz de soluționare favorabilă - prin adresa nr. xxx/VDP/15.07.2020.

Curtea de chemare în judecată a fost înaintată Tribunalului București prin intermediul e-mailului în data de 14.01.2021, așadar în interiorul termenului de 6 luni, cu o zi anterior expirării termenului de 6 luni, calculat conform art. 11 alin. 1 din Legea contenciosului administrativ, de la data emiterii răspunsului ministerului. În recurs nu au fost administrate probe noi.

Curtea a constatat că recursul este întemeiat pentru considerentele care vor fi expuse în continuare.

Curtea a notat, mai întâi, că recursul de față privește doar soluția dată de instanța de fond excepției inadmisibilității, recurentul considerând că acțiunea este inadmisibilă pentru neurmarea procedurii speciale prevăzute de legele de salarizare.

Curtea a mai constatat că prin acțiunea formulată, intimatul-reclamant a solicitat anularea parțială a Ordinului emis de Ministerul Economiei prin care i s-a stabilit salariu brut în cuantum de xxx lei, cu consecința obligării pârâtului să-i stabilească nivelul maxim de salarizare la nivel maxim începând cu data de 20.08.2019 și până la data de 01.09.2020, calcularea și plata salariilor brute lunare la nivelul maxim aflat în plată, precum și plata dobânzii legale aferente drepturilor salariale rezultând din diferența dintre salariile convenite și cele efectiv achitate.

Prima instanță a respins excepția inadmisibilității cu motivarea că potrivit art. 7 alin. 5 teza a II- a din Legea nr. 554/2004 a contenciosului administrativ, nu este obligatorie plângerea prealabilă în cazul acțiunilor îndreptate împotriva actelor administrative care nu mai pot fi revocate întrucât au intrat în circuitul civil și au produs efecte juridice.

Curtea a reținut că prima instanță s-a raportat greșit la prevederile art. 7 din Legea nr. 554/2004 și nu la procedura specială instituită de legele de salarizare și în special de cea prevăzută de art. 37 din Legea nr. 153/2017.

În acest sens, Curtea a avut în vedere că la considerentul nr. 52 din Decizia nr. 22/2020 a Înaltei Curți de Casație și Justiție - Completul pentru soluționarea recursului în interesul legii, se statuează:

“52. Art. 7 din Legea nr. 554/2004 devine aplicabil ori de câte ori legea specială prevede dreptul părții de a se adresa instanței de contencios administrativ, potrivit legii, sau de a ataca un act administrativ în condițiile Legii contenciosului administrativ, fără a institui expres vreo normă derogatorie. Art. 7 nu este însă aplicabil în cazul actelor administrative reglementate prin acte normative speciale, care prevăd sesizarea directă a instanței într-un anumit termen ce exclude, în mod logic, parcurgerea unei proceduri prealabile administrative.”

Așadar, prima instanță a soluționat excepția inadmisibilității prin raportare la un act normativ care nu era incident în speță, fiind așadar întemeiat cazul de casare prevăzut de art. 488 alin. 1 pct. 8 Cod procedură civilă.

Al doilea argument reținut de prima instanță în argumentarea respingerii excepției inadmisibilității este Decizia ÎCCJ nr. 9/2017 (RIL), prin care s-a statuat că “În interpretarea unitară a dispozițiilor art. 34 din Legea nr. 330/2009, art. 30 din Legea nr. 284/2010, art. 7 din Legea nr. 285/2010 și a art. 11 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 83/2014, dispozițiile legale nu instituie o procedură prealabilă sesizării instanțelor din cadrul jurisdicției muncii cu acțiuni având ca obiect obligarea angajatorilor la plata, în temeiul legii, a unor drepturi salariale care nu sunt recunoscute prin acte ale ordonatorilor de credite ori prin contracte individuale de muncă sau acte adiționale la acestea din urmă”.

Tribunalul a făcut o greșită interpretare a celor statuate prin această Decizie, neobservând că aceasta stabilește că nu se instituie o procedură prealabilă doar în cazul acțiunilor având ca obiect plata unor drepturi salariale, în timp ce în cauza de față se solicită anularea Ordinului de salarizare.

În acest sens, în considerentele Deciziei se arată explicit:

“45. Dacă angajatorul a emis și a comunicat decizia de stabilire a salariilor, salariatul trebuie să urmeze procedura specială obligatorie, statornicită de legele salarizării în vigoare la momentul respectiv.

46. De asemenea, angajații trebuie să urmeze procedura prealabilă atunci când sesizează instanța de contencios administrativ cu acțiuni ce au ca obiect anularea/revocarea/modificarea actelor administrative - comunicate - prin care angajatorii cărora li se aplică dispozițiile ar. 34 din Legea nr. 330/2009, art. 30 din Legea nr. 284/2010, art. 7 din Legea nr. 285/2010 și art. 11 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 83/2014 au făcut încadrarea/reîncadrarea personalului plătit din fonduri publice și au stabilit drepturile salariale ce se acordă potrivit acestei încadrări/reîncadrări, respectiv au stabilit salariile de bază.

47. Rolul procedurii descrise în legile de salarizare este tocmai asigurarea posibilității ordonatorului de credite de a corecta rapid orice eroare în stabilirea salariilor.

49. Prin urmare, atunci când pretențiile angajaților nu rezultă dintr-o încadrare/reîncadrare pretins nelegală, ci vizează obligarea angajatorului la plata unor drepturi salariale neacordate, precum și atunci când angajatorul nu a emis un act administrativ/act adițional la contractul individual de muncă ori actul respectiv nu a fost comunicat angajaților, admisibilitatea cererii de chemare în judecată cu care salariatul a investit instanța specializată în litigii de muncă nu este condiționată de parcurgerea procedurii prealabile”.

Cât despre Decizia nr. 22/2020 a Înaltei Curți de Casație și Justiție - RIL, invocată de intimat, Curtea observă că aceasta se referă la situația în care prin acțiune se solicită plata unor drepturi salariale neacordate, iar angajatorul nu a emis un act administrativ ori actul respectiv nu a fost comunicat funcționarului public, în timp ce cauza de față nu are un asemenea obiect, ci se solicită anularea actului administrativ de stabilire a drepturilor salariale ale intimatului.

Astfel, prin Decizia menționată s-a stabilit că “În litigiile de funcție publică vizând obligarea angajatorului la plata unor drepturi salariale neacordate, precum și atunci când angajatorul nu a emis un act administrativ ori actul respectiv nu a fost comunicat funcționarului public, acesta se poate adresa direct instanței de contencios administrativ, fără a fi necesar ca anterior sesizării instanței să fi solicitat angajatorului acordarea aceluiași drepturi”.

Curtea constată că în cauză este incident art. 37 din Legea nr. 153/2017, care prevede, similar legilor anterioare de salarizare, următoarele:

“Solutionarea contestațiilor în legatura cu stabilirea salariilor de baza/soldelor de funcție/salariilor de funcție/indemnizațiilor de încadrare, a sporurilor, a creșterilor salariale, a premiilor și a altor drepturi care se acordă potrivit prevederilor prezentei legi este de competența ordonatorilor de credite.

Contestația poate fi depusă în termen de 20 de zile calendaristice de la data comunicării actului administrativ de stabilire a drepturilor salariale, la sediul ordonatorului de credite.

Ordonatorii de credite soluționează contestațiile în termen de 30 de zile calendaristice.

Impotriva modului de soluționare a contestației persoana nemulțumită se poate adresa instanței de contencios administrativ sau, după caz, instanței judecătorești competente potrivit legii, în termen de 30 de zile calendaristice de la data comunicării soluționării contestației. Instanța se pronunță de urgență și cu precădere.

Așadar, termenul de contestare a Ordinilor de salarizare în litigiu este de 20 de zile și nu 30 de zile sau 6 luni, cum susține intimatul.

Acest termen nu a fost respectat de intimat, iar tardivitatea contestației echivalează cu lipsa acesteia.

Mai mult, contestația a fost respinsă de intimat ca tardivă, iar conform art. 37 alin. 4 din Legea nr. 153/2017, intimatul trebuia să conteste în instanță modul de soluționare a contestației și nicidecum Ordinele de stabilire a drepturilor salariale.

Așa fiind, Curtea a constatat că acțiunea este inadmisibilă, urmând a fi respinsă ca atare în rejudecare.

Față de acestea, în temeiul art. 498 alin. 2 Cod procedură civilă, recursul a fost admis, cu consecința casării în parte a sentinței recurate, iar în rejudecare s-a admis excepția inadmisibilității și s-a respins acțiunea ca inadmisibilă.

Prezumția de bună credință a beneficiarului unei autorizații de construire și analiza justului echilibru între interesul public de a se asigura respectarea reglementărilor de urbanism și de a descuraja potențiale acte de încălcare a legii ce ar putea fi săvârșite în procedura de autorizare a construcțiilor, reprezentat de acțiunea Prefectului și interesul privat al beneficiarului de bună credință care riscă să își piardă proprietatea/locuința.

„În jurisprudența CEDO este recunoscut ca intrând în sfera de protecție a art. 1 din Protocolul nr. 1 adițional la Convenția Europeană a Drepturilor Omului și dreptul patrimonial asupra unei locuințe construite chiar și fără autorizație, tolerate de către autorități o lungă perioadă de timp (Öneryıldız c. Turciei [MC], nr. 48939/99, hotărârea din 30.11.2004; Hamer c. Belgiei, nr. 21861/03, 27.11.2007; KerimanTekin și alții c. Turciei, nr. 22035/10, 15.11.2016). Totodată, documentul de urbanism ce nu putea fi revocat de autoritatea abilitată în materie de urbanism a fost inclus în conceputul de „așteptare legitimă” și considerat „o parte integrantă a proprietății societăților” (Stretch c. Regatului Unit, nr. 44277/98, 24.06.2003).

De asemenea, a fost inclusă în sfera art. 8 din Convenție (Dreptul la respectarea vieții private și de familie) pierderea iminentă a locuinței în urma unei dispoziții de demolare, pe motiv că a fost construită cu bună-știință cu încălcarea normelor de urbanism (Ivanova și Cherkezov c. Bulgariei, pct. 53).

În aceste condiții, reglementările naționale trebuie interpretate astfel încât să asigure previzibilitatea și proporționalitatea măsurilor autorităților publice.

În condițiile în care autoritatea publică a emis un act administrativ în baza căruia o construcție a fost edificată, acțiunea prefectului în anularea aceluia act, întemeiată pe dispozițiile art. 3 din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004 (în exercitarea atribuției de tutelă administrativă), pornind de la elemente factuale și juridice cunoscute de autoritatea emitentă încă de la momentul emiterii actului, trebuie analizată cu respectarea prezumției de bună-credință a beneficiarului și într-o modalitate care să asigure justul echilibru care trebuie să existe între drepturile sau interesele legitime private, ale celor care riscă să își piardă proprietatea/locuința, și interesul public de a asigura respectarea reglementărilor de urbanism și de a descuraja potențiale acte de încălcare a legii ce ar putea fi săvârșite în procedura de autorizare a construcțiilor.”

(Decizia civilă nr. 2819 din data de 16.11.2022 – Curtea de Apel București-Secția a VIII-a CAF)

Prin sentința civilă nr. xxx/12.02.2021, Tribunalul București - Secția a II-a contencios administrativ și fiscal a respins acțiunea privind pe reclamantul Prefectul Municipiului București în contradictoriu cu pârâții C.D, Primarul General al Municipiului București, Inspectoratul Regional în Construcții București-Ilfov, ca neîntemeiată.

Împotriva acestei sentințe a declarat recurs reclamantul Prefectul Municipiului București, solicitând admiterea recursului, casarea sentinței civile recurate și, în rejudecarea cauzei, admiterea acțiunii în anulare a Autorizației de construire nr. __/2018 emisă de Primarul General al Municipiului București.

În motivare, a arătat că o primă critică de nelegalitate pe care o aduce hotărârii recurate este întemeiată pe dispozițiile art. 488 alin. 1 pct. 8 Cod procedură civilă, instanța de fond motivând hotărârea numai cu privire la capătul de cerere privind calificarea nivelului suprateran ca fiind pod sau mansardă, cu consecința includerii sau neincluserii acestui nivel în calculul CUT și, în mod eronat, practic, și-a însușit concluziile expuse în raportul de expertiză extrajudiciară depus de pârâta CD și întocmit de expertul arhitect PVG, hotărând că spațiul situat deasupra etajului 2 este pod și nu mansardă.

Or, expertiza extrajudiciară nu poate avea forță probantă într-un proces civil, devreme ce aceasta a fost administrată nelegal, cu încălcarea principiului nemijlocirii ce guvernează procesul civil, dar și a dispozițiilor cuprinse în art. 330-340 C.pr.civ.

Raportând prevederile legale incidente la situația în speță, se observă în mod clar că „podul”, cum este denumit eronat spațiul în discuție în Autorizația de construire nr. 435/1615442/13.09.2018, este proiectat și aprobat ca mansardă, fiind în fapt chiar mansardă, iar mansardarea construcțiilor noi nu este permisă, ci doar mansardarea construcțiilor existente deja potrivit art. 10 din RLU.

O altă critică de nelegalitate privește faptul că Autorizația de construire nr. _/1615442/13.09.2018 a fost emisă cu încălcarea prevederilor Certificatului de Urbanism privind numărul de niveluri stabilit în acesta, anume S+P+2E+Mansardă în loc de S+P+2E+Pod, fiind astfel încălcate dispozițiile art. 2 alin. 2 din Legea nr. 50/1991.

De asemenea, o altă critică de nelegalitate adusă hotărârii recurate este întemeiată pe dispozițiile art. 488 alin. 1 pct. 6 Cod procedură civilă, sens în care apreciază că se impune anularea autorizației de construire în discuție, având în vedere că imobilul situat în str. DC nr. __, sector 1 București se încadrează în subzona urbanistica L2a, iar potrivit RLU aferent PUG al Municipiului București nu este permisă mansardarea clădirilor noi pentru subzona L2a, apreciind că, practic, instanța de fond nu a motivat în niciun mod acest capăt de cerere, respectiv, dacă cu ocazia emiterii Autorizației de construire a fost sau nu a fost încălcat art. 1-Utilizări Admise din RLU aferent PUG al Municipiului București.

În drept, au fost invocate prevederile art.10 alin. 2, art.20 din Legea nr. 554/2004, art. 486, art. 487, art. 488 alin. 1 pct. 6 și pct. 8 Cod procedură civilă.

Intimata-pârâtă a formulat întâmpinare, prin care a solicitat respingerea recursului ca fiind nefondat, cu consecința menținerii dispozițiilor din hotărârea primei instanțe referitoare la respingerea cererii Prefectului de anulare a autorizației de construire emise de Primarul General al Municipiului București pentru imobilul din București, Str. _.

În apărare, cu privire la primul motiv de recurs, a arătat că instanța de fond a aplicat în mod corect legea, mai exact normativele de specialitate la situația de fapt dedusă judecăți, fiind avute în vedere Normativul pentru proiectarea mansardelor la clădiri de locuit NP-064-02, precum și prevederile Anexei 2 a Legii nr. 350/2001 privind amenajarea teritoriului și urbanismului.

Tot în cadrul acestui motiv de recurs se face referire la expertiza extrajudiciară administrată la dosarul Tribunalului București; or, în primul rând, trebuie observat că nu există vreo rețineră a primei instanțe cu privire la relevanța acestui mijloc de probă, iar în al doilea rând, este necesar a observa că, în sistemul probelor reglementat de Codul de procedură civilă, expertiza extrajudiciară trebuie să aibă aceeași forță probantă ca și cea judiciară, dacă nu există impedimente care să conducă la neprimirea sa ca atare.

Cu privire la cel de-al doilea motiv de recurs, se arată că acesta nu este un veritabil motiv de recurs, în condițiile în care nu se invoca decât o pretinsă eroare de judecată, care ar consta în diferența de regim tehnic reflectată în certificatul de urbanism raportat la autorizația de construire considerată nelegală și, în plus, referirea la certificatul de urbanism este absolut irelevantă în fapt și în drept în economia litigiului.

În ceea ce privește cel de-al treilea motiv de recurs, apreciază că invocarea acestuia se dovedește netemeinică prin raportare la celelalte motive ale recursului, actul de justiție înlăptuit de prima instanță este în mod evident suficient motivat cu referire la aspectul esențial, aflat în divergență între părți - recalificarea podului în mansardă, cu consecința încălcării CUT reglementat de RLU al Municipiului București.

În drept, au fost invocate prevederile art. 205 Cod procedură civilă. Intimatul-pârât ISC a formulat întâmpinare, prin care a solicitat admiterea recursului astfel cum a fost formulat.

Cu privire la criticile recurentului în sensul în care instanța de fond și-a însușit concluziile raportului de expertiză extrajudiciară, le apreciază ca fiind întemeiate pentru următoarele motive:

Așa cum învederează și recurentul-reclamant, dispozițiile art. 330-340 C.pr.civ. nu fac referire la expertiza extrajudiciară, ci numai la expertiza judiciară, aceasta având caracterul de ”probă”, în sensul prevăzut de lege.

Întrucât în speță expertiza a fost efectuată doar la solicitarea uneia dintre părți, apreciază că instanța nu a exprimat o opinie proprie, întemeiată și motivată pe ansamblul înscrisurilor existente la dosar și a apărărilor depuse de părți, ci a preluat în mare parte în considerentele sentinței civile concluzii și opinii din raportul de expertiză.

Cu privire la fondul cauzei, apreciază ca fiind întemeiate criticile aduse de recurentul Prefectul Municipiului București, motivat de faptul că Autorizația de Construire nr. _./2018 a fost emisă cu încălcarea prevederilor legale și, contrar susținerilor instanței de fond, nu calificarea nivelului suprateran ca mansardă duce la includerea suprafeței acesteia în calculul CUT, ci faptul că este pod amenajabil, conform definiției din Anexa nr. 2 la Legea nr. 350/2001 privind amenajarea teritoriului și urbanismul.

În drept, au fost invocate prevederile art. 205 Cod procedură civilă. Intimatul-pârât PGMB, legal citat, nu a formulat întâmpinare.

În fața instanței de recurs a fost administrată proba cu înscrisuri noi. Analizând recursul prin prisma criticilor formulate și în conformitate cu dispozițiile art. 496 Cod procedură civilă, Curtea a constatat că acesta este nefondat pentru următoarele considerente:

În ceea ce privește pretinsa încălcare a dispozițiilor art. 16 Cod procedură civilă, dar și a dispozițiilor cuprinse în art. 330-340 Cod procedură civilă prin aceea că s-ar fi admis ca probă expertiza extrajudiciară depusă de către intimata-pârâtă C. D, Curtea a reținut că prima instanță nu s-a raportat la acest document ca la un mijloc de probă, nici din categoria expertizei, nici din categoria înscrisurilor.

Curtea a mai reținut că a fost respectat principiul nemijlocirii, prin raportare la ansamblul mijloacelor de probă calificate ca atare de către instanță, precum și principiul contradictorialității, apărărilor pârâților fiind comunicate părților adverse pentru a-și putea preciza poziția procesuală.

În conformitate cu prevederile art. 330 alin. 1 Cod procedură civilă „când, pentru lămurirea unor împrejurări de fapt, instanța consideră necesar să cunoască părerea unor specialiști, va numi, la cererea părților ori din oficiu, unul sau 3 experți”.

Or, prima instanță nu și-a fundamentat soluția pe împrejurări de fapt constatate prin raportul de expertiză extrajudiciară, situația de fapt fiind stabilită pe baza celorlalte probe administrate. Este adevărat că interpretarea normelor de drept material a coincis cu opinia exprimată prin același raport, însă nu poate fi acceptată susținerea recurentului-reclamant că instanța „și-a însușit concluziile expuse în raportul de expertiză extrajudiciară”, din moment ce nu au fost preluate pur și simplu argumentele d-lui arhitect P.VG, ci instanța a expus un raționament juridic propriu.

Partea interesată putea formula orice fel de apărări cu privire la obiectul judecății, expunând în mod direct situația de fapt la care se referă apărărilor sale sau ca răspuns față de afirmațiile părții adverse cu privire la împrejurări de fapt relevante în cauză, precum și cu privire la orice chestiune de drept invocată în cursul procesului.

Împrejurarea că partea nu a preluat în apărărilor sale opinia exprimată de expertul arhitect consultat pe cale extrajudiciară, ci a valorificat-o prin atașarea raportului la cererile formulate, nu înseamnă că acestea pot fi ignorate/înlăturate de către instanță, pe motiv că nu s-a solicitat administrarea unei probe cu expertiza judiciară, conform dispozițiilor art. 330 și urm. Cod procedură civilă.

Potrivit dispozițiilor art. 14 alin. 4 și 5 Cod procedură civilă: „(4) Părțile au dreptul de a discuta și argumenta orice chestiune de fapt sau de drept invocată în cursul procesului de către orice participant la proces, inclusiv de către instanță din oficiu. (5) Instanța este obligată, în orice proces, să supună discuției părților toate cererile, excepțiile și împrejurările de fapt sau de drept invocate”.

În aceste condiții procedurale, prima instanță a respectat principiul contradictorialității, în ceea ce privește luarea în considerare a apărărilor intimatei-pârâte întemeiate pe opinia unui expert nedesemnat de instanță, deoarece dezlegarea litigiului a fost rezultatul analizei mijloacelor de probă legal administrate, fără a fi avute în vedere împrejurări de fapt expuse/abordate în exclusivitate în raportul de expertiză extrajudiciară.

De asemenea, nici în ceea ce privește interpretarea și aplicarea normelor de drept material, nu se poate reține că simplul fapt al asocierii de către intimata-pârâtă a argumentelor sale juridice

experienței profesionale a unui expert-arhitect nedeseșnat de instanță a reprezentat o circumstanță decisivă în soluția adoptată, cât timp instanța are jurisdicție deplină.

Nu este incident, așadar, motivul de casare prevăzut de art. 488 alin. 1 pct. 5 Cod procedură civilă, sub niciunul din aspectele detaliate în cererea de recurs.

Referitor la motivul de recurs prevăzut de art. 488 alin. 1 pct. 6 Cod procedură civilă, lecturând sentința civilă recurată, Curtea a constatat examinarea argumentelor relevante ale părților și expunerea raționamentului logico-juridic care a fundamentat soluția adoptată, de unde rezultă că sentința recurată respectă exigențele impuse de art. 425 alin. 1 lit. b Cod procedură civilă.

Considerentele dezvoltate de tribunal sunt în legătură cu obiectul cererii de chemare în judecată, apărările formulate și soluția pronunțată. În consecință, respectivele considerente sunt detaliate în mod corespunzător obligației legale de motivare a hotărârii pronunțate și nu rezultă a cuprinde motive contradictorii sau numai motive străine de natura cauzei, astfel încât un astfel de motiv de casare / nelegalitate nu este incident.

Instanța de judecată nu este obligată legal să răspundă oricărui argument de fapt și de drept invocat de parte, ci să analizeze chestiunea litigioasă, sens în care poate să analizeze global argumentele respective, printr-un raționament juridic de sinteză, ori să analizeze un singur aspect considerat esențial - ceea ce face de prisos analiza restului argumentelor menționate în cererea părții în sprijinul aceluiași motiv, astfel că omisiunea de a cerceta un anumit argument sau o afirmație a unei părți nu deschide calea recursului, pentru nemotivare.

Simplul fapt că acele considerente expuse de prima instanță nu concordă modului în care apreciază partea recurentă că trebuia motivată hotărârea judecătorească în acest proces nu determină incidența motivului de casare în discuție, după cum acesta nu trebuie confundat nici cu motivul de nelegalitate prevăzut de art. 488 alin. 1 pct. 8 Cod procedură civilă, prin intermediul căruia se poate critica aplicarea de către prima instanță a dreptului material.

În ceea ce privește motivul de casare prevăzut de art. 488 alin. 1 pct. 8 Cod procedură civilă, Curtea a reținut că au fost interpretate și aplicate în mod corect normele de drept material incidente.

În ceea ce privește susținerea recurentului-pârât că prima instanță nu a analizat pretinsa încălcare a dispozițiilor art. 1-Utilizări Admise din RLU aferent PUG al Municipiului București, pe motiv că, prin autorizația atacată, s-a depășit nivelul maxim de înălțime a construcției exprimat în număr maxim de niveluri admise pentru subzona L2a (maxim P+2 niveluri), Curtea a reținut că problema de drept vizează aceeași chestiune esențială, ca și în ipoteza pretensei încălcări a prevederilor certificatului de urbanism privind numărul de niveluri stabilit în acesta, prin raportare la dispozițiile art. 2 alin. 2 și art. 7 alin. 2 din Legea nr. 50/1991, respectiv a coeficientului de utilizare a terenului (CUT), astfel cum a fost definit în Anexa nr. 2 din Legea nr. 350/2001 privind amenajarea teritoriului și urbanismul.

În esență, problema de drept este identică sub aspectul tuturor pretenșelor nelegalități, aceasta având ca obiect calificarea nivelului supraterran ca fiind pod sau mansardă, cu consecința includerii sau neincluzerii acestui nivel în numărul număr maxim de niveluri admise, respectiv a suprafeței acestuia în calculul CUT. Ambii indicatori de urbanism au fost indicați în certificatul de urbanism, argumentele recurentului-reclamant conturând așadar o cauză juridică unică a acțiunii în contencios administrativ, doar efectele pretensei abateri de la legalitate fiind multiple.

Astfel, Certificatul de Urbanism nr. __/2017, în baza căruia s-a emis Autorizația de Construire nr. __/2018, precizează la Regimul tehnic încadrarea terenului în subzona L2a, conform PUG Municipiul București și CUT maxim pentru înălțimi P+2= 1.3 ADC/mp teren.

Imobilul situat la adresa str. __ - teren în suprafață de 434 mp (486 mp din măsurători) se încadrează în subzona L2a - locuințe individuale și colective mici realizate pe baza unor lotizări urbane anterioare cu P- P+2 niveluri situate în afara zonei protejate, conform Regulamentului local de urbanism (RLU) aferent PUG Municipiul București. Pentru subzona L2a, conform RLU aferent PUG Municipiul București este reglementat de art. 16 - coeficientul maxim de utilizare a terenului - CUT maxim pentru înălțimi P+2= 1.3 ADC/mp teren.

Conform Proiectului de arhitectură - Memoriu de arhitectură și piesele desenate, planșele A2, A3, A4, suprafața construită pentru fiecare nivel este: S parter = 208,54 mp; S etaj 1-2 = 211,63 mp; S pod - 215,06 mp. Suprafațadesfășurată totală, incluzând podul, este de 846,86 mp.

Recurentul-reclamant a susținut că nivelul suprateran denumit „pod” ar fi în realitate o „mansardă”, conform Normativului NP-064-02, întrucât:

- secțiunile spațiului (podului) - pl. A6 și pl. A7, corespund celor din Normativul pentru proiectarea mansardelor la clădiri de locuit, indicativ NP-064-02, aprobat prin Ordinul nr. 1991/2002, fig. A3;

- este spațiu funcțional, având în vedere compartimentarea acestuia, asemănătoare cu compartimentarea etajului 2, și accesul cu scară către spațiu, identic cu accesul la celelalte niveluri (planșa A4 și planșa A7);

- este spațiu funcțional, având în vedere că înălțimea utilă, în zona cu înălțime maximă a încăperii, este de 3 metri, conform pl. A7 și pl. A8;

- este spațiu încălzit având în vedere că este protejat termic conform planșelor A6 și A7, termoizolația fiind propusă la nivelul căpriorilor.

În drept, s-au invocat definițiile din Normativul pentru proiectarea mansardelor la clădiri de locuit, indicativ NP-064-02, aprobat prin Ordinul nr. 1991/2002:

- pod - spațiul neîncălzit (circulabil sau necirculabil) cuprins între învelitoare și ultimul planșeu al unei clădiri;

- mansardă – spațiul funcțional cuprins între învelitoare și ultimul nivel al unei clădiri, care asigură respectarea cerințelor de siguranță, protecțieși confort corespunzătoare utilizării specifice (locuire). Se include în numărul de niveluri supraterane.

Potrivit Anexei 2 din Legea nr. 350/2001 privind amenajarea teritoriului și urbanismul, cu modificările și completările ulterioare, coeficientul de utilizare a terenului (CUT) este raportul dintre suprafața construită desfășurată (suprafațadesfășurată a tuturor planșeelor) și suprafața parcelei inclusă în unitatea teritorială de referință. Nu se iau în calculul suprafeței construite desfășurate: suprafața subsolurilor cu înălțimea liberă de până la 1,80 m, suprafața subsolurilor cu destinație strictă pentru gararea autovehiculelor, spațiile tehnice sau spațiile destinate protecției civile, suprafața balcoanelor, logiilor, teraselor deschise și neacoperite, teraselor și copertinelor necirculabile, precum și a podurilor neamenajabile, aleile de acces pietonal/carosabil din incintă, scările exterioare, trotuarele de protecție.

Raportat la această definiție, recurentul-reclamant adaugă prin apărările formulate în recurs o chestiune subsidiară, aceea că podul în cauză este amenajabil, deci nu putea fi exclus de la calculul CUT, chiar dacă nu este considerat mansardă.

Într-o primă ipoteză, Curtea reține că, din definiția mansardei, rezultă o caracteristică esențială a acesteia, anume de a fi un spațiu propriu locuirii umane, care asigură cerințele necesare de protecție, confort și siguranță.

Argumentele recurentului-reclamant au fost că spațiul are o înălțime care permite circulația persoanelor, este accesibil printr-o scară comună, este conceput cu ferestre, iar termoizolația a fost montată la nivelul șarpantei, și nu direct peste planșeul ultimului nivel.

Potrivit situației de fapt reținute de prima instanță, pe planșa A4 - Plan pod, se observă lipsa oricăror compartimentări, accesul în acest spațiu realizându-se exclusiv din casa de scară comună, evidențiindu-se faptul că acest spațiu este în folosința comună a tuturor locatarilor.

Argumentul referitor la înălțimea de 3 m este doar parțial corect, deoarece tribunalul a reținut că restul spațiului este în pantă abruptă, astfel încât circulația zilnică proprie unei locuiri ar fi dificilă.

Ambele caracteristici, legate de acces și înălțime, tind a susține ideea că spațiul este circulabil, însă acest aspect, în sine, este nerelevant din perspectiva definiției podului, acesta fiind „spațiul neîncălzit (circulabil sau necirculabil)”, aflat deasupra ultimului planșeu al unei clădiri, sub învelitoare.

Verificând documentația tehnică, în special cea aferentă instalațiilor sanitare și electrice, Tribunalul a constatat că, astfel cum rezultă din planurile desfășurate, atât sistemul de instalații sanitare (inclusiv conducte, etc.), cât și cel electric se opresc la ultimul etaj, subspațiul denumit POD,

acesta din urmă neavând niciun fel de instalație de acest tip (nu este vorba despre o simplă instalare de calorifere, după cum a susținut pârâtul, întrucât, la acest moment, acestea nu au cum să fie conectate). Prin urmare, conform situației de fapt stabilite de prima instanță, acest spațiu este neîncălzit, fiind impropriu locuirii umane, întrucât nu asigură gradul de confort termic necesar.

În ceea ce privește posibilitatea amenajării acestor componente, tribunalul a reținut, în fapt, că - în condițiile în care este vorba despre o construcție finalizată - extinderea instalațiilor menționate și în spațiul în discuție va fi cel puțin dificilă, presupunând lucrări de amplasare la planșee și pereți, pentru prelungirea conductelor, instalarea de țevi, conectarea rețelei de cabluri electrice etc.

Faptul că termoizolația a fost montată la nivelul șarpantei, și nu direct peste planșeul ultimului nivel, nu reprezintă, singur, un criteriu care să încadreze un pod ca fiind mansardă. Modul în care este poate fi amplasată termoizolația nu este prevăzut în legile/normativele care definesc noțiunile de pod și mansardă. De altfel, astfel cum a reținutși prima instanță, montarea termoizolației cât mai complet pe întreaga clădire asigură o mai bună menținere a acesteia, iar podul, ca spațiu construit, ce poate servi depozitării, spre exemplu, nu trebuie privat de orice mijloace moderne de asigurare a unui factor ambiental echilibrat din perspectiva transferului de căldură.

Referitor la existența unor ferestre, care pot asigura iluminarea și ventilația, Curtea reține că nici această caracteristică nu este determinantă, întrucât ventilația este necesară pentru menținerea în bună stare a întregii construcții (evitând spre exemplu acumularea excesivă de căldură și producerea de abur care, în timp, poate cauza formarea igrasiei, mucegaiului etc.) și poate asigura, spre exemplu, acces facil pe acoperiș, în eventualitatea unor reparații.

În mod corect a reținut prima instanță, prin urmare, că simpla existență a ferestrelor nu este de natură să confere nivelul de confort necesar locuirii, în lipsa și a altor elemente. De asemenea, instanța de recurs reține că acestea servesc funcțiunii podului de depozitare a unor lucruri, caz în care factorul ambiental poate deveni relevant din perspectiva minimei ventilații, iar iluminatul natural devine un factor de reducere a costurilor cu energia electrică utilizată pe timpul accesului.

În plus, tribunalul a mai reținut că, în Planșa A5 - Plan învelitoare, se observă că pe întreaga suprafață a învelitorii nu sunt prevăzute ferestre de mansardă sau lucarne care să sporească aportul de lumină naturală în cazul unei compartimentări specifice spațiilor de locuit, împrejurare care poate fi considerată un indiciu că proiectantul nu a intenționat să ofere posibilitatea pe viitor a amenajării podului ca spațiu locuibil.

Normativul NP-064-02, care definește noțiunea de „mansardă”, are în vedere situația proiectată/concepută a fi executată direct în temeiul autorizației de construire, iar nu simple ipoteze și eventuale proiecte ulterioare de reamenajare interioară pe care le-ar putea, ipotetic, face beneficiarul.

Raționamentul recurentului-reclamant și al intimatului-pârât ISC confundă un spațiu tehnic funcțional, cum este cel în discuție, cu un spațiu locuibil.

În ceea ce privește susținerea că, inclusiv în cazul în care spațiul nu poate fi considerat, în prezent, o mansardă, caracteristica de a fi amenajabil ar determina luarea sa în calcul la stabilirea CUT, Curtea reține că această apărare se bazează pe o interpretare extensivă a noțiunii de „amenajare”, incompatibilă cu regimul juridic al urbanismului, din perspectiva principiului previzibilității și bunei-credințe în administrația publică.

Trebuie avute în vedere și celelalte spații construite din enumerarea celor excluse, potrivit Anexei 2 din Legea nr. 350/2001, de la calculul indicatorului CUT, cum ar fi subsolurile pentru gararea autovehiculelor ori spațiile tehnice, care pot fi percepute, în aceeași măsură, ca fiind pretabile unei amenajări ulterioare cu altă funcționalitate, de unde rezultă că nu orice potențială intervenție de amenajare în acest sens ar putea determina neexcluderea lor de la calculul suprafeței construite desfășurate.

În speță, nu se poate considera că podul este (ușor) amenajabil în spațiu de locuit, fiind necesar a fi îndeplinite condițiile Ordinului ministrului sănătății nr. 119/2014 pentru aprobarea Normelor de igienă și sănătate publică privind mediul de viață al populației (spre exemplu, art. 17-19 din Ordin) sau ale Legii nr. 114/1996 privind locuințele (Anexa nr. 1 - Exigențe minimale pentru locuințe).

În cazul unei clădiri precum cea în cauză, destinată locuirii la nivelurile inferioare, conceperea podului în această manieră nu poate fi considerată o dovadă a intenției de a încălca regimul de urbanism și de a configura o mansardă sub falsa denumire de „pod”.

Efectul admiterii acțiunii în contencios administrativ ar fi anularea autorizației de construire, în integralitatea sa, deci inclusiv cu privire la spațiile de locuit, în raport cu existența cărora podul a fost recunoscut la momentul emiterii autorizației de construire a fi un spațiu funcțional, cu acces comun, accesoriu spațiilor de locuit (art. 649 Cod civil.).

În jurisprudența CEDO este recunoscut ca intrând în sfera de protecție a art. 1 din Protocolul nr. 1 adițional la Convenția Europeană a Drepturilor Omului și dreptul patrimonial asupra unei locuințe construite chiar și fără autorizație, tolerate de către autorități o lungă perioadă de timp (Öneryıldız c. Turciei [MC], nr. 48939/99, hotărârea din 30.11.2004; Hamer c. Belgiei, nr. 21861/03, 27.11.2007; KerimanTekin și alții c. Turciei, nr. 22035/10, 15.11.2016). Totodată, documentul de urbanism ce nu putea fi revocat de autoritatea abilitată în materie de urbanism a fost inclus în conceputul de „așteptare legitimă” și considerat „o parte integrantă a proprietății societăților” (Stretch c. Regatului Unit, nr. 44277/98, 24.06.2003).

De asemenea, a fost inclusă în sfera art. 8 din Convenție (Dreptul la respectarea vieții private și de familie) pierderea iminentă a locuinței în urma unei dispoziții de demolare, pe motiv că a fost construită cu bună-știință cu încălcarea normelor de urbanism (Ivanova și Cherkezov c. Bulgariei, pct. 53).

În aceste condiții, instanța de recurs a reținut că reglementările naționale trebuie interpretate astfel încât să asigure previzibilitatea și proporționalitatea măsurilor autorităților publice. În condițiile în care autoritatea publică a emis un act administrativ în baza căruia o construcție a fost edificată, acțiunea prefectului în anularea acelui act, întemeiată pe dispozițiile art. 3 din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004 (în exercitarea atribuției de tutelă administrativă), pornind de la elemente factuale și juridice cunoscute de autoritatea emitentă încă de la momentul emiterii actului, trebuie analizată cu respectarea prezumției de bună-credință a beneficiarului și într-o modalitate care să asigure justul echilibru care trebuie să existe între drepturile sau interesele legitime private, ale celor care riscă să își piardă proprietatea/locuința, și interesul public de a asigura respectarea reglementărilor de urbanism și de a descuraja potențiale acte de încălcare a legii ce ar putea fi săvârșite în procedura de autorizare a construcțiilor.

Or, netemeinicia cererii de chemare în judecată a fost dovedită prin probele administrate, iar interpretarea normelor de urbanism incidente în cauză permite exercitarea dreptului de a construi într-o astfel de configurație, nefiind dovedit un abuz de drept al solicitantului, respectiv un exces de putere al autorității publice la momentul emiterii autorizației de construire atacate.

Motivul de casare prevăzut de art. 488 alin. 1 pct. 8 Cod procedură civilă nu poate avea ca obiect reinterpretarea probelor și stabilirea unei alte situații de fapt, hotărârea fiind analizată pentru a stabili dacă a fost dată cu încălcarea sau aplicarea greșită a normelor de drept material, raportat la situația de fapt deja stabilită de prima instanță.

Reținând considerentele de fapt și de drept expuse mai sus, Curtea a apreciat că recursul este nefondat, nefiind incidente motivele de casare invocate de recurentul-reclamant, astfel că a fost respins în consecință, în temeiul dispozițiilor art. 496 Cod procedură civilă.

Inexistența unei discriminări în cazul unor dispute de limbaj între politicieni pe scena politică internă atunci când scopul legitim era lămurirea unei probleme de interes public precum necesitatea vaccinării contra Covid 19.

„Textul art. 2 din OG nr. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare face referire la scop sau efect, pe care afirmațiile reclamantei nu le-au urmărit, deoarece contextul real al discuției era dacă politicienii implicați în aprobarea vaccinării anti-Covid urmăresc cu adevărat interesele cetățenilor români, într-un climat general de neîncredere socială inițială în utilitatea vaccinării: „prin discriminare se înțelege orice deosebire, excludere, restricție sau preferință, pe bază de rasă, naționalitate, etnie, limbă, religie, categorie socială, convingeri, sex, orientare sexuală, vârstă, handicap, boală cronică necontagioasă, infectare HIV, apartenență la o categorie defavorizată, precum și orice alt criteriu care are ca scop sau efect restrângerea, înlăturarea recunoașterii, folosinței sau exercitării, în condiții de egalitate, a drepturilor omului și a libertăților fundamentale sau a drepturilor recunoscute de lege, în domeniul politic, economic, social și cultural sau în orice alte domenii ale vieții publice”.

Având în vedere că expresiile utilizate erau realizate pe scena politică, între doi politicieni, limbajul folosit nu realiza o discriminare, deoarece nu s-a prezentat un alt caz similar în care reclamanta să facă o deosebire sau diferențiere.

Fiind în discuție un interes public, problemele dacă vaccinarea era utilă și dacă limitarea libertăților cetățenești era necesară reprezentau ocazii de ostilitate între participanții de pe scena politică în momente în care la nivel mondial nu exista o majoritate de opinii cu privire la limitele libertăților cetățenești, necesitatea vaccinării și cu privire la care vaccinuri să se achiziționeze.

Prin urmare, se poate aprecia că expresiile folosite de reclamantă nu se pot încadra perfect ca o discriminare în sensul dispozițiilor art. 2 alin.1 din OG nr. 137/2000.

Nici condițiile generale de propagandă, instigare la ură, de scop de atingere a demnității ori crearea unei atmosfere de intimidare, ostile, degradante, umilitoare sau ofensatoare ale art. 15 din OG nr. 137/2000 nu sunt îndeplinite în totalitate, fiindcă textul are în vedere o continuitate evidentă într-un anumit comportament. Or, această continuitate trebuie să se demonstreze și din interacțiuni variate ale persoanelor vizate, nu doar cu ocazia unor dezbateri referitoare la aceleași probleme politice legitime, referitoare la limitarea libertăților cetățenești de către organul din care pârâtul făcea parte sau de necesitatea vaccinării împotriva efectelor unei pandemii.

Potrivit CEDO, criteriile aplicate pentru evaluarea activităților politice ale unei persoane din punct de vedere moral sunt diferite de cele necesare pentru stabilirea săvârșirii unei infracțiuni (pct. 43 al cauzei Scharsach și NewsVerlagsgesellschaft împotriva Austriei; a se vedea, de asemenea, UnabhängigeInitiativeInformationsvielfalt împotriva Austriei, pct. 46; Brosa împotriva Germaniei, pct. 48).

În astfel de situații, pârâtul poate avea o toleranță mai mare față de discuții care au ca scop clarificarea unor probleme de interes public, atunci când deține o funcție politică și atribuții în domeniul respectiv.

În cauza Lingens împotriva Austriei, Curtea a afirmat principiul privind personalitățile politice care, în mod inevitabil și conștient, se expun controlării atente a faptelor și gesturilor lor atât de către jurnaliști, cât și de către masa cetățenilor; prin urmare, aceștia trebuie să dea dovadă de o toleranță mai mare (pct. 42; a se vedea, de asemenea, Nadtoka împotriva Rusiei, pct. 42). Pentru aceste motive, Curtea a constatat inexistența unui caz de discriminare.”

(Sentința civilă nr 1613 din data de 05.10.2022 pronunțată de Curtea de Apel București - Secția a VIII –a Contencios administrativ și fiscal)

Prin cererea de chemare în judecată formulată, reclamanta D.Ș. a solicitat anularea Hotărârii CNCD nr. xx/2022, constatarea inexistenței unei discriminări și respingerea pe fond a acuzațiilor pârâtului, cu cheltuieli de judecată.

Prin întâmpinarea depusă s-a solicitat respingerea cererii, arătând că afirmațiile făcute de reclamantă în emisiunea postului de televiziune A. din data de 31.01.2021 erau denigratoare cu privire la naționalitatea sa, apte de a favoriza excluderea și supunerea sa la un tratament injust. Consideră că afirmațiile reclamantei sunt o discriminare, întrucât au creat o deosebire pe criteriul originii.

Examinând actele dosarului și dispozițiile legale, instanța a reținut următoarele:

Referitor la jurisprudența CEDO invocată de CNCD, din considerentele respectivelor cauze s-a constatat că nu sunt concludente pentru reținerea contravenției, după cum urmează:

- Timishev contra Rusiei e principalul caz invocat de CNCD, dar în acea speță un avocat cecen din Groznîi, după distrugerea orașului de ruși în 1994, s-a confruntat cu o discriminare când a încercat să-și înregistreze reședința în Nalchik, sudul Rusiei. Însă cazul nu a avut în vedere libertatea de exprimare în sfera politică sau între politicieni din aceeași țară;

- Glimmerveen și Hagenbeek c. Olandei are ca premise cazul unui contabil olandez care în 1974 a devenit președintele unui mic partid olandez cu scopuri naziste „Nederlandse VolksUnie” al cărui statut afirmă că „interesele statului sunt mai bine servite de o populație omogenă, decât de un mix de rase”. În anul 1977 președintele partidului a fost condamnat la închisoare pentru distribuirea de manifeste de discriminare rasială îndreptate împotriva „sutelor de mii de surinamezi, turci și alți muncitori care trebuie îndepărtați din țară pentru a se face ordine”.

Așadar, nici acest caz invocat nu este un temei potrivit pentru situația factuală a reclamantei.

- în cazul Norwood c. Regatului Unit din nou datele erau diferite și extrem de radicale: Norwood, membru al unui partid politic de extremă dreapta, a plasat un afiș pe fereastra apartamentului său care cerea eliminarea tuturor musulmanilor din Marea Britanie. Mai exact, afișul a constituit un atac vehement împotriva unui grup religios, implicând că fiecare musulman a fost vinovat de un grav act de terorism, care este incompatibil cu valorile proclamate de Convenția Europeană a Drepturilor Omului.

- Budinova și Chaprazov c. Bulgariei este un caz invocat greșit de CNCD, pentru ca liderul unui partid făcea afirmații rasiste împotriva unor grupuri etnice: reclamantii care erau evrei (Doamna Behar, Doamna Gutman) și romi (Doamna Budinova, Domnul Chaprazov) l-au chemat pe politicianul xenofob, V. Siderov, liderul partidului Ataka, în instanță pentru propaganda sa extremă împotriva comunităților lor. Instanțele le-au respins cererile, acordând prioritate libertății de exprimare a lui Siderov. Curtea Europeană a criticat instanțele bulgare, pentru că nu au examinat efectiv cererile părților.

În nici unul dintre cazurile menționate de CNCD ca bază a considerentelor actului atacat nu se regăsesc aceleași date de fapt. Prin urmare, nici problemele de drept nu pot fi considerate similare și nu ar trebui utilizate fragmente noționale pentru a construi din cazuri diferite o contravenție de discriminare pentru o persoană care se află într-o altă situație premisă.

Referitor la elementele constitutive ale unei discriminări în sensul art.2 din OG nr. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, Curtea a reținut că în speță art.2 este greșit interpretat de CNCD.

Textul art. 2 face referire la scop sau efect, pe care afirmațiile reclamantei nu le-au urmărit, deoarece contextul real al discuției era dacă politicienii implicați în aprobarea vaccinării anti-Covid urmăresc cu adevărat interesele cetățenilor români, într-un climat general de neîncredere socială inițială în utilitatea vaccinării: „prin discriminare se înțelege orice deosebire, excludere, restricție sau preferință, pe bază de rasă, naționalitate, etnie, limbă, religie, categorie socială, convingeri, sex, orientare sexuală, vârstă, handicap, boală cronică necontagioasă, infectare HIV, apartenență la o categorie defavorizată, precum și orice alt criteriu care are ca scop sau efect restrângerea, înlăturarea recunoașterii, folosinței sau exercitării, în condiții de egalitate, a drepturilor omului și a libertăților fundamentale sau a drepturilor recunoscute de lege, în domeniul politic, economic, social și cultural sau în orice alte domenii ale vieții publice”.

Având în vedere că expresiile utilizate erau realizate pe scena politică, între doi politicieni, instanța consideră că limbajul folosit nu realiza o discriminare, deoarece nu s-a prezentat un alt caz similar în care reclamanta să facă o deosebire sau diferențiere.

Fiind în discuție un interes public, problemele dacă vaccinarea era utilă și dacă limitarea libertăților cetățenești era necesară reprezentau ocazii de ostilitate între participanții de pe scena politică în momente în care la nivel mondial nu exista o majoritate de opinii cu privire la limitele libertăților cetățenești, necesitatea vaccinării și cu privire la care vaccinuri să se achiziționeze.

Prin urmare, se poate aprecia că expresiile folosite de reclamantă nu se pot încadra perfect ca o discriminare în sensul dispozițiilor art. 2 alin.1 din OG nr. 137/2000.

Nici condițiile generale de propagandă, instigare la ură, de scop de atingere a demnității ori crearea unei atmosfere de intimidare, ostile, degradante, umilitoare sau ofensatoare ale art. 15 din OG nr. 137/2000 nu sunt îndeplinite în totalitate, fiindcă textul are în vedere o continuitate evidentă într-un anumit comportament. Or, această continuitate trebuie să se demonstreze și din interacțiuni variate ale persoanelor vizate, nu doar cu ocazia unor dezbateri referitoare la aceleași probleme politice legitime, referitoare la limitarea libertăților cetățenești de către organul din care pârâtul făcea parte sau de necesitatea vaccinării împotriva efectelor unei pandemii.

Dimpotrivă, declarațiile reclamantei se pliau totuși pe o nemulțumire a societății în legătură cu informațiile limitate puse la dispoziția publicului în legătură cu garanțiile de eficiență ale acestor vaccinuri și se înscriu în libertatea de exprimare prevăzută de art.10 alin.1 din CEDO, explicată prin hotărârile pronunțate în cauzele Handyside c. Regatului Unit, Jersild c. Danemarcei, Vogt c. Germaniei, Castells c. Spaniei, Desjardin c. Franței, putându-se admite o anumită doză de exagerare și provocare între politicieni în probleme de interes public, chiar prin expresii care ar putea fi considerate polemice sau chiar lipsite de măsură pe plan personal (Lopes Gomes de Silva c.Portugaliei: ..."chiar dacă expresiile folosite de către reclamant pot fi considerate ca fiind polemice, ele nu pot fi considerate ca fiind un atac la persoană gratuit, întrucât reclamantul le-a dat o explicație obiectivă. În astfel de situații, este inevitabil ca invectiva politică să nu privească în egală măsură și planul personal").

Potrivit CEDO, criteriile aplicate pentru evaluarea activităților politice ale unei persoane din punct de vedere moral sunt diferite de cele necesare pentru stabilirea săvârșirii unei infracțiuni (pct. 43 al cauzei Scharsach și NewsVerlagsgesellschaft împotriva Austriei; a se vedea, de asemenea, UnabhängigeInitiativeInformationsvielfalt împotriva Austriei, pct. 46; Brosa împotriva Germaniei, pct. 48).

În astfel de situații, pârâtul RA poate avea o toleranță mai mare față de discuții care au ca scop clarificarea unor probleme de interes public, atunci când deține o funcție politică și atribuții în domeniul respectiv.

În cauza Lingens împotriva Austriei, Curtea a afirmat principiul privind personalitățile politice care, în mod inevitabil și conștient, se expun controlării atente a faptelor și gesturilor lor atât de către jurnaliști, cât și de către masa cetățenilor; prin urmare, aceștia trebuie să dea dovadă de o toleranță mai mare (pct. 42;Nadtoka împotriva Rusiei, pct. 42).

Pentru aceste motive, cererea reclamantei a fost admisă, a fost anulată Hotărârea CNCD nr. ./2022 și s-a constatat inexistența unui caz de discriminare.

SECȚIA A IX-A CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL

Litigiul privind străinii. Anulare decizie de returnare de pe teritoriul României. Proportionalitatea măsurii dispuse de autoritatea pentru imigrări

„Principiul proporționalității presupune că orice măsură luată de o autoritate publică, care afectează drepturile indivizilor, trebuie să fie corespunzătoare atingerii unui scop legitim, necesară în vederea atingerii aceluși scop și în același timp, cea mai rezonabilă.”

(Secția a IX-a de Contencios administrativ și fiscal, sentința civilă nr. 1471/22.08.2022)

Prin cererea de chemare în judecată înregistrată pe rolul Curții de Apel București - Secția a IX-a Contencios Administrativ și Fiscal, la data de 04.08.2022, reclamanta AB în contradictoriu cu pârâțul CD, a formulat contestație împotriva deciziei privind măsura de interdicere a intrării în România emisă la 24.07.2022 prin care a solicitat următoarele:

1. anularea deciziei emisă la 24.07.2022 de pârâțul CD și, în baza art. 106 ind.6 alin. (2) din OUG nr. 194/2002, obligarea autorității pârâte la ștergerea semnalării interdicției de intrare pe teritoriul României pentru o perioadă de 6 luni introduse conform alineatului (1) al art. 106 ind.6 din OUG nr. 194/2002 introduse conform alineatului (1) al art. 106 ind.6 din OUG nr. 194/2002.

În motivarea cererii reclamanta a arătat că în fapt, în baza cererii din 07.09.2021 și a documentației depuse i s-a acordat reclamantei avizul de muncă din 21.09.2021 necesar obținerii vizei de lungă ședere/permisului de ședere în scop de muncă în calitate de lucrător permanent, data înmânării avizului fiind 29.09.2021.

În baza acestui aviz a obținut viza de lungă ședere în scop de muncă, cu valabilitate până la 01.04.2022, prelungită ulterior, prin efectul legii, până la data de 06.06.2022 și a intrat în România pe data de 08.12.2021.

Odată ajunsă în România, a încheiat cu societatea X, cea care a aplicat pentru obținerea avizului de muncă, contractul de muncă din 13.12.2021. Deși ar fi trebuit ca societatea să depună documentația necesară în vederea prelungirii dreptului de ședere temporară în scop de muncă, această societate, fără nicio explicație sau justificare, i-a transmis notificarea din 03.01.2022 de încetare a contractului de muncă și decizia din 03.01.2021 de încetare a contractului individual de muncă emisă în baza art. 31 alin. (3) din C. muncii, în ciuda ofertei ferme pe care i-au prezentat-o și pe care au depus-o la autoritate în vederea obținerii avizului de muncă.

A arătat că în această situație nou creată care s-a dovedit a fi total diferită față de promisiunile financiare pentru care a hotărât să își părăsească statul de origine, fără disponibilități materiale de a se întoarce și fără suportul juridic necesar pentru a putea contesta în termen legal decizia de încetare a contractului individual de muncă, în contextul în care societatea pentru care a venit în România nici măcar nu a depus cerere în vederea prelungirii dreptului său de ședere temporară în scop de muncă, s-a văzut nevoită să își caute un nou angajator. Astfel, a intrat în contact cu societatea Y care, după efectuarea tuturor demersurilor necesare în contextul în care autoritatea pentru imigrări înregistrează întârzieri și mai mari de 3 luni între momentul depunerii cererilor online și cel al depunerii actelor în format fizic la ghișeu, a obținut într-un final, pentru reclamanta, avizul de muncă din 02.06.2022, aviz înmănat la data de 03.06.2022.

După obținerea avizului de muncă, societatea a încheiat cu reclamanta contractul individual de muncă din data de 05.06.2022, înregistrat în Revisal și a continuat demersurile în vederea strângerii tuturor documentelor necesare prelungirii dreptului său de ședere temporară în scop de muncă, depunând cererea din data de 08.07.2022. În urma depunerii cererii de prelungire a dreptului de ședere temporară în scop de muncă, în loc de a-i fi aprobată cererea de prelungire, i-a fost comunicată în 24.07.2022 decizia de returnare contestată prin prezenta, fiind instituită totodată și măsura interdicției intrării reclamantei în România pe o durată de 6 luni, în baza art. 106 ind.3 alin. 1 coroborat cu art. 106 ind.4 alin. (1) lit. a pct. i din OUG nr. 194/2002.

În România, începând cu data de 16.03.2020 și până în 14.05.2020, a fost decretată starea de urgență, trecându-se apoi în stare de alertă din 15.05.2020 până la 08.03.2022.

Ținând cont de textele de lege invocate în cuprinsul acțiunii, deși în mod normal viza reclamantei ar fi trebuit să expire în data de 28.02.2022, în baza dispozițiilor art. 4 alin. [5] din Legea nr. 55/2020 și-a menținut valabilitatea pe o perioadă de încă 90 de zile de la încetarea stării de alertă, adică până la data de 06.06.2022, inclusiv. Prin efectul legii, viza sa a continuat să aibă valabilitate până la data de 06.06.2022, inclusiv, astfel că încheierea contractului individual de muncă din data de 05.06.2022 a avut loc în interiorul termenului de valabilitate a dreptului său de ședere acordat prin viza de lungă ședere în scop de muncă.

Coroborând situația de fapt cu dispozițiile art. 81 alin. (5) din OUG nr. 184/2002, autoritatea pentru imigrări, în cazul reclamantei, întrucât se află în procedura de prelungire a dreptului de ședere temporară în scop de muncă având contractul de muncă încheiat valabil la data de 05.06.2022 și înregistrat în Revisal, ar fi trebuit să țină cont de principiul proporționalității și, ar fi trebuit să analizeze mai înainte dacă cererea sa de prelungire a dreptului de ședere temporară în scop de muncă îndeplinește cerințele prevăzute de lege și, abia după această analiză, în situația în care s-ar fi constatat neîndeplinirea cerințelor legale, să procedeze la emiterea unei decizii de returnare. De asemenea, inclusiv decizia de refuz al prelungirii dreptului de ședere trebuie să ia în considerare circumstanțele specifice fiecărui caz în parte, ținându-se cont, încă o dată de principiul proporționalității, după cum se menționează inclusiv în cuprinsul art. 52 alin. (1).

În susținerea conduitei sale corecte a făcut precizarea că niciodată nu a avut niciun moment intenția de a încălca dispozițiile legale privind șederea pe teritoriul României, deplasarea sa în România s-a făcut cu cele mai bune și transparente intenții iar situația în care se află este cauzată în totalitate de conduita profesională a societății X care a procedat în același fel cu toate cele 4 persoane din Sri Lanka pentru care a obținut avize de muncă, una dintre aceste 4 persoane fiind reclamanta.

De asemenea, a considerat că autoritatea ar trebui să aibă o conduită unitară și să aplice principiile de drept și dispozițiile legale cu aceeași unitate de măsură pentru toate persoanele care aplică în vederea prelungirii dreptului de ședere.

În drept, art. 18, art. 24 alin. (2), art. 44 alin. (6), art. 52 alin. (II), art. 56 alin. (1), art. 81, art. 1063 alin. (5), 1066 alin. [1] și (2), din OUG nr. 194/2002, art. 3 și 7 din OG nr. 25/2014, art. 48 alin. (1) din OUG nr. 70/2020, art. 4 alin. (5) din Legea nr. 55/2020, art. 16 din Constituția României, Directiva 2000/43/CE.

La data de 12.08.2022, pârâta CD a depus la dosar întâmpinare, prin care a solicitat respingerea, ca nefondată și neîntemeiată, a contestației formulată de către reclamantă împotriva deciziei de returnare din data de 24.07.2022.

În motivare a arătat că în urma verificărilor efectuate, s-a constatat că reclamanta figurează în evidența traficului nominal de călători la frontiera României cu unica intrare în România la data de 08.12.2021, cu pașaportul turistic sus-menționat în baza vizei de lungă ședere pentru angajare în muncă, cu multiple intrări, valabilă 90 zile în perioada 03.12.2021 — 01.04.2022, ca urmare a obținerii avizului de muncă de către societatea X.

Din analiza situației, a reieșit faptul că cele 90 zile de ședere în România conferite de viza mai sus-menționată s-au epuizat la data de 03.03.2022. Astfel, s-a constatat faptul că reclamanta s-a aflat în ședere ilegală în România în perioada 03.03.2022 - 24.07.2022 însă, conform prevederilor art. 4 alin. 5 din Legea nr. 55/2020 privind unele măsuri pentru prevenirea și combaterea efectelor pandemiei de COVID-19, efectele au încetat la data de 06.06.2022, astfel că reclamanta s-a aflat în ședere ilegală în România în perioada 07.06.2022 - 24.07.2022, acumulând astfel un număr de 48 zile de ședere ilegală în România.

Așadar, deoarece nu a respectat obligațiile străinilor prevăzute în art. 4 alin. (1) și alin. (4) din O.U.G. 194/2002 privind regimul străinilor în România și nu a părăsit teritoriul României în perioada valabilității dreptului de ședere (art. 11 alin. 2 din actul normativ menționat), reclamanta a fost sancționată contravențional în baza art. 134 pct. 2 coroborat cu art. 135 lit. e, pct. ii din O.U.G. 194/2002 privind regimul străinilor în România, republicată, cu modificările și completările ulterioare, și art. 7 din OG 2/2001 privind regimul contravențiilor deoarece aceasta a avut o atitudine cooperantă.

Astfel, a arătat că având în vedere faptul că reclamanta s-a aflat în ședere ilegală timp de 48 zile, acesteia i-a fost emisă decizia de returnare contestată în prezenta cauză, în conformitate cu prevederile art. 81 alin. (1) și alin. (2) lit. "d" coroborat cu art. 83 alin. (1) și alin. (4), art. 88 alin. (1) și alin. (3) lit. „a” din O.U.G. 194/2002, privind regimul străinilor în România, act administrativ prin care i s-a stabilit obligația de returnare și termenul de 30 de zile pentru plecarea voluntară.

Totodată, a învederat că față de aceasta a fost instituită și măsura interdicției de intrare pe teritoriul României pentru o perioadă de 3 luni în conformitate cu prevederile art. 106 ind.3 alin. 1 coroborat cu art. 106 ind.4 alin. 1 lit. a) pct. i și art. 106 ind.4 alin. (4) lit. b) coroborat cu art. 106 ind. 6 alin. (3) O.U.G. 194/2002 privind regimul străinilor în România.

A precizat totodată faptul că aceste aspecte au fost constatate de lucrătorul structurii pârâte, fiind prezentate conducerii Direcției pentru Imigrări a Mun. București prin referatul din data de 24.07.2022, fiind aprobate propunerile formulate de acesta.

Astfel, având în vedere durata șederii ilegale în România în cazul reclamantei, a apreciat că actul administrativ ce formează obiectul contestației este în mod legal și temeinic întocmit, interdicția intrării pe teritoriul României a fost corect stabilită, iar aducerea ei la cunoștință s-a făcut cu respectarea întocmai a cadrului legal, impunându-se respingerea cererii reclamantei ca neîntemeiată și nefondată.

Referitor la motivele invocate de reclamantă, pârâta a arătat că în motivarea cererii sale, reclamanta a invocat o multitudine de texte de lege în susținere, în principal din OUG nr. 194/2002 însă nu arată faptul că începând cu data de 07.06.2022 a intrat în ședere ilegală în România, acumulând un număr de 48 zile de ședere ilegală.

Mai mult, a precizat că la pag. 5 a cererii aceasta a făcut unele afirmații nefondate și neprobate. Totodată, pârâta a învederat că nu cunoaște pe ce argumente și probe își bazează reclamanta aceste afirmații. Menționează că au făcut tot posibilul să o sprijine și să o ajute pe reclamantă, dar nu poate face abstracție de prevederile imperative ale legii.

În drept au fost invocate dispozițiile OUG nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România, cu modificările și completările ulterioare, Legea nr. 554/2004, Codul de procedură civilă.

Soluționând cauza, Curtea a reținut că autoritatea pentru imigrări, în baza cererii din data de 07.09.2021 și a documentației depuse de societatea X, a acordat reclamantei avizul de muncă din data de 21.09.2021 necesar obținerii vizei de lungă ședere/permisului de ședere în scop de muncă în calitate de lucrător Permanent, data înmânării avizului fiind 29.09.2021.

În baza acestui aviz a obținut viza de lungă ședere în scop de muncă cu valabilitate până la 01.04.2022, prelungită ulterior, prin efectul legii, până la data de 06.06.2022 și a intrat în România pe data de 08.12.2021.

Curtea a reținut în continuare că, într-adevăr, așa cum rezultă din înscrisurile atașate cererii de chemare în judecată, deși reclamanta a încheiat cu societatea X contractul individual de muncă din data de 13.12.2021, această societate i-a transmis notificarea din data de 03.01.2022 de încetare a contractului de muncă și decizia din data de 03.01.2021 de încetare a contractului individual de muncă emisă în baza art. 31 alin. (3) din C. muncii, care prevede că ”pe durata sau la sfârșitul perioadei de probă, contractul individual de muncă poate înceta exclusiv printr-o notificare scrisă, fără preaviz, la inițiativa oricăreia dintre părți, fără a fi necesară motivarea acesteia”.

În continuare, Curtea a reținut că societatea Y a depus la data de 03.05.2022 cererea prin care a solicitat autorității pentru imigrări acordarea avizului de muncă necesar obținerii vizei de lungă ședere/permisului de ședere în scop de muncă în calitate de lucrător permanent pentru reclamantă, solicitare admisă, fiindu-i eliberat reclamantei avizul de muncă din data de 02.06.2022.

Urmare a eliberării acestui aviz, a fost încheiat Contractul individual de muncă între societatea Y și reclamantă, pe perioadă nedeterminată, cu data începerii 06.06.2022, încheiat și înregistrat în Registrul General de Evidență a Salariaților la data de 05.06.2022.

Prin din data de 08.07.2022, s-a solicitat pentru reclamantă, prelungirea dreptului său de ședere temporară în scop de muncă.

Autoritatea pentru imigrări reținând că reclamanta s-a aflat în ședere ilegală în România în perioada 07.06.2022 - 24.07.2022, acumulând astfel un număr de 48 zile, a emis decizia de returnare

din data de 24.07.2022, în conformitate cu prevederile art. 81 alin. (1) și alin. (2) lit. "d" coroborat cu art. 83 alin. (1) și alin. (4), art. 88 alin. (1) și alin. (3) lit. „a” din O.U.G. nr. 194/2002, privind regimul străinilor în România, act administrativ prin care i s-a stabilit obligația de returnare și termenul de 30 de zile pentru plecarea voluntară. Totodată, față de aceasta a fost instituită și măsura interdicției de intrare pe teritoriul României pentru o perioadă de 3 luni în conformitate cu prevederile art. 106 ind. 3 alin. 1 coroborat cu art. 106 ind.4 alin. 1 lit. a) pct. i și art. 106 ind.4 alin. (4) lit. b) coroborat cu 106 ind.6 alin. (3) din O.U.G. 194/2002 privind regimul străinilor în România.

În drept, Curtea a reținut incidența art. 81 din O.U.G. 194/2002 privind regimul străinilor în România, precum și faptul că este de necontestat că la data emiterii deciziei de returnare din 24.07.2022, reclamanta s-a aflat în ședere ilegală în România în perioada 07.06.2022 - 24.07.2022, acumulând astfel un număr de 48 zile.

Pe de altă parte, Curtea a reținut că decizia de returnare a fost emisă cu încălcarea principiului proporționalității, menționat de art. 81. Astfel, așa cum rezultă din expunerea situației de fapt, în primul rând, angajatorul inițial, a decis unilateral, fără a reține vreo vină reclamantei, care a angajat cheltuieli semnificative pentru a părăsi statul de origine, încetarea contractului individual de muncă în baza art. 31 alin. (3) din C. muncii.

În continuare, Curtea a reținut că, deși societatea Y a depus la data de 03.05.2022 cererea prin care a solicitat autorității pentru imigrări acordarea avizului de muncă necesar obținerii vizei de lungă ședere/permisului de ședere în scop de muncă în calitate de lucrător permanent pentru reclamantă, acesta a admis această solicitare și a eliberat reclamantei avizul de muncă după 30 de zile, la data de 02.06.2022. Urmare a eliberării acestui aviz, a fost încheiat contractul individual de muncă, cu data începerii 06.06.2022, înregistrat în REVISAL.

Prin urmare, Curtea a reținut că toate aceste demersuri au fost efectuate în perioada în care reclamanta avea dreptul legal de ședere pe teritoriul României, deși pârâtul a soluționat cererea reclamantei de acordare a avizului de muncă în 30 de zile de la înregistrarea cererii.

Or, acordarea avizului de muncă reprezenta premisa pentru formularea cererii de prelungire a dreptului reclamantei de ședere temporară în scop de muncă, și conform fișierelor atașate acestei cereri, pentru înregistrarea unei astfel de cereri era necesară atașarea mai multor documente, cum ar fi Dovada deținerii legale a spațiului de locuit, respectiv Adeverință medicală. Obținerea unor astfel de documente nu se putea face decât după obținerea avizului de muncă, respectiv ulterior încheierea contractului de muncă, ceea ce justifică întârzierea demarării demersurilor privind solicitarea de prelungire a dreptului de ședere.

În consecință, reținându-se și soluționarea cu întârziere de către pârât a cererilor reclamantei, Curtea a constatat că decizia de returnare a fost emisă cu încălcarea principiului proporționalității, menționat de art. 81 din OUG nr. 194/2002.

Astfel, principiul proporționalității este definit de prevederile art. 9 din Codul administrativ adoptat prin OUG 57/2019, potrivit căruia formele de activitate ale autorităților administrației publice trebuie să fie corespunzătoare satisfacerii unui interes public, precum și echilibrate din punctul de vedere al efectelor asupra persoanelor. Reglementările sau măsurile autorităților și instituțiilor administrației publice sunt inițiate, adoptate, emise, după caz, numai în urma evaluării nevoilor de interes public sau a problemelor, după caz, a riscurilor și a impactului soluțiilor propuse.

Principiul proporționalității presupune că orice măsură luată de o autoritate publică, care afectează drepturile indivizilor, trebuie să fie corespunzătoare atingerii unui scop legitim, necesară în vederea atingerii aceluși scop și în același timp, cea mai rezonabilă.

În jurisprudența constantă a Curții de Justiție a Uniunii Europene s-a statuat că principiul proporționalității face parte dintre principiile generale ale dreptului comunitar și impune ca mijloacele puse în aplicare printr-o dispoziție de drept comunitar să fie apte să realizeze obiectivele legitime urmărite de reglementarea în cauză și să nu depășească ceea ce este necesar pentru atingerea acestora.

În speță, așa cum rezultă din situația de fapt expusă, se reține că măsura dispusă prin decizia contestată nu este aptă să realizeze scopul legitim privind regulile de intrare, ședere și ieșire a străinilor pe teritoriul României sau de pe teritoriul României, respectiv nu este necesară pentru atingerea acestui scop.

În consecință, în temeiul art. 85 din OUG nr. 194/2002, Curtea a admis contestația formulată și a anulat decizia de returnare de pe teritoriul României emisă la 24.07.2022.

Pretenții societate de asigurare în contradictoriu cu Fondul de Garantare a Asiguraților. Competența materială de soluționare a cauzei

„Curtea constată însă că, deși dispozițiile art. 13 alin. (5) din O.U.G nr. 102/2021 fac referire la competența de soluționare a contestației formulată împotriva deciziei de respingere a sumelor solicitate, iar în speță cererea de plată nu a fost soluționată de către pârât, acestea se aplică și cauzelor având ca obiect obligație de a face, prin care se solicită obligarea pârâtului să soluționeze cererea de plată”.

(Secția a IX-a de Contencios administrativ și fiscal, sentința civilă nr. 1508/12.09.2022)

Prin cererea de chemare în judecată înregistrată la data de 09.05.2022 pe rolul Curții de Apel București – Secția a IX-a de Contencios Administrativ și Fiscal, reclamanta AB (societate de asigurări) a solicitat în contradictoriu cu pârâtul CD (fond de garantare) obligarea la soluționarea cererii de plată din data de 20.10.2021, cu plata cheltuielilor de judecată.

În motivarea cererii, s-a arătat că, prin cererea de plată transmisă la pârât pe e-mail, conform art. 12 alin. 1 ind 1 din Legea nr. 213/2015, în data de 20/10/2021, reclamanta a solicitat plata sumei de 23.506,28 lei reprezentând despăgubiri pe care era îndreptățită să le recupereze de la o altă societate de asigurări, considerând că dreptul său la încasarea acestei sume derivă din dreptul de regres al asiguratorului de asigurare facultativă împotriva asiguratorului RCA al persoanei vinovate de producerea riscului asigurat consacrat de dispozițiile art. 2210 C. civ.

Prin decizia din data de 17.09.2021, pârâtul CD a hotărât retragerea autorizației de funcționare și demararea procedurii falimentului, iar prin sentința civilă din 09.02.2022 pronunțată de Tribunalul București a fost admisă cererea pârâtului de deschidere a procedurii falimentului față de societatea împotriva căreia se putea regresa.

În aceste condiții, în temeiul art. 2 alin. 1 și art. 14 alin. 1 din Legea 213/2015, reclamanta a depus cererea de plată a sumei datorate de societatea de asigurare împotriva căreia se putea regresa, împreună cu toate documentele care fac dovada pretențiilor sale.

În ciuda faptului că în temeiul art. 13 alin. 1 din Legea 213/2015 pârâtul este în drept să procedeze la plata creanțelor de asigurare în termen de 60 de zile de la publicarea în Monitorul Oficial a deciziei de retragere a autorizației de funcționare a societății împotriva căreia se putea regresa, nici până în acest moment pârâtul nu a procedat la plată în contul creanței de asigurare deținută de reclamantă.

În drept, reclamanta invocă dispozițiile art. 1 raportat la art. 2 alin 2 din Legea 554/2004 și toate celelalte dispoziții legale invocate în prezenta acțiune.

În probațiune, solicită încuviințarea probei cu înscrisurile atașate prezentei acțiuni.

Legal citat cu copie a cererii de chemare în judecată în etapa actelor prealabile, pârâtul CD a formulat întâmpinare prin care a solicitat respingerea cererii de chemare în judecată, ca inadmisibilă, și în subsidiar, ca neîntemeiată.

Curtea a rămas în pronunțare cu prioritate asupra excepției necompetenței materiale invocată din oficiu.

Analizând cu prioritate excepția necompetenței materiale, Curtea a constatat că aceasta este întemeiată, reținând că prin cererea de chemare în judecată ce face obiectul cauzei, reclamanta AB a solicitat în contradictoriu cu pârâtul CD obligarea intimatului la soluționarea de îndată a cererii de plată transmisă la pârât în data de 20.10.2021 în conformitate cu dispozițiile legale.

Norma de procedură ce reglementează competența se stabilește în raport de dispozițiile art. 24 Cod procedură civilă, fiind norma în vigoare la data formulării cererii de chemare în judecată.

Așadar, competența materială de soluționare a cererii este reglementată de dispozițiile art. 13 alin.5 din Legea nr. 213/2015, în forma în vigoare la data introducerii cererii la instanță, 09.05.2022, respectiv așa cum au fost modificate prin intrarea în vigoare la 24.09.2021 a O.U.G. nr.102/2021 art. I pct.23 și III alin.1, dispoziții care prevăd următoarele: „(5) În caz de respingere a sumelor pretinse se va emite o decizie de respingere, motivată; împotriva deciziei se poate formula contestație în

termen de 30 zile de la comunicarea acesteia, sub sancțiunea decăderii, la instanțele civile de la sediul Fondului, potrivit normelor de competență generală din Legea nr. 134/2010, republicată, cu modificările și completările ulterioare.”

Curtea a mai reținut că reclamanta și-a întemeiat cererea pe dispozițiile art. 1 raportat la art. 2 alin. (2) din Legea nr. 554/2004 (invocând refuzul nejustificat al intimății de a soluționa cererea de plată), ceea ce în opinia reclamantei atrage competența instanței de contencios administrativ.

Potrivit art.2 alin.1 lit. f) din Legea nr.554/2004: contencios administrativ - activitatea de soluționare de către instanțele de contencios administrativ competente potrivit legii organice a litigiilor în care cel puțin una dintre părți este o autoritate publică, iar conflictul s-a născut fie din emiterea sau încheierea, după caz, a unui act administrativ, în sensul prezentei legi, fie din nesoluționarea în termenul legal ori din refuzul nejustificat de a rezolva o cerere referitoare la un drept sau la un interes legitim; respectiv art.2 alin.2 din același act normativ: (2) Se asimilează actelor administrative unilaterale și refuzul nejustificat de a rezolva o cerere referitoare la un drept sau la un interes legitim ori, după caz, faptul de a nu răspunde solicitantului în termenul legal.

Prin urmare, conform acestor dispoziții, nu are relevanță faptul că se critică refuzul nejustificat al pârâtului de soluționare a cererii, aceasta fiind asimilată, din punct de vedere al competenței, unui litigiu având ca obiect anulare act administrativ, astfel că sunt incidente prevederile menționate mai sus.

Curtea constată însă că, deși dispozițiile art. 13 alin. (5) din O.U.G nr. 102/2021 fac referire la competența de soluționare a contestației formulată împotriva deciziei de respingere a sumelor solicitate, iar în speță cererea de plată nu a fost soluționată de către pârât, acestea se aplică și cauzelor având ca obiect obligație de a face, prin care se solicită obligarea pârâtului să soluționeze cererea de plată. Este evident că legiuitorul, prin dispozițiile legale evocate, a atribuit raportului juridic o natură civilă; astfel, rațiunea dispozițiilor legale nu poate fi aceea de a atribui competența de soluționare a contestațiilor împotriva cererilor de plată respinse instanțelor civile și instanțelor de contencios administrativ competența de soluționare a cererilor de obligarea a pârâtului, raportate și la valoarea obiectului, față de dispozițiile art. 13 alin. (5) din O.U.G nr. 102/2021.

Prin urmare, observând dispozițiile exprese ale art. 131 Cod procedură civilă, care îl obligă pe judecător să își verifice competența la primul termen de judecată la care părțile sunt legal citate, Curtea, în raport de art. 129 alin. 2 pct. 2 și art. 130 alin. 2 Cod procedură civilă și făcând aplicarea art. 94 pct. 1 lit. k Cod procedură civilă, a admis excepția invocată și a declinat cauza spre competență soluționare judecătorei.

Suspendare act administrativ.
Condiția pagubei iminente motivată cu ocazia dezbaterilor cu încălcarea dispozițiilor
art. 204 Cod procedură civilă

„Singurele referiri la o eventuală pagubă iminentă au fost formulate în cadrul dezbaterilor pe fondul cererii, oral în ședința de judecată, astfel cum rezultă din practica sentinței recurate. Din punct de vedere procesual, prima instanță nu a pus în discuția părților această completare de acțiune și termenul pentru formularea acesteia în acord cu dispozițiile art. 204 C.pr.civ. și nici nu a dat posibilitatea recurentului pârât să formuleze apărări în raport de motivele invocate de reclamant în conturarea pagubei iminente invocate la acel moment procesual al dezbaterilor în fond cu privire la cererea de suspendare a actului.”

(Secția a IX-a de Contencios administrativ și fiscal, decizia civilă nr. 2042/05.08.2022)

Prin sentința civilă pronunțată la data de 10.05.2022, Tribunalul Călărași – Secția Civilă a admis cererea formulată de reclamantul AB în contradictoriu cu pârâtul CD și a dispus suspendarea Hotărârii Consiliului Local al comunei X emisă la data 27.12.2021 până la soluționarea definitivă a cauzei având ca obiect anularea hotărârii a cărei suspendare s-a solicitat.

Împotriva acestei sentințe a formulat recurs pârâtul CD solicitând admiterea recursului, casarea sentinței civile recurate și, rejudecând, respingerea acțiunii formulate de către reclamant ca neîntemeiată.

Recurentul a criticat sentința instanței de fond, apreciind-o ca fiind nelegală și netemeinică, fiind emisă cu încălcarea art. 488 alin. 1 pct. 6 și 8 Cod procedură civilă.

A arătat că instanța de fond trebuia să dispună respingerea ca inadmisibilă a cererii raportat la temeiul de drept invocat, întrucât, deși se impunea invocarea art. 15 din Legea nr. 554/2004 întrucât reclamantul depusese deja acțiune de fond la Tribunalul Călărași, înregistrată sub nr. ZZZ/116/2022, iar dispozițiile art.14 din Legea nr.554/2004 invocate de acesta priveau o altă situație, respectiv un caz urgent până la depunerea acțiunii de fond.

Un alt motiv de recursa privit faptul că, instanța de fond a refuzat să analizeze situația dedusă judecății și apărările pe care le-a formulat și nu a avut în vedere sub nicio formă solicitările reclamantului ce priveau aparenta nelegalitate a actului administrativ contestat.

Ori, prima cerința pentru admisibilitatea unei cereri de suspendare a actului administrativ este chiar aparența de nelegalitate a acestuia la care instanța de fond nu a făcut referire, împrejurare care făcea practic inutilă chiar și analiza celorlalte motivări ale instanței de fond.

În al treilea rând, a considerat că nu au fost întrunite condițiile prevăzute de art. 14 și 15 din Legea nr. 554/2002 pentru a se dispune suspendarea actului administrativ întrucât nu a fost dovedită sub nicio formă cerința urgenței prevăzută de textul de lege, atâta timp cât Legea administrației publice locale pune la dispoziție mecanismele necesare în vederea desfășurării în bune condiții a activității autorității publice locale în astfel de situații, iar în al doilea rând pentru a se putea analiza situația dedusă judecății și pentru a se putea constata foarte clar ca reclamantul face susțineri netemeinice, a prezentat alăturat un scurt istoric ce nu face decât să combată afirmațiile reclamantului.

În urma rezultatului alegerilor pentru autoritățile administrației publice locale din data 27.09.2020 organizate la nivelul UAT Comuna X, a fost constatată invaliditatea mandatului primarului ales și, pe cale de consecință, la data de 19.11.2020 prin HCL, în temeiul art. 163 alin. 1 Cod Administrativ, reclamantul a fost ales în funcția de viceprimar cu atribuții de primar, iar printr-un alt HCL, în temeiul art. 163 alin. 3 Cod Administrativ, numitul EF a fost desemnat consilier delegat temporar cu atribuții de viceprimar.

Ulterior, la data de 14.07.2021, urmare a rezultatului alegerilor locale parțiale organizate la nivelul UAT Comuna X, a fost validat mandatul domnului RT în funcția de Primar al Comunei X.

În consecință, reclamantul în intervalul 19.11.2020-14.07.2021 în calitate de viceprimar cu atribuții de primar, a îndeplinit toate atribuțiile conferite de lege inclusiv atributul de ordonator de credite.

La data de 15.07.2021 s-a emis Dispoziția nr. AAA privind delegarea de atribuții viceprimarului Comunei X.

În plus și contrar susținerilor reclamantului, o parte din atribuțiile delegate preexistau și erau stabilite ope legis, prin acte administrative cu caracter normativ (în vigoare) emise de Consiliul Local al Comunei X.

Mai mult, în cursul ședințelor Consiliului Local, reclamantul a prezentat și a răspuns interpelărilor consilierilor cu privire la activitatea desfășurată (fie în calitate de Viceprimar - ordonator de credite, fie în calitate de Viceprimar - după alegerea noului primar) fără a menționa faptul ca are sau nu atribuții delegate.

Instanța de fond a apreciat eronat întreaga speță ca urmare a faptului ca s-a raportat doar la existența sau nu a atribuțiilor aferente dispoziției emise la data de 15.07.2021 (după alegerea noului Primar) și a făcut abstracție de perioada dintre data numirii prin HCL la 19.11.2020 ca Viceprimar cu atribuții de Primar și data de 14.07.2021.

Argumentele precizate în raportul de aprobare ce a fundamentat emiterea HCL nr. ZY/2021, priveau modul de exercitare al atribuțiilor reclamantului, atât sub aspectul îndeplinirii funcției de ordonator de credite (Viceprimar cu atribuții de Primar), cât și cele de Viceprimar, recte perioadele 19.11.2020 - 14.07.2021 și 14.07.2021 - 27.12.2021, nefiind individualizate defalcat temporal.

Un aspect important îl reprezintă faptul ca prima instanță a apreciat că „în lipsa acestui document, nu se poate verifica dacă într-adevăr reclamantul nu și-a îndeplinit atribuțiile în calitate de viceprimar, astfel încât există un caz bine justificat”, fără a face mențiune cu privire la HCL nr. ZY/2021, act administrativ supus atenției în prezenta speță și asupra căruia dispoziția legală nu conferă niciun barem de apreciere a gradului de interes sau a gravității abaterilor, acestea, fiind o chestiune de oportunitate care este rezultatul aprecierii subiective a votanților, membrii Consiliului Local și care nu pot face obiectul cenzurii instanței de judecată.

Cu privire la paguba iminentă, s-au invocat de către reclamant - susțineri care au fost preluate în integralitate de prima instanță - că paguba este serioasă întrucât ea constă în principal, în neplata indemnizației aferente funcției de Viceprimar și în prejudiciul de imagine în fata comunității. Nu s-a menționat nimic despre prejudiciul cauzat instituției prin plata unei indemnizații pentru servicii „presupus” nedelegate.

A susținut recurentul că în fapt, criteriile reținute de prima instanță nu corespund definiției noțiunii de pagubă iminentă, care era reprezentată numai de prejudiciul material viitor și previzibil, iar în speță reclamantul a ales numai împrejurări care nu constituie prejudicii, ci însăși executarea actului atacat, în condițiile în care prejudiciul trebuia să reprezinte doar o consecință a executării actului administrativ atacat. Pe această linie de gândire, concluzia ar fi că această condiție a pagubei iminente ar fi îndeplinită în majoritatea cazurilor executării unui act administrativ, ceea ce ar fi absurd și ar înlătura practic autonomia acestei condiții și caracterul de excepție al suspendării actului administrativ. Prin urmare, condiția pagubei iminente nu era îndeplinită, iar neîndeplinirea unei cerințe cumulative dispensează de analiza celeilalte.

Instanța nu a analizat motivele procedurale invocate de reclamant și nici pe cele ce țineau de fondul cauzei, aceasta susținând ca nu a putut analiza problema nerespectării atribuțiilor de serviciu ale reclamantului, deși aceasta era o chestiune esențială și primordială pentru analiza cauzei dedusă judecării.

În concluzie, față de cele menționate, întrucât hotărârea cuprinde motive străine de natura cauzei și nu existau motive întemeiate care să o susțină, hotărârea instanței de fond fiind dată cu încălcarea și aplicarea greșită a dispozițiilor legale aplicabile, a solicitat admiterea recursului, casarea sentinței civile recurate și rejudecând, respingerea acțiunii formulate de către reclamant ca neîntemeiată.

În drept, art. 483-502 și următoarele Cod procedură civilă, art.488 alin. 1 pct. 6 și 8 Cod procedură civilă.

Intimatul AB a depus întâmpinare solicitând respingerea recursului ca neîntemeiat, cu obligarea recurentului la plata cheltuielilor de judecată.

În motivare, a arătat că recurentul a criticat sentința atacată susținând că instanța de fond ar fi trebuit să dispună respingerea cererii de suspendare ca inadmisibilă întrucât reclamantul și-a întemeiat cererea pe dispozițiile art. 14 din Legea 554/2004, deși îi erau aplicabile dispozițiile art. 15.

A apreciat intimatul că această critică nu putea fi luată în considerare întrucât potrivit art. 22 Cod procedură civilă, judecătorul stabilește textul de lege aplicabil, chiar dacă a fost indicat greșit, cu toate că dispozițiile art. 7 alin 5 din lege permit direct acțiunea în contencios și pentru ipoteza în care actul atacat a intrat în circuitul civil, în cazul de față a fost numit un alt viceprimar după demiterea intimatului reclamant.

De asemenea, recurentul a menționat că instanța de fond a refuzat să analizeze situația dedusă judecății și apărările pe care Consiliul Local le-ar fi formulat.

Și această critică era fără fundament întrucât instanța de fond a reținut în considerente „Deși prin cererea introductivă reclamantul a invocat lipsa unor dispoziții privind delegarea atribuțiilor, pârâtul nu a depus la dosar un astfel de document pentru a vedea care erau în realitate atribuțiile viceprimarului”.

Cu toate că viceprimarul a fost sancționat pentru încălcarea unor atribuții ce nu le avea în fișa postului, totuși acesta s-a implicat în mod real în multe dintre problemele ce se iveau la nivelul UAT X, urmând a fi depuse la termenul de judecată un set de poze din care rezultă că acesta se implica pentru rezolvarea unor probleme ale Primăriei, chiar dacă nu este obligat prin fișa postului. A apreciat că instanța de fond a analizat cauza sub toate aspectele și în mod legal și temeinic a dispus admiterea cererii de suspendare a HCL ZY/2021, motiv pentru care a solicitat să se dispună respingerea recursului ca nefondat cu obligarea recurentului pârât la plata cheltuielilor de judecată ocazionate cu acest proces.

În drept, a invocat dispozițiile art. 205 și următoarele din codul de procedură civilă precum și pe dispozițiile Legii nr. 554/2004.

Curtea, soluționând calea de atac extraordinară a recursului a reținut că recursul se poate exercita numai cu privire la nelegalitatea hotărârii atacate așa cum rezultă din art. 488 din Codul de procedură civilă, care prevede expres și limitativ motivele de casare, niciunul dintre acestea nefiind conceput astfel încât să permită instanței de recurs reanalizarea probelor și reevaluarea situației de fapt.

Recursul urmărește verificarea conformității hotărârii atacate cu regulile de drept aplicabile. Examinarea situației de fapt nu este atributul instanței de recurs. Instanța de recurs nu judecă pricina, ci controlează legalitatea hotărârii instanței de fond.

Critici referitoare la greșita stabilire a situației de fapt sau interpretarea probatoriilor administrate nu pot face obiectul analizei în această fază procesuală, întrucât vizează temeinicia soluției pronunțate și nu nelegalitatea acesteia. Cum în calea de atac extraordinară a recursului nu are loc o reluare a fondului cauzei, ceea ce poate constitui obiect al judecății este exclusiv legalitatea hotărârii pronunțate de instanța de fond.

Pentru a se reține incidența motivului de casare prevăzut de dispozițiile art. 488 alin.1 pct.6 Cod procedură civilă., indicat în cererea de recurs, trebuie ca hotărârea atacată să nu cuprindă motivele pe care se întemeiază și inexistența acestora să împiedice exercitarea controlului judiciar sau să cuprindă motive contradictorii ori numai motive străine de natura cauzei.

Textul art. 425 alin.1 lit. b) din Cod procedură civilă consacră principiul potrivit căruia hotărârile trebuie să fie motivate în fapt și în drept, iar nerespectarea acestui principiu constituie motiv de casare potrivit art. 488 alin.1 pct. 6 din Cod procedură civilă, rolul acestui text fiind acela de a se asigura o bună administrare a justiției și pentru a se putea exercita controlul judiciar de către instanțele superioare.

Noțiunea de proces echitabil presupune ca o instanță de judecată, care nu a motivat decât pe scurt hotărârea, să fi examinat totuși în mod real problemele esențiale care i-au fost supuse, și fără a cere un răspuns detaliat fiecărui argument al reclamantului, această obligație presupune, totuși, ca partea interesată să poată aștepta un răspuns specific și explicit la mijloacele decisive pentru soluționarea procedurii în cauză. (CEDO, Cauza Albina contra România, hotărârea din 28.04.2005, Cauza Vlasia Grigore Vasilescu contra România, hotărârea din 8 iunie 2006).

Obligația pe care o impune art. 6 paragraful 1 din Convenție instanțelor naționale de a-și motiva deciziile nu presupune existența unui răspuns detaliat la fiecare argument (Hotărârea Perez, paragraful 81; Hotărârea Van der Hurk, paragraful 61; Hotărârea Ruiz Torija, paragraful 29; Decizia Jahnke și Lenoble împotriva Franței, Cererea nr. 40.490/98). Întinderea acestei obligații de motivare poate varia după natura deciziei și nu poate fi analizată decât în lumina circumstanțelor fiecărei spețe. (CEDO, decizia Driemond Bouw BV c. Olanda, 2 februarie 1999).

Judecătorul nu este obligat să răspundă în mod expres fiecărui argument invocat de părți, care nu mai putea fi considerat ca determinant pentru soluționarea litigiului, fiind suficient ca din întregul hotărârii să rezulte că a răspuns tuturor argumentelor în mod implicit, prin raționamente logice.

Cu alte cuvinte, chiar dacă în motivarea hotărârii judecătorești nu s-ar regăsi literal toate susținerile invocate de părți, sentința nu este susceptibilă de a fi reformată prin prisma motivului de recurs cercetat. Din cuprinsul sentinței rezultă că instanța de fond a analizat fundamentul cererii de chemare în judecată.

Nemulțumirea recurentului pârât cu privire la soluția pronunțată, la argumentele care au format convingerea instanței, neînșușirea de către instanță a susținerilor formulate de către pârât, sunt aspecte care nu justifică invocarea acestui motiv de casare.

Curtea constată că motivarea instanței de fond răspunde exigențelor legale, sentința instanței de fond supusă analizei cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția pronunțată, nu cuprinde motive contradictorii și nici străine de natura cauzei, astfel că nu este incident motivul de casare prevăzut de art. 488 alin. 1 pct. 6 din Cod procedură civilă.

Cu privire la al doilea motiv de recurs, Curtea reține că potrivit art. 488 alin.1 pct.8 din Cod procedură civilă, indicat de recurentul pârât în cererea de recurs: „Casarea unei hotărâri se poate cere numai pentru următoarele motive de nelegalitate: (...) 8. când hotărârea a fost dată cu încălcarea sau aplicarea greșită a normelor de drept material”.

Acest motiv de casare vizează încălcarea legii de drept substanțial (material), încălcare ce poate îmbrăca mai multe aspecte: aplicarea unui text de lege străin situației de fapt; extinderea normei juridice dincolo de ipotezele la care se aplică ori restrângerea nejustificată a aplicării prevederilor acesteia; textului de lege corespunzător situației de fapt i s-a dat o interpretare greșită.

Curtea reține că prima instanță a făcut o greșită aplicare a dispozițiilor art. 14 din Legea nr. 554/2004, respectiv cu privire la interpretarea și aplicarea noțiunilor de „caz bine justificat” și „pagubă iminentă”, condiții cumulativ prevăzute a fi îndeplinite pentru a se putea dispune suspendarea actului.

Cu titlu preliminar, instanța de recurs reține că este neîntemeiată susținerea recurenteii în sensul că reclamantul intimat nu mai putea introduce o cerere de suspendare întemeiată pe dispozițiile art. 14 din Legea nr. 554/2004 întrucât deja a introdus o acțiune de fond ce face obiectul dosarului nr. ZZZ întrucât această limitare nu rezultă din dispozițiile legale.

Din contră, teza I a alin. 1 de la art. 14 din Legea nr. 554/2004 prevede că suspendarea se poate solicita până la pronunțarea instanței de fond, iar prin faptul că art. 15 alin. 1 teza finală din același act normativ prevede că cererea de suspendare se poate formulat odată cu acțiunea de fond sau printr-o cerere separată, nu înseamnă că este exclusă posibilitatea introducerii unei cereri de suspendare întemeiată pe art. 14 din Legea nr. 554/2004 întrucât cele două produc efecte până la momente diferite.

Potrivit art. 14 alin. 1 din Legea 554/2004 „În cazuri bine justificate și pentru prevenirea unei pagube iminente, după sesizarea, în condițiile art. 7, a autorității publice care a emis actul sau a autorității ierarhic superioare, persoana vătămată poate să ceară instanței competente să dispună suspendarea executării actului administrativ unilateral până la pronunțarea instanței de fond. În cazul în care persoana vătămată nu introduce acțiunea în anularea actului în termen de 60 de zile, suspendarea încetează de drept și fără nicio formalitate.”

Din cuprinsul art. 14 din Legea nr. 554/2004, rezultă că pentru suspendarea executării unui act administrativ trebuie îndeplinite, în mod cumulativ, două condiții, respectiv existența unor cazuri bine justificate și a unei pagube iminente.

În ceea ce privește condițiile prevăzute pentru suspendarea efectelor actului administrativ, cazurile bine justificate sunt definite de art. 2 lit. t) din același act normativ ca fiind „împrejurările legate de starea de fapt și de drept, care sunt de natură să creeze o îndoială serioasă în privința legalității actului administrativ;”

Paguba iminentă este definită de art. 2 lit.) din lege ca fiind „, prejudiciul material viitor și previzibil sau, după caz, perturbarea previzibilă gravă a funcționării unei autorități publice sau a unui serviciu public;”

În baza probatoriului sumar existent în acest cadru procesual și în urma unei analize a aparenței de temeinicie a motivelor invocate, Curtea, fără a prejudeca fondul, apreciază că nu există suficiente indicii care să justifice luarea măsurii suspendării actului administrativ, argumentele de nelegalitate invocate de reclamant fiind pe de o parte, aspecte ce țin de fondul cauzei, iar pe de altă parte insuficiente pentru a conduce la suspendarea actului în lipsa îndeplinirii condiției cumulative a pagubei iminente, în sensul solicitat de dispozițiile art. 14 din Legea 554/2004 cu privire la procedura suspendării executării actului administrativ.

Suspendarea executării actului administrativ constituie o măsură excepțională prin care instanța de judecată înlătură caracterul executoriu din oficiu al actului administrativ, astfel că luarea acestei măsuri presupune dovedirea existenței acelor împrejurări care sunt de natură să creeze o îndoială serioasă în privința legalității actului administrativ, dar mai ales a necesității înlăturării temporare a caracterului executoriu al actului pentru a preveni o pagubă iminentă.

Determinarea existenței cazului bine justificat nu presupune, deci, analiza în fond a legalității actului administrativ a cărui executare se solicită a fi suspendată, fiind suficientă o analiză sumară a actului, în aparență, fără prejudecarea fondului, prin raportare la motivele de fapt și de drept invocate de reclamant în baza unui probatoriu minimal.

A reținut prima instanță în mod eronat că nu există un document prin care reclamantului i-au fost delegate atribuțiile specifice funcției de primar întrucât la fila 27 din dosarul de recurs a fost depusă Dispoziția din data de 15.07.2021 emisă de către Primarul Comunei X, jud. Y. Prin această dispoziție, începând cu data emiterii i-au fost delegate reclamantului AB atribuții specifice funcției de primar.

Analizarea în concret a respectării sau nu a fiecărei atribuții delegate reclamantului excedă cadrului cererii de suspendare și poate fi efectuată în litigiul având ca obiect fondul cauzei.

În consecință, prima instanță a aplicat greșit dispozițiile art. 2 lit. t) din Legea nr. 554/2004 a contenciosului administrativ în reținerea cazului bine justificat motivat de faptul că nu ar fi existat un act de delegare a atribuțiilor de primare care să justifice analiza îndeplinirii acestora de către reclamant prin raportul întocmit ulterior dispoziției, respectiv la data de 21.12.2021, și care a stat la baza actului a cărui suspendare de solicită.

În ceea ce privește „paguba iminentă”, instanța de control judiciar reține că aceasta nu a fost deloc motivată prin cererea de chemare în judecată de către reclamant, în conturarea cauzei juridice a cererii formulate.

Singurele referiri la o eventuală pagubă iminentă au fost formulate în cadrul dezbaterilor pe fondul cererii, oral în ședința de judecată, astfel cum rezultă din practica sentinței recurate.

Din punct de vedere procesual, prima instanță nu a pus în discuția părților această completare de acțiune și termenul pentru formularea acesteia în acord cu dispozițiile art. 204 Cod procedură civilă și nici nu a dat posibilitatea recurentului pârât să formuleze apărări în raport de motivele invocate de reclamant în conturarea pagubei iminente invocate la acel moment procesual al dezbaterilor în fond cu privire la cererea de suspendare a actului.

În ceea ce privește prejudiciul de imagine invocat de către intimatul reclamant, instanța a presupus existența acestuia fără o minimă dovadă, doar prin prisma faptului că făcând parte dintr-o comunitate mică i s-a creat în mod automat o pagubă morală în urma destituirii din funcție.

Însă paguba iminentă nu poate fi presupusă, ci aceasta trebuie minim dovedită, sens în care intimatul reclamant ar fi putut indica articole din presa scrisă, online sau aspecte prezentate, de exemplu, în mediul televizat, dovadă ce însă nu a fost făcută de reclamant și care îi incumbă în raport de dispozițiile art. 249 Cod procedură civilă.

Cu privire la paguba financiară, reține instanța de control judiciar că nici aceasta nu a fost minim dovedită, reclamantul intimat nefăcând nicio dovadă cu privire la cuantumul veniturilor sale lunare la momentul pronunțării primei instanțe.

Remunerația aferentă funcției de viceprimar ce i-a fost retrasă în urma eliberării din funcție nu este un prejudiciu imposibil de recuperat întrucât în situația admiterii acțiunii de fond aceasta poate fi restituită.

Pentru toate aceste considerente, în temeiul art. 496 Cod procedură civilă, Curtea a admis recursul formulat, a casat sentința recurată și rejudecând, a respins cererea de suspendare ca neîntemeiată.